Sfânta cuvioasă Parascheva de la Iaşi

(14 octombrie)

În anul 1641, la 13 iunie, moaştele prea cuvioasei maicii noastre Sfânta Parascheva au ajuns în Iaşi şi au fost aşezate cu multă cinste în frumoasa biserică atunci zidită, a Mănăstirii Sfinţilor trei Ierarhi. Aici au stat până la 26 decembrie, 1888, când au fost scăpate prin minune de un incendiu. Apoi au fost transferate în noua Catedrală mitropolitană din Iaşi unde se află şi astăzi. Sfânta Parascheva de la Iaşi se prăznuieşte la 14 octombrie, când se face mare pelerinaj din toată ţara.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 6

În această lună (octombrie), ziua a paisprezecea - Prea cuvioasa maica noastră Parascheva cea nouă (Minei) 9
Canon de rugăciune către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, la sărbătoarea Sfintei prea cuvioasei maicii noastre Parascheva de la Iaşi 43
Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Parascheva de la Iaşi (1) 50
Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Parascheva de la Iaşi (2) 58
Acatistul cuvioasei maicii noastre Parascheva 66
Imn-acatist închinat Sfintei cuvioase Parascheva 79
Acatistul Sfintei cuvioase maici Paraschiva 90
Acatistul Sfintei cuvioase Parascheva de la Iași (14 octombrie) 98
Paraclisul Sfintei cuvioase Parascheva de la Iași (14 octombrie) 118
Paraclisul cuvioasei maicii noastre Parascheva 132
Paraclisul Sfintei cuvioasei maicii noastre Parascheva 145
Imnografie 166
Comentarii patristice - Evanghelia din sărbătoarea Sfintei Parascheva 168
Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuvioasei maicii noastre Parascheva de la Iaşi 177
Viaţa şi nevoinţele cuvioasei Parascheva 187
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei prea cuvioasei noastre maice Parascheva (Petka) 201
Cântare de laudă la Sfânta prea cuvioasă Parascheva (Sfânta Petka) 202
Minuni ale Sfintei cuvioase Parascheva, consemnate de Sfântul Nicolae Velimirovici 205
Sfinţi români - Sfinţi români din sec. VII-XIII - Sfânta cuvioasă Parascheva de la Iaşi 209
Predici şi editoriale 219
Părintele Ilie Cleopa – Predică la Sfânta prea cuvioasa maica noastră Parascheva 220
Părintele Sofian Boghiu - Predică la Sfânta cuvioasă Parascheva 226
Protosinghel Dr. Vasile Vasilache - Predică la Sfânta cuvioasă Parascheva ... 235
Părintele Constantin Necula - Predică la Sfânta cuvioasă Parascheva 241
Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş - Predică la Sfânta prea cuvioasă Parascheva - Despre viaţa şi slujba Sfintei prea cuvioase Parascheva 246
Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș - Predică la pomenirea Sfintei prea cuvioasei Parascheva 251
IPS Teofan, mitropolitul Moldovei şi Bucovinei - Cuvânt la marele praznic al Iaşilor - Sfânta Parascheva, ocrotitoarea Moldovei 254

ÎPS Dr. Laurenţiu, mitropolitul Ardealului - Cuvânt la sărbătoarea Sfintei cuvioase Paraschiva 256
ÎPS Calinic, arhiepiscopul Argeşului şi Muscelului - Sfânta Parascheva, ocrotitoarea Iaşului şi a întregii ortodoxii 259
Părintele Stăniloae despre Sfinţi şi sfinţenie - Bucură-te, Sfântă cuvioasă maică Parascheva, mult folositoare! 262
Sfânta cuvioasă Parascheva - Predici ale părinţilor Hrisostom (Putna) şi Damaschin (Sihăstria Putnei), cântări, minuni, mărturii. Pentru ce ne rugăm Sfintei şi ce minuni săvârşeşte şi astăzi pentru credincioşi? 266
Părintele Hrisostom de la Mănăstirea Putna - Predică 266
Părintele Damaschin Luchian de la Mănăstirea Sihăstria Putnei - Predică. 271
Arhim. Mihail Daniliuc (schitul Vovidenia)/ Doxologia - Sfânta Parascheva este mai darnică de ziua ei? 274
Doxologia: Din minunile Sfintei cuvioase Parascheva 277
Doxologia: Minuni cu moaştele cuvioasei Parascheva în comunism (2010) 278
Doxologia: Sfânta Parascheva şi pruncul muribund 280
Doxologia: Sfânta care te scoate din morţi 281
Doxologia: O minune a Sfintei Parascheva – chirurgia sufletului 283
Doxologia: „Am venit să mă rog pentru ţara mea“ (2012) 285
Doxologia: Pelerinajul „Calea Sfinţilor” a fost „ca o noapte de Înviere” (2012) 288
Cuvioasa Parascheva, sfânta care ne învaţă când şi cum trebuie să slujim şi să ne dăruim lui Dumnezeu. Pilda celor 10 fecioare şi înşelarea amânării 291
Părintele Ciprian Negreanu - Predica din 2011 291
Sfânta prea cuvioasa maica noastră Parascheva cea milostivă – fecioara cu inima de mamă. “Sfânta Parascheva este prietena ta cea mai bună, care n-o să te dezamăgească niciodată!” 296
Pruncii sfinţeniei: Sfânta cuvioasa Parascheva şi Sfântul Simeon din Muntele minunat/ Cui alegem să plăcem ? 311
Sfinţii incomozi şi ne(re)cunoscuţi care ajung cei mai căutaţi / Mâna caldă şi vie a mironosiţei Maria-Magdalena, cea mai calomniată sfântă – făcătoare de minuni/ Mărturii luminoase de pelerin la hramul cuvioasei Parascheva/ O profeţie a Sfântului Paisie Aghioritul împlinită în Cipru, după 25 de ani/ Predica şi conferinţa de la Iaşi a stareţului Elisei Simonopetritul 316
Sfânta mare mucenița, întocmai cu apostolii, Tecla și Sfânta cuvioasă Parascheva de la Iași (octombrie 2017) 336

"Se cade să ascultăm de Dumnezeu mai mult decât de oameni ". Cuvânt cu putere al părintelui episcop Damaschin Dorneanul la Zilele Sfintei cuvioase Parascheva de la Iaşi, 2018: "Puneţi-vă cât mai des întrebarea: Ce vrea Dumnezeu de la mine? Nu vă gândiţi la ce va spune lumea, gândiţi-vă la ce spune Dumnezeu!" 343
Koinonia: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit...(I) 348
Koinonia: ...şi lucrând ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător, ci să poarte grijă de suflet....(II) 351
Pr. Ioan Valentin Istrati - Sfânta cuvioasă Parascheva - oglinda sfântă a lui Dumnezeu pentru oameni 354
Otilia Bălinişteanu - Istoria vieţii cuvioasei Parascheva 358
Mihai-Alex Olteanu - Icoana hagiografică a Sfintei cuvioase Parascheva 361
Sfânta cuvioasă Parascheva şi puterea evlaviei jertfelnice 363
IPS Hierotheos Vlachos - Cuvântul de învăţătură către pelerinii Sfintei Parascheva 368
Sfânta cuvioasă Parascheva, ocrotitoarea Moldovei 372
Cea mai veche icoană cunoscută a Sfintei Parascheva 378
Coroana Sfintei cuvioase Parascheva 380
Baldachinul Sfintei cuvioase Parascheva 382
Pernuţele Sfintei cuvioase Parascheva 385
De ce și când se schimbă veșmintele Sfintei cuvioase Parascheva? 386
Mărturii ale cinstirii de care s-a bucurat cuvioasa Parascheva de-a lungul istoriei 393
Pentru tot ce a însemnat Sfânta Parascheva pentru Ortodoxia universală, suntem datori cu recunoştinţă! 396
Pr. Constantin Sturzu - O întâmplare din care se vede cum s-a smerit Sfânta Parascheva înaintea Maicii Domnului 398
Teodor Danalache - Sfânta cuvioasă Parascheva şi Sfânta muceniţă Paraschevi 401
Adrian Cocoşilă - Când e îmbrăcată Sfânta Parascheva? 408
Adrian Cocoşilă - Sfânta Parascheva adună Sfinţi din întreaga lume 412
Stud. Ungureanu Cezar - Sfânta cuvioasă Parascheva - continuatoare a modelului ascetic capadocian 414
Sfânta cuvioasă Parascheva în cultul popular 418
Sfânta Parascheva m-a readus la viaţă! 456
Cuvioasa Parascheva, model al umanităţii celei noi 457
Cuvioasa Parascheva aude rugăciunea tuturor 459

Sfânta Parascheva luptă pentru naşterea de prunci sănătoşi 460
Zorica Laţcu - Sfânta Parascheva 463
Maica Teodosia (Zorica Laţcu) – Rugăciune (Sfintei cuvioase Parascheva) 465
Catedrala Mitropolitană din Iaşi 467
Moaştele Sfintei cuvioase Parascheva – imagini 481
Ce sfinte moaște veghează alături de Sfânta Parascheva? 485
Pr. Silviu Cluci - Biserica „Sfinţii apostoli Petru şi Pavel” - Veliko Târnovo, Bulgaria 488
(Foto) Biserica „Sfinţii apostoli Petru şi Pavel” din Veliko Târnovo (Bulgaria) - gazdă a moaștelor Sfintei Parascheva timp de 155 de ani 490
Pr. Silviu Cluci - Biserica „Sfânta Parascheva” Kalemegdan - Belgrad, Serbia ... 516
(Foto) Biserica Sfintei Parascheva din Kalemegdan, Serbia - locul unde moaștele Sfintei au stat peste 100 de ani 518
Icoane 543

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

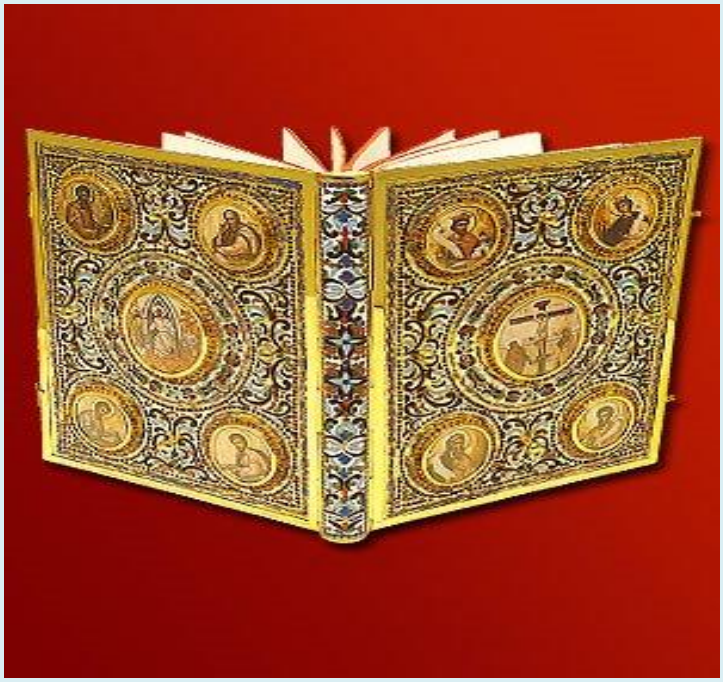

Ev. Luca 7, 36-50

36. Unul din farisei L-a rugat pe Iisus să mănânce cu el. Şi intrând în casa fariseului, a şezut la masă.
37. Şi iată era în cetate o femeie păcătoasă şi aflând că şade la masă, în casa fariseului, a adus un alabastru cu mir.
38. Şi, stând la spate, lângă picioarele Lui, plângând, a început să ude cu lacrimi picioarele Lui şi cu părul capului ei le ştergea. Şi săruta picioarele Lui şi le ungea cu mir.
39. Şi văzând, fariseul, care-L chemase, a zis în sine: Acesta, de-ar fi prooroc, ar şti cine e şi ce fel e femeia care se atinge de El, că este păcătoasă.
40. Şi răspunzând, Iisus a zis către el: Simone, am să-ţi spun ceva. Învăţătorule, spune, zise el.
41. Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci.
42. Dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Deci, care dintre ei îl va iubi mai mult?
43. Simon, răspunzând, a zis: Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult. Iar El i-a zis: Drept ai judecat.
44. Şi întorcându-se către femeie, a zis lui Simon: Vezi pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta şi apă pe picioare nu Mi-ai dat; ea însă, cu lacrimi, Mi-a udat picioarele şi le-a şters cu părul ei.
45. Sărutare nu Mi-ai dat; ea însă de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele.
46. Cu untdelemn capul Meu nu l-ai uns; ea însă cu mir Mi-a uns picioarele.
47. De aceea îţi zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puţin, puţin iubeşte.
48. Şi a zis ei: Iertate îţi sunt păcatele.
49. Şi au început cei ce şedeau împreună la masă să zică în sine: Cine este Acesta care iartă şi păcatele?
50. Iar către femeie a zis: Credinţa ta te-a mântuit; mergi în pace.

Apostol

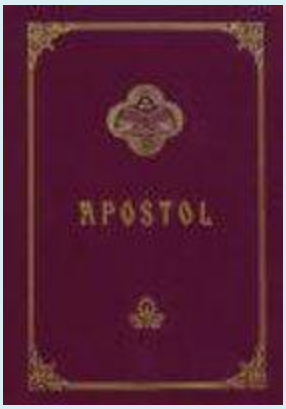

Epistola către Corinteni a Sfântului apostol Pavel

I Corinteni 9, 2-12

2. Dacă altora nu le sunt apostol, vouă, negreşit, vă sunt. Căci voi sunteţi pecetea apostoliei mele în Domnul.
3. Apărarea mea către cei ce mă judecă aceasta este.
4. N-avem, oare, dreptul, să mâncăm şi să bem?
5. N-avem, oare, dreptul să purtăm cu noi o femeie soră, ca şi ceilalţi apostoli, ca şi fraţii Domnului, ca şi Chefa?
6. Sau numai eu şi Barnaba nu avem dreptul de a nu lucra?
7. Cine slujeşte vreodată, în oaste, cu solda lui? Cine sădeşte vie şi nu mănâncă din roada ei? Sau cine paşte o turmă şi nu mănâncă din laptele turmei?
8. Nu în felul oamenilor spun eu acestea. Nu spune, oare şi legea acestea?
9. Căci în Legea lui Moise este scris: "Să nu legi gura boului care treieră". Oare de boi se îngrijeşte Dumnezeu?
10. Sau în adevăr pentru noi zice? Căci pentru noi s-a scris: "Cel ce ară trebuie să are cu nădejde şi cel ce treieră, cu nădejdea că va avea parte de roade".
11. Dacă noi am semănat la voi cele duhovniceşti, este, oare, mare lucru dacă noi vom secera cele pământeşti ale voastre?
12. Dacă alţii se bucură de acest drept asupra voastră, oare, nu cu atât mai mult noi? Dar nu ne-am folosit de dreptul acesta, ci toate le răbdăm, ca să nu punem piedică Evangheliei lui Hristos.

În această lună (octombrie), ziua a paisprezecea - Prea cuvioasa maica noastră Parascheva cea nouă (Minei)

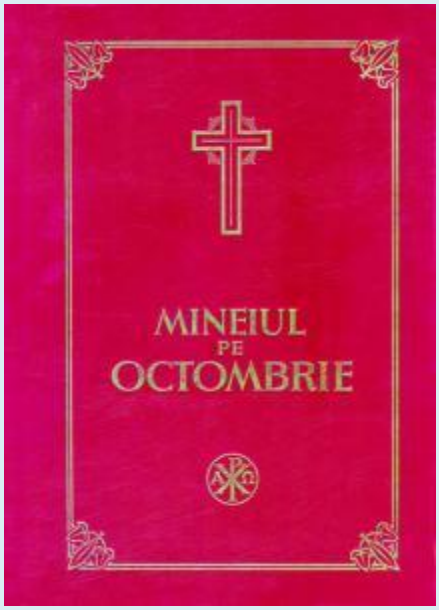

Aici înainte am pus numai slujba cuvioasei cu priveghere, pentru cinstea sfintelor ei moaşte, ce se află în patria noastră, România (la Iaşi).

La Vecernia cea mică

La Doamne strigat-am... **Stihirile** cuvioasei pe 4, glasul al 2-lea:

Calea cea dreaptă a Raiului alergând din tânără vârstă, cinstită Paraschevo, ai urmat lui Hristos. Că din fire fiind tu milostivă înţeleaptă fecioară, dezbrăcând haina ta cea scumpă ai dat-o săracilor. Pentru aceasta te-ai sfinţit prea mărit-o, rugându-te pentru sufletele noastre. (de două ori.)

Nădăjduind în Hristos, în pustie te-ai sălăşluit, şi petrecând viaţă îngerească, nu te-ai biruit la minte nici de draci, nici de sălbaticele fiare nu te-ai îngrozit; ci ţi-ai topit trupul prin post şi priveghere; prin arşiţă şi prin ger, prea mărită Paraschevo; întărindu-ţi mintea întru Dumnezeu, pe care roagă-L, să mântuiască sufletele noastre.

Minunată şi prea mărită sărbătoare prăznuim astăzi noi credincioşii, prea cuvioasă Paraschevo; că prea slăvită fiind între fecioare, bine ai călătorit şi închinându-te sfintelor locuri, la patria ta ai răposat, luând mai înainte dumnezeiesc răspuns; unde

moaştele tale au făcut prea mărite minuni şi vindecări. Roagă-te lui Hristos să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă..., glasul al 4-lea

Veniţi adunările credincioşilor, duhovniceşte să ne veselim, şi începând cântarea ca şi cu glas de trâmbiţă, să propovăduim, zicând: Întru năpaste aflându-ne cu adevărat ne mântuieşte cu rugăciunile ei prea cuvioasa Parascheva, şi ne mântuieşte de toată neputinţa şi nevrednicia, ne cere dar şi milă; şi noi mântuindu-ne prin mijlocirea ei, toţi cu bucurie cântăm adormirea ei.

Şi acum..., a Născătoarei

Bucură-te, zid nebiruit! Bucură-te, Acoperământul lumii! Bucură-te, Biserică dumnezeiască! Bucură-te, sfeşnic de aur! Bucură-te, Scaun dumnezeiesc! Bucură-te, bucuria şi ajutorul tuturor! Căci mântuire luăm cu adevărat, prin tine prea curată, de toţi vrăjmaşii cei văzuţi şi nevăzuţi, şi armă nebiruită te avem Stăpână.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Mintea ta cea curată, a strălucit în sufletul tău, şi de cele cereşti gândind, în pustie te-ai sălăşluit.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Lui.

O, minune mare! Pruncă fiind Parascheva şi curată fecioară, ca o stea de la amiază-zi, în pustie a strălucit.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil.

Racla moaştelor tale, ca o vistierie curată, nouă ne izvorăşte tămăduiri sufleteşti şi trupeşti, cuvioasă; că tu te rogi lui Hristos pentru noi.

Slavă..., glasul al 2-lea

Întru năpaste aflându-ne cuvioasă Paraschevo, de către a văzuţii şi nevăzuţii vrăjmaşi, de toate bunătăţile am sărăcit; pentru aceasta la tine cădem, rugându-ne ca neîncetat să te rogi lui Hristos Dumnezeu, să ne dăruiască nouă mare milă.

Şi acum..., a Născătoarei

Toată nădejdea mea spre tine o pun Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Tropar, glasul al 8-lea: Întru tine maică cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă Paraschevo, duhul tău.

Sau acesta, glasul al 4-lea.

Viaţa pustnicească şi fără gâlceavă iubind, şi în urma lui Hristos Mirelui tău cu dragoste alergând, şi jugul cel bun al Aceluia în tinereţile tale luând, cu semnul Crucii bărbăteşte într-armându-te împotriva vrăjmaşilor celor de gând, şi cu luptele pustniceşti, cu postul, cu rugăciunile, şi cu picăturile lacrimilor, cărbunii patimilor ai stins, vrednico de laudă Paraschevo; şi acum în cămările cereşti stând înaintea lui Hristos, împreună cu înţeleptele fecioare, roagă-L pentru noi cei ce cinstim sfântă prăznuirea ta.

Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei

Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat: Dumnezeu întrupându-Se, întru unire neamestecată, şi Crucea, de bunăvoie, pentru noi luând; prin care, înviind pe cel întâi zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

Ectenia mică, şi Otpustul.

La Vecernia mare

După obişnuitul Psalm, citim sau cântăm: Fericit bărbatul... starea întâi.

La Doamne, strigat-am..., punem **Stihirile** pe 8, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea mea spre tine o pun Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Strălucit-ai Paraschevo, cu fapte bune şi cu vedenia spre întărire, ca o credincioasă pustnică; şi cu razele cele prea luminate şi mărite, alungi întunecările ereticeşti şi luminezi pe cei ce cu credinţă, cu dragoste şi cu osârdie ascultă învăţăturile tale. Pentru aceasta săvârşim cu dragoste praznicul tău cel de lumină purtător. Roagă-te lui Hristos cu îndrăzneală, pentru sufletele noastre (de două ori).

Cu osteneli pustniceşti sufletul ţi-ai într-armat, săltările trupeşti le-ai veştejit, şi mintea o ai făcut locaş dumnezeieştii Treimi; şi te-ai înălţat, o Paraschevo, unde este nestricăciunea şi odihna drepţilor, cu care împreună acum te bucuri şi în mărire stai înaintea lui Hristos, cu îndrăzneală rugându-te pentru sufletele noastre.

Cu izvoarele dumnezeieştilor lacrimilor tale Paraschevo, ai înecat toată tabăra diavolească, ca pe o neputincioasă; şi cu voia ta cea de-a pururea spre Dumnezeu, şi cu puternice suişuri, pământeasca înălţare cea trufaşă o ai surpat şi te-ai înălţat la locaşurile cele cereşti şi bine împodobite, în care te sălăşluieşti împreună cu îngerii. Stând dar înaintea lui Hristos roagă-te cu îndrăzneală pentru sufletele noastre.

Alte **stihiri** ale cuvioasei, glas şi podobie aceiaşi:

Vieţuind după moarte fericită Paraschevo, cercetezi pe toţi cei ce aleargă cu credinţă la mormântul tău, şi de cumplite patimi îi păzeşti totdeauna; îi aperi de nevoi, le dăruieşti tămăduiri cu rugăciunile tale, şi mântuieşti de năvălirea drăcească pe cei ce cinstesc sfântă pomenirea ta, cerând de la Dumnezeu să le dăruiască iertare de greşeli. (de două ori)

Înger pământesc pe pământ te-ai arătat, viaţa celor fără de trup în trup material arătând. Că fugind departe de la părintele tău şi de la maica ta, te-ai unit cu Hristos Mirele tău, vieţuind în cămara cerească, dumnezeiască mireasă, încă şi aici în România având tare sălăşluire, dai tămăduiri celor ce aleargă la tine cu credinţă şi izvorăşti tuturor dar de minuni.

De demult a plouat Dumnezeu israelitenilor mană din Cer; iar astăzi îndoită pâine se dă celor ce cinstesc numele tău; având gata spre împărţire celor ce le trebuie. Învrednicindu-ne dar şi pe noi acum întru pomenirea ta cuvioasă Paraschevo, să luăm darul pâinii cereşti, spre mulţumirea minunilor tale; ca să dobândim bucurie sufletească, mântuire şi veşnică fericire.

Slavă..., glasul 1

Cu vărsările lacrimilor tale, stingând aprinderea patimilor trupeşti, şi aprinzând focul dumnezeieştii râvne, te-ai luminat cu nemurirea Împăratului Hristos; cu Dânsul te-ai împreunat bună fecioară şi cu Dânsul în cămara cea înţelegătoare acum ai intrat Paraschevo. Roagă-te pentru sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe ceea ce este slava a toată lumea, care din oameni a răsărit şi pe Stăpânul a născut, uşa cea cerească, pe Maria Fecioara să o lăudăm; cântarea celor fără de trupuri, şi podoaba credincioşilor. Că aceasta s-a arătat Cer şi Biserică Dumnezeirii; aceasta peretele cel din mijloc al vrajbei l-a stricat; pace a adus şi împărăţia a deschis-o. Deci, pe aceasta având-o tărie credinţei, apărător avem pe Domnul cel ce S-a născut dintr-însa. Îndrăznească dar, îndrăznească dar poporul lui Dumnezeu; că acesta va birui pe vrăjmaşi, ca un Atotputernic.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei şi citirile.

De la înţelepciunea lui Solomon citire

Cap. 3, vers 1

Sufletele drepţilor sunt în mâna lui Dumnezeu, şi nu se va atinge de dânsele munca. Părutu-s-a în ochii celor nepricepuţi a muri, şi s-a socotit pedepsire ieşirea lor, şi mergerea de la noi sfărâmare; iar ei sunt în pace. Că înaintea feţei oamenilor de vor lua şi muncă, nădejdea lor este plină de nemurire; şi puţin fiind pedepsiţi, cu mari faceri de bine se vor dărui; că Dumnezeu i-a ispitit pe dânşii şi i-a aflat luişi vrednici. Ca aurul în topitoare i-a lămurit pe ei, şi ca o jertfă de ardere întreagă i-a primit. Şi în vremea cercetării Sale vor străluci, şi ca scânteile pe paie vor fugi. Judeca-vor limbi şi vor stăpâni popoare, şi va împărăţi într-înşii Domnul în veci. Cei ce nădăjduiesc spre Dânsul. Că dar şi milă este întru cuvioşii Lui, şi cercetarea întru aleşii Lui.

De la înţelepciunea lui Solomon citire

Cap. 5, vers 16

Drepţii în veci vor fi vii, şi întru Domnul plata lor, şi purtarea de grijă pentru dânşii de la Cel Preaînalt. Pentru aceasta vor lua împărăţia podoabei, şi stema frumuseţii din mâna Domnului; că cu dreapta Sa va acoperi pe ei, şi cu braţul Său îi va apăra. Lua-va toată arma dragostea Lui, şi va într-arma făptura spre izbânda vrăjmaşilor. Îmbrăca-se-va în zaua dreptăţii, şi-şi va pune luişi coif judecata cea nefăţarnică. Lua-va pavăză nebiruită sfinţenia, şi va ascuţi cumplită mânie întru sabie, şi va da război împreună cu Dânsul lumea asupra celor fără de minte. Merge-vor drept nimeritoare săgeţile fulgerelor, şi ca dintr-un arc bine încordat al norilor, la ţintă vor lovi. Şi din mânia cea zvârlitoare plină de pietre se vor arunca grindine, întărise-va asupra lor apa mării, şi râurile îi vor îneca de năprasnă. Sta-va împotriva lor Duhul puterii, şi ca un vifor va vântura pe ei, şi va pustii tot pământul fărădelegea, şi răutatea va răsturna scaunele puternicilor. Auziţi dar împăraţi şi înţelegeţi, învăţaţi-vă judecătorii marginilor pământului, luaţi în urechi cei ce stăpâniţi mulţimi, şi cei ce vă trufiţi întru popoarele neamurilor. Că de la Domnul s-a dat vouă stăpânirea, şi puterea de la Cel Preaînalt.

De la înţelepciunea lui Solomon citire

Cap. 4, vers 7

Dreptul de va ajunge să se sfârşească, întru odihnă va fi. Că bătrâneţile sunt cinstite, nu cele de mulţi ani, nici cele ce se numără cu numărul anilor. Şi căruntеţile sunt înţelepciunea oamenilor, şi vârsta bătrâneţilor viaţă nespurcată. Plăcut lui Dumnezeu făcându-se, l-a iubit, şi vieţuind între păcătoşi, s-a mutat. Răpitu-s-a ca să nu schimbe răutatea mintea lui. Sau înşelăciunea să înşele sufletul lui. Că râvna răutăţii întunecă cele bune, şi neînfrânarea poftei schimbă gândul cel fără răutate. Sfârşindu-se peste puţin, a plinit ani îndelungaţi; că plăcut era Domnului sufletul lui. Pentru aceea îl scoate pe dânsul din mijlocul răutăţii. Şi popoarele văzând, şi necunoscând, nici punând în gând una ca aceasta; că dar şi milă este întru cuvioşii Lui, şi cercetare întru aleşii Lui.

La Litie

Stihira hramului, şi ale sfintei, glasul 1:

Dar duhovnicesc de la Dumnezeu luând, cuvioasă Paraschevo, strălucesc şi după moarte minunile tale; şi ostenelile tale cele pustniceşti şi nevoinţele s-au prefăcut în mir cu bună mireasmă; şi tuturor dai din destul tămăduiri bolilor, celor ce aleargă cu credinţă la mormântul tău.

Din rânduiala Celui Preaînalt, luând dar duhovnicesc, izvorăşti şi după moarte izvoarele apelor cu mursă, de minuni curgătoare; şi adapi cu veselie inimile şi gândurile credincioşilor, şi goneşti duhurile vicleniei. Roagă pe Hristos Dumnezeu, pentru cei ce săvârşesc sfântă pomenirea ta.

Glasul al 2-lea: Pentru dorul dumnezeieştii dragoste, nimica din cele lumeşti n-ai cinstit; nici n-ai băgat seamă de dorul maicii tale; şi podoaba ta ai dat-o în mâinile săracilor, şi glasul Evangheliei ascultând, degrab ai urmat lui Hristos; pe care roagă-L, să ne mântuiască pe noi.

Slavă..., glasul al 2-lea

Patria şi rudeniile ai lăsat, şi lui Hristos Mirelui tău ai urmat, cuvioasă Paraschevo, şi la Ierusalimul cel de sus ai ajuns; cu fecioarele cele înţelepte nedormitând, ai intrat în cămara cea înţelegătoare, şi vezi frumuseţea Mirelui tău; pe care roagă-L pentru sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Toată nădejdea mea spre tine o pun Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce de sus eşti chemat...

Rănindu-te cu dragoste dumnezeiască cuvioasă Paraschevo, şi urând toate cele deşarte ale acestei vieţi înşelătoare, lui Hristos ai urmat, cu călduros dor al Duhului; zburdarea trupului omorându-ţi cu înfrânarea, cu adevărata umilinţă, şi cu smerenie desăvârşită la voia lui. Pentru care ai şi luat de la Dumnezeu darul facerii de minuni negrăite, pe care roagă-L, să mântuiască, şi să lumineze sufletele noastre.

Stih: Aşteptând am aşteptat pe Domnul, şi a căutat spre mine.

Dorind de viaţa îngerească cuvioasă maică Paraschevo, această viaţă trecătoare ca un vis ai socotit-o; şi nevoindu-te cu înfrânarea, cu rugăciunile cele cu dinadinsul, cu postul şi cu privegherea, cu zacerea pe pământ şi cu curăţia, vas prea cinstit te-ai

arătat Dumnezeiescului Duh şi dar de minuni luminate şi negrăite de la Dumnezeu ai luat, pe care prea fericită maică roagă-L, să mântuiască, şi să lumineze sufletele noastre.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Lui.

Ale acestei vieţi de acum înşelătoare, scurtă şi degrab trecătoare, toate le-ai lepădat, şi văpaia focului patimilor ai stins-o cu neîncetată rugăciune, cu ascultare desăvârşită, şi cu adevărată umilinţă. Şi la cetele celor fără de trup ai ajuns, şi vezi cu faţă descoperită slava lui Dumnezeu, pe care roagă-L, cuvioasă Paraschevo, să mântuiască, şi să lumineze sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 2-lea

Din rădăcină bună ai crescut trandafirul, care din pruncia ta ai iubit pe Hristos, Paraschevo, cu darul mai vârtos decât cu laptele fiind hrănită, şi pe piatră stând, trupul tău ţi-ai topit. Şi către Dumnezeu înălţându-te cu mintea, lăcaş Domnului te-ai zidit prin fapte bune, şi împreună cu cei cereşti dănţuieşti, fiind lăcaş al lui Hristos. Roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei, Învierii

O, minune mai nouă decât toate minunile cele de demult! Că cine a cunoscut să fi născut Maică fără de bărbat, şi să poarte în braţe pe Cel ce cuprinde toată zidirea? A lui Dumnezeu este voia Celui ce S-a născut, pe care prea curată ca pe un Prunc în braţele tale purtându-L, şi îndrăzneală de Maică către Dânsul câştigând, să nu încetezi a-L ruga, pentru cei ce te cinstesc, ca să miluiască, şi să mântuiască sufletele noastre.

La binecuvântarea pâinilor, troparele sfintei, amândouă.

Tropar, glasul al 8-lea: Întru tine maică cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă Paraschevo, duhul tău.

Sau acesta, glasul al 4-lea.

Viaţa pustnicească şi fără gâlceavă iubind, şi în urma lui Hristos Mirelui tău cu dragoste alergând, şi jugul cel bun al Aceluia în tinereţile tale luând, cu semnul

Crucii bărbăteşte într-armându-te împotriva vrăjmaşilor celor de gând, şi cu luptele pustniceşti, cu postul, cu rugăciunile, şi cu picăturile lacrimilor, cărbunii patimilor ai stins, vrednico de laudă Paraschevo; şi acum în cămările cereşti stând înaintea lui Hristos, împreună cu înţeleptele fecioare, roagă-L pentru noi cei ce cinstim sfântă prăznuirea ta.

Şi: Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te! Ceea ce eşti plină de har, Marie, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău, că ai născut pre Mântuitorul sufletelor noastre. (o dată)

Şi citirea cuvântului.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul sfintei (de două ori).

Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei Învierii

După întâia Catismă, **Sedealna**, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu tainǎ luând-o întru cunoştinţă, cel fără de trup, în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celei ce nu ştia de nuntă: Cel ce a plecat cu pogorârea cerurile încape, fără schimbare, tot întru tine. Pe care şi văzându-L în pântecele Tău, luând chip de rob, mă spăimântez a striga către tine: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară.

Cei ce sunt în ispite şi în necazuri, alergând la Biserica ta, iau tămăduiri din dumnezeiescul dar care vieţuieşte întru tine, cuvioasă Paraschevo; că tu pururea izvorăşti lumii tămăduiri. (de două ori).

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Ca ceea ce ai născut pe Dumnezeu cel neschimbat, inima mea ceea ce se schimbă pururea prin păcate, întăreşte-o, ceea ce eşti bună, cu rugăciunile tale cele de Maică; ca şi eu să strig către tine de Dumnezeu Născătoare Marie: Miluieşte turma ta, care o ai agonisit, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

După a două Catismă, **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Umblând pe cărare strâmtă, ai ajuns la lărgimea Raiului celui desfătat, unde este bucuria celor ce prăznuiesc, unde este pomul vieţii; şi de acolo nu înceta a face pomenire pentru noi, cei ce cinstim adormirea ta. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Spăimântatu-s-a Iosif, cea mai presus de fire văzând; şi a socotit cu mintea de ploaia cea de pe lână, întru zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare. De rugul cel nears în foc, de toiagul lui Aaron, cel ce a odrăslit. Şi mărturisind logodnicul tău şi păzitorul, preoţilor a strigat: Fecioara a născut, şi după naştere iarăşi a rămas Fecioară.

După Polieleu, **Sedealna**, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină luându-o întru cunoştinţă, cel fără de trup în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celeia ce nu ştie de nuntă: Cel ce a plecat cerurile cu pogorârea, încape fără de schimbare tot întru tine. Pe care şi văzându-l în pântecele tău luând chip de rob, mă spăimântez a striga ţie: Bucură-te, Mireasă care nu ştii de mire.

Ceea ce ai fost mai înainte aleasă de la Dumnezeu, cuvioasă maică Paraschevo, scăpând de valurile vieţii, şi de tulburarea gândurilor patimilor lumeşti, ai ajuns la limanul vieţii, lăudând cu îngerii pe Mântuitorul Hristos Dumnezeu. Roagă-L neîncetat pentru noi, ca dar şi milă să dăruiască nouă, celor ce cinstim cu dragoste sfântă pomenirea ta. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Bucură-te, ceea ce ai luat de la înger, bucuria lumii! Bucură-te, ceea ce ai născut pe Făcătorul făpturii! Bucură-te, ceea ce te-ai învrednicit a fi Maică lui Hristos Dumnezeu.

Apoi Antifonul întâi al glasului al 4-lea.

Prochimenul, glasul al 4-lea: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate, care a dat mie.

Toată suflarea...

Evanghelia de la Matei

Matei 25, 1-13

Zis-a Domnul pilda aceasta:
1. Împărăţia Cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care luând candelele lor, au ieşit în întâmpinarea mirelui.
2. Cinci însă dintre ele erau fără minte, iar cinci înţelepte.
3. Căci cele fără minte, luând candelele, n-au luat cu sine untdelemn.
4. Iar cele înţelepte au luat untdelemn în vase, odată cu candelele lor.
5. Dar mirele întârziind, au aţipit toate şi au adormit.
6. Iar la miezul nopţii s-a făcut strigare: Iată, mirele vine! Ieşiţi întru întâmpinarea lui!
7. Atunci s-au deşteptat toate acele fecioare şi au împodobit candelele lor.
8. Şi cele fără minte au zis către cele înţelepte: Daţi-ne din untdelemnul vostru, că se sting candelele noastre.
9. Dar cele înţelepte le-au răspuns, zicând: Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă şi nici vouă. Mai bine mergeţi la cei ce vând şi cumpăraţi pentru voi.
10. Deci plecând ele ca să cumpere, a venit mirele şi cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă şi uşa s-a închis.
11. Iar mai pe urmă, au sosit şi celelalte fecioare, zicând: Doamne, Doamne, deschide-ne nouă.
12. Iar el, răspunzând, a zis: Adevărat zic vouă: Nu vă cunosc pe voi.
13. Drept aceea, privegheaţi, că nu ştiţi ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului.

După **Psalmul 50**
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.

7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Pentru rugăciunile cuvioasei Parascheva, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Şi acum…

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegea mea.***

Şi **Stihira**, glasul al 6-lea: Pomenirea ta în veci rămâne cuvioasă maică Paraschevo, şi pretutindenea au înflorit ostenelile sudorilor tale. Că măcar de te-ai şi mutat de la cele pământeşti, dar cu îngerii stând înainte, pururea rogi pe Hristos Dumnezeu, pentru cei ce laudă după vrednicie mărită pomenirea ta.

Canoanele al Născătoarei de Dumnezeu cu Irmosul pe 6, şi ale prea cuvioasei două, pe 8.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea

Irmos: Ca pe uscat umblând Israil cu urme prin adânc, pe gonaciul faraon văzându-l înecat, a strigat: Lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-i cântăm.

Bucură-te, tăria cea prea lăudată a părinţilor! Bucură-te, lauda cea prea mărită a neamului nostru! Bucură-te, izvorul mântuirii, care izvorăşti milă, celor ce cu credinţă te laudă pe tine, singură prea lăudată.

Primeşte laudă din buzele cele desfrânate, ceea ce eşti mult lăudată şi prea mărită. Că tu eşti buna podoabă şi mântuirea lumii, care mântuieşti pe toţi cei ce cu cucernicie, te cântă pe tine.

Bucură-te, cortule de lumină purtător, făclie, Biserică, masă, şi munte sfânt! Bucură-te, palatul măririi, dumnezeiescule lăcaş a lui Dumnezeu! Bucură-te, zidul cel nesurpat al celor ce te lăudăm pe tine!

Ceea ce eşti nădejdea şi părtinitoarea celor fără de nădejde, ajutătoarea cea nerușinată a tuturor, deschide-mi uşile cele cereşti şi mă adu la Fiul tău Stăpână, şi mă mântuieşte pe mine robul tău.

Întâiul canon al cuvioasei

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea

Irmos: Ca pe uscat umblând Israil cu urme prin adânc, pe gonaciul faraon văzându-l înecat, a strigat: Lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-i cântăm.

Goneşte negura minţii mele cu rugăciunile tale cuvioasă Paraschevo, ca să laud cu cântări mărita, purtătoarea de lumină, şi fericită pomenirea ta.

Ca un râu te-ai pornit din Sion mărită Paraschevo, şi bine ai adăpat cu dumnezeieşti izvoare adunările credincioşilor, strigând: Să cântăm Domnului cântare nouă.

Cu dumnezeieşti străluciri luminându-ţi sufletul tău Paraschevo, cu plăcere ai ars patima trupului, cu focul înfrânării, cântând adevărată cântare lui Hristos.

A Născătoarei

Cu luminate raze ale Fiului tău Născătoare de Dumnezeu, luminează întunecatul meu suflet, şi tulburarea patimilor o îmblânzeşte, cu mijlocirile tale curată.

Al doilea canon al cuvioasei

Cântarea l-a, glasul al 8-lea

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea Egiptului scăpând israeliteanul, striga: Mântuitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Dănţuind maică în ceruri, şi stând pururea înaintea lui Hristos Mirelui tău, cu îngerii şi cu proorocii, cu apostolii şi cu cuvioasele femei; roagă-L pentru noi.

Postul iubind, şi cinstita smerenie, fecioară, pe Dumnezeu cel adevărat ai veselit; Aceluia neîncetat roagă-te pentru noi.

Slavă...,

Glasul lui Hristos cel de bucurie, ţi-a venit pe pământ când făceai rugăciune, maică cinstită, şi de bucurie te-ai umplut, pe acesta cu cântări rugându-L pentru noi.

Şi acum..., a Născătoarei

Cetele îngereşti şi omeneşti Fecioară, te laudă neîncetat pe tine care nu ştii de mire; că pe Ziditorul lor, ca pe un Prunc, pe mâinile tale L-ai purtat.

Catavasie: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne, Dumnezeul meu, care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Pe tine, Preasfântă, te măresc toate cetele îngerilor; iar noi după datorie neîncetat te cântăm, şi cu mulţumită te lăudăm: Bucură-te, scăparea şi ajutorul celor ce cu credinţă te cheamă pe tine.

Cine după vrednicie, va lăuda naşterea ta Născătoare de Dumnezeu Fecioară? Striga cu spaimă zidirea, văzând taina cea săvârşită întru tine; că în adevăr n-a născut alta, fiind fecioară, afară de tine.

Dăruieşte milă, celor ce cer de la tine Fecioară, şi-ţi tinde mâna ta cea tare celor ce sunt întru nevoi; şi ne întâmpină în primejdii, că pe tine te avem toţi izbăvire în necazuri.

Lacrimi de pocăinţă nu am, ca desfrânata de demult, şi în desfrânări viaţa mea cheltuindu-o, cad la tine rugându-mă cu suspinuri: Dă-mi, Stăpână cu rugăciunile tale, plâns curăţitor.

Întâiul canon al cuvioasei

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne, Dumnezeul meu, care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Tu, înţeleaptă maică Paraschevo, te-ai umplut de Dumnezeiescul Duh, şi te-ai arătat hrănind cu cuvânt viu şi de prisosit, cu dulceaţa creştinătăţii, pe cei ce te caută pe tine.

Cu razele dumnezeieştii străluciri, ai luminat pe toţi fericită Paraschevo, gonind toată răutatea ereticească, şi cântând lui Hristos Dătătorului de viaţă: Sfânt eşti Doamne.

La muntele dumnezeieştilor fapte bune ai alergat Paraschevo, şi în norul vedeniilor plecându-te, te-ai unit cu Dumnezeu, luând tablele cele înţelegătoare ale legii darului.

A Născătoarei

Iată scara care Iacov a văzut-o oarecând întărită, pe care se întărea Dumnezeu; purtătoarea de lumină curata, s-a arătat rămânând Fecioară.

Al doilea canon al cuvioasei

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, Cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta; că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, «Unule, iubitorule de oameni».

Cere Paraschevo, mireasa lui Hristos cea mărită, să se dea iertare greşelilor, celor ce te laudă pe tine cu credinţă.

Fugind te-ai depărtat şi te-ai sălăşluit în pustie, şi în munţi pururea şi în peşteri, spre plăcere făcând lui Dumnezeu.

Slavă...,

Aflat-ai pe care L-ai iubit din suflet, prea cinstită Paraschevo, ca o vistierie ascunsă în lărgimea pustiei.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe tine noi toţi te-am agonisit scăpare şi zid al nostru creştinesc, şi pe tine te mărim neîncetat, Maică nenuntită.

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Arătatu-te-ai cuvioasă Paraschevo Bisericii ca alt soare, strălucindu-o pe ea cu fulgerele minunilor tale şi luminând pe cei ce strigă ţie cu credinţă: Bucură-te, lauda pustnicilor, şi podoaba fecioarelor. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Luminează ceea ce eşti bună cu lumina ta sufletul meu cel întunecat şi-mi strică împietrirea; şi mă învaţă să fac voia Fiului tău, ca să aflu iertare de greşelile mele cele multe, Preacurată, şi să scap de focul cel nestins, cu rugăciunile tale.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este Puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă strigând, din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Tu eşti sprijinirea lumii, Născătoare de Dumnezeu curată, şi mântuirea tuturor; ca ceea ce ai născut pe Dumnezeu. Pentru aceea cu dragoste te mărim toţi, şi te binecuvântăm.

Zid eşti şi întărire, şi nădejde a credincioşilor, şi turn de mântuire. Pentru aceea surpă Preacurată pe vrăjmaşii care sunt asupra noastră; că spre tine ne-am pus toate nădejdile.

Având nădejdea ta cea nebiruită prea cinstită, surpăm semeţiile vrăjmaşilor Preacurată, prin credinţa cea întru tine; că cu chemarea ta acum ne întărim.

Vezi-mi necazul meu Preacurată, vezi suspinul meu, vezi-mi mâhnirea, şi arată-ţi întru mine darul tău cel mult, umplând de veselie sufletul meu cel smerit.

Întâiul canon al cuvioasei

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este Puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă strigând, din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Cu privegherea curăţindu-te pe sine-ţi cuvioasă Paraschevo, toată te-ai umplut de lumină, toată încăpătoare de Dumnezeu te-ai arătat, şi toată te-ai arătat împreună părtaşă Duhului.

Cu foamea omorând zburdarea cea rea a tinereţelor fericită Paraschevo, şi durerile pustniceşti suferind din cuget curat, întru Domnul te veseleşti.

Strălucind cu îndreptările vieţii mărită, te-ai arătat, ascuţită ca o sabie a lui Hristos, tăind meşteşugirile diavoleşti, întărită fiind cu Dumnezeiescul Duh.

A Născătoarei

Sfeşnic cu totul luminat, dumnezeiască masă, lăcaş dumnezeiesc, chivot şi toiag, înflorind în lume pe Hristos, te-ai arătat Maică Fecioară.

Al doilea canon al cuvioasei

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Oglindă neîntinată şi sfântă cu gândul, te-a făcut strălucind pururea ca un luminător în mijlocul pustnicilor, mărită.

Aflându-te în goliciune trupească, cu pălire de soare te-ai ars pentru dragostea Mirelui tău, şi ai suferit răceala gerului.

Slavă...,

Cu priveghere de toată noaptea, cu neîncetate rugăciuni şi suspinuri, ţi-ai veştejit pornirile trupului, prea fericită maică.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe Hristos pe care L-ai născut prea curată Fecioară, roagă-L să dăruiască robilor tăi iertare de greşeli.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce aleargă la Tine cu dragoste, mă rog, luminează-le, ca să Te vadă, Cuvântule al lui Dumnezeu, pe Tine Adevăratul Dumnezeu, Cel ce ne chemi din negura greşelilor.

Bucură-te, zidul credincioşilor, şi mijlocitoarea cea tare prea curată! Bucură-te, munte sfânt prea lăudată! Bucură-te, scară însufleţită Stăpână! Bucură-te, bucuria şi ajutorul tuturor celor fără ajutor; şi acoperământul celor ce cu tot sufletul aleargă la tine.

Ceata proorocilor, strigând cu mare glas, a propovăduit înfricoşată taina naşterii tale; că tu singură ai născut fără stricăciune pe Dumnezeul tuturor, care după naştere te-a păstrat Fecioară, precum te-a păzit şi mai înainte de naştere.

Cine va putea curată, să spună taina ta cea mai presus de minte ? Că pe Dumnezeu ai născut, şi ca pe un Prunc pe Acesta L-ai alăptat. Pentru aceea toate neamurile te fericesc, precum mai înainte ai zis Fecioară, şi cu dragoste cântăm pe Cel ce te-a prea mărit pe tine.

Darurile tale cele de Dumnezeu dăruite, ca ceea ce eşti milostivă şi iubitoare de bine, le reverşi oamenilor totdeauna, Născătoare de Dumnezeu Maică nenuntită; şi izbăveşti pe toţi din muncă cu rugăciunile tale. Pentru aceea să nu treci cu vederea pe cei ce aleargă la acoperământul tău cel tare.

Întâiul canon al cuvioasei

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce aleargă la Tine cu dragoste, mă rog, luminează-le, ca să Te vadă, Cuvântule al lui Dumnezeu, pe Tine Adevăratul Dumnezeu, Cel ce ne chemi din negura greşelilor.

Cu razele tale cele de lumină purtătoare Paraschevo, ai pierdut întunericul negurei ereticeşti; şi cu lumina cunoştinţei de Dumnezeu strălucindu-te, luminezi marginile lumii.

Pe tine avându-te toţi folositoare, după vrednicie te cinstim Paraschevo; că te-ai arătat împreună vorbitoare cu îngerii, şi podoabă fecioarelor, maică cuvioasă.

Arătatu-te-ai maică Paraschevo rază luminată, conducătoare celor rătăciţi, celor înviforaţi ocârmuitoare, celor ce se clătesc întru cele cumplite, tărie şi zid nesurpat.

A Născătoarei

Frumuseţea lui Iacov pe care o a iubit Dumnezeu, şi a locui a ales-o; mărire pământenilor şi năzuinţă păcătoşilor, te-ai arătat Născătoare de Dumnezeu.

Al doilea canon al cuvioasei

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie, Doamne: mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru; afară de Tine pe altul nu ştim.

Cele potrivnice zilei şi lumii ştiindu-le, n-ai voit a face pofta diavolului celui izvoditor de pofte.

Socotea vrăjmaşul că va birui dragostea ta şi curăţia, dar de batjocură a rămas cu meşteşugirile sale cel prea viclean.

Slavă...,

Îngropat-au trupul tău ca pe un nestricăcios; că tu, ca şi cum ai fi fost fără de trup, ai vieţuit mireasă a lui Dumnezeu.

Şi acum..., a Născătoarei

Fecioară după naştere, de Dumnezeu Născătoare te lăudăm pe tine; că cu trup ai născut lumii pe Dumnezeu.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: scoate din stricăciune viaţa mea, Mult Milostive.

La tine cad prea curată Născătoare de Dumnezeu; cere prin rugăciunile tale de la Fiul tău şi Domnul, dăruitorul a toată bunătatea, să-mi dea şi mie iertare greşelilor.

Întru adâncul viforului celui cumplit al mării, care mă învăluieşte m-am aruncat, prin nemăsuratele şi grelele mele păcate; potoleşte-mi furtuna, şi dăruieşte-mi alinarea, cea cu totul neîntinată.

Ceea ce eşti Stăpâna tuturor zidirilor, ca una ce pe Dumnezeu mai presus de fire L-ai născut, curăţeşte-mi rănile greşelilor prea curată, şi vieţii celei veşnice, învredniceşte-mă.

Tu eşti mângâierea şi scăparea robilor tăi Preacurată; pentru aceea fă cerere de rugăciune neîncetată către Dumnezeu, pentru cei ce cu credinţă şi cu dragoste te roagă pe tine.

Întâiul canon al cuvioasei

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: scoate din stricăciune viaţa mea, Mult Milostive.

Străluceşti ca soarele străluciri de raze dumnezeieşti dătătoare de minuni, prea fericită Paraschevo, celor ce laudă ostenelile tale cele pustniceşti, şi minunatele lupte.

Pe prea curata Născătoarea de Dumnezeu, lăudându-o cu cinste limba ta de Dumnezeu înţelepţită Paraschevo, cântă cuvinte cu raze luminoase ungând înţelepţeşte, inimile adunărilor creştine.

Icoana cea zugrăvită cu totul cinstită şi sfântă, cu dragoste o săruţi, şi pierzi zugrăviturile celor fără de Dumnezeu; defaimi poruncile acelora cele urâte de Dumnezeu şi fără Dumnezeu, şi vesteşti cinstea şi închinăciunea icoanei lui Hristos.

A Născătoarei

Dumnezeu, Cel ce toate le-a întocmit cu voia Sa, şi pe toate le ţine, pe mâinile tale Se ţine trupeşte Preacurată, cel ce cu Fiinţa cea dumnezeiască, este necuprins.

Al doilea canon al cuvioasei

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune scârbele mele; că s-a umplut sufletul meu de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad şi ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Valurile lumeşti le-ai călcat, şi stai înaintea Ziditorului lumii; zburând maică prin post şi rugăciuni, ca şi cu aripi împodobite cu aur, de Dumnezeu fericită.

Pentru viaţa ta cea plăcută lui Dumnezeu, prea cinstită, ca un dar sfinţit te-ai dat moştenirii tale Paraschevo; venind la apus, ceea ce eşti prea mărită.

Slavă...,

Viaţă fără prihană din tinereţe iubind, şi voind a întrece cetele cele nevăzute, tăinuită fiind pe pământ cuvioasă, spre minune ai fost, arătându-te Dumnezeu.

Şi acum..., a Născătoarei

Roagă-te de Dumnezeu Născătoare curată, să scăpăm de cumplitele greşeli cu rugăciunile tale, şi să dobândim dumnezeiasca strălucire a Fiului lui Dumnezeu, care negrăit S-a întrupat din tine.

Condac, glasul al 3-lea. **Podobie:** Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, Cel mai înainte de veci.

Pe sfânta folositoare a celor ce sunt întru nevoi, toţi cu bună credinţă să o lăudăm, pe prea cinstita Parascheva. Că aceasta lăsând viaţa cea stricăcioasă, cea nestricăcioasă a luat în veci. Pentru aceasta mărirea a aflat şi dar de minuni, cu dumnezeiasca poruncă.

Icos: Veniţi adunarea pustnicească, veniţi poftitorii de curăţie, veniţi iubitorilor de praznic de toată vârsta, să lăudăm cu cântări duhovniceşti pe turtureaua cea iubitoare de pustie; lauda pustnicilor, podoaba fecioarelor, frumuseţea celor iubitori de tăcere, mângâitoarea celor întristaţi, cercetătoarea celor bolnavi, şi ajutătoarea celor din nevoi, cea degrab ascultătoare; pe Parascheva cea de Dumnezeu înţelepţită, care izvorăşte tuturor tămăduiri. Că a aflat dar de minuni, cu dumnezeiasca poruncă.

Sinaxar

În această lună în ziua a paisprezecea, cuvioasa maica noastră Parascheva cea nouă.

Stih: Pe Parascheva ca pe un vas ales,
Hristos în vistieria cerească o a pus.

Această cu adevărat mare şi vestită între femei, cuvioasa şi pururea pomenita Parascheva, s-a născut într-un sat al Traciei, numit şi din vechi şi acum Epivata; iar părinţii fericitei erau de neam bun şi măriţi, înavuţiţi cu foarte mulţi bani şi averi; mai mult însă îi mărea şi îi îmbogăţea drept cinstirea lui Dumnezeu, şi a fi, şi a se numi creştini. Aceştia dar aducând la lumină pe cuvioasa, întâi au renăscut-o prin

scăldătoarea cea dumnezeiască, apoi pe cale înaintând, o învăţară toată îmbunătăţirea, şi aşezarea cea după Dumnezeu; iar după ce trecând al zecelea an, ades mergea cu maica sa la biserica Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu, a auzit aceste dumnezeieşti binevestiri: cel ce voieşte a veni după mine, să se lepede de sine şi să ridice crucea sa, şi să urmeze mie. Îndată toată a fost cuprinsă de aceasta, şi ieşind din biserică, întâlnind un sărac, ascunzându-se de maica sa, şi dezbrăcând hainele strălucite şi luminate ce purta, le-a dat lui, şi dânsa a îmbrăcat pe ale acestuia, luându-le pe aceste cu oarecare meşteşugire înţeleaptă, iar după ce a venit acasă, şi s-a văzut de părinţi într-un chip ca acesta, ce trebuie să zicem, cât s-a îngrozit de dânşii, şi s-a bătut, ca să nu mai facă aşa.

Ea însă nu numai de două ori, ci de trei ori, şi de multe ori, se zice că dezbrăcând hainele sale, le-a dat săracilor, întru nimic socotind ocările pentru aceasta, îngrozirile, şi nesufericioase bătăile părinţilor. Şi aceste adică în casa părintească erau ca nişte preîntâmpinări a roadelor ce mai pe urmă erau să odrăslească dintr-însa, şi păşiri spre trecerea peste om.

Apoi fiindcă nu mai putea suferi durerea duhului în suflet, fără ştirea părinţilor, zic, şi ale celor de un sânge, şi a mulţimii slugilor ajunge la Constantinopol, unde gustând toate bunătăţile cele după Dumnezeu, îndestulându-se de dumnezeieştile şi sfinţitele biserici şi moaştele sfinţilor, binecuvântându-se de sfinţii bărbaţi cei de acolo, şi întărindu-se cu rugăciunile lor, a ieşit din cetate şi a trecut în Halchidon de ceea parte, şi de acolo a venit la Iradia din Pont, călătorind mulţumită cu picioarele sale, iar părinţii ei înşişi şi prin alţii (că nevoia este lesne aflătoare), mult trudindu-se şi locuri din locuri schimbând, şi cetăţi şi sate călcând şi neaflându-o, s-au întors acasă, iar prea fericita fecioară venind la Iradia din Pont, cum am zis, şi sosind la oarecare lăcaş dumnezeiesc al Maicii lui Dumnezeu, şi intrând într-însul cu veselie duhovnicească, s-a aşternut pe pământ şi l-a udat cu lacrimi; apoi s-a sculat şi prin ruga sa umplându-se de dar, cinci ani întregi a petrecut cu răbdare într-acest sfânt lăcaş, tot felul de îmbunătăţiri săvârşind; căci întru rugăciunile de toată noaptea făcea stări statornice şi de diamant, ajunări neîncetate, bătăi de piept, ţipete, tânguiri cu lacrimi nestinse, iar culcarea jos pe faţa pământului, cine după vrednicie va povesti; obiceiul smerit, cugetul cumpătat, curăţenia inimii, şi plecarea ei spre Dumnezeu, iar acum din destul de aceste desfătându-se, trimise Dumnezeu pe cei ce erau să o ducă la Ierusalim; căci această dorinţă o avea, şi ruga pe Dumnezeu şi pe Maica lui de aceasta.

Deci aşa pregătită a ieşit din biserică, şi îngrădită cu ajutorul de sus, a ajuns la Ierusalim şi îndestulându-se de toate cele sfinte şi bune ale Ierusalimului, unde şi blânde picioarele Mântuitorului meu Hristos au călcat şi săturându-se, şi zburând

prin pustiul Iordanului ca o pasăre, a nimerit la o petrecere cinstită de călugăriţe pustnice, şi într-aceasta s-a băgat însă cât s-a nevoit într-însa, prin care pe vrăjmaşul diavol până în sfârşit l-a stins, care mai înainte cu ispite multe şi de tot felul a năvălit asupra ei, neputând a le da în scris toate puţine oarecare din ele spre pomenire vom adăuga către aceste de faţă.

Băutură întrebuinţa apă de izvor, şi de aceasta foarte puţină; trebuinţa aşternutului o împlini o rogojină, iar îmbrăcămintea era o haină şi aceasta foarte trenţăroasă, cântarea în buze neîncetată, lacrimile de-a pururea. Peste toate aceste înflorea dragostea, iar vârful îmbunătăţirilor, smerita cugetare cuprindea pe toate aceste.

Deci mulţi ani răbdând în arătata mănăstire a călugăriţelor, şi nevoindu-se prin foarte multe fapte bune, plinind al douăzeci şi cincilea an al vârstei, a ieşit dintr-însa, şi a venit la Ioppe, şi intrând într-o corabie a început a pluti pe calea ce ducea spre casă, şi a ajuns cu corabia la limanul patriei sale, după ce a suferit multe primejdii ale sfărâmării corabiei, în mare.

Apoi pururea pomenita a venit la Constantinopol, şi după ce a cercetat într-însul dumnezeieştile lăcaşuri, şi pe sfinţii bărbaţi, a ieşit dintr-însul, şi a venit la oarecare sat anume Calicratia, şi acolo la biserica Sfinţilor şi întru-tot lăudaţilor apostoli s-a sălăşluit, defăimând petrecerea părinţilor de bun neam, şi batjocorind înţelepţeşte meşteşugirile vicleanului înşelător.

Deci doi ani a petrecut acolo neîntinata porumbiţă, şi din potopul acestor curgătoare zburând, a odihnit cortul ceresc, încredinţând sfânt sufletul său mâinilor îngereşti şi prin ei lăcaşurilor celor veşnice şi dumnezeieşti; iar trupul cel din pământ, şi înfrumuseţat cu dumnezeieşti îmbunătăţiri l-a ascuns în pământ.

Nu multă vreme după aceasta a trecut şi cineva, rău cheltuind viaţa, şi obştească datorie împlinind s-a îngropat aproape de cuvioasa; dar ea n-a vrut a-l suferi, prea viteaza; ci oarecăruia din bărbaţii sfinţi arătându-se în vis. Ridică, i-a zis, trupul acest împuţit, şi-l aruncă departe undeva; că soare fiind şi lumină nu pot suferi întunericul şi putoarea. Însă zăbovind acel dumnezeiesc bărbat, divina arătare a cuvioasei socotindu-o vedere proastă, sau vis din pântece plin, şi a doua, şi a treia iarăşi sfânta l-a strigat şi cumplit la îngrozit. Şi după ce călugărul şi-a venit în sine după cum se cuvine, şi din numele cuvioasei, care îi arăta cu degetul locul, prea degrab s-a sculat, şi cu sârguinţă a descoperit vedenia poporului de acolo, care cu toţii obşteşte alergând ca la o visterie foarte înavuţită săpa pământul, iar după ce s-a apropiat de sicriu, se umplea de mireasmă, şi acel sfânt trup al cuvioasei aflându-l întreg cu totul păzit, cu mâini cucernice l-au adus în biserica sfinţilor apostoli,

răsunând aerul de miresme şi tămâieri şi cântând dumnezeieşti Psalmi, însă câte minuni după aşezarea moaştelor ei aicea, Dumnezeul minunilor a săvârşit, printr-însa şi până acum săvârşeşte, cu neputinţă este în scris a le da; căci covârşesc, ca să zicem aşa, şi numărul stelelor, şi nisipul mării, şi grumazii pământului.

De vreme ce vindecă şchiopi, surzi, ciungi, ologi şi tot felul de boli, încă şi cele atingătoare de moarte; şi în scurt a zice, depărtează toată neputinţa nevindecată, numai cu atingerea raclei, care nu încetează, nici va înceta, îmbelşugat a vărsa tămăduiri, cu darul lui Iisus Hristos, celui ce a prea mărit-o.

Între minunile prea cuvioasei Parascheva săvârşite la noi în Moldova, chiar în timpul nostru, vom aminti: Însănătoşirea din o boală extraordinară a soţiei preotului G. Lateş, din comuna Rădăşeni, judeţul Suceava, prin arătarea Sfintei. Preotul şi soţia lui. Trăiesc încă; n-au decât să mărturisească oricât şi oricând. A doua minune s-a petrecut, acum de curând, sub ochii întregului oraş Iaşi. Citească, cine nu ştie. Despre aceea, că sfintele moaşte ale cuvioasei aflate în cetatea Târnovului, capitală oarecând a crailor bulgăreşti, s-a strămutat de aicea la Belgrad, şi de acolo în oraşul Constantinopol, povestesc Eftimie şi Rafail; asemenea şi Meletie al Atinelor şi Dositei,patriarhul Ierusalimului.

Tot la acelaşi loc aflăm şi povestire de strămutarea moaştelor ei din oraşul Constantinopol aici la Iaşi. Adică că: patriarhul Constantinopolului, Partenie bătrânul, luând bani de la Domnul Moldovei Vasilie, cu cuvânt ca să plătească datoriile Patriarhiei, spânzurând de zidul Fanarului din Constantinopol sfintele moaşte, ce se păzeau în Patriarhie, le-a trimis aici către Stăpânitorul Moldovei.

Iată ce zice despre aceasta Cantemir, Domnul Moldovei: Sfânta Parascheva, precum aflăm din cărţile bisericeşti, era stăpână a satului Epivatelor, pe care apoi l-a câştigat marele Apocavcos, voievodul însuşi stăpânitorului Andronic Paleologul. Sultanul Murad al IV a dat voie Domnului Moldovei Vasilie să strămute sfintele ei moaşte din biserica patriarhicească a Constantinopolului; şi le-a câştigat acestea pentru cele multe şi mari binefaceri, şi slujbe făcute sfintei Bisericii celei mari; că din însăşi veniturile sale a plătit peste 260 pungi ce datorea ea turcilor, şi creştinilor. Însă fiindcă la turci este oprit a strămuta mort peste trei mile, afară de trupul sultanului, a cheltuit peste 300 de pungi la poarta Otomană, ca să ia voie pentru strămutarea sfintelor moaşte, şi ca să ia poruncă către un Capugibaşa, ca să le însoţească în Moldova.

Toată povestirea aceasta a strămutării acesteia este zugrăvită pe peretele Bisericii de amiazăzi al Sfinţilor trei Ierarhi, unde se află sfintele ei moaşte. Între alte lucruri

se înfăţişează acolo, şi Capugibaşa cu ofiţerii de sub dânsul, mergând la petrecerea sfintelor moaşte. Această strămutare de atunci, se descrie şi pe marmura Cuvudiului, unde sunt aşezate sfintele moaşte, aşa: Cu voinţa Tatălui bineplăcerea Fiului, şi conlucrarea Sfântului şi de viaţă făcătorului Duh, a Dumnezeului celui mărit şi închinat în sfânta şi cea de o fiinţă, şi nedespărţită Treime. Binecinstitorul şi de Hristos iubitorul Ioan Vasilie Voevod cu mila lui Dumnezeu Domnitor a toată Moldavia, fiind râvnitor şi apărător al sfintei evsevii răsăritene, după dumnezeiască îngrijire, a strămutat din Constantinopol cu multă osârdie, şi prea multă dorinţă aceste cinstite moaşte ale cuvioasei maicii noastre Paraschevei cei din Târnov. Această strămutare s-a făcut a treia. Iar prea sfinţitul şi fericitul a toată lumea patriarh D. Partenie, cu toată bunăvoinţa şi sfatul bisericii, a trimis aceste sfinte moaşte, ca pe o vistierie dumnezeiască, cu prea fericiţii trei mitropoliţi D. Ioanichie al Iracliei, D. Partenie al Adrianupolei; D. Teofan al Paleon-Patron, în zilele Preasfântului D. Varlaam mitropolitul Sucevei şi a toată Moldavia; iar bine cinstitorul şi de Hristos iubitorul şi cu mila lui Dumnezeu Stăpân al nostru, şi Domnitor a toată Moldavia Ioan Vasilie Voevod, de acasă ieşind cu evlavie, şi din tot sufletul primind această nepreţuită ! Vistierie, potrivit le-au pus şi le-au păstrat în cea nouă zidită biserică a Sfinţilor trei Ierarhi şi ai lumii dascăli: Vasilie cel mare, Grigorie de Dumnezeu grăitorul şi Ioan Hrisostom, spre cinstea şi mărirea lui Dumnezeu celui lăudat în Treime, şi spre veşnică solire a prea cuvioasei maicii noastre Paraschevei, pentru lăsarea păcatelor sale şi a tot strălucit neamului lui. În anul de la Adam 7149 iar al Domniei lui al 8-lea, în 13 iunie; în acelaşi an s-a născut şi prea iubit Fiul lui, Ioan Ştefan Voievod, căruia să-i dea Domnul zile îndelungate, şi viaţă de mulţi ani, Amin.

Din tradiţie avem povestiri de multe minuni săvârşite de cuvioasa în anii cei dinnaintea noastră, pe care nu s-a sârguit cineva a le aduna, şi a le publica spre lauda lui Dumnezeu slăvitorul sfinţilor săi; încă şi în zilele noastre nu conteneşte a face minuni celora ce cu credinţă aleargă la dânsa. Căci câţi neputincioşi au evlavie la sfintele moaşte, alergând cu credinţă sau din acoperămintele puse la capul cel sfânt al cuvioasei luând, şi purtând, dobândesc vindecare! Şi la neplouare sau altă nevoie mare, făcând litanie creştinii cu sfintele moaşte, nu se lipsesc de cerere.

Ci şi în patria ei Epivata unde, precum se zice, părintească casa ei s-a prefăcut în biserică cu numele ei, cuvioasa face prea multe minuni; din care amintim aici una mai nouă povestită de Epivateni Arhimandritului D. Serafim Caracaleanul, fostul egumen în anii trecuţi ai mânăstirii Sfinţilor trei Ierarhi, când cuvioasa, arătându-se făţiş, a scăpat din înecare o corabie din insula Hios.

Căreia se cuvine mărirea în vecii vecilor, Amin.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul cuvioşilor tineri; iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe chinuitorul l-a plecat a striga: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Maică Fecioară, să nu încetezi a ruga pe Domnul, ca să ne izbăvească pe noi din primejdii şi din necazuri Stăpână; ca şi cu sârguinţă să cântăm: Binecuvântat este prea curată, Rodul pântecelui tău.

Maică Fecioară Stăpână, mai sfântă te-ai arătat decât toate puterile cereşti, şi decât heruvimii şi serafimii, ca ceea ce ai născut pe Hristos, Stăpânul zidirii.

Şi ai născut şi eşti Fecioară, şi după naştere ai rămas curată ca şi mai înainte de naştere, Născătoare de Dumnezeu, nearzându-se pântecele tău. Pentru aceea cu credinţă, după Dumnezeu, pe tine te mărim prea curată.

Mă înfricoşează şi mă tulbură valurile greşelilor mele; ci tu Preasfântă ceea ce eşti bună, cere-mi milostivire în ceasul cercării, mântuire dăruindu-mi.

Întâiul canon al cuvioasei

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul cuvioşilor tineri; iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe chinuitorul l-a plecat a striga: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Drept fiind maică cuvântul Mirelui Hristos, ai urmat aceluia cu neabătut dor, doamnă numită Paraschevo, strigând: Binecuvântat eşti Dumnezeul nostru.

De frumuseţea care se strica nu te-ai grijit Paraschevo cuvioasă, privind la răsplătirea care este acolo, şi ai luat mărire neîmbătrânitoare, dumnezeiasca po-doabă şi veselie.

Cu râurile cuvintelor tale cele de miere izvorâtoare Paraschevo, umpli sufletele oamenilor de veselie dumnezeiască, ale celor ce cu laudă, măresc cu cântări pe Dumnezeu cel întru-tot mărit.

A Născătoarei

Mare taină s-a făcut întru tine Fecioară Maică; Fiul lui Dumnezeu din pântecele tău S-a întrupat, şi tuturor S-a arătat; Căruia veselindu-ne Îi cântăm: Dumnezeul părinţilor bine eşti cuvântat.

Al doilea canon al cuvioasei

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evrei au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală şi focul în rouă l-au schimbat, strigând: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule în veci.

Apus-ai ca soarele, cuvioasă maică; şi luminezi cu minunile pe cei ce cântă cu fierbinte credinţă şi dragoste: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Umplutu-s-au toate laturile de bună mireasma ta întru aflarea moaştelor tale; cărora porunceşti cuvioasă a cânta cu credinţă: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...,

Aflându-te maică, şchiopilor îndreptare; că cel ce era bolnav de picior, sărind a strigat fără tăcere: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., a Născătoarei

Iată tu Fecioară, aceea pe care te-a proorocit cu Duhul Sfânt marele Isaia, în pântece pe Dumnezeu zămislind, L-ai născut; şi binecuvântat este prea curată Rodul pântecelui tău.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie rouă ai izvorât cuvioşilor şi jertfa dreptului cu apă ai ars-o; că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea Ta; pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Tu eşti scăparea noastră, şi mângâiere tuturor Fecioară prea curată, că iată Domnul tuturor, născându-Se din pântecele tău, te păzeşte Fecioară şi după naştere, pe care bine-L cuvântăm cu buze nevrednice, şi-L prea înălţăm întru toţi vecii.

Pleacă-te, ceea ce eşti gata fierbinte sprijineală a credincioşilor, şi scăparea mea, şi primeşte rugăciuni dureroase din inima mea, şi mă scapă de împătimirea dobitocească, şi de relele deprinderi, şi plâns de bucurie dă Fecioară sufletului meu celui întunecat.

Când gândesc la relele cele lucrate de mine, şi la judecata cea groaznică, mă înfricoşez Fecioară şi mă tem. Ci tu ca o iubitoare de oameni mai înainte de sfârşit fă-mi Milostiv pe Judecătorul; că tu eşti întemeierea tuturor celor căzuţi, nădejdea şi folositoarea celor deznădăjduiţi.

Roagă curată pe Fiul tău şi Dumnezeu, să ne fie nouă Milostiv şi lesne împăcat; şi cu rugăciunile tale păzeşte-ne de toată nălucirea cea potrivnică şi să se surpe degrab semeţia vrăjmaşilor; ca să te lăudăm pe tine cea cu dar dăruită.

Întâiul canon al cuvioasei

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie rouă ai izvorât cuvioşilor şi jertfa dreptului cu apă ai ars-o; că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea Ta; pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

După legea părinţilor, ţinând adevărata credinţă părintească, prea fericită, ai scuipat feţele diavolilor, sărutând icoana Domnului cu temere de Dumnezeu; primind pe Cel ce S-a arătat în lume din Fecioară pe care Îl prea înălţăm în veci.

Minte dumnezeiască şi alăută cu totul întocmită a Preasfântului Duh, privighetoare bine glăsuitoare, lauda de căpetenie a credincioşilor, stâlp al Ortodoxiei şi înţeleaptă întărire; îndreptarea Bisericii, lauda monahilor şi podoaba tuturor cuvioşilor, te-ai arătat, lăudând pe Hristos în veci.

Purtătoare de mir a Preasfântului Duh te-ai arătat maică, prin vărsarea mirului învăţăturilor tale celor cu bună mireasmă şi înţelepte, pierzând stricăciunea înşelăciunii cea rău împuţită, şi bine-înmiresmând, cinstita Biserică cu binefacerile tale Paraschevo; strigând neîncetat: Cu cântări te prea înălţăm Hristoase în veci.

A Născătoarei

Muntele lui Dumnezeu cel gras, pe care proorocul de demult lăudându-l l-a arătat, tu eşti Fecioară; din care S-a tăiat Piatra cea din capul unghiului Hristos, şi a sfărâmat puterea idolilor. Pe Acesta neîncetat Îl lăudăm şi-L prea înălţăm în veci.

Al doilea canon al cuvioasei

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Ceresc, pe care Îl laudă Oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Întărindu-te cu mintea, râvnind vieţii îngereşti, trupul ţi-ai dat postului şi rugăciunii, cuvioasă, şi viezi în veci.

Prea fericită între femei te-ai arătat fericită Paraschevo, cântând Făcătorului: Pe Tine Te prea înălţăm în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Slăbănogului, ce a fost întru mulţi ani, tămăduire neputinţei i-ai dat prea cinstită. Pentru aceasta pe tine te-a lăudat cuvioasă în veci.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca ceea ce eşti mai înaltă decât toate făpturile de Dumnezeu Născătoare, roagă-te Fiului Tău şi Dumnezeului nostru, să ne mântuim de toate muncile, noi cei ce te cinstim pe tine cu adevărată dragoste.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta cetele îngereşti; iar prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul Întrupat. Pe care mărindu-L cu Oştile cereşti, pe tine te fericim.

Să nu ne uiţi pe noi robii tăi, Maică Fecioară neispitită de nuntă, cei ce năzuim la Biserica ta. Că tu singură eşti nădejdea creştinilor, întărirea tuturor celor ce aleargă la tine curată; ascultă şi împlineşte rugăciunile noastre Stăpână.

Bucură-te, zidul cel nesurpat; bucură-te Acoperământul lumii; bucură-te, Biserică; bucură-te, făclie; bucură-te, scaun al lui Dumnezeu; bucură-te, bucuria şi ajutătoarea tuturor! Ceea ce eşti de-a pururea armă de mântuire nebiruită, asupra vrăjmaşilor celor nevăzuţi.

Având-te pe tine curată, părtinitoare, acoperământ şi nădejde, zid şi scăpare, curăţire şi dezlegare de cele rele, ne mântuim de ispite şi de primejdii, de boli şi de patimi. Pentru aceea neîncetat lăudăm puterile tale.

Tu eşti mărirea îngerilor oglinda proorocilor, lauda patriarhilor şi a apostolilor; tu podoaba mucenicilor lui Hristos, sfinţenia pustnicilor şi a drepţilor, şi înnoirea a toată lumea.

Întâiul canon al cuvioasei

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta cetele îngereşti; iar prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul Întrupat. Pe care mărindu-L cu Oştile cereşti, pe tine te fericim.

Luptându-te tu pentru Biserica lui Hristos, ucigaşul de oameni neputând să te vadă, îţi trimitea ispite. Însă rămânând neclintită, vrăjmaşilor celor de gând le-ai stătut împotrivă vitejeşte, închinându-te icoanei lui Hristos, de Dumnezeu înţelepţită Paraschevo.

Împodobită cu vitejie nespusă, şi împodobită cu străluciri prea luminate, prea fericită cu bucurie stai înaintea Scaunului lui Dumnezeu, unde este glasul celor ce prăznuiesc, de Dumnezeu înţelepţită Paraschevo.

Cinstea cea vrednică a luptelor tale o ai luat, şi ca purtătoare de cunună săltând acum în ceruri împreună cu îngerii, unde este soborul proorocilor şi al apostolilor, şi multa oaste a mucenicilor, unde este adunarea patriarhilor, adu-ţi aminte de noi cuvioasă maică Paraschevo.

A Născătoarei

Ajutătoarea împăraţilor celor credincioşi în războaie dă-le conducătorilor noştri biruinţă asupra vrăjmaşilor, Născătoare de Dumnezeu, acoperindu-i de toată răutatea; tu Maica lui Dumnezeu prea curată, care nu ştii de nuntă; ca lăudând pe Fiul tău, pe tine să te slăvim.

Al doilea canon al cuvioasei

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine, Fecioară curată, noi cei mântuiţi prin tine, mărindu-te împreună cu cetele cele fără de trupuri.

Nu înceta a ruga pe Hristos, maică cuvioasă, să ne scape din nevoi pe noi slugile tale, care din suflet te lăudăm pe tine.

Frumuseţea fecioarelor te-ai arătat cuvioasă, că vieţii îngereşti ai râvnit; deci nu înceta a te ruga pentru cei ce te cinstesc pe tine.

Slavă...,

Împreunatu-te-ai cu cetele celor fără de trupuri, şi stai înaintea Stăpânului bucurându-te cu fecioarele cele înţelepte; acestuia acum roagă-te pentru lume.

Şi acum..., a Născătoarei

De bucurie şi de veselie umple-mă Fecioară, ca ceea ce ai primit pricina bucuriei; că tu ai izvorât tuturor bucuria.

Luminânda

De viaţa îngerească dorind, te-ai depărtat în pustietăţi, şi patimile trupeşti supunându-le, întocmai cu îngerii te-ai arătat, cuvioasă maică Paraschevo. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Prea mare minunea naşterii tale cea mai presus de minte, spăimântează tot gândul, al celor pământeşti şi al îngerilor; că Fecioară fiind, ai născut, şi Fecioară ai rămas ca şi mai înainte de naştere. O, înfricoşată taină! O, naştere minunată! O, purtare de pântece prea lăudată !

La Laude

Stihirile pe 4, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Paraschevo de Dumnezeu înţelepţită, cu multă înfrânare, cu rugăciunea şi cu cererea, cu Dumnezeu te-ai unit, şi nebiruită ai rămas de meşteşugirile luptătorului; pentru aceasta şi cu îngerii dănţuieşti în ceruri. Pentru acestea adunându-ne astăzi, te cinstim pe tine, şi prăznuim dumnezeiască pomenirea ta. (de două ori)

Plecându-te voii Atotvăzătorului Dumnezeu, de la Dânsul ai luat dar a face minuni, şi a goni duhurile vicleniei. Pentru aceasta te fericim pe tine, şi prăznuim sfântă pomenirea ta cu credinţă şi după cuvioasa datorie, de Dumnezeu fericită.

Cu înfrânarea, cu postul şi cu săvârşirea faptelor bune ai omorât zburdarea trupească. Pentru aceasta te-ai arătat ca cum ai fi fost vie după moarte cu adevărat; că moartea ca o umbră o ai socotit, la Dumnezeu mergând, şi în mâinile Lui dându-ţi sufletul, pe care roagă-L, să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 6-lea

Cuvioasă maică Paraschevo, din pruncie pe sine-ţi te-ai făgăduit lui Hristos Dumnezeu, şi de Dânsul fiind întărită, patimile trupeşti le-ai supus, ca cel mai prost să slujească celui mai bun. Pentru aceasta şi cununa răbdării din mâna Lui ai luat; Căruia roagă-te, să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată, care ai odrăslit rodul vieţii; ţie ne rugăm, roagă-te Stăpână cu prea cuvioasa Parascheva, să miluiască sufletele noastre.

Doxologia (Slavoslovia) cea mare. Ecteniile şi Otpustul. Ceas 1, şi cel desăvârşit otpust

La Liturghie

Fericirile, din Canonul 1 al cuvioasei, Cântarea a 3-a, pe 4. Şi din al doilea, Cântarea a 6-a, pe 4.

Prochimen, glas 4: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate care mi-a dat mie.

Apostolul către Galateni: Fraţilor, mai înainte de venirea credinţei...

Evanghelia de la Luca: În vremea aceea, L-a rugat unul dintre farisei pe Iisus...

Chinonicul: Întru pomenire veşnică va fi dreptul.

Sursa: Mineiul (lunile august-decembrie), Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2001

Canon de rugăciune către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, la sărbătoarea Sfintei prea cuvioasei maicii noastre Parascheva de la Iaşi

Cântarea 1

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel cu urme prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Bucură-te, tăria cea prea lăudată a părinţilor! Bucură-te, lauda cea prea mărită a neamului nostru! Bucură-te, izvorul mântuirii care izvorăşti mila celor ce cu credinţă te laudă pe tine, singură Prealăudată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Primeşte laudă din buzele cele desfrânate, Ceea ce eşti mult lăudată şi prea mărită. Că tu eşti buna podoabă şi mântuirea lumii, care mântuieşti pe toţi cei ce cu cucernicie te cântă pe tine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Bucură-te, cortule de lumină purtător, făclie, biserică, masă şi munte sfânt! Bucură-te, palatul măririi, dumnezeiescule locaş al lui Dumnezeu! Bucură-te, zidul cel nesurpat al celor ce te lăudăm pe tine!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce eşti nădejdea şi ocrotitoarea celor fără de nădejde, ajutătoarea cea nerușinată a tuturor, deschide-mi uşile cele cereşti şi mă adu la Fiul tău, Stăpână şi mă miluieşte pe mine, robul tău.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne, Dumnezeul meu, care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine, Preasfântă, te măresc toate cetele îngerilor; iar noi, după datorie, neîncetat te cântăm şi cu mulţumită te lăudăm: Bucură-te, scăparea şi ajutorul celor ce cu credinţă te cheamă pe tine!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cine, după, vrednicie va lăuda naşterea Ta, Născătoare de Dumnezeu Fecioară? Striga cu spaimă zidirea, văzând Taina cea săvârşită întru tine; că în adevăr n-a născut alta fiind fecioară, afară de tine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Dăruieşte milă, celor ce cer de la tine, Fecioară şi-ţi întinde mâna ta cea tare celor ce sunt întru nevoi şi ne întâmpină în primejdii, că pe tine te avem toţi izbăvire în necazuri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Lacrimi de pocăinţă nu am, ca desfrânata de demult şi în desfrânări viaţa mea cheltuind-o, cad la tine, rugându-mă cu suspine: dă-mi, Stăpână, cu rugăciunile tale, plâns curăţitor.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este Puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă strigând, din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Tu eşti sprijinirea lumii, Născătoare de Dumnezeu curată şi mântuirea tuturor, ca Una care ai născut pe Dumnezeu. Pentru aceea cu dragoste te mărim toţi şi te binecuvântăm.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Zid eşti şi întărire şi nădejde a credincioşilor şi turn de mântuire. Pentru aceea, surpă, Preacurată, pe vrăjmaşii care sunt asupra noastră; că în tine ne-am pus toate nădejdile.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Având nădejdea ta cea nebiruită, prea cinstită, surpăm semeţiile vrăjmaşilor, Preacurată, prin credinţa cea întru tine; că acum ne întărim cu chemarea ta.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Vezi-mi necazul meu, Preacurată, vezi suspinul meu, vezi-mi mâhnirea şi arată-ţi întru mine harul tău cel mult, umplând de veselie sufletul meu cel smerit.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce aleargă la Tine cu dragoste, mă rog, luminează-le, ca să Te vadă, Cuvântule al lui Dumnezeu, pe Tine Adevăratul Dumnezeu, Cel ce ne chemi din negura greşelilor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Bucură-te, zidul credincioşilor şi mijlocitoarea cea tare, Preacurată! Bucură-te, munte sfânt, prea lăudată! Bucură-te, scară însufleţită, Stăpână! Bucură-te, bucuria şi ajutorul tuturor celor fără ajutor şi acoperământul celor ce cu tot sufletul aleargă la tine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceata proorocilor, strigând cu mare glas, a propovăduit înfricoşătoarea Taină a naşterii tale; că tu singură ai născut fără stricăciune pe Dumnezeul tuturor, care după naştere te-a păstrat Fecioară, precum te-a păzit şi mai înainte de naştere.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cine va putea, curată, să spună Taina ta cea mai presus de minte? Că pe Dumnezeu ai născut şi ca pe un Prunc pe Acesta L-ai alăptat. Pentru aceea, toate neamurile te fericesc, precum mai înainte ai zis, Fecioară şi cu dragoste cântăm pe Cel ce te-a prea mărit pe tine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Darurile tale cele de Dumnezeu dăruite, ca una care eşti milostivă şi iubitoare de bine, le reverşi oamenilor totdeauna, Născătoare de Dumnezeu, Maică nenuntită; şi izbăveşti pe toţi din chinuri cu rugăciunile tale. Pentru aceea, să nu treci cu vederea pe cei ce aleargă la acoperământul tău cel tare.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: scoate din stricăciune viaţa mea, Mult Milostive.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

La tine cad, prea curată Născătoare de Dumnezeu; cere prin rugăciunile tale de la Fiul tău şi Domnul, Dăruitorul a toată bunătatea, să-mi dea şi mie iertare greşelilor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Întru adâncul viforului celui cumplit al mării care mă învăluie m-am aruncat prin nemăsuratele şi grelele mele păcate; potoleşte-mi furtuna şi daruieşte-mi alinarea, Ceea ce eşti cu totul neîntinată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce eşti Stăpâna tuturor ziditorilor, ca una ce pe Dumnezeu mai presus de fire L-ai născut, curăţeşte-mi rănile greşelilor, prea curată şi vieţii celei veşnice învred-niceşte-mă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Tu eşti mângâierea şi scăparea robilor tăi, Preacurată; pentru aceea fă cerere de rugăciune neîncetată către Dumnezeu, pentru cei ce cu credinţă şi cu dragoste te roagă pe tine.

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul cuvioşilor tineri; iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe chinuitorul l-a plecat a striga: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Maică Fecioară, să nu încetezi a ruga pe Domnul, ca să ne izbăvească pe noi din primejdii şi din necazuri, Stăpână; ca să cântăm cu sârguinţă: Binecuvântat este, prea curată, Rodul pântecelui tău.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Maică Fecioară, Stăpână, mai Sfântă te-ai arătat decât toate puterile cereşti şi decât Heruvimii şi Serafimii, ca ceea ce ai născut pe Hristos, Stăpânul zidirii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Şi ai născut şi eşti Fecioară şi după naştere ai rămas curată ca şi mai înainte de naştere, Născătoare de Dumnezeu, nearzându-se pântecele tău. Pentru aceea, cu credinţă, după Dumnezeu pe tine te mărim, prea curată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Mă înfricoşează şi mă tulbură valurile greşelilor mele; dar tu, Preasfântă, ceea ce eşti bună, cere-mi milostivire în ceasul încercării, mântuire dăruindu-mi.

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie rouă ai izvorât cuvioşilor şi jertfa dreptului cu apă ai ars-o; că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea Ta; pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Tu eşti scăparea noastră şi mângâiere tuturor, Fecioară prea curată. Că, iată, Domnul tuturor, născându-Se din pântecele tău, te păzeşte Fecioară şi după naştere. Pe care bine-L cuvântăm cu buze nevrednice şi-L prea înălţăm întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pleacă-te, ceea ce eşti gata fierbinte sprijinitoare a credincioşilor şi scăparea mea şi primeşte rugăciuni dureroase din inima mea şi mă scapă de împătimirea dobitocească şi de relele deprinderi şi plâns de bucurie dă, Fecioară, sufletului meu celui întunecat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Când gândesc la relele cele făcute de mine şi la judecata cea groaznică, mă înfricoşez, Fecioară şi mă tem. Dar tu, ca o iubitoare de oameni, mai înainte de sfârşit fă-mi Milostiv pe Judecătorul; că tu eşti întemeierea tuturor celor căzuţi, nădejdea şi folositoarea celor deznădăjduiţi.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Roagă, Curată, pe Fiul tău şi Dumnezeu să ne fie nouă Milostiv şi lesne Împăcat şi cu rugăciunile tale păzeşte-ne de toată nălucirea cea potrivnică şi să se surpe degrab semeţia vrăjmaşilor, ca să te lăudăm pe tine, ceea ce eşti cu har dăruită.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta cetele îngereşti; iar prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul Întrupat. Pe care mărindu-L cu Oştile cereşti, pe tine te fericim.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Să nu ne uiţi pe noi, robii tăi, Maică Fecioară neispitită de nuntă, cei ce năzuim la Biserica ta. Că tu singură eşti nădejdea creştinilor, întărirea tuturor celor ce aleargă la tine, curată; ascultă şi împlineşte rugăciunile noastre, Stăpână.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Bucură-te, zidul cel nesurpat; Bucură-te, acoperământul lumii; Bucură-te, biserică; Bucură-te, făclie; Bucură-te, scaun al lui Dumnezeu! Bucură-te, bucuria şi ajută-toarea tuturor, Ceea ce eşti de-a pururea armă de mântuire nebiruită asupra vrăj-maşilor celor nevăzuţi.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Având-te pe tine, Curată, părtinitoare, acoperământ şi nădejde, zid şi scăpare, curăţire şi dezlegare de cele rele, ne mântuim de ispite şi de primejdii, de boli şi de patimi; pentru aceea, neîncetat lăudăm puterile tale.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Tu eşti mărirea îngerilor, oglinda proorocilor, lauda patriarhilor şi a apostolilor; tu, podoaba mucenicilor lui Hristos, sfinţenia pustnicilor şi a drepţilor şi înnoirea a toată lumea.

Sedelna,glasul al 4-lea. **Podobie:**Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Luminează, ceea ce eşti bună, cu lumina ta, sufletul meu cel întunecat şi-mi strică împietrirea şi mă învaţă să fac voia Fiului tău, ca să aflu iertare de greşelile mele cele multe, Preacurată şi să scap de focul cel nestins cu rugăciunile tale.

Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Parascheva de la Iaşi (1)

Troparul Sfintei cuvioase Parascheva de la Iaşi, glasul al 8-lea: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioasă maică Parascheva, duhul tău.

Troparul Sfintei cuvioase Parascheva de la Iaşi, glasul al 4-lea: Viaţă pustnicească şi fără gâlceavă iubind şi în urma lui Hristos, Mirelui tău, cu dragoste alergând şi jugul cel bun al Aceluia în tinereţile tale luând, cu semnul Crucii bărbăteşte într-armându-te, împotriva vrăjmaşilor celor de gând şi cu luptele pustniceşti, cu postul, cu rugăciunile şi cu picăturile lacrimilor, cărbunii patimilor ai stins, vrednică de laudă, Sfântă prea cuvioasă Parascheva şi acum, în Cămările Cereşti stând înaintea lui Hristos, împreună cu înţeleptele fecioare, roagă-L pentru noi, cei ce cinstim sfântă prăznuirea ta.

Cântarea 1

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel cu urme prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Alungă negura minţii mele, cu rugăciunile tale, cuvioasă Parascheva, ca să laud cu cântări mărita, purtătoarea de lumină şi fericită pomenirea ta.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un râu te-ai pornit din Sion, mărită Parascheva şi bine ai adăpat cu dumnezeieşti izvoare adunările credincioşilor, grăind: să cântăm Domnului cântare nouă.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dumnezeieşti străluciri luminându-ţi sufletul tău, Sfântă Parascheva, cu plăcere ai ars patima trupului, cu focul înfrânării, cântând adevărată cântare lui Hristos.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu luminatele raze ale Fiului tău, Născătoare de Dumnezeu, luminează întunecatul meu suflet şi tulburarea patimilor o îmblânzeşte cu mijlocirile tale, curată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne, Dumnezeul meu, care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tu, înţeleaptă maică Parascheva, te-ai umplut de Dumnezeiescul Duh şi te-ai arătat hrănind cu cuvânt viu şi de prisosit, cu dulceaţa creştinătăţii, pe cei ce te caută pe tine.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu razele dumnezeieştii străluciri ai luminat pe toţi, fericită Parascheva, alungând toată răutatea eretică şi cântând lui Hristos Dătătorului de viaţă: Sfânt eşti Doamne.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

La muntele dumnezeieştilor fapte bune ai alergat, Sfântă Parascheva şi în norul vedeniilor plecându-te, te-ai unit cu Dumnezeu, luând tablele cele înţelegătoare ale Legii darului.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Iată Scara pe care Iacov a văzut-o oarecând întărită, pe care Se întărea Dumnezeu; purtătoarea de lumină, curată s-a arătat rămânând Fecioară.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este Puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă strigând, din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu privegherea curăţindu-te cuvioasă Parascheva, toată te-ai umplut de lumină, toată încăpătoare de Dumnezeu te-ai arătat şi toată te-ai arătat împreună părtaşă Duhului.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu foamea omorând zburdarea cea rea a tinereţilor, fericită Parascheva şi durerile pustniceşti suferind din cuget curat, întru Domnul te veseleşti.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strălucind cu îndreptările vieţii, mărită, te-ai arătat ascuţită ca o sabie a lui Hristos, tăind uneltirile diavoleşti, întărită fiind cu Dumnezeiescul Duh.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sfeşnic cu totul luminat, dumnezeiască masă, locaş dumnezeiesc, chivot şi toiag, înflorind în lume pe Hristos, te-ai arătat Maică Fecioară.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu Dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce aleargă la Tine cu dragoste, mă rog, luminează-le, ca să Te vadă, Cuvântule al lui Dumnezeu, pe Tine Adevăratul Dumnezeu, Cel ce ne chemi din negura greşelilor.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu razele tale cele de lumină purtătoare, Sfântă Parascheva, ai pierdut întunericul negurii eretice şi cu lumina cunoştinţei de Dumnezeu luminându-te, luminezi marginile lumii.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe tine avându-te toţi folositoare, după vrednicie te cinstim, prea cuvioasă Parascheva; că te-ai arătat împreună vorbitoare cu îngerii şi podoabă fecioarelor, maică cuvioasă.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-te-ai, maică Parascheva, rază luminată, conducătoare celor rătăciţi, celor înviforaţi ocârmuitoare, celor ce se clatină întru cele cumplite tărie şi zid nesurpat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Frumuseţea lui Iacov pe care a iubit-o Dumnezeu şi a locui a ales-o; mărire pământenilor şi năzuinţă păcătoşilor te-ai arătat Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: scoate din stricăciune viaţa mea, Mult Milostive.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Străluceşti ca ale soarelui străluciri de Raze dumnezeieşti dătătoare de minuni, prea fericită Parascheva, celor ce laudă ostenelile tale cele pustniceşti şi minunatele lupte.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe prea curata Născătoare de Dumnezeu lăudând-o cu cinste limba ta, de Dumnezeu înţelepţită Parascheva, cântă cuvinte cu raze luminoase, ungând înţelepţeşte inimile adunărilor creştine.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Icoana cea zugrăvită cu totul cinstită şi sfântă cu dragoste o săruţi şi pierzi zugrăviturile celor fără de Dumnezeu; defaimi poruncile acelora, cele urâte de Dumnezeu şi fără Dumnezeu şi vesteşti cinstea şi închinăciunea icoanei lui Hristos.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Dumnezeu, Cel ce toate le-a întocmit cu voia Sa şi pe toate le ţine, pe mâinile tale Se ţine trupeşte, Preacurată, Cel ce cu Fiinţa cea dumnezeiască este Necuprins.

Condac, glasul al 3-lea. **Podobie:** Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, Cel mai înainte de veci.

Pe sfânta folositoare a celor ce sunt întru nevoi, toţi cu dreaptă credinţă să o lăudăm, pe prea cinstita Parascheva. Că aceasta, lăsând viaţa cea stricăcioasă, pe cea nestricăcioasă a luat în veci. Pentru aceasta mărirea a aflat şi dar de minuni, cu Dumnezeiasca poruncă.

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul cuvioşilor tineri; iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe chinuitorul l-a plecat a striga: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Drept ţintă, maică, cuvântul Mirelui Hristos ai urmat Aceluia cu neabătut dor, doamnă, numită Sfântă Parascheva, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul nostru.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De frumuseţea care se strică nu te-ai grijit, cuvioasă maică Parascheva, privind la răsplătirea care este acolo şi ai luat mărire neîmbătrânitoare, dumnezeiasca podoabă şi veselie.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu râurile cuvintelor tale cele de miere izvorâtoare, Sfântă Parascheva, umpli sufletele oamenilor de veselie dumnezeiască, ale celor ce, cu laudă, măresc cu cântări pe Dumnezeu cel întru totul Mărit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Mare Taină S-a făcut întru tine, Fecioară Maică; Fiul lui Dumnezeu din pântecele tău S-a Întrupat şi tuturor S-a arătat; Căruia veselindu-ne îi cântăm: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat!

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie rouă ai izvorât cuvioşilor şi jertfa dreptului cu apă ai ars-o; că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea Ta; pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

După legea părinţilor, ţinând adevărata credinţă părintească, prea fericită, ai scuipat feţele diavolilor, sărutând icoana Domnului cu temere de Dumnezeu; primind pe Cel ce S-a arătat în lume din Fecioară, pe care Îl prea înălţăm în veci.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Minte dumnezeiască şi alăută cu totul întocmită a Preasfântului Duh te-ai arătat, maică, prin glăsuitoare laudă de căpetenie a credincioşilor, stâlp al Ortodoxiei şi înţeleaptă întărire; îndreptarea Bisericii, lauda monahilor şi podoaba tuturor cuvioşilor, te-ai arătat, lăudând pe Hristos în veci.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtătoare de mir a Preasfântului Duh te-ai arătat Maică, prin vărsarea mirului învăţăturilor tale celor cu bună mireasmă şi înţelepte, pierzând stricăciunea înşelăciunii cea rău mirositoare şi bine înmiresmând cinstita Biserică cu binefacerile tale, Sfântă Parascheva, strigând neîncetat: cu cântări Te prea înălţăm, Hristoase, în veci.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Muntele lui Dumnezeu cel gras, pe care proorocul de demult lăudându-l l-a arătat, tu eşti, Fecioară; din care s-a tăiat Piatra cea din capul unghiului, Hristos şi a sfărâmat puterea idolilor. Pe Acesta neîncetat Îl lăudăm şi-L prea înălţăm în veci

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta cetele îngereşti; iar prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul Întrupat. Pe care mărindu-L cu Oştile cereşti, pe tine te fericim.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luptându-te tu pentru Biserica lui Hristos, ucigaşul de oameni neputând să te vadă, îţi trimitea ispite. Însă, rămânând neclătinată, vrăjmaşilor celor de gând le-ai stat împotrivă vitejeşte, închinându-te icoanei lui Hristos, de Dumnezeu înţelepţită Parascheva.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împodobită cu vitejie nespusă şi cu străluciri prea luminate, prea fericită, cu bucurie stai înaintea Scaunului lui Dumnezeu, unde este glasul celor ce prăznuiesc, de Dumnezeu înţelepţită, Sfântă Parascheva.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cinstea cea vrednică a luptelor tale ai luat-o şi ca purtătoare de cunună săltând acum în ceruri, împreună cu îngerii, unde este soborul proorocilor şi al apostolilor şi multa oaste a mucenicilor şi unde este adunarea patriarhilor, adu-ţi aminte de noi, prea cuvioasă maică Parascheva.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ajutătoarea împăraţilor celor credincioşi în războaie, dă poporului nostru biruinţă asupra vrăjmaşilor, Născătoare de Dumnezeu, acoperindu-l de toată răutatea tu, Maica lui Dumnezeu, prea curată, care nu ştii de nuntă; ca, lăudând pe Fiul tău, pe tine să te mărim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Arătatu-te-ai, cuvioasă Parascheva, Bisericii ca alt soare, luminând-o pe ea cu fulgerele minunilor tale şi luminând pe cei ce strigă ţie cu credinţă: Bucură-te, lauda pustnicilor şi podoaba fecioarelor!

Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Parascheva de la Iaşi (2)

Tropar ul Sfintei cuvioase Parascheva de la Iaşi, glasul al 8-lea: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioasă maică Parascheva, duhul tău.

Troparul Sfintei cuvioase Parascheva de la Iaşi, glasul al 4-lea: Viaţă pustnicească şi fără gâlceavă iubind şi în urma lui Hristos, Mirelui tău, cu dragoste alergând şi jugul cel bun al Aceluia în tinereţile tale luând, cu semnul Crucii bărbăteşte într-armându-te, împotriva vrăjmaşilor celor de gând şi cu luptele pustniceşti, cu postul, cu rugăciunile şi cu picăturile lacrimilor, cărbunii patimilor ai stins, vrednică de laudă, Sfântă prea cuvioasă Parascheva şi acum, în Cămările Cereşti stând înaintea lui Hristos, împreună cu înţeleptele fecioare, roagă-L pentru noi, cei ce cinstim sfântă prăznuirea ta.

Cântarea 1

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea Egiptului scăpând israeliteanul, striga: Mântuitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dănţuind, maică, în ceruri şi stând pururea înaintea lui Hristos Mirelui tău, cu îngerii şi cu proorocii, cu apostolii şi cu cuvioasele femei; roagă-L pentru noi.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Postul iubind şi cinstita smerenie fecioară, pe Dumnezeu cel adevărat ai veselit; Aceluia neîncetat roagă-te pentru noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Glasul lui Hristos Cel de bucurie ţi-a venit pe pământ când făceai rugăciune, maică cinstită şi de bucurie te-ai umplut; pe Acesta cu cântări roagă-L pentru noi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cetele îngereşti şi omeneşti, Fecioară, te laudă neîncetat pe tine care nu ştii de mire; că pe Ziditorul lor, ca pe un Prunc, pe mâinile tale L-ai purtat.

Catavasie: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, Cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta; că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, «Unule, iubitorule de oameni».

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cere, Sfântă Parascheva, mireasa lui Hristos cea mărită, să se dea iertare de greşeli celor ce te laudă pe tine cu credinţă.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fugind te-ai îndepărtat şi te-ai sălăşluit în pustie şi în munţi pururea şi în peşteri, spre plăcere făcând lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Aflat-ai pe care L-ai iubit din suflet, prea cinstită Parascheva, ca o vistierie ascunsă în largul pustiei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine noi toţi te-am agonisit scăpare şi zid al nostru creştinesc şi pe tine te mărim neîncetat, Maică nenuntită.

Catavasie: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvorul cel viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Oglindă neîntinată şi sfântă cu gândul te-ai făcut strălucind pururea, ca un luminător în mijlocul pustnicilor, mărită.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aflându-te în goliciune trupească, cu pălire de soare te-ai ars pentru dragostea Mirelui tău şi ai suferit răceala gerului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu priveghere de toată noaptea, cu neîncetate rugăciuni şi suspine ţi-ai veştejit pornirile trupului, prea fericită maică.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Hristos pe care L-ai născut prea curată Fecioară roagă-L să dăruiască robilor tăi iertare de greşeli.

Catavasie: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc, al Întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte, a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie, Doamne: mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru; afară de Tine pe altul nu ştim.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cele potrivnice zilei şi lumii ştiindu-le, n-ai voit a face pofta diavolului, celui izvoditor de pofte.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Socotea vrăjmaşul că va birui dragostea ta şi curăţia, dar de batjocură a rămas cu uneltirile sale cel prea viclean.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Îngropat-au trupul tău ca pe un nestricăcios; că tu, ca şi cum ai fi fost fără de trup, ai vieţuit, mireasă a lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fecioară după naştere, de Dumnezeu Născătoare, te lăudăm pe tine; că ai născut lumii cu Trup pe Dumnezeu.

Catavasie: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu cel peste toate şi ai născut pe Fiul cel fără de ani, cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune scârbele mele; că s-a umplut sufletul meu de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad şi ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Valurile lumeşti le-ai călcat şi stai înaintea Ziditorului lumii, zburând, Maică, prin post şi rugăciuni, ca şi cu aripi împodobite cu aur, de Dumnezeu fericită.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pentru viaţa ta cea plăcută lui Dumnezeu, prea cinstită, ca un dar sfinţit te-ai dat moştenirii tale, Sfântă Parascheva, venind la apus, ceea ce eşti prea mărită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Viaţă fără prihană din tinereţe iubind şi voind a întrece cetele cele nevăzute, tăinuită fiind pe pământ, cuvioasă spre minune ai fost, arătându-te Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Roagă-te, de Dumnezeu Născătoare curată, să scăpăm de cumplitele greşeli cu rugăciunile tale şi să dobândim dumnezeiasca strălucire a Fiului lui Dumnezeu, care negrăit S-a Întrupat din tine.

Catavasie: Înţelepţii de Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit, al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut dintr-însa.

Condac, glasul al 3-lea. **Podobie:** Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, Cel mai înainte de veci.

Pe sfânta folositoare a celor ce sunt întru nevoi, toţi cu dreaptă credinţă să o lăudăm, pe prea cinstita Parascheva. Că aceasta, lăsând viaţa cea stricăcioasă, pe cea nestricăcioasă a luat în veci. Pentru aceasta mărirea a aflat şi dar de minuni, cu dumnezeiasca poruncă.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evrei au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală şi focul în rouă l-au schimbat, strigând: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule în veci.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Apus-ai ca soarele, cuvioasă maică şi luminezi cu minunile pe cei ce cântă cu fierbinte credinţă şi dragoste: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Umplutu-s-au toate laturile de bună mireasma ta întru aflarea moaştelor tale; cărora porunceşti, cuvioasă, a cânta cu credinţă: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Află-te, maică, şchiopilor îndreptare, că cel ce era bolnav de picior, sărind, a strigat fără tăcere: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Iată, tu, Fecioară, aceea pe care te-a proorocit cu Duhul Sfânt marele Isaia, în pântece pe Dumnezeu zămislind, L-ai născut şi Binecuvântat este, prea curată, Rodul pântecelui tău.

Catavasie: N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, ci numai Făcătorului şi groaza focului bărbăteşte înfruntând-o, se bucurau, cântând: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Ceresc, pe care Îl laudă Oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întărindu-te cu mintea, râvnind vieţii îngereşti, trupul ţi-ai dat postului şi rugăciunii, cuvioasă şi înviezi în veci.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prea fericită între femei te-ai arătat, fericită Parascheva, cântând Făcătorului: pe Tine te prea înălţăm în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Slăbănogului, ce a fost întru mulţi ani, tămăduire neputinţei i-a dat, prea cinstită. Pentru aceasta pe tine te-a lăudat, cuvioasă, în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca una care eşti mai înaltă decât toate făpturile de Dumnezeu Născătoare, roagă-te Fiului tău şi Dumnezeului nostru, să ne mântuim de toate chinurile, noi, cei ce te cinstim pe tine cu adevărată dragoste.

Catavasie:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum plinită; pe toată lumea ridică să-Ţi cânte Ţie: pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine, Fecioară curată, noi cei mântuiţi prin tine, mărindu-te împreună cu cetele cele fără de trupuri.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu înceta a ruga pe Hristos, maică cuvioasă, să ne scape din nevoi pe noi, slugile tale, care din suflet te lăudăm pe tine.

Stih: ***Sfântă prea cuvioasă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Frumuseţea fecioarelor te-ai arătat, cuvioasă, că vieţii îngereşti ai râvnit; deci nu înceta a te ruga pentru cei ce te cinstesc pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Unitu-te-ai cu cetele celor fără de trupuri şi stai înaintea Stăpânului bucurându-te cu fecioarele cele înţelepte; Acestuia acum roagă-te pentru lume.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

De bucurie şi de veselie umple-mă, Fecioară, ca una care ai primit Pricina bucuriei; că tu ai izvorât tuturor bucuria.

Catavasie: Tot neamul omenesc să salte cu Duhul, fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Arătatu-te-ai, cuvioasă Parascheva, Bisericii, ca alt soare, luminând-o pe ea cu fulgerele minunilor tale şi luminând pe cei ce strigă ţie cu credinţă: Bucură-te, lauda pustnicilor şi podoaba fecioarelor!

Acatistul cuvioasei maicii noastre Parascheva

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;

Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacele şi icoasele

Condacul 1

Prea cuvioasei noastre maici, mult milostivei Parascheva, prinos de umilinţă îi aducem noi nevrednicii păcătoşi pentru mijlocirile sale. Că mari daruri ne-am învrednicit a dobândi, de la izvorul cel pururea curgător de bunătăţi al Mântuitorului nostru, şi să-i cântăm: ***Bucură-te, Parascheva, mult folositoare!***

Icosul 1

Îngerii din cer cu laude primind duhul tău cel fecioresc din pământeştile locaşuri de bucurie te-au încununat pentru vredniciile tale, căci femeiesc trup purtând şi fire slăbănoagă, ai ştiut a birui toate puterile vrăjmaşilor prin buna înţelepciune. Pentru aceasta-ţi cântăm:
Bucură-te, înţeleaptă fecioară;
Bucură-te, porumbiţă cuvântătoare;
Bucură-te, suflet îngeresc în trup fecioresc;
Bucură-te, vrednică solitoare către Domnul;
Bucură-te, mângâierea oamenilor;
Bucură-te, alinarea de suferinţă;
Bucură-te, nădejdea noastră cea tare;
Bucură-te, întărirea credincioşilor;
Bucură-te, liman lin şi neînviforat;
Bucură-te, pilda bunei cucernicii;
Bucură-te, luminarea celor nepricepuţi;
Bucură-te, scăparea celor deznădăjduiţi;

Bucură-te, Parascheva, mult folositoare!

Condacul al 2-lea

Aşa Împăratul tuturor răsplăteşte biruinţele. Aşa mâna Proniei cea nevăzută întăreşte neamul omenesc, îmbrăţişând cu credinţă cele de dânsa rânduite spre mântuire. Pentru aceasta să ne depărtăm de nelegiuiri. Până când vom petrece în păcate? ***Doamne, întăreşte inima mea, ca să-Ţi cânt în fapte bune cântarea cea îngerească: Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Prea cinstită fecioară, către tine am năzuit, către tine, care de multe ori şi tu ai luat pe Sfinţi şi pe Îngeri în ajutor la pământeştile ispite. Fii acum şi pentru noi grabnic folositoare, căci te-ai învrednicit a intra înăuntrul casei Mirelui cu candela luminoasă, precum ne-a povăţuit Mântuitorul Hristos şi primeşte cântarea aceasta:
Bucură-te, mărgăritar nepreţuit al vistieriei noastre;
Bucură-te, floare neveştejită a Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, temelie neclintită a creştinătăţii;
Bucură-te, a fecioarelor înzestrătoare şi rugătoare către Maica lui Dumnezeu;
Bucură-te, ascultătoare a preoţilor cucernici;
Bucură-te, grabnic ajutătoare a străinilor;
Bucură-te, fierbinte mângâietoare a prigoniţilor;
Bucură-te, milostivă povăţuitoare a văduvelor;
Bucură-te, învingătoarea duşmanilor;
Bucură-te, izbăvitoarea tuturor celor ce te cheamă spre ajutor;
Bucură-te, mare folositoare a sufletelor;
Bucură-te, vindecătoarea de răni a trupurilor;
Bucură-te, Parascheva, mult folositoare!

Condacul al 3-lea

Spre tine pururea nădăjduind, de multe boli şi primejdii s-a izbăvit ţara aceasta, alinând şi prefăcând mânia cea cu dreptate pornită asupra noastră de la Dumnezeu, în bună şi milostivă îndurare, prin ale tale rugăciuni; dar şi acum îngrozindu-ne marile nenorociri, la tine năzuim cu lacrimi, să ne ajuţi, ca să scăpăm din primejdie şi să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Epivata, văzând lauda pământului ei, răsărind dintru ale sale, cu bucurie te-a întâmpinat, prea cuvioasă, mărturisindu-te cu mare cucernicie; iar noi, care în urmă ne-am învrednicit a dobândi moaştele tale, cum vom putea îndestul a propovădui minunile pe care le-ai făcut, de nu cântăm acestea:

Bucură-te, luminătoarea Moldovei;
Bucură-te, sprijinitoarea Epivatei;
Bucură-te, învăţătoarea părinţilor tăi;
Bucură-te, ceea ce n-ai adunat averi pământeşti;
Bucură-te, adunătoarea cereştilor daruri;
Bucură-te, ceea ce n-ai primit hainele cele scumpe;
Bucură-te, cinstitoarea hainei smereniei;
Bucură-te, îndreptătoarea mândriei;
Bucură-te, cinstitoarea fecioriei;
Bucură-te, sprijinitoarea bătrânilor;
Bucură-te, osânditoarea duşmanilor;
Bucură-te, miluitoarea săracilor;
Bucură-te, Parascheva, mult folositoare!

Condacul al 4-lea

Preacurată Fecioară Marie, Maica lui Dumnezeu, primeşte şi ale noastre datornice rugăciuni de la noi nevrednicii, pe care prin mijlocitoarea noastră sfântă ţi le aducem spre iertarea păcatelor şi ne dă nouă pace şi mare milă de la Fiul tău, Căruia neîncetat îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Celei după vrednicie şi cu credinţă următoare a cuvântului lui Dumnezeu, care pentru buna cucernicie a primit darul vindecărilor şi plată cerească, prin glasul Mântuitorului zicând: ***slugă bună şi credincioasă, intră întru bucuria Domnului tău***, îi aducem cântarea aceasta:
Bucură-te, sămânţă nerătăcită;
Bucură-te, trup neobosit;
Bucură te, hrană duhovnicească;
Bucură-te, aur lămurit;
Bucură-te, foc arzător plevilor;
Bucură-te, pământ de îndestulare;
Bucură-te, rod al pocăinţei;
Bucură-te, alinarea relelor cugetări;
Bucură-te, risipitoare de furtuni;
Bucură-te, aducătoare de mană;
Bucură-te, dătătoare de mângâieri;
Bucură-te, mijlocitoarea tuturor creştinilor către Domnul;
Bucură-te, Parascheva, mult folositoare!

Condacul al 5-lea

Obosit de truda gândurilor lumeşti m-am deşteptat acum, ticălosul, lăcrimând, că nu am încotro întinde nădejdile după faptele mele spre a mă linişti, nefăcând nici un lucru vrednic de mântuire, şi temându-mă de tăiere ca smochinul neroditor, cad înaintea ta plângând, Sfântă Paraschevo şi strig: Miluieşte-mă, ca dimpreună cu tine să cânt lui Dumnezeu cântarea de mântuire: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Cine nu te va ferici pe tine, cuvioasă, că te ai învrednicit a potoli prin nevoinţele tale zburdălnicia trupului şi a dobândi mântuirea sufletească cu cinstea cea neluată de mâini omeneşti a cereştii măriri? Sau cine nu te va ferici iarăşi că ai străbătut prin viteazul tău cuget împletiturile vicleanului cele amăgitoare şi l-ai ruşinat? Pentru aceasta primeşte următoarea cântare:
Bucură-te, turnul biruinţei;
Bucură-te, uşa mântuirii:
Bucură-te, pavăza credinţei;
Bucură-te, locaşul statorniciei;
Bucură-te, chipul bunătăţilor;
Bucură-te, apărarea cinstitei cruci;
Bucură-te, închinătoarea ei vrednică;
Bucură-te, că prin al ei ajutor ai fost izbânditoare;
Bucură-te, că printr-însa te-ai făcut lui Hristos următoare;
Bucură-te, a biruinţei frumoasă stâlpare;
Bucură-te, învingătoare a stăpânirii iadului;
Bucură-te, moştenitoarea cereştii măriri;
Bucură-te, Parascheva, mult folositoare!

Condacul al 6-lea

Dar cum vom cânta mai cu vrednicie sau cu ce cuvinte vom lăuda mărirea isprăvilor tale, noi nevrednicii? Că nici faptele, nici credinţa nu ne apropie de preacinstitele tale lucrări; dar, mărturisind slăbiciunea noastră, ne rugăm ţie a ne ajuta şi a mijloci către Dumnezeu, să primească cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

M-au cuprins acum dureri ce nu sunt spuse, nici un ajutor omenesc de la nimeni nu aştept, toţi m-au părăsit deodată, până şi plăcerile ce odinioară mă desfătau acum se luptă cu mine: Vai de ticăloşia mea. Nu am altă nădejde decât în mila lui Dumnezeu şi al tău ajutor sfânt. Pentru aceasta mă rog ţie, grăbeşte a mă asculta, vindecându-mă, ca să-ţi cânt:
Bucură-te, leacul durerii;
Bucură-te, mâna vindecării;

Bucură-te, casa ocrotirii;
Bucură-te, raza mângâierii;
Bucură-te, cortul îndestulării;
Bucură-te, roua fierbinţelii;
Bucură-te, mântuirea de boli;
Bucură-te, scăparea celor înspăimântaţi;
Bucură-te, izgonitoare de pagube;
Bucură-te, privighetoare neadormită;
Bucură-te, stea luminătoare;
Bucură-te, scară izbăvitoare;
Bucură-te, Parascheva, mult folositoare!

Condacul al 7-lea

Doamne, cercetează şi vindecă pe robii tăi cei cuprinşi de durere, zice prea cuvioasa, rugându-se neîncetat, că nu au reazem, nici mângâiere. Zile grele sunt şi, pentru că ne-am mântuit, să ne bucurăm şi să cădem la Dumnezeu, pocăindu-ne şi cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Nelegiuirile mele şi mulţimea strâmbătăţilor pe care le-am pricinuit aproapelui meu, astăzi mă osândesc şi nu ştiu ce voi răspunde mergând la judecată, unde toţi mă prigonesc, toţi se ridică asupra mea să mă împileze; tu însă, o, prea bună maică, care asculţi mărturisirea mea, soleşte către Domnul, să prefacă soarta osândirii mele în bunătăţi, scoţând din inimile vrăjmaşilor mei toată urâciunea şi te voi prea mări cu laude ca acestea:
Bucură-te, mijlocitoarea celor greşiţi;
Bucură-te, folositoarea celor asupriţi;
Bucură-te, îndreptătoarea judecătorilor răi;
Bucură-te, doveditoarea celor clevetiţi;
Bucură-te, scăparea celor judecaţi şi osândiţi;
Bucură-te, contenire a patimilor;
Bucură-te, nesprijinitoarea celor ce caută numai folosul lor;
Bucură te, neizbândire a mijlocitorilor celor vicleni;
Bucură-te, domolire a celor puternici;
Bucură te, înlesnire a slăbănogilor;
Bucură-te, stârpitoare a răutăţilor;
Bucură-te, izvorâtoare a milostivirii;
Bucură-te, Parascheva, mult folositoare!

Condacul al 8-lea

Acestea grăind, mă liniştesc, mă veselesc şi mă bucur, saltă sufletul meu că nu-şi vor râde de mine vrăjmaşii mei. Nu mă va părăsi Dumnezeul meu până în sfârşit, pentru rugăciunile tale, prea cuvioasă, ci trimiţând mila Lui asupra poporului, precum este obişnuit, şi eu, nevrednicul, mă voi împărtăşi cu el de ale Sale bunătăţi, cu care, dimpreună, vom cânta lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

La toţi voi spune minunile tale, în glas voi cânta prăznuirea ta, după datoria obştii care ţi-aduce spre mulţumire: Mărire laudei tale, mărire îndelung-răbdării cu care te-ai încununat, nevoindu-te prin credinţă, mărire faptei celei cu statornicie urmată după pilda Iubitorului de oameni:
Bucură-te, mireasă duhovnicească;
Bucură- te; cununa adevărului;
Bucură-te, toiagul biruinţei;
Bucură-te, mărirea monahilor;
Bucură-te, povăţuitoare a obştii;
Bucură-te, cinstitoare a cuvioaselor;
Bucură-te, păzitoare a sihaştrilor;
Bucură-te, pomenitoare a veacurilor;
Bucură-te, propovăduitoare a dreptei credinţe;
Bucură-te, surpătoarea eresurilor;
Bucură-te, dobândirea slavei dumnezeieşti;
Bucură-te, următoarea Cuvântului ceresc;
Bucură-te, Parascheva, mult folositoare!

Condacul al 9-lea

Pe sfânta folositoare celor ce sunt întru nevoi, toţi cu bucurie să o lăudăm, pe cinstita Parascheva, că aceasta viaţă nestricăcioasă a luat în veci; pentru aceasta mărire a aflat şi darul de minuni, cu porunca lui Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Rău-cugetătorii prin tine mustrându-se, se înspăimantă văzând slava lui Dumnezeu, cea gătită omului depărtat de păcate, în tine luminând, văzând taina cea necuprinsă a chipului măririi, asupra ta cuvioasă, că astăzi străluceşte aducând credincioşilor daruri de vindecări; pentru aceasta ei s-au ruşinat pocăindu-se şi noi ne-am veselit cântându-ţi ţie:
Bucură-te, izbăvitoarea noastră;
Bucură-te, povăţuitoare;
Bucură-te, îndreptătoare;
Bucură-te, izgonitoare de rele;

Bucură-te, aducătoare de bun miros;
Bucură-te, otrăvitoarea jivinelor;
Bucură-te, stârpitoarea insectelor;
Bucură-te, feritoare de năluciri;
Bucură-te, risipitoare de grindină;
Bucură-te, aducătoarea de ploi mănoase;
Bucură-te, îmbelşugătoarea de roade bune;
Bucură-te, veselitoarea plugarilor;
Bucură-te, Parascheva, mult folositoare!

Condacul al 10-lea

Niciodată nu vom înceta a vesti minunile tale, prea cuvioasă, că de n-ai fi stat tu, rugându-te pentru ţara aceasta, pe care o păzeşti cu preacuratele tale moaşte, cine ne-ar fi izbăvit din atâtea primejdii, sau cine ne-ar fi uşurat de bolile care au venit asupra noastră, pentru păcatele noastre cele multe? Deci împreună cu tine cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Zidurile casei părinţilor tăi n-au fost puternice, nici îndestulătoare spre a te opri de la mărimea hotărârii ce ai luat, de a te făgădui să îmbrăţişezi viaţa monahicească; pentru aceasta şi depărtându-te de toată dezmierdarea şi plăcerile lumeşti, haina cea scumpă cu a cerşetorului, venind de la biserică, ai schimbat-o, părăsindu-ţi părinţii care te certau şi cu mustrări pentru asemenea plecare. Deci, cu smerenie dobândind cele preaînalte, de la toţi auzi:
Bucură-te, trandafir neatins de viermele trufiei;
Bucură-te, crin răsădit în grădina cea de sus;
Bucură-te, patul nevinovăţiei;
Bucură-te, scaunul domniilor;
Bucură-te, sceptrul celor ce conduc;
Bucură-te, ocrotitoare neobosită;
Bucură-te, apărătoare neînfruntată;
Bucură-te, prigonitoare a celor ce ne ispitesc;
Bucură-te, cinstitoare a celor ce ne miluiesc;
Bucură-te, întăritoare a celor ce ne slujesc;
Bucură-te, luminătoare a celor ce ne mângâie;
Bucură-te, împreună lucrătoare cu cei ce ne hrănesc;
Bucură-te, Parascheva, mult folositoare!

Condacul al 11-lea

Sunt plin de păcate, îndurate Doamne, şi greu se luptă sufletul meu gândind la judecată, căci ce voi face eu păcătosul, năpădindu-mă deodată neprevăzutul sfârşit? ***Milă cer, Doamne, milă, Hristoase al meu, căci nu am chip de îndreptare. Nu trece cu vederea rugăciunea şi pocăinţa mea, ce în tot ceasul după păcate m-a cuprins şi primeşte, ca închezăşuitoare a bunei mele voinţe şi a temerii de Tine, rugăciunea aceasta, pe lângă care-ţi aduc mijlocitoare şi pe maica noastră Parascheva, cântând cu dânsa dimpreună: Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Mulţi păcătoşi mai înainte de mine şi-au dobândit mântuirea umilindu-se. Cum dar, şi eu, mă voi depărta de această nădejde? Către tine însă năzuiesc, preacuvioasă maică, şi nu voi fi ruşinat, nedepărtându-te de mine ca de păcătosul acela, ce lângă tine s-a înmormântat fără a-şi cunoaşte nevrednicia sa şi pentru care ai cerut, prin vedenie, să i se mute trupul cel împuţit, de lângă moaştele tale. Deci mă rog primeşte rugăciunile şi lacrimile mele, mijlocind iertarea păcatelor mele, pentru că îţi cânt:

Bucură-te, smerenie înaltă;
Bucură-te, fecioară neîntinată;
Bucură-te, comoară nedeşertată;
Bucură-te, maică prea lăudată;
Bucurăt-e, mântuirea cea smerită;
Bucură-te, lauda celor cinstiţi;
Bucură-te, mângâierea celor nefericiţi;
Bucură-te, povăţuitoarea celor rătăciţi;
Bucură-te, buna mea sfătuitoare;
Bucură-te, preablândă îndreptătoare;
Bucură-te, sufletească veselitoare;
Bucură-te, grabnic ajutătoare;
Bucură-te, Parascheva, mult folositoare!

Condacul al 12-lea

Nespusă este mângâierea noastră privindu-te, cu noi petrecând, ca un dar al lui Dumnezeu ce s-a trimis ţării acesteia, că de ce boli am fost cuprinşi şi nu ne-ai vindecat; în care scârbe şi nu ne-ai bucurat; de câte ori lipsiţi, prigoniţi şi în războaie şi tu ne-ai ajutat nouă, în totul plinind cuvântul Mântuitorului din Evanghelia Sa! Pentru aceasta cu smerenie dobândind dreapta cea preaînaltă la scaunul măririi, îţi cântăm ţie: Bucură-te! şi lui Dumnezeu lauda cea cerească: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Izbăveşte-ne pe noi, maică, de toată boala, de ciumă, de holeră şi de vrăjmaşi. Izbăveşte-ne pe noi, maică, de lăcuste, de gândaci şi de toată răutatea, izbăveşte-ne pe noi, maică, de foc, de grindină şi de fulger. Izbăveşte-ne pe noi, maică, de chinul cel de veci şi de ceasul osândirii şi ne învredniceşte a dobândi prin rugăciunile tale starea cea de-a dreapta, în ziua judecăţii, prin mântuirea sufletelor noastre, ocrotindu-ne şi hrănindu-ne în pace până la răsuflarea cea mai de pe urmă, ca să-ţi cântăm:
Bucură-te, alăută duhovnicească;
Bucură-te, trâmbiţă apostolească;
Bucură-te, făclie luminoasă;
Bucură-te, rază cerească;
Bucură-te, nădejdea oamenilor;
Bucură-te, izgonitoarea demonilor;
Bucură-te, tămăduirea rănilor;
Bucură-te, feritoarea de răutăţi;
Bucură-te, aducătoarea de bunătăţi;
Bucură-te, luminătoarea casnică a Moldovei;
Bucură-te, izbăvitoarea lui Vasile voievod si a altor miluitori;
Bucură-te, sprijinitoarea mea, a smeritului păcătos;
Bucură-te, Parascheva, mult folositoare!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
Ne închinăm lui Dumnezeu şi cinstim moaştele tale, cuvioasă maică Parascheva, propovăduind cu mărire şi cântări toate minunile tale care prin darul lui Dumnezeu şi pentru a noastră mântuire am dobândit. Primită fă rugăciunea noastră, sfântă, şi grăbeşte totdeauna a ne ajuta ca să cântăm cu bucurie isprăvile tale şi slava lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zic iarăşi:

Icosul 1
Îngerii din cer cu laude primind duhul tău cel fecioresc din pământeştile locaşuri de bucurie te-au încununat pentru vredniciile tale, căci femeiesc trup purtând şi fire slăbănoagă, ai ştiut a birui toate puterile vrăjmaşilor prin buna înţelepciune. Pentru aceasta-ţi cântăm:
Bucură-te, înţeleaptă fecioară;
Bucură-te, porumbiţă cuvântătoare;
Bucură-te, suflet îngeresc în trup fecioresc;
Bucură-te, vrednică solitoare către Domnul;
Bucură-te, mângâierea oamenilor;

Bucură-te, alinarea de suferinţă;
Bucură-te, nădejdea noastră cea tare;
Bucură-te, întărirea credincioşilor;
Bucură-te, liman lin şi neînviforat;
Bucură-te, pilda bunei cucernicii;
Bucură-te, luminarea celor nepricepuţi;
Bucură-te, scăparea celor deznădăjduiţi;
Bucură-te, Parascheva, mult folositoare!

Condacul 1

Prea cuvioasei noastre maici, mult milostivei Parascheva, prinos de umilinţă îi aducem noi nevrednicii păcătoşi pentru mijlocirile sale. Că mari daruri ne-am învrednicit a dobândi, de la izvorul cel pururea curgător de bunătăţi al Mântuitorului nostru, şi să-i cântăm: ***Bucură-te, Parascheva, mult folositoare!***

Şi apoi se citeşte această:

Rugăciune

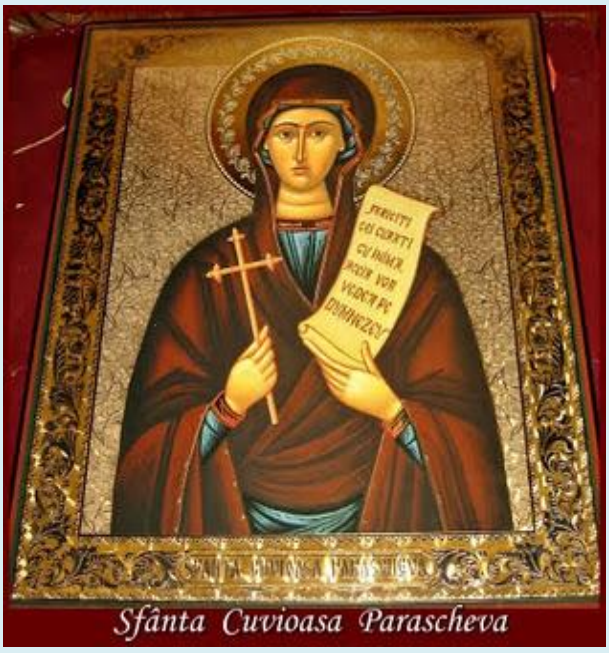
Sfânta Cuvioasa Parascheva

Doamne Dumnezeul nostru, Tu cel ce ai zis şi s-a făcut toată făptura, nu întoarce faţa Ta de la noi păcătoşii ca să nu vină asupră-ne mânia cea groaznică şi înfricoşătoare a durerilor, care este rodul păcatelor noastre, ce în toată ziua, nenumărate, cu nesocotinţă dobitocească le săvârşim.

Noi suntem păcătoşi, netrebnici şi plini de răutate, iar Tu eşti izvorul vieţii şi al milostivirii. Nu ne lăsa, Doamne!

Nu trece rugăciunea noastră a păcătoşilor, nici nu ne răsplăti nouă după nelegiuirile noastre, ci pentru că nu suntem vrednici a câştiga milostivirea prin sârguinţa cea de toate zilele, dăruieşte-ne-o Tu ca un îndurat şi Mult-Milostiv.

Doamne, pentru rugăciunile cuvioasei maicii noastre Parascheva, dăruieşte-ne nouă sănătate şi viaţă ferită de toată răutatea şi ne întăreşte cu Duhul Tău cel stăpânitor, ca din adâncul inimilor, cu bucurie, să slăvim preasfânt numele Tău în veci.

Amin.

Imn-acatist închinat Sfintei cuvioase Parascheva

Condacul 1

Prea cuvioasă maică, mireasa lui Hristos,
În jurul tău s-adună poporul credincios,
Să laude cu pace şi bucurie multă,
Viaţa ta frumoasă, lui Dumnezeu plăcută.
Că tu în marea-ţi milă, pe mulţi îi ocroteşti,
Iar cu-ale tale moaşte, bolnavi tămăduieşti.
Cântăm acum cu toţii, din inimi rugătoare:
Bucură-te Parascheva, sfântă mult folositoare!

Icosul 1

Îngerii din ceruri cu nimburi de lumină,
Au fost trimişi de Domnul din slava cea divină
Să poarte-n Raiul veşnic sufletul tău sfânt,
Că sfântă ţi-a fost viaţa plinită pe pământ.
Puţinii ani de viaţă din timpul efemer
I-ai prefăcut în aripi şi trepte către cer.
De-aceea noi cu grabă la tine azi cădem
Şi din locaşul veşnic ascultă ce-ţi cântăm:
Bucură-te, cuvioasă, cea aleasă între sfinte;

Bucură-te, că vezi Raiul care l-ai dorit fierbinte;
Bucură-te, porumbiţa, cea de raze cereşti plină;
Bucură-te, steaua noastră dătătoare de lumină;
Bucură-te, că în lume te-a umbrit cerească rază;
Bucură-te, că în ceruri chipul ţi se-ncununează;
Bucură-te, cea prin care Dumnezeu se prea măreşte;
Bucură-te, că sfânta rugă Hristos Domnul ţi-o plineşte;
Bucură-te, cea de-a pururi aşezată între sfinţi;
Bucură-te, că întru slavă laudă Domnului cânţi;
Bucură-te, cea prin care cerul pogoară la noi;
Bucură-te, că prin tine lumea scapă din nevoi;
Bucură-te, bucurie, multora ajutătoare;
Bucură-te Parascheva, sfântă mult folositoare!

Condacul 2

Iisuse, între casnici şi-ai tăi prieteni sfinţi
Pe Sfânta Parascheva Tu cea dintâi asculţi.
La ruga ei fierbinte, Tu faci să se-nnoiască
În noi putere sfântă şi pace îngerească.
Îţi mulţumim, Stăpâne şi Ţie ne-nchinăm.
Cu Sfânta Parascheva, smeriţi, noi îţi cântăm:
Aliluia!

Icosul 2

Fecioară Parascheva, venim şi îndrăznim,
Să ne ajuţi, prea bună, ca să ne mântuim.
Pe toţi ne ocroteşte în marile ispite
Şi-ascultă pe tot omul în ruga lui fierbinte.
Auzi-ne cu grabă atunci când te chemăm
Şi caută cu milă spre cei care-ţi cântăm:
Bucură-te, vistierie şi talant nepreţuit;
Bucură-te, pom cu roade, în Moldova răsădit;
Bucură-te, cărămidă întărită prin credinţă;
Bucură-te, doctorie în oricare suferinţă;
Bucură-te, lecuirea bolilor nevindecate;
Bucură-te, dătătoare de puteri şi sănătate;
Bucură-te, că prin tine pacea din cer se coboară;
Bucură-te, că eşti nouă nepreţuită comoară;

Bucură-te, cale sfântă preoţilor cuvioşi;
Bucură-te, mântuire pentru cei evlavioşi;
Bucură-te, milostivă, de săraci îngrijitoare;
Bucură-te Parascheva, sfântă mult folositoare!

Condacul 3

Atunci când suferinţa şi calea rea ne paşte,
Ajută-ne fecioară, prin ale tale moaşte.
Şi ţara ne-o păzeşte atunci când e-n primejdii
Şi nu lăsa poporul în vremea deznădejdii.
La tine este pacea, la tine noi scăpăm,
Cu tine împreună lui Dumnezeu cântăm:
Aliluia!

Icosul 3

Epivata a fost locul în care te-ai născut
Şi casa părintească în care ai crescut.
Acolo învăţat-ai ce-i bine şi ce-i rău,
Acolo petrecut-ai plăcut lui Dumnezeu,
Iar pentru-ale tale fapte Iisus te-a pregătit
Să fii nouă icoană şi dar nepreţuit.
De veacuri credincioşii, din patru zări venind,
Te cheamă cu credinţă, din inimă cântând:
Bucură-te, cuvioasă odrăslită-n rugăciune;
Bucură-te, că părinţii te-au învăţat cele bune;
Bucură-te, pruncă sfântă şi frumosul giuvaer;
Bucură-te, că din fapte ţi-ai ţesut cunună-n cer;
Bucură-te, că averea nu ţi-a fost cea pământească;
Bucură-te, că râvnit-ai numai patria cerească;
Bucură-te, că în lume haină scumpă n-ai purtat;
Bucură-te, că porţi haină de monah adevărat;
Bucură-te, izgonirea vanităţii şi-a mândriei;
Bucură-te, cinstitoarea Fecioarei şi-a fecioriei;
Bucură-te, minte plină de smerită cugetare;
Bucură-te Parascheva, sfântă mult folositoare!

Condacul 4

Pe tine, cuvioasă, Hristos te-a pregătit
Să fii năstrapă sfântă cu mir neprihănit,

Ce-n dar îl torni pe rană celor bătuţi de soartă
Şi-aduci împăciuire celor zac în ceartă.
Tu ştii s-ajuţi în grabă pe cei făr-de-ajutor
Şi-aduci în Casa Sfântă pe cel rătăcitor.
Dorim ca împreună cu tine noi să stăm,
Pe Dumnezeul nostru în veci să-L lăudăm:
Aliluia!

Icosul 4

Noi încercăm cu râvnă să te urmăm mereu,
Aşa cum tu urmat-ai plăcut lui Dumnezeu.
Deşi cu fire slabă, ai dus viaţă sihastră,
Dar ai primit putere să porţi povara noastră.
Ai smuls pe mulţi, prea bună, din hăul disperării,
Ca şi Iisus pe Petru cuprins de valul mării.
Orfanii te au mamă, bătrânii sprijinire,
Săracii apărare, străinii mângâiere.
Acolo, sus, în ceruri, primeşte-ne cântarea
Ce pururea ţi-o-nalţă, pios, toată suflarea:
Bucură-te, maică sfântă şi odor duhovnicesc;
Bucură-te, sprijinire celor ce se pocăiesc;
Bucură-te, că în ceruri s-a prea mărit al tău nume;
Bucură-te, bucurie a fecioarelor din lume;
Bucură-te, cuvioasă, la Hristos mijlocitoare;
Bucură-te, cea din suflet de săraci prea iubitoare;
Bucură-te, purtătoare de balsamul bucuriei;
Bucură-te, însoţire trăitorilor pustiei;
Bucură-te, că în lume ai vieţuit îngereşte;
Bucură-te, cea prin care Dumnezeu tămăduieşte;
Bucură-te, că în ceruri ai cetate stătătoare;
Bucură-te Parascheva, sfântă mult folositoare!

Condacul 5

Deşi pe Cruce, Doamne, adesea Te vedem,
În loc să-ţi dăm iubire, oţet noi îţi turnăm.
Tu ne arăţi şi calea ce duce-n infinit,
Dar noi dorim adesea sinistrul labirint.
O, Milostive Doamne, din lume ne adună,
Cu Sfânta Parascheva cânta-vom împreună:

Aliluia!

Icosul 5

Din patru zări a lumii, smeriţi, românii vin,
Să se închine ţie, cântându-ţi imn divin.
Căci prin ale tale moaşte miresme se revarsă
Prinos de mângâiere şi chip de cuvioasă.
De-aceea, tu, fecioară, păzeşte-ne în pace
Şi nu lăsa deşartă cântarea ce se face:
Bucură-te, biruinţă în a lumii osteneală;
Bucură-te, îndrăznire în a noastră îndoială;
Bucură-te, uşă sfântă către calea mântuirii;
Bucură-te, împlinire şi icoana fericirii;
Bucură-te, cinstitoarea Sfintei Cruci a lui Hristos;
Bucură-te, solitoare pentru poporul pios;
Bucură-te, că la Iaşi trupul tău sălăşluieşte;
Bucură-te, că şi-n Roman veşmântul tău se găseşte;
Bucură-te, că întru tine chipul Lui s-a împlinit;
Bucură-te, că prin tine mulţi creştini s-au mântuit;
Bucură-te, frumuseţe şi podoabă în altare;
Bucură-te Parascheva, sfântă mult folositoare!

Condacul 6

Ne cercetează, Doamne, acum şi totdeauna,
Căci Sfânta Parascheva se roagă Ţie-ntruna.
Trimite-ne în casă, de sus, preasfântul har,
Şi umple viaţa noastră de pace şi nectar,
Iar noi, întotdeauna, la cer mereu cătând,
Cântându-ţi cu credinţă, din inimă zicând:
Aliluia!

Icosul 6

Ce vom răspunde oare în vremea judecăţii,
Când trâmbiţa suna-va prelung în faţa morţii?
N-am haina cea de nuntă, departe stând de El,
Mă simt străin în cale, n-am fapte nici de-un fel.
Preabune, Doamne, iartă-mi păcatele fireşti,
Şi-n marea Ta iubire, voind, mă mântuieşti.

Tu, Sfintei Parascheva, primeşte-i rugăciunea,
Căci, după rânduială, i-ai dat pe veci cununa:
Bucură-te, balsam haric şi sălaş ocrotitor;
Bucură-te, oază cerească şi izvor vindecător;
Bucură-te, casa pâinii şi noian de bunătăţi;
Bucură-te, mângâiere celor slabi şi defăimaţi;
Bucură-te, cort de aur şi polată a nădejdii;
Bucură-te, apărarea celor ce sunt în primejdii;
Bucură-te, izgonirea bolilor nevindecate;
Bucură-te, îndreptarea celor ce cad în păcate;
Bucură-te, scară tare şi nădejde nevăzută;
Bucură-te, sprijinirea celor ce cad în ispită;
Bucură-te, far de taină, ca steaua luminătoare;
Bucură-te Parascheva, sfântă mult folositoare!

Condacul 7

Când ne-mpresoară, maică, viclenele ispite,
Prea bună Parascheva, cu inimi umilite,
Venim cu sârg la tine să ni le risipeşti,
Pe cei cuprinşi de boală să îi tămăduieşti.
Prin ale tale moaşte redă-ne sănătatea,
Iar peste toţi creştinii revarsă-ţi bunătatea.
Cinstindu-te pe tine, pe Dumnezeu slăvim,
Cântându-I cu credinţă în imn de heruvim:
Aliluia!

Icosul 7

Pribeag mă simt, prea bună, de lume prigonit
Şi nu găsesc pe nimeni să fiu şi eu iubit.
Tu fii mie prieten în viaţa mea de chin
Şi-n fiecare suflet să văd chip de creştin.
Fii mie scut puternic, în vreme de război
Şi mă fereşte, sfântă, de scârbe şi nevoi.
Iar tu, mijlocitoare şi-a Domnului mireasă,
Primeşte rugăciunea din gură păcătoasă:
Bucură-te, cuvioasă, către Domnul rugătoare;
Bucură-te, porumbiţă, a paradisului floare;
Bucură-te, că-n asceză ţi-a fost totdeauna traiul;

Bucură-te, că răbdarea te-a făcut să câştigi Raiul;
Bucură-te, folosinţa celor slabi şi asupriţi;
Bucură-te, îndreptare pentru cler şi păstoriţi;
Bucură-te, cea prin care Dumnezeu ne dă iertare;
Bucură-te, că eşti rază luminoasă ca un soare;
Bucură-te, purtătoarea rugii noastre la Hristos;
Bucură-te, îndreptare pentru orice păcătos;
Bucură-te, minte plină de smerită cugetare;
Bucură-te Parascheva, sfântă mult folositoare!

Condacul 8

Acestea grăind ţie, mă liniştesc în suflet
Şi mă adun în mine şi tot la moarte cuget.
Căci tu, în astă viaţă, plăcerile deşarte
Le-ai izgonit cu postul şi gândul cel de moarte.
Ai mers calea-nfrânării şi-a Sfinţilor Părinţi
Şi Domnului, în ceruri, cu îngerii Îi cânţi:
Aliluia!

Icosul 8

La toţi voi spune, sfântă, minunile făcute,
Şi-ţi voi cânta adesea, în imne iscusite
A ta viaţă scumpă, lui Dumnezeu plăcută,
Căci tu în astă lume ai mers pe calea-I sfântă.
De-aceea, tu primeşte, din gură păcătoasă,
Cântarea ce slăveşte viaţa ta frumoasă:
Bucură-te, cuvioasă şi aleasă-ntre fecioare;
Bucură-te, floare rară de români îngrijitoare;
Bucură-te, că stai veşnic între cetele mărite;
Bucură-te, că prin tine Hristos milă ne trimite;
Bucură-te, păzitoare a sihaştrilor din munţi;
Bucură-te, zid de pace şi aleasă între sfinţi;
Bucură-te, dobândire a slavei dumnezeieşti;
Bucură-te, surpătoarea căilor diavoleşti;
Bucură-te, cale sfântă a monahilor săraci;
Bucură-te, că de veacuri pe cei certaţi îi împaci;
Bucură-te, mângâiere şi a noastră rugătoare;
Bucură-te Parascheva, sfântă mult folositoare!

Condacul 9

Să lăudăm adesea pe sfânta noastră bună,
Căci ea pe toţi românii în pace îi adună.
Ca să-şi iubească ţara, credinţa şi avutul,
Să laude pe Domnul cu fapta şi cuvântul.
Aceasta e de veacuri cinstită-ntre români,
Căci prin a ei putere suntem aici stăpâni.
Veniţi cu toţii astăzi, în preajma-i noi să stăm,
Cu dânsa împreună lui Dumnezeu cântăm:
Aliluia!

Icosul 9

Veniţi toţi credincioşii cu sufletele curate,
Chemaţi de cuvioasa, la Roman, în cetate,
Să sărutăm cu grijă sfinţitul ei veşmânt,
Ce-a fost cort şi podoabă a trupului ei sfânt.
Smerită rugăciune cu toţi să-i înălţăm,
Plecându-ne genunchii şi astfel să-i cântăm:
Bucură-te, uşurinţă în ale noastre mari necazuri;
Bucură-te, biruinţă şi folos în sumbre ceasuri;
Bucură-te, rază vie ce de veacuri străluceşte;
Bucură-te, că la Roman, mila ta ne adumbreşte;
Bucură-te, şipot prin care Dumnezeu trimite har;
Bucură-te, bucurie pentru cei cu trai amar;
Bucură-te, săturarea gloatelor celor flămânde;
Bucură-te, cea prin care focul sacru se aprinde;
Bucură-te, purtătoare de harul Duhului Sfânt;
Bucură-te, că pământul nu te-a socotit pământ;
Bucură-te, cale sfântă către viaţa viitoare;
Bucură-te Parascheva, sfântă mult folositoare!

Condacul 10

Ne străluceşte astăzi o viaţă prea aleasă,
A Sfintei Parascheva, a lui Iisus mireasă.
Ei, dup-o viaţă aspră şi plină de virtuţi,
Hristos i-a pus coroană de crini în Rai crescuţi.
Iar Dumnezeul nostru, în semn că ne iubeşte,
Ne-a dat spre mângâiere ale ei cinstite moaşte,

Pe care noi, în pace, smeriţi, le sărutăm,
Şi lui Hristos, cel veşnic, cu îngerii cântăm:
Aliluia!

Icosul 10
Părinţii de sub glie te-au venerat, de veacuri,
Simţind că eşti izvorul izvorâtor de leacuri.
Ierarhi pioşi şi preoţi, popor şi voievozi,
Orbi, surzi, bătuţi de soartă, neputincioşi, schilozi,
Toţi şi-au plecat fruntea lângă sicriul tău,
Tu dăruind din darul transmis de Dumnezeu.
De-aceea noi, în pace, în juru-ţi ne-adunăm,
Ca să-ţi cinstim viaţa şi ţie să-ţi cântăm:
Bucură-te, rugătoare pentru neamul românesc;
Bucură-te, floare sfântă în pământ moldovenesc;
Bucură-te, stea venerată în ţinutul carpatin;
Bucură-te, perlă scumpă pentr-un sfânt popor latin;
Bucură-te, stea aprinsă în toată Ortodoxia;
Bucură-te, apă lină, ce adapă toată glia;
Bucură-te, întregirea naţiunilor robite;
Bucură-te, ocrotirea popoarelor asuprite;
Bucură-te, piatră scumpă în foc sacru lămurită;
Bucură-te, ajutorul celor ce cad în ispită;
Bucură-te, întărire şi-a noastră ocrotitoare;
Bucură-te Parascheva, sfântă mult folositoare!

Condacul 11
Îndurate Doamne, sunt plin tot de păcate
Şi iadul mă va-nghite pentru-ale mele fapte.
Mai lasă-mă, Stăpâne, până în ceasul morţii
Şi nu-mi socoti mie păcatul tinereţii.
Mai ai milă de mine, ascultă ruga mea
Şi nu părăsi, Sfinte, în veci pe sluga Ta.
Nu trece cu vederea, Te rog să iei aminte,
Căci mie îmi eşti Tată şi milostiv Părinte.
Aduc mijlocitoare acum pe roaba Ta,
Pe Sfânta Parascheva, cu care-Ţi vom cânta:
Aliluia!

Icosul 11

Prea cuvioasă maică eşti nouă solitoare,
A noastră cale bună şi-a noastră rugătoare.
Petreci în veci cu Domnul, acolo-n cerul sfânt.
Căci sfântă ţi-a fost viaţa aicea pe pământ.
Iar Domnul răsplăteşte cu-a Sa sfântă cunună
Pe cei care din viaţă în cer comori adună.
Ajută-ne şi nouă, prea bună, maică sfântă
Şi nu uita poporul evlavios ce-ţi cântă:
Bucură-te, Parascheva, fecioară neîntinată;
Bucură-te, rugătoare şi smerenie înaltă;
Bucură-te, mângâiere pentru cei nenorociţi;
Bucură-te, cale-ntoarsă celor slabi şi rătăciţi;
Bucură-te, blândă maică şi grabnic ajutătoare;
Bucură-te, mângâiere şi-a noastră folositoare;
Bucură-te, rază caldă şi odor nepreţuit;
Bucură-te, îndreptare celui slab şi părăsit;
Bucură-te, bucurie a fecioarelor alese;
Bucură-te, ascultătoare a cântărilor frumoase;
Bucură-te, pace sfântă şi a noastră primitoare;
Bucură-te Parascheva, sfântă mult folositoare!

Condacul 12

Nespusă mângâiere şi folosinţă mare
Să te avem pe tine mereu ocrotitoare.
Căci viaţa noastră, sfântă, în veci tu o păzeşti
Şi pe poporul nostru de rele îl fereşti.
La tine noi aflat-am alin mângâietor
Şi ţie obidiţii îşi spun durerea lor
Lâng-ale tale moaşte toţi cei săraci se strâng,
Căci tu dai alinare creştinilor ce plâng.
De-aceea tot poporul, cu bucurie multă,
Cu tine împreună lui Dumnezeu Îi cântă:
Aliluia!

Icosul 12

Ne izbăveşte, maică, de bolile cumplite
Şi ne ajută nouă în marile ispite.

Fereşte-ne de ciumă, de foc şi de război
Şi risipeşte vrajba şi ura dintre noi.
Ne ocroteşte munca în viaţa cea de obşte,
Cu ruga ta de maică şi ale tale moaşte.
Pe toţi tu ne adună sub sfântul tău veşmânt,
Şi ne păzeşte, Sfântă, pe toţi, pân' la mormânt.
Fii milostivă, Maică, cu cei care îţi cântă,
Acest imn de cinstire din inimă smerită:
Bucură-te, mângâiere a poporului român;
Bucură-te, bucurie a pământului străbun;
Bucură-te, luminare a credinţei noastre drepte;
Bucură-te, risipire a credinţelor deşarte;
Bucură-te, solitoare pentru neamul românesc;
Bucură-te, roditoare în pământul strămoşesc;
Bucură-te, dătătoare de belşuguri şi de rod;
Bucură-te, bucurie lui Vasile Voievod;
Bucură-te, următoare a Cuvântului ceresc;
Bucură-te, cale dreaptă celor ce se pocăiesc;
Bucură-te, fericită şi a noastră rugătoare;
Bucură-te Parascheva, sfântă mult folositoare!

Condacul 13

O, Sfântă cuvioasă şi mult folositoare,
Primeşte rugăciunea şi fii ajutătoare
Poporului ce strigă din tot sufletul său,
Ce azi capul îşi pleacă lângă veşmântul tău.
Ascultă-ne necazul şi vezi-ne durerea,
Redă-ne sănătatea, plineşte-ne puterea,
Veghează-ne într-una până în clipa morţii
Şi fii mijlocitoare în vremea judecăţii.
Ajută să petrecem în cer cu Dumnezeu,
Unde tu eşti acuma şi-I cânţi mereu, mereu:
Aliluia!

(† Ioachim Băcăuanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Romanului şi Bacăului, Un imn-acatist ce se adaugă formelor liturgice existente în cultul cuvioasei Parascheva, Editura Filocalia, 2013)

Acatistul Sfintei cuvioase maici Paraschiva

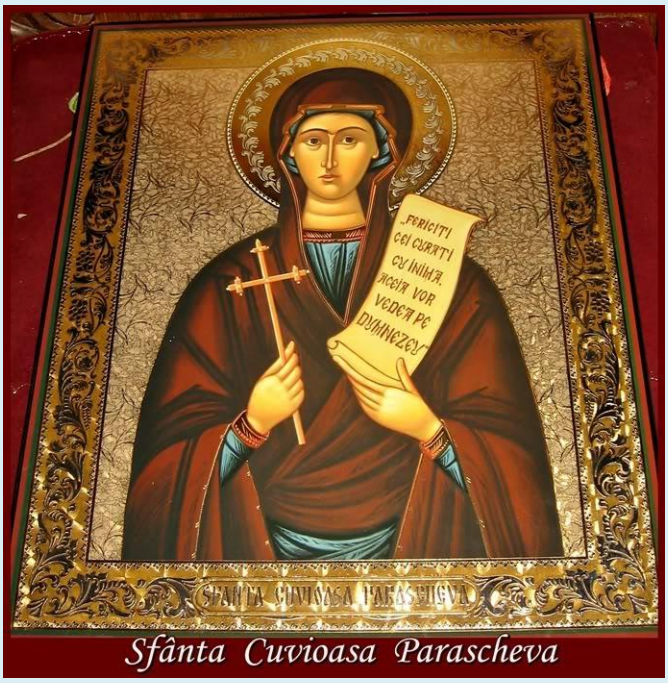

(hramul Paraclisului Sfintei Mânăstiri Râmeţ)

Prăznuire la 14 octombrie. Este sfânta cea mai reprezentativă a vieţii nevoitoare călugăreşti. Are Sfinte moaşte, ca trup întreg şi nestricăcios, la Iaşi. Multe maici îi poartă numele, ca şi femeile din lume. Cei ce-i poartă numele şi cei evlavioşi îi citesc Acatistul adeseori, şi mai ales cei care i-au sărutat sfintele moaşte. La Bisericile de Mânăstire ce-i au numele, i se citeşte Acatistul odată pe săptămână, alternativ cu celelalte hramuri şi Sfinţi patroni.

După obişnuitul început se zice troparul din Minei, apoi:

Condacul 1

Mare este taina chipului de maică, prin care se întrupează însuşi chipul Fiului dumnezeiesc, chipul cel mai mare şi mai sfânt al făpturii, ce îşi naşte şi iubirea sa pentru Dumnezeu, pe care având-L cu adevărat, şi noi cu cinstire cântăm:
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Paraschiva, iubirea cea mare de Dumnezeu!

Icosul 1

Fiul din însuşi coasta Sa de Fiu zideşte chipul de maică, şi aşa fecioria lumii se naşte, că maica este Fecioara Naşterii de sus.
Bucură-te, chipul de taină al maicii;

Bucură-te, chipul fecioriei;
Bucură-te, făptură care mai întâi naşte Chipul dumnezeiesc;
Bucură-te, că apoi naşte şi făptura;
Bucură-te, fiica Evei celei de Rai;
Bucură-te, fiica ce nu se mai amăgeşte;
Bucură-te, fiica ce fuge de înşelare;
Bucură-te, fiica ce nu ascultă pe „şarpele-demon”;
Bucură-te, fiica Fecioara-maica;
Bucură-te, fiica cea vrednică;
Bucură-te, fiica cea aleasă;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Paraschiva, iubirea cea mare de Dumnezeu!

Condacul 2

Ca o floare printre spinii Pământului ai răsărit, şi ai crescut spre Lumina de sus cu mireasma minunată a cântării de: ***Aliluia!***

Icos 2

O, mare dar la îndelungate vremi: Pământul primeşte câte un „sfânt”, ce bogăţie cerească se face.
Bucură-te, comoară de sus;
Bucură-te, şi mărgăritarul cel de jos;
Bucură-te, glas ceresc;
Bucură-te, şi porumbiţa lumii;
Bucură-te, luminarea de taină;
Bucură-te, şi făclia pământească;
Bucură-te, aprinderea minunată;
Bucură-te, şi vas de vinste;
Bucură-te, moştenitoarea strămoşească;
Bucură-te, multa aşteptare;
Bucură-te, fiica ce o împlineşte;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Paraschiva, iubirea cea mare de Dumnezeu!

Condacul 3

Ca fiica acestui Neam, virtutea lui ai avut, că mai întâi pe Dumnezeu L-ai Iubit, şi Lui te-ai dăruit în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul 3

Ai lăsat naşterea lumească, să naşti întâi chipul lui Dumnezeu din „adâncul chipului tău de maică”, şi aşa iubitoarea lui Hristos te-ai vădit.
Bucură-te, iubirea de Dumnezeu neabătută;

Bucură-te, făptură ce şi ea iubeşte pe Dumnezeu;
Bucură-te, cea dăruită de sus;
Bucură-te, cea dăruită şi de jos;
Bucură-te, cinstirea cerească;
Bucură-te, şi cinstirea omenească;
Bucură-te, locaş sfinţit;
Bucură-te, de Dumnezeu locuit;
Bucură-te, altar de venirea dumnezeiască;
Bucură-te, altar de jertfa lui Hristos;
Bucură-te, închinarea făgăduită;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Paraschiva, iubirea cea mare de Dumnezeu!

Condacul 4

Ai dorit chipul monahicesc, chipul de maică duhovnicească, şi cu adevărat l-ai câştigat, şi maică sfântă te-ai făcut, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul 4

Aşa de mult te-ai nevoit în viaţa călugărească, dar iubind fără margini pe Dumnezeu, prin toate ai trecut, ca o căprioară în fugă.
Bucură-te, iubirea de mare taină;
Bucură-te, foc aprins din adâncurile firii;
Bucură-te, dezvelirea chipului lui Dumnezeu din chipul omenesc;
Bucură-te, că ai pătruns în străfundurile inimii;
Bucură-te, că acolo grădină ai făcut;
Bucură-te, că florile lui Dumnezeu ai sădit;
Bucură-te, că minunate flori au crescut;
Bucură-te, mireasma cerească;
Bucură-te, cărbunele pentru tămâia duhovnicească;
Bucură-te, cădelniţă de Altar;
Bucură-te, sfeşnic de sfântă slujire;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Paraschiva, iubirea cea mare de Dumnezeu!

Condacul 5

Iubirea ta pentru Dumnezeu fiind aşa de mare, nu putea să stea mult timp pe Pământ, şi aşa de Hristos ai fost luată, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul 5

Celor ce iubesc nespus pe Hristos, şi El locaş ceresc le face, ca împreună să fie în veşnicie.
Bucură-te, încununarea chipului călugăresc;

Bucură-te, încununarea chipului omenesc;
Bucură-te, că ai ajuns degrab la limanul de sus;
Bucură-te, că spre el ai alergat;
Bucură-te, că repede l-ai căpătat;
Bucură-te, că şi plata ai luat;
Bucură-te, că ai primit multe daruri;
Bucură-te, că şi nouă din ele ne dăruieşti;
Bucură-te, că după trebuinţă le împarţi;
Bucură-te, că lipsiţilor le dai mai întâi;
Bucură-te, maica noastră a tuturor;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Paraschiva, iubirea cea mare de Dumnezeu!

Condacul 6

Mutată cu sufletul la Cer, ne-ai lăsat trupul tău cel pământesc, ca Sfinte moaşte, tot aşa de nemuritoare, că întregi şi neputrede au rămas, având cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul 6

O, mare minune a iubirii de Dumnezeu şi a iubirii făpturii totodată, că „nestricăciunea viitoare" mai înainte se face şi prin tine, Sfântă Paraschiva, se arată.
Bucură-te, ajunsă la viaţa cea nemuritoare;
Bucură-te, că şi trupul ţi-a rămas nestricat;
Bucură-te, pământul noului Rai;
Bucură-te, că blestemul morţii ţi s-a şters;
Bucură-te, că spinul păcatului l-ai scos;
Bucură-te, că ai împlinit menirea făpturii;
Bucură-te, că te-ai îmbrăcat în Hristos;
Bucură-te, că te-ai umplut cu Duhul PreaSfânt;
Bucură-te, că la Dumnezeu Tatăl ai ajuns;
Bucură-te, fiica Pământului cea sfântă;
Bucură-te, şi fiica Cerului totodată;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Paraschiva, iubirea cea mare de Dumnezeu!

Condacul 7

Pământul stricăcios nu putea ţine trupul tău nestricat şi aşa Sfintele tale moaşte din mormânt s-au scos, şi spre cinstirea cuvenită s-au arătat, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul 7

Şi mai mult, Sfintele tale moaşte, în Ţara Moldovei s-au adus, unde păgânii agareni să nu te batjocorească, unde să fii cu adevărat maica celor în nevoi.
Bucură-te, comoară de sfântă bogăţie;

Bucură-te, mărgăritarul dezgropat din ţarină;
Bucură-te, mărgăritarul cumpărat cu mare preţ;
Bucură-te, că Domnitorul Moldovei l-a plătit;
Bucură-te, că dintre păgâni te-a scos;
Bucură-te, că în Ţară dreptcredincioasă ai venit;
Bucură-te, că te-ai întors în Patria strămoşească;
Bucură-te, că la neamul propriu ai revenit;
Bucură-te, că nu l-ai uitat;
Bucură-te, că de acum cinstea lui o porţi;
Bucură-te, vrednicia mult aşteptată;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Paraschiva, iubirea cea mare de Dumnezeu!

Condacul 8

Vasile, voievodul Moldovei Româneşti, te-a pus cu „pecete nedezlegată” în frumoasă Biserică, unde să fii maica noastră cea mare, ca toţi să cânte: ***Aliluia!***

Icosul 8

Şi cu adevărat, fiica cea mică a Pământului, cea slabă şi nebăgată în seamă, prin iubirea cea mare a lui Hristos, ca o „împărătească” te întorci, ca maica iubitoare a tuturor.
Bucură-te, trandafirul iubirii dumnezeieşti;
Bucură-te, fiica logodită Cerului;
Bucură-te, fiica cea dăruită lui Hristos;
Bucură-te, fiica ce a slujit pe Împăratul de sus;
Bucură-te, că i-ai plăcut Împăratului;
Bucură-te, că şi El cinstea împărătească ţi-a dat;
Bucură-te, că în haina scumpă te-a îmbrăcat;
Bucură-te, prin care „fire de sus” te-ai făcut;
Bucură-te, prin care „sânge ceresc” ai câştigat;
Bucură-te, că te-ai înrudit cu veşnicia;
Bucură-te, că ai coborât veşnicia şi la noi;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Paraschiva, iubirea cea mare de Dumnezeu!

Condacul 9

Cine să spună viaţa ta de taină? Noi însă te ştim pentru cele ce faci pentru noi, cei în nevoi, care cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 9

Ne înspăimântăm văzând cât de sfântă este viaţa ta şi cât de păcătoasă este viaţa noastră, dar ne plecăm şi la îndreptarea ta alergăm.

Bucură-te, maica noastră, a celor în nevoi;
Bucură-te, mijlocitoarea prea milostivă;
Bucură-te, miluirea necurmată;
Bucură-te, tămăduirea amarelor noastre boli;
Bucură-te, alungarea cumplitelor noastre duhuri rele;
Bucură-te, mângâierea suferinţelor fără leac;
Bucură-te, alinarea plânsului fără oprire;
Bucură-te, oprirea vicleniilor omeneşti;
Bucură-te, îmblânzirea duşmanilor întunecaţi;
Bucură-te, smerirea stăpânitorilor înfumuraţi;
Bucură-te, maica noastră de toate zilele;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Paraschiva, iubirea cea mare de Dumnezeu!

Condacul 10

Cu toţi călugării, mirenii, bărbaţi şi femei, copii şi bătrâni, alergăm la tine, Sfânta noastră maică Paraschiva, că nimeni nu pleacă de la tine fără folos, cântând: ***Aliluia!***

Icosul 10

Numele tău nume de mare cinste s-a făcut, că mulţi îl poartă, ca darurile tale să fie cu ei.
Bucură-te, numele maicii noastre ocrotitoare;
Bucură-te, numele cel duhovnicesc;
Bucură-te, numele sfânt pentru toţi;
Bucură-te, numele cinstei fecioreşti;
Bucură-te, mireasa naşterii de sus;
Bucură-te, maică-fecioară, chipul naşterii curate;
Bucură-te, că naşti mai întâi iubirea de Dumnezeu;
Bucură-te, maică şi a iubirii omeneşti;
Bucură-te, maică, chipul Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, maică, chipul iubirii în unirea a toate;
Bucură-te, maica noastră cea mare;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Paraschiva, iubirea cea mare de Dumnezeu!

Condacul 11

Călugări şi monahii, credincioşii toţi te au ca icoană de mare sfinţenie, unde rugăciunea ta pentru noi este cu adevărat, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul 11

Schituri şi Mânăstiri şi Biserici au luat cinstirea numelui tău şi credincioşii la fel şi aşa cu un glas te lăudăm.
Bucură-te, Sfânta noastră Paraschiva cea mare;
Bucură-te, Sfânta noastră maică de aproape;
Bucură-te, povăţuitoarea noastră duhovnicească;
Bucură-te, apărarea noastră de tot răul;
Bucură-te, şi alungarea insectelor şi jivinelor de tot felul;
Bucură-te, apărarea de cutremure;
Bucură-te, scăparea de foc;
Bucură-te, bucuria din toate întristările;
Bucură-te, nădăjduirea noastră din tot timpul;
Bucură-te, întărirea credinţei noastre slăbite;
Bucură-te, maica noastră cea prea iubitoare;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Paraschiva, iubirea cea mare de Dumnezeu!

Condacul 12
Multe sunt păcatele noastre, patimile şi slăbiciunile şi nu ne lăsăm de păgânătăţiile şi idolii ascunşi, dar cu puţina „scânteie" ce ne-a mai rămas, alergăm la tine, maica noastră prea bună, spre cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul 12
La icoana ta pe noi înşine ne aducem, şi neîndrăznind să ridicăm ochii, cu frunţile plecate, cu mintea smerită, cu inimi înfrânte, cerem iubirea ta de maică.
Bucură-te, nădejdea prin care nu ne pierdem;
Bucură-te, iubirea la care alergăm;
Bucură-te, maica cea primitoare;
Bucură-te, maica cea îngăduitoare;
Bucură-te, maica cea ascultătoare;
Bucură-te, păzirea sihaştrilor;
Bucură-te, aprinderea râvnei călugăreşti;
Bucură-te, îmblânzirea vrăjmaşilor;
Bucură-te, scăparea de asuprirea celor răi;
Bucură-te, înţelepţirea tinerilor;
Bucură-te, creşterea bună a copiilor;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Paraschiva, iubirea cea mare de Dumnezeu!

Condacul 13 (de trei ori)
O, maica noastră Sfântă Paraschiva, primeşte puţina noastră cinstire, şi nu te scârbi de slăbiciunea credinţei pe care o avem, şi ne dăruieşte fiecăruia după a sa nevoie cele trebuitoare, că ne ai pe toţi la inima ta, ca să cântăm şi noi: ***Aliluia!***

Se citesc apoi din nou:

Icosul 1

Fiul din însuşi coasta Sa de Fiu zideşte chipul de maică, şi aşa fecioria lumii se naşte, că maica este Fecioara Naşterii de sus.
Bucură-te, chipul de taină al maicii;
Bucură-te, chipul fecioriei;
Bucură-te, făptură care mai întâi naşte Chipul dumnezeiesc;
Bucură-te, că apoi naşte şi făptura;
Bucură-te, fiica Evei celei de Rai;
Bucură-te, fiica ce nu se mai amăgeşte;
Bucură-te, fiica ce fuge de înşelare;
Bucură-te, fiica ce nu ascultă pe „şarpele-demon”;
Bucură-te, fiica Fecioara-maica;
Bucură-te, fiica cea vrednică;
Bucură-te, fiica cea aleasă;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Paraschiva, iubirea cea mare de Dumnezeu!

Condacul 1

Mare este taina chipului de maică, prin care se întrupează însuşi chipul Fiului dumnezeiesc, Chipul cel mai mare şi mai sfânt al făpturii, ce îşi naşte şi iubirea sa pentru Dumnezeu, pe care având-U cu adevărat, şi noi cu cinstire cântăm:
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Paraschiva, iubirea cea mare de Dumnezeu!

(Extras din cartea: Ieromonah Ghelasie Gheorghe - Imnografie II Acatistier ediţie îngrijită şi adăugită de Ierom. Ghelasie şi Ierom. Valerian - Editura Platytera, Colecţia Isihasm)

Acatistul Sfintei cuvioase Parascheva de la Iași (14 octombrie)

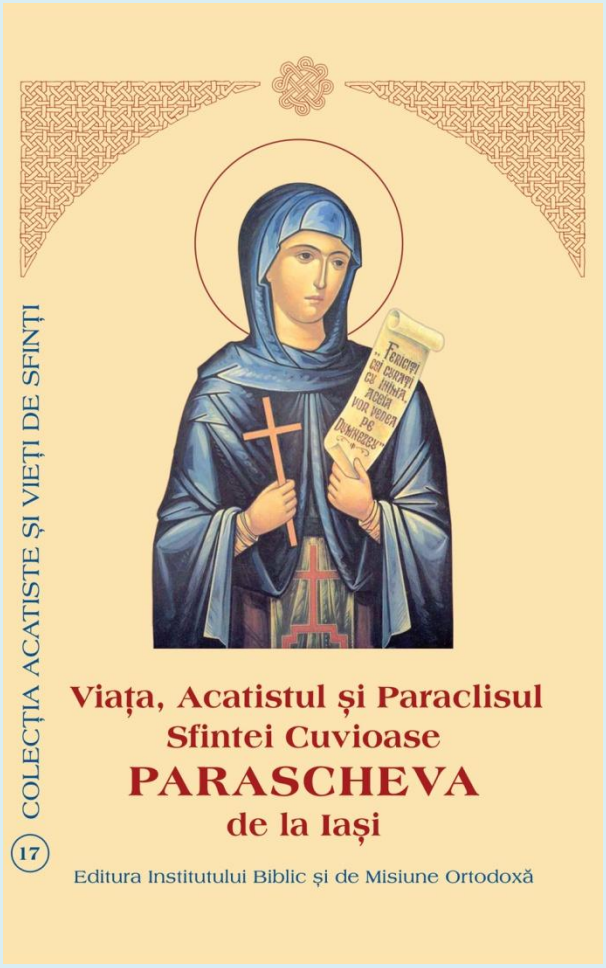

[Preotul, după ce își pune epitrahilul și felonul, deschide dvera și dă obișnuita binecuvântare din fața Sfintei Mese, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor.
Strana: Amin.]

Dacă nu este preot de față, în locul binecuvântării de mai sus, diaconul, monahul sau mireanul, va rosti: Pentru rugăciunile Sfinților părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

Apoi se rostesc rugăciunile începătoare:

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le împlineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este Împărăţia, şi puterea, şi slava: a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Strana: Amin.]

Dacă nu va fi preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul, va rosti: Pentru rugăciunile Sfinţilor Părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi se zic troparele de umilinţă:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Simbolul credinţei

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi:
Psalmul 142:
Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Aliluia, aliluia, aliluia, slavă Ţie, Dumnezeule! (de 3 ori).

Şi îndată se cântă, pe glasul al 3-lea: ***Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori),*** *apoi:*

Troparul cuvioasei, glasul al 8-lea: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip, că, luând Crucea, ai urmat lui Hristos şi, lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător, ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă maică Parascheva, duhul tău (de două ori).

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. al Născătoarei-Învierii, acelaşi glas:

Cel ce pentru noi Te-ai născut din Fecioară şi răstignire ai răbdat, Bunule, care cu moartea pe moarte ai prădat şi Învierea o ai arătat ca un Dumnezeu, nu trece cu vederea pe cei pe care i-ai zidit cu mâna Ta; arată iubirea Ta de oameni, Milostive, primeşte pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, care se roagă pentru noi, şi mântuieşte, Mântuitorul nostru, pe poporul cel deznădăjduit.

Apoi: ***Doamne, miluieşte !*** (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Psalmul 50

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea, şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie Unuia am greşit, şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit, cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi, spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele, şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta, şi Duhul Tau cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, şi cu Duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu, duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Condacele şi icoasele

Condacul 1

Prea cuvioasei noastre maici, multmilostivei Parascheva, prinos de umilinţă îi aducem noi, nevrednicii păcătoşi, pentru mijlocirile sale. Că mari daruri ne-am învrednicit a dobândi printr-însa, de la izvorul cel pururea curgător de bunătăţi al Mântuitorului nostru, şi să-i cântăm: ***Bucură-te, Sfântă Parascheva, mult folositoare!***

Icosul 1

Îngerii din ceruri, cu laude primind duhul tău cel fecioresc din pământeştile locaşuri, cu bucurie te-au încununat pentru vredniciile tale; că, femeiesc trup purtând, slab din fire, ai ştiut a birui toate puterile vrăjmaşilor prin buna înţelepciune; pentru aceasta-ţi cântăm:

Bucură-te, înţeleaptă fecioară;
Bucură-te, porumbiţă cuvântătoare;
Bucură-te, suflet îngeresc în trup fecioresc;
Bucură-te, vrednică mijlocitoare către Domnul;
Bucură-te, mângâiere a oamenilor;
Bucură-te, alinare de suferinţe;
Bucură-te, a noastră nădejde neclintită;
Bucură-te, întărire a credincioşilor;
Bucură-te, liman lin şi neînviforat;
Bucură-te, pildă a bunei cucernicii;
Bucură-te, luminare pentru cei nepricepuţi;
Bucură-te, scăpare a celor deznădăjduiţi;
Bucură-te, Sfântă Parascheva, mult folositoare!

Condacul 2

Aşa răsplăteşte biruinţele Împăratul tuturor, dând dar de minuni şi nestricăciune cuvioasei Parascheva, care mult s-a nevoit. Aşa mâna proniei cea nevăzută întăreşte neamul omenesc, ce îmbrăţişează cu credinţă cele rânduite de ea spre mântuire. Pentru aceasta, să ne depărtăm de nelegiuiri. Până când vom petrece în păcate? Doamne, întăreşte inimile noastre ca să-Ţi cântăm în fapte bune cântarea cea îngerească: ***Aliluia!***

Icosul 2

Prea cinstită fecioară, către tine am năzuit, către tine, care de multe ori şi tu ai luat pe Sfinţi şi pe îngeri în ajutor la pământeştile ispite; fii acum şi pentru noi grabnic folositoare, ceea ce te-ai învrednicit a intra în cămara Mirelui având candela luminoasă, precum ne-a povăţuit Mântuitorul Hristos, şi primeşte cântarea aceasta:

Bucură-te, mărgăritar nepreţuit al vistieriei noastre;

Bucură-te, floare neveştejită a Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, temelie neclintită a creştinătăţii;
Bucură-te, a fecioarelor înzestrătoare şi ocrotitoare;
Bucură-te, ascultătoare a preoţilor cucernici;
Bucură-te, grabnică ajutătoare a străinilor;
Bucură-te, fierbinte mângâietoare a prigoniţilor;
Bucură-te, milostivă sprijinitoare a văduvelor;
Bucură-te, învingătoare a duşmanilor;
Bucură-te, izbăvire a tuturor celor ce te cheamă spre ajutor;
Bucură-te, bună povăţuitoare a sufletelor;
Bucură-te, vindecătoare de răni a trupurilor;
Bucură-te, Sfântă Parascheva, mult folositoare!

Condacul 3

Spre tine pururea nădăjduind, de multe boli şi primejdii s-a izbăvit ţara aceasta, că tu ai preschimbat mânia cea cu dreptate pornită asupra noastră de la Dumnezeu, în bună şi milostivă îndurare, prin ale tale rugăciuni; deci, şi acum, când suntem îngroziţi de mari nenorociri, la tine năzuim cu lacrimi, ca, ajutându-ne să scăpăm din primejdie, să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 3

Epivata, văzându-te pe tine, lauda pământului ei, răsărind dintru ale sale, cu bucurie te-a întâmpinat, cuvioasă maică, mărturisindu-te cu mare cucernicie; iar noi, care în urmă ne-am învrednicit a dobândi moaştele tale, cum vom putea îndestul a propovădui minunile pe care le-ai făcut? Pentru aceasta, cântăm:
Bucură-te, luminătoare a Moldovei;
Bucură-te, sprijinitoare a Epivatei;
Bucură-te, învăţătoare a părinţilor tăi;
Bucură-te, ceea ce n-ai agonisit averi pământeşti;
Bucură-te, adunătoare a cereştilor daruri;
Bucură-te, ceea ce n-ai primit haine scumpe;
Bucură-te, cinstitoare a hainei smereniei;
Bucură-te, îndreptătoare a mândriei;
Bucură-te, cinstitoare a fecioriei;
Bucură-te, sprijinitoare a bătrânilor;
Bucură-te, osânditoare a duşmanilor;
Bucură-te, miluitoare a săracilor;
Bucură-te, Sfântă Parascheva, mult folositoare!

Condacul 4

Preacurată Fecioară Marie, Maica lui Dumnezeu, primeşte şi ale noastre rugăciuni datorate ţie de noi, nevrednicii, pe care, prin mijlocitoarea noastră sfântă, cuvioasa Parascheva, ţi le aducem spre iertarea păcatelor; şi ne dăruieşte pace şi mare milă de la Fiul tău, căruia Îi cântăm neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul 4

Celei ce după vrednicie şi cu credinţă a fost următoare a Cuvântului lui Dumnezeu, celei ce, pentru buna cucernicie, a primit darul vindecărilor şi plată cerească, prin glasul Mântuitorului, care a zis: „Bine, slugă bună şi credincioasă, intră întru bucuria Domnului tău”, îi aducem cântarea aceasta:
Bucură-te, sămânţă nerătăcită;
Bucură-te, trup neobosit;
Bucură-te, hrană duhovnicească;
Bucură-te, aur lămurit;
Bucură-te, foc arzător plevilor;
Bucură-te, pământ de îndestulare;
Bucură-te, rod al pocăinţei;
Bucură-te, alinare a relelor cugetări;
Bucură-te, risipitoare de furtuni;
Bucură-te, aducătoare de belşug;
Bucură-te, dătătoare de mângâieri;
Bucură-te, mijlocitoare a tuturor creştinilor către Domnul;
Bucură-te, Sfântă Parascheva, mult folositoare!

Condacul 5

Obosiţi de truda gândurilor lumeşti, ne-am deşteptat acum noi, ticăloşii, lăcrimând, că nu avem încotro întinde nădejdile după faptele noastre, spre a ne linişti, nefăcând nici un lucru vrednic de mântuire; deci, temându-ne de tăiere ca smochinul neroditor, cădem înaintea ta, Sfântă Parascheva, şi, plângând, strigăm: Arată spre noi milele tale, ca, dimpreună cu tine, să aducem lui Dumnezeu cântarea de mântuire: ***Aliluia!***

Icosul 5

Cine nu te va ferici pe tine, cuvioasă, că te-ai învrednicit a potoli, prin nevoinţele tale, zburdălnicia trupului şi a dobândi mântuirea sufletului, primind din mâna lui Hristos cununa slavei? Sau cine nu te va cinsti, văzând că, prin viteazul tău cuget, ai trecut peste cursele vicleanului cele amăgitoare şi l-ai ruşinat? Pentru aceasta, primeşte şi graiurile noastre:
Bucură-te, turn de biruinţă;
Bucură-te, uşă de mântuire;

Bucură-te, pavăză a credinţei;
Bucură-te, locaş al statorniciei;
Bucură-te, chip al bunătăţilor;
Bucură-te, cea apărată de cinstita Cruce;
Bucură-te, închinătoare a ei vrednică;
Bucură-te, ceea ce, prin al ei ajutor, ai fost izbânditoare;
Bucură-te, ceea ce, prin ea, te-ai făcut lui Hristos următoare;
Bucură-te, a biruinţei frumoasă stâlpare;
Bucură-te, învingătoare a stăpânirii iadului;
Bucură-te, moştenitoare a cereştii slave;
Bucură-te, Sfântă Parascheva, mult folositoare!

Condacul 6

Cum vom cânta cu vrednicie sau cu ce cuvinte vom lăuda măreţia nevoinţelor tale, noi, nevrednicii? Că nici faptele, nici credinţa nu ne apropie de prea cinstitele tale lucrări; dar, mărturisind slăbiciunea noastră, ne rugăm ţie să ne ajuţi, mijlocind către Dumnezeu să primească şi de la noi cântarea: ***Aliluia!***

Icosul 6

Ne-au cuprins acum dureri ce nu pot fi spuse, nici un ajutor omenesc de la nimeni nu aşteptăm, toţi ne-au părăsit deodată, până şi plăcerile, ce odinioară ne desfătau, acum se luptă cu noi; vai de ticăloşia noastră, nu avem altă nădejde decât mila lui Dumnezeu şi al tău ajutor sfânt. Pentru aceasta ne rugăm ţie: Grăbeşte a ne asculta, vindecând bolile şi alinând suferinţele, ca să cântăm ţie:
Bucură-te, leac al durerii;
Bucură-te, mână a vindecării;
Bucură-te, casă a ocrotirii;
Bucură-te, rază a mângâierii;
Bucură-te, cort al îndestulării;
Bucură-te, rouă de alinare;
Bucură-te, izbăvitoare de boli;
Bucură-te, scăpare a celor înspăimântaţi;
Bucură-te, izgonire a pagubelor;
Bucură-te, păzitoare neadormită;
Bucură-te, stea luminătoare;
Bucură-te, Sfântă Parascheva, mult folositoare!

Condacul 7

„Doamne, cercetează şi vindecă pe robii Tăi cei cuprinşi de dureri - zice cuvioasa, rugându-se neîncetat - că nu au reazem, nici mângâiere, iar zilele grele sunt.” Deci

şi noi, arătându-ne mulţumitori pentru mijlocire, să ne bucurăm şi să cădem înaintea lui Dumnezeu, pocăindu-ne şi cântând: ***Aliluia!***

Icosul 7

Nelegiuirile noastre şi mulţimea strâmbătăţilor pe care le-am pricinuit aproapelui nostru, astăzi ne osândesc şi nu ştim ce răspuns vom da înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, unde toţi se ridică asupra noastră, învinuindu-ne; tu, însă, o, prea bună maică, ascultă mărturisirea noastră, mijloceşte către Domnul, să schimbe osânda noastră în iertare, spre dobândirea vieţii veşnice, ca să te prea mărim:

Bucură-te, mijlocitoare a celor ce se pocăiesc;
Bucură-te, ocrotitoare a celor asupriţi;
Bucură-te, îndreptătoare a judecătorilor răi;
Bucură-te, apărătoare a celor clevetiţi;
Bucură-te, scăpare a celor judecaţi şi osândiţi;
Bucură-te, contenire a patimilor;
Bucură-te, nesprijinitoare a celor ce caută numai folosul lor;
Bucură-te, neizbândire a mijlocitorilor vicleni;
Bucură-te, domolire a celor puternici;
Bucură-te, sprijinitoare a celor slabi;
Bucură-te, stârpitoare a răutăţilor;
Bucură-te, izvorâtoare a milostivirii;
Bucură-te, Sfântă Parascheva, mult folositoare!

Condacul 8

Rugându-ne ţie, maică, ne liniştim, ne veselim şi ne bucurăm; saltă sufletele noastre că nu-şi vor râde de noi vrăjmaşii noştri. Nu ne va părăsi milostivul Dumnezeu până în sfârşit, pentru rugăciunile tale, ci, trimiţând mila Lui asupra poporului, ne vom împărtăşi de bunătăţile Sale şi noi, nevrednicii, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul 8

Tuturor vom spune minunile tale, cu un glas vom cânta prăznuirea ta, după datoria obştii care ţi-aduce ca mulţumire: slavă laudei tale, slavă îndelungii răbdări cu care te-ai încununat, nevoindu-te întru credinţă, slavă faptei celei cu statornicie urmată după pilda Iubitorului de oameni:

Bucură-te, mireasă duhovnicească;
Bucură-te, cunună a adevărului;
Bucură-te, toiag al biruinţei;
Bucură-te, slavă a monahilor;
Bucură-te, povăţuitoare a creştinilor;
Bucură-te, cinstitoare a cuvioaselor;

Bucură-te, păzitoare a sihaştrilor;
Bucură-te, pomenire peste veacuri;
Bucură-te, propovăduitoare a dreptei credinţe;
Bucură-te, surpătoare a eresurilor;
Bucură-te, dobândire a slavei dumnezeieşti;
Bucură-te, următoare a Cuvântului ceresc;
Bucură-te, Sfântă Parascheva, mult folositoare!

Condacul 9

Pe sfânta folositoare celor ce sunt întru nevoi, toţi cu bucurie să o lăudăm, pe cinstita Parascheva, că această viaţă nestricăcioasă a luat-o în veci; pentru aceasta, mărire a aflat şi darul de minuni, cu porunca lui Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul 9

Rău cugetătorii, prin tine fiind mustraţi, se înspăimântă privind slava lui Dumnezeu, cea dăruită omului depărtat de păcate, în tine luminând şi văzând că astăzi străluceşte taina cea necuprinsă a chipului îndumnezeirii asupra ta, cuvioasă, aducând credincioşilor daruri de vindecări; aceia s-au ruşinat, pocăindu-se, iar noi ne-am veselit, cântând ţie:
Bucură-te, izbăvitoare a noastră;
Bucură-te, povăţuitoare;
Bucură-te, îndreptătoare;
Bucură-te, izgonitoare de rele;
Bucură-te, aducătoare de bună mireasmă;
Bucură-te, alungătoare a fiarelor sălbatice;
Bucură-te, stârpitoare a insectelor dăunătoare;
Bucură-te, feritoare de năluciri;
Bucură-te, risipitoare de grindină;
Bucură-te, aducătoare de ploi mănoase;
Bucură-te, ceea ce ne dăruieşti belşug de roade bune;
Bucură-te, veselitoare a plugarilor;
Bucură-te, Sfântă Parascheva, mult folositoare!

Condacul 10

Niciodată nu vom înceta a vesti minunile tale, cuvioasă, că de n-ai fi stat tu, rugându-te pentru ţara aceasta, pe care o păzeşti cu prea curatele tale moaşte, cine ne-ar fi izbăvit din atâtea primejdii sau cine ne-ar fi păzit de bolile care au venit asupra noastră, pentru păcatele noastre cele multe? Deci, dimpreună cu tine, cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 10

Zidurile casei părinţilor tăi n-au fost puternice, nici îndestulătoare spre a te opri de la mărimea hotărârii ce ai luat, făgăduindu-te a îmbrăţişa viaţa monahală; pentru aceasta, depărtându-te de toată dezmierdarea şi plăcerile lumeşti, venind de la biserică, haina cea scumpă cu a cerşetorului ai schimbat-o, apoi, la vremea rânduită de Dumnezeu, ai împărţit săracilor averea ta şi ai părăsit casa părintească, spre a sluji lui Hristos. Deci, cu smerenie dobândind cele prea înalte, de la toţi auzi:

Bucură-te, trandafir neatins de viermele trufiei;
Bucură-te, crin răsădit în grădina cea de sus;
Bucură-te, palat al nevinovăţiei;
Bucură-te, scaun al domniilor;
Bucură-te, sceptrul celor ce conduc;
Bucură-te, ocrotitoare neobosită;
Bucură-te, apărătoare neînfruntată;
Bucură-te, mustrătoare a celor ce ne ispitesc;
Bucură-te, cinstitoare a celor ce ne miluiesc;
Bucură-te, întăritoare a celor ce ne slujesc;
Bucură-te, luminătoare a celor ce ne mângâie;
Bucură-te, împreună lucrătoare cu cei ce ne hrănesc;
Bucură-te, Sfântă Parascheva, mult folositoare!

Condacul 11

Suntem plini de păcate, milostive Doamne, şi se întristează sufletele noastre gândind la judecată, neştiind ce vom face noi, păcătoşii, năpădindu-ne deodată nepreväzutul sfârşit? Milă cerem, Doamne, milă, Hristoase al nostru, că nu avem chip de îndreptare; nu trece cu vederea rugăciunea noastră şi pocăinţa, care în tot ceasul pentru păcate ne-a cuprins, şi primeşte, ca o chezaşă a bunei noastre voinţe şi a temerii de Tine, rugăciunea aceasta, pe lângă care Ţi-aducem mijlocitoare şi pe maica noastră Parascheva, cântând dimpreună: ***Aliluia!***

Icosul 11

Mulţi păcătoşi mai înainte de noi şi-au dobândit mântuirea prin pocăinţă şi smerenie. Cum, dar, ne vom depărta noi de această nădejde? Către tine însă năzuim, cuvioasă maică, şi nu vom fi ruşinaţi, nedepărtându-te de noi, precum de păcătosul acela, care lângă tine a fost înmormântat, fără a-şi cunoaşte nevrednicia sa, şi pentru care ai cerut, prin vedenie, să i se mute trupul cel întinat de lângă moaştele tale. Deci, ne rugăm: primeşte rugăciunile şi lacrimile noastre, mijlocindu-ne iertare de păcate nouă, celor ce-ţi cântăm:

Bucură-te, smerenie înaltă;
Bucură-te, fecioară neîntinată;

Bucură-te, comoară nedeşertată;
Bucură-te, maică prea lăudată;
Bucură-te, izbăvitoare smerită;
Bucură-te, laudă a celor cinstiţi;
Bucură-te, mângâiere a celor nefericiţi;
Bucură-te, povăţuitoare a celor rătăciţi;
Bucură-te, bună sfătuitoare;
Bucură-te, prea blândă îndreptătoare;
Bucură-te, a sufletelor veselitoare;
Bucură-te, grabnic ajutătoare;
Bucură-te, Sfântă Parascheva, mult folositoare!

Condacul 12

Nespusă este mângâierea noastră, privindu-te, cu noi rămânând, ca un dar al lui Dumnezeu ce s-a trimis ţării acesteia; că, de ce boli am fost cuprinşi şi nu ne-ai vindecat; în care nevoi, şi nu ne-ai bucurat; de câte ori lipsiţi, prigoniţi şi în războaie, şi tu nu ne-ai ajutat nouă, întru totul plinind cuvântul Mântuitorului din Evanghelia Sa? Pentru aceasta, dobândindu-te rugătoare de-a dreapta Tronului Slavei, îţi cântăm ţie: Bucură-te!, iar lui Dumnezeu, lauda cea îngerească: ***Aliluia!***

Icosul 12

Izbăveşte-ne pe noi, maică, de toată boala, de toată neputinţa şi de vrăjmaşi; izbăveşte-ne pe noi, maică, de pagube, de lăcuste şi de toată vătămarea; izbăveşte-ne pe noi, maică, de foc, de grindină şi de trăsnete; izbăveşte-ne pe noi, maică, de chinul cel de veci şi de ceasul osândirii şi ne învredniceşte a dobândi, prin rugăciunile tale, starea cea de-a dreapta în ziua judecăţii, spre mântuirea sufletelor noastre, ocrotindu-ne şi hrănindu-ne în pace până la răsuflarea cea mai de pe urmă, ca să-ţi cântăm:
Bucură-te, alăută duhovnicească;
Bucură-te, trâmbiţă apostolească;
Bucură-te, făclie luminoasă;
Bucură-e, rază cerească;
Bucură-te, nădejde a oamenilor;
Bucură-te, izgonire a demonilor;
Bucură-te, tămăduire a rănilor;
Bucură-te, feritoare de răutăţi;
Bucură-te, aducătoare de bunătăţi;
Bucură-te, luminătoare casnică a Moldovei;
Bucură-te, izbăvitoarea lui Vasile voievod şi a altor miluitori;
Bucură-te, sprijinitoare şi a mea, a smeritului păcătos;

Bucură-te, Sfântă Parascheva, mult folositoare!

Condacul 13

Ne închinăm lui Dumnezeu şi cinstim sfintele tale moaşte, cuvioasă maică Parascheva, propovăduind cu mare glas toate minunile tale, pe care le-ai săvârşit prin harul lui Dumnezeu pentru a noastră mântuire; primeşte rugăciunea noastră, sfântă, şi grăbeşte totdeauna a ne ajuta, ca să lăudăm cu bucurie faptele tale şi să aducem slavă lui Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Acest Condac se zice de trei ori. Apoi se rosteşte:

Icosul 1

Îngerii din ceruri, cu laude primind duhul tău cel fecioresc din pământeştile locaşuri, cu bucurie te-au încununat pentru vredniciile tale; că, femeiesc trup purtând, slab din fire, ai ştiut a birui toate puterile vrăjmaşilor prin buna înţelepciune; pentru aceasta-ţi cântăm:
Bucură-te, înţeleaptă fecioară;
Bucură-te, porumbiţă cuvântătoare;
Bucură-te, suflet îngeresc în trup fecioresc;
Bucură-te, vrednică mijlocitoare către Domnul;
Bucură-te, mângâiere a oamenilor;
Bucură-te, alinare de suferinţe;
Bucură-te, a noastră nădejde neclintită;
Bucură-te, întărire a credincioşilor;
Bucură-te, liman lin şi neînviforat;
Bucură-te, pildă a bunei cucernicii;
Bucură-te, luminare pentru cei nepricepuţi;
Bucură-te, scăpare a celor deznădăjduiţi;
Bucură-te, Sfântă Parascheva, mult folositoare!

După care se citeşte această:

Rugăciune

Doamne, Dumnezeul nostru, Tu, cel ce ai zis şi s-a făcut toată făptura, nu întoarce faţa Ta de la noi, păcătoşii, ca să nu vină asupră-ne mânia cea groaznică şi înfricoşătoare a durerilor, care este rodul păcatelor noastre nenumărate, pe care, în toată ziua, cu nesocotinţă le săvârşim. Noi suntem păcătoşi, netrebnici şi plini de răutate, iar Tu eşti izvorul vieţii şi al milostivirii. Nu ne părăsi, Doamne! Nu trece

cu vederea rugăciunea noastră a păcătoşilor, nici nu ne răsplăti nouă după nelegiuirile noastre, ci, pentru că nu suntem vrednici a câştiga milostivirea Ta prin sârguinţa cea de toate zilele, dăruieştene-o Tu, Doamne, ca un îndurat şi multmilostiv, pentru rugăciunile cuvioasei maicii noastre Parascheva.

Încununează viaţa noastră cu sănătate şi lungime de zile ferite de toată răutatea şi ne întăreşte cu Duhul Tău cel stăpânitor, ca, din adâncul inimilor, cu bucurie să slăvim prea sfântul Tău nume în vecii vecilor.
Strana: Amin.

Altă rugăciune, către Sfânta cuvioasă Parascheva [1]

Cu umilinţă şi cu evlavie ne plecăm astăzi genunchii înaintea slavei Marelui Dumnezeu, Cel ce te-a mărit pe tine, Sfântă cuvioasă maică Parascheva; şi smerit prinos de laudă şi de mulţumire Îi aducem, pentru că te-a dăruit nouă fierbinte rugătoare şi puternică ocrotitoare în ceruri. Tu, din tinereţe, pentru iubirea de Hristos ai lăsat şi pe părinţi şi bogăţia şi plăcerile cele trecătoare ale lumii; şi cu multă postire, cu neîncetată priveghere, cu lacrimi şi cu pustniceşti nevoinţe supunându-ţi Trupul cel firav, ţi-ai întărit sufletul; şi, aşa, luându-ţi Crucea, ai urmat lui Hristos, cu pilda vieţuirii tale învăţându-ne să nu purtăm grijă de ceea ce este trecător, ci de sufletul cel nepieritor.

Ca fecioarele cele înţelepte, cu untdelemnul faptelor bune ţi-ai umplut din belşug candela sufletului tău şi pe Mirele ceresc întru priveghere l-ai întâmpinat. Pentru aceea, în cămara Lui cu vrednicie ai intrat, îndulcindu-te neîncetat cu vederea feţei Lui; iar nouă pe pământ ai binevoit a ne descoperi şi a ne trimite, ca pe un dar ceresc, cinstitele tale moaşte, care, aduse fiind pe pământul nostru românesc, prin râvna evlaviosului voievod Vasile, s-au făcut acoperământ ţării acesteia şi izvor nesecat de tămăduiri tuturor celor ce aleargă la tine cu credinţă şi nădejde.

Astfel, ducându-se vestea vredniciilor şi a minunilor tale peste tot pământul ţării noastre, cu dragoste şi cu bucurie te cinstesc pe tine bine credincioşii români de pretutindeni. Drept aceea, şi noi, cu mulţumire te lăudăm, cuvioasă maică Parascheva, lauda Epivatei şi ocrotitoarea cea bună a Moldovei. Şi, sărutând cu evlavie cinstitele tale moaşte, te rugăm să mijloceşti pentru noi înaintea feţei Ziditorului a toate, ca să ocrotească şi de acum înainte ţara noastră şi întreaga creştinătate drept-slăvitoare, izbăvind-o de tot răul.

---

[1] *Rugăciune aprobată de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în anul 1955, cu prilejul generalizării cultului Sfintei cuvioase Parascheva.*

Pe cei ce cu credinţă şi cu dragoste aleargă la ajutorul tău să-i păzească în pace, să le dăruiască sănătate trupului şi sufletului, precum şi întru toate bună sporire. Credinţa cea dreaptă să o întărească, tulburările dezbinării de fraţi să le strice cu puterea Preasfântului Său Duh, războaiele să le îndepărteze şi pacea a toată lumea desăvârşit să o întemeieze.

Iar noi, urmând pilda vieţuirii tale, mult milostivă maică, şi neîncetat avându-te pe tine mângâiere în necazuri şi întărire de nădejde, să ajungem toţi la limanul cel mult dorit al mântuirii şi să lăudăm până la suflarea noastră cea de pe urmă pururea cinstită pomenirea ta, slăvind pe Dumnezeu, cel mare şi minunat întru Sfinţii Săi, în vecii vecilor.

Strana: Amin.

Apoi se cântă Condacul 1, în timpul căruia preotul face cădire mică.

Condacul 1

Prea cuvioasei noastre maici, multmilostivei Parascheva, prinos de umilinţă îi aducem noi, nevrednicii păcătoşi, pentru mijlocirile sale. Că mari daruri ne-am învrednicit a dobândi printr-însa, de la izvorul cel pururea curgător de bunătăţi al Mântuitorului nostru, şi să-i cântăm: ***Bucură-te, Sfântă Parascheva, mult folositoare!***

După citirea Acatistului, rostim rugăciunea: Cuvine-se, cu adevărat, să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită, fără de asemănare, decât Serafimii, care, fără stricăciune, pe Dumnezeu-Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

[Dacă este preot, acesta rosteşte Ectenia întreită, după care face otpustul obişnuit.]

În lipsa preotului, după rugăciunea către Maica Domnului, zicem: Pentru rugăciunile Sfinților părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi! Amin!

***

Viața Sfintei cuvioase Parascheva de la Iași

Sfânta cuvioasă Parascheva s-a născut în satul Epivata din Tracia, nu departe de Constantinopol, şi a trăit în prima jumătate a veacului al XI-lea.

Părinţii ei erau oameni evlavioşi şi înstăriţi, care, în afară de Sfânta Parascheva, au mai avut un fiu, Eftimie, care avea să fie mai târziu episcop al Maditului şi sfânt ierarh izvorâtor de mir (pomenit la 5 mai).

Tatăl lor, pe nume Nichita, a murit pe când copiii aveau doar câţiva ani, iar mama lor, al cărei nume nu s-a păstrat, s-a îngrijit să le dea o bună creştere, în frica de Dumnezeu şi în deprinderea faptelor bune creştineşti, dar mai ales în deprinderea rugăciunii, a postului şi a milosteniei.

Odată, pe când avea 10 ani, a auzit cuvintele Domnului spuse tânărului bogat: „Mergi, vinde averile tale, apoi vino de urmează Mie!” (cf. Matei 19, 21). Fericita a ascultat aceste cuvinte ca pe o chemare a lui Dumnezeu, sporindu-şi râvna pentru rugăciune, privegheri, milostenie şi nevoinţă.

Nu o dată sfânta a dat săracilor hainele sale cele bune, îmbrăcând hainele ponosite ale acelora, iar odată a dat ca milostenie chiar cruciuliţa de aur pe care o purta la piept, înlocuind-o cu una de lemn. Certată de mama sa, fericita a răspuns că sfânta cruce este semnul dragostei lui Hristos pentru oameni şi a socotit că o poate da milostenie din dragoste faţă de semeni, după porunca lui Hristos.

La vârsta de 15 ani, după trecerea la Domnul a evlavioasei sale mame, ca una ce avea dorinţa de a se retrage din lume şi de a trăi în singurătate, aproape de Domnul, sfânta a înţeles că, pentru ea, a venit vremea să lase toate şi să urmeze Mântuitorului.

Moştenind o mare avere de la părinţi, împreună cu fratele ei, tânăra Parascheva şi-a dăruit săracilor partea ei de moştenire şi a mers la Constantinopol, să se închine moaştelor sfinţilor şi să caute povăţuire duhovnicească.

De acolo a mers la o mănăstire închinată Născătoarei de Dumnezeu, în Heracleea Pontului, unde a rămas vreme de cinci ani, ducând o viaţă aspră, la anii tinereţii ei, după rânduiala monahiilor, apoi a plecat la Ierusalim, ca să se închine Sfintelor Locuri.

Deci, văzând, cu mare mulţumire sufletească, acele Sfinte Locuri binecuvântate de paşii Mântuitorului, a mers cu bucurie în pustia Iordanului şi, aflând o mănăstire de fecioare, a intrat acolo şi cânta necontenit laude lui Dumnezeu, vărsând râuri de

lacrimi, că o stăpânea o nesfârşită dragoste de Mirele Hristos şi i se dăruise culmea virtuţilor pustniceşti, smerita cugetare.

Deci, după o vreme, a venit îngerul Domnului şi i-a zis: „Să laşi pustiul şi să te întorci în patria ta, că acolo ţi se cuvine să-ţi dai trupul pământului”. Şi, înţelegând cuvioasa că porunca este de la Dumnezeu şi că viaţa ei este scurtă, a lăsat fără voie pustiul şi, venind în împărătească cetate, Constantinopolul, a intrat în biserica cea prea frumoasă a Sfintei Sofii, apoi în biserica Vlaherne a Născătoarei de Dumnezeu şi a dat laudă lui Dumnezeu, că i-a ajutat să-I slujească Lui cu dreaptă credinţă.

Cuvioasa Parascheva, care avea pe atunci doar 25 de ani, s-a întors în patria sa, aşezându-se, ca o străină, lângă biserica Sfinţilor apostoli din satul Calicratia, sat vecin cu Epivata natală. Şi, vieţuind acolo încă doi ani, rugându-se pentru sine şi pentru toată lumea, şi-a dat obştescul sfârşit în mâinile prea iubitului ei Mire, Hristos cel viu, iar trupul ei a fost îngropat lângă biserică.

Şi, trecând vreme de mulţi ani, un corăbier a fost înmormântat lângă sfântul ei trup, iar cuvioasa s-a arătat în vedenie mai multor credincioşi, cerându-le să scoată din pământ sfintele ei moaşte.

Şi, fiind scoase din mormânt moaştele cele întregi şi bine mirositoare ale sfintei, Dumnezeu le-a proslăvit cu faceri de minuni. Că bolnavii şi îndrăciţii dobândeau tămăduire, atingându-se de sfintele ei moaşte.

În anul 1235, moaştele sfintei au fost luate de împăratul Ioan Asan al II-lea, al românilor şi bulgarilor (1218-1241), şi au fost aşezate cu cinste la Târnovo.

Mai târziu, în anul 1393, au fost strămutate la Belgrad, şi, apoi, în 1521, au fost aduse la Constantinopol, la biserica Patriarhiei.

Aceste moaşte, mai pe urmă, le-a adus voievodul Vasile Lupu (1634-1653) din Constantinopol la Iaşi, în Moldova, la minunata lui ctitorie, Mănăstirea Sfinţilor trei ierarhi, în anul 1641.

Sfintele moaşte au fost dăruite Moldovei de patriarhul Constantinopolului Partenie I (1639-1644), ca recunoştinţă pentru dărnicia domnitorului Vasile Lupu, care plătise toate datoriile Patriarhiei ecumenice.

Astăzi, moaştele Sfintei Parascheva se află în Catedrala mitropolitană din Iaşi. Întrucât Sfânta cuvioasă Parascheva este grabnic ajutătoare şi mult folositoare, cre-

dincioşii ortodocşi, mai ales românii, bulgarii, sârbii şi grecii, o cinstesc cu multă evlavie.

Pentru rugăciunile cuvioasei maicii noastre, mult milostivei Parascheva, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

„Întru tine, Maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip, că, luând Crucea, ai urmat lui Hristos și, lucrând, ai învățat să nu se uite la trup, că este trecător, ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta și cu îngerii împreună se bucură, Cuvioasă Maică Parascheva, duhul tău.”

Troparul Sfintei Cuvioase
Parascheva de la Iași

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-219-0

Paraclisul Sfintei cuvioase Parascheva de la Iași (14 octombrie)

Alcătuire a ieromonahului Meletie Sirigul († 1664)

[Preotul, după ce își pune epitrahilul și felonul, deschide dvera și dă obișnuita binecuvântare din fața Sfintei Mese, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor.
Strana: Amin.]

Dacă nu este preot de față, în locul binecuvântării de mai sus, diaconul, monahul sau mireanul, va rosti: Pentru rugăciunile Sfinților părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

Apoi se rostesc rugăciunile începătoare:

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le împlineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este Împărăţia, şi puterea, şi slava: a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Strana: Amin.]

Dacă nu va fi preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul, va rosti: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm la Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi:

Psalmul 142:
Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Troparele acestea, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Pe prea cinstita Parascheva, mireasa cerescului şi nestricăciosului Mire Hristos, să alergăm, cei credincioşi, spre a o lăuda cu bucurie; că aceasta de la Dumnezeu s-a dăruit apărătoare tuturor celor ce slăvesc vieţuirea ei şi dăruieşte râuri de tămăduiri celor ce cu dragoste cinstesc moaştele ei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. tot acesta. ***Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.***

Nu vom tăcea niciodată, Născătoare de Dumnezeu, a spune puterile tale noi nevrednicii. Că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit pe noi din atâtea primejdii? Cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână, că tu izbăveşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Apoi ***Psalmul 50***

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea, şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie Unuia am greşit, şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit, cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi, spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele, şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta, şi Duhul Tau cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, şi cu Duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu, duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul, glasul al 8-lea

Cântarea 1

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat, şi din răutatea egiptenilor scăpând, israeliteanul, striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Aproape de scaunul Atotţiitorului stând, o, maică, rugăciuni pentru noi adu Acestuia, ca să dea tuturor iertare de păcate.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Otrava şarpelui bând eu, de porţile iadului m-am apropiat cu adevărat, ci tu, ceea ce te bucuri de Izvorul vieţii, prin rugăciunile tale înviază-mă, prea slăvită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nestatornicia minţii mele şi viforele necuviincioaselor mele cugetări alină-le, cuvioasă, prin rugăciunile tale, ca să nu mă tragă în adâncul iadului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Viaţa mea toată s-a irosit în plăceri şi viclenii, cu adevărat; iar tu, care ai născut pe Mântuitorul, mai înainte de ieşirea mea, mântuieşte-mă, prin rugăciunile tale.

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, Cela ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, Unul Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Valuri de tot felul de boli, necazuri şi dureri înălţându-se cumplit, afundă ticălosul meu suflet în adâncul iadului; dar tu, maică, prin rugăciunile tale, întinde-mi mână de ajutor.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Dăruieşte-mi, pentru rugăciunile tale, maică pururea pomenită, să scot din adâncul inimii picături de lacrimi, prin care să-mi spăl necuratele patimi ale sufletului şi ale trupului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cunoscând în mine însumi mulţimea păcatelor mele, fără de pâră şi mai înainte de judecată, judecat şi osândit sunt eu, ticălosul; ci Tu, Mântuitorul tuturor, cruţă-mă,

pentru rugăciunile cinstitei Parascheva.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fecioară plină de har, ceea ce ai născut bucuria care s-a dat în dar la toată zidirea, risipește degrabă întunericul întristării, pe care vrăjmașul îl aduce asupră-mi ca să mă piardă.

Apoi aceste **stihiri:**

Izbăveşte din ispita vrăjmașului pe robii tăi, că Ziditorul te-a arătat, o, prea bună fecioară, apărătoare și păzitoare poporului Său.

Cercetează bolile noastre cu milostiv ochiul tău, că ocrotirea ta o avem, cuvioasă, adevărată doctorie de mântuire.

[Preotul rosteşte Ectenia întreită la care pomeneşte pe cei ce au trebuinţă.]

Apoi se cântă: **Sedealna**, glasul al 2-lea:

Podobie: Ceea ce eşti rugătoare caldă şi zid nebiruit, izvor de milă şi lumii scăpare, cu osârdie strigăm ţie, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână, vino degrabă şi ne izbăveşte din primejdii, ceea ce eşti una grabnic folositoare.

Făcând rugăciunea ta către Domnul, tămăduiește bolile noastre cele sufletești și trupești, pururea pomenită, și de toată primejdia ne izbăvește, scăpând, pe cei ce te roagă, de nevoi și de stricăciunea cea pierzătoare.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

O, prea lăudată fecioară, fereşte de tânguirea cea veşnică, prin mijlocirea ta, pe robii tăi, care au lucrat fapte vrednice de lacrimi.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Ceea ce din toată inima ai iubit pe Domnul, pe mine care pentru faptele mele cele rele sunt urgisit de El, prin mijlocirea ta, tu iarăși mă îndreaptă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind rănit de cumplitele săgeţi înveninate ale potrivnicului, plâng ticăloasa stare a sufletului meu; ci Tu, Hristoase, mântuiește-mă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce ai născut pe Doctorul, care a tămăduit rana cea mare a oamenilor, nu trece cu vederea inima mea cea primejduită de cumplite boli.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel prea înalt; pacea Ta dă-o nouă, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Fiind căzut în groapa pierzării și zăcând cumplit în adâncul răutăţilor, strig către tine, maică: Nu mă lăsa să pier.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Nu mă lepăda, Iisuse, de la faţa Ta, pentru mărimea îndurărilor Tale, ci în dar mântuiește-mă, prin mijlocirea cuvioasei Tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prea frumoasă mireasă a lui Hristos, cea neîntinată, prin rugăciunile tale, izbăveşte-mă pe mine, cel rănit cu plăcerile, ștergând întinăciunile mele.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mă cutremur, gândind la ziua cercetării, cum voi sta înaintea lui Dumnezeu, Judecătorul meu, eu, cel cu totul întinat. Dar tu, Fecioară, de osândă izbăveşte-mă.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Ticălosul meu suflet s-a făcut ca pământul neplouat, neavând putere a da roade bune, dar Tu, picurând roua milei Tale, de toată greutatea, Stăpâne, îl vei izbăvi pe el, prin rugăciunile cuvioasei Tale Parascheva.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Întinând, o, suflete, veşmântul nunţii, cum vom cuteza să intrăm împreună cu chemaţii cei aleşi în cămara cerească a lui Hristos? Cum nu vom fi urgisiţi de Dumnezeu? Ci tu, cuvioasă, prin rugăciunile tale, izbăveşte-ne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nu primi, Stăpâne, a intra la judecată cu robul Tău, că dacă, nimeni vieţuind întru această lume nu se va îndrepta înaintea Ta, cum mă voi arăta eu, cel ce am întrecut pe toţi în păcate?

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Stinsu-s-a viaţa mea, Stăpână, în dureri şi anii mei toţi în suspine; puterea mea, Fecioară, de multă lipsă a slăbit, că am mâniat pe Dumnezeu, pe care, prin rugăciunile tale, îmblânzeşte-L spre mine.

Apoi aceste **stihiri:**

Izbăveşte din ispita vrăjmaşului pe robii tăi, că Ziditorul te-a arătat, o, prea bună fecioară, apărătoare și păzitoare poporului Său.

Cercetează bolile noastre cu milostiv ochiul tău, că ocrotirea ta o avem, cuvioasă, adevărată doctorie de mântuire.

[Preotul rosteşte Ectenia mică.]

Apoi se cântă **Condacul** glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Cu multă postire trupul subţiindu-ţi, ţi-ai ridicat mintea către Dumnezeu şi viaţă netrupească în trup ai vieţuit, pururea pomenită Parascheva, lepădând materialnica tulburare, pentru aceasta acum te veselești cu cetele îngerești.

Prochimen, glasul al 4-lea: Pomeni-voi numele tău întru tot neamul și neamul.

Stih: Ascultă fiică și vezi și pleacă urechea ta.

Evanghelia de la Matei

Evanghelia de la Matei (25: 1-13, Pilda celor zece fecioare)

Matei 25: 1-13

1. Împărăţia cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care luând candelele lor, au ieşit în întâmpinarea mirelui.
2. Cinci însă dintre ele erau fără minte, iar cinci înţelepte.
3. Căci cele fără minte, luând candelele, n-au luat cu sine untdelemn.
4. Iar cele înţelepte au luat untdelemn în vase, odată cu candelele lor.
5. Dar mirele întârziind, au aţipit toate şi au adormit.
6. Iar la miezul nopţii s-a făcut strigare: Iată, mirele vine! Ieşiţi întru întâmpinarea lui!
7. Atunci s-au deşteptat toate acele fecioare şi au împodobit candelele lor.
8. Şi cele fără minte au zis către cele înţelepte: Daţi-ne din untdelemnul vostru, că se sting candelele noastre.
9. Dar cele înţelepte le-au răspuns, zicând: Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă şi nici vouă. Mai bine mergeţi la cei ce vând şi cumpăraţi pentru voi.
10. Deci plecând ele ca să cumpere, a venit mirele şi cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă şi uşa s-a închis.
11. Iar mai pe urmă, au sosit şi celelalte fecioare, zicând: Doamne, Doamne, deschide-ne nouă.
12. Iar el, răspunzând, a zis: Adevărat zic vouă: Nu vă cunosc pe voi.
13. Drept aceea, privegheaţi, că nu ştiţi ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. glasul al 2-lea:

Pentru rugăciunile cuvioasei Parascheva, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stihira, glasul al 6-lea:

Stih: ***Miluieşte-ne Dumnezeule după mare mila ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

La tine, prea minunată fecioară Parascheva, aduc rugăciunile mele, pe acestea ascultă-le și le du înaintea Ziditorului, că toată îndrăzneala de la mine s-a depărtat, cunoscând răutatea necuvioaselor mele fapte și a cumplitelor cugete și cuvinte, prin care milele Acestuia spre mânie le-am întărâtat; și acum, trebuindu-mi ajutorul Lui cel tare, al cere nu îndrăz nesc, ci tu, cuvioasă, fii mijlocitoare.

[Preotul zice rugăciunea: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău..., la care strana răspunde: Doamne, miluieşte (de 12 ori). Preotul: Cu mila şi cu îndurările...]
Apoi se continuă canonul:

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers în Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o cântând: bine eşti cuvântat, Dumnezeu părinţilor noştri.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Întru statornicia gândului, s-a socotit de tine, maică, aurul ca lutul, pentru aceasta, pleacă şi inima mea, prin rugăciunile tale, spre mărturiile lui Dumnezeu, şi nu spre cumplitul adânc al lăcomiei.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Cu frica Domnului îngrădește, maică, pornirile trupului meu, care prin zburdările plăcerilor năzuiesc fără de cale să surpe ticălosul meu suflet în adâncurile iadului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cine mă va izbăvi de focul gheenei şi de întunericul neluminos, pe mine cel ce am păcătuit, vrednic de toată pedeapsa, fără numai tu, apărătoarea mea; izbăveşte sufletul meu cel tulburat, cuvioasă a lui Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu puterea ta, Fecioară, sufletul meu păcătos şi cumplit slăbănogit întăreşte-l, că a lipsit tăria mea şi lumina ochilor mei, ne mai povăţuindu-mă la căile Domnului.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul ceresc...

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Cel ce înfrumuseţezi cetele cuvioşilor cu străluciri îngereşti, Mântuitorul meu, primește rugăciunile acestora care se aduc Ţie pentru noi.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Sufletul meu cel cuprins de spinii poftelor, aprinde-l, cuvioasă, de dorul Stăpânului şi-l arată aducător de roadă.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

De reaua credinţă a ereticilor şi de mânia vrăjmaşilor, păzește în veci pe robii tăi, prin rugăciunile tale, cuvioasă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Grijile cele deşarte depărtează-le de la sufletul meu totdeauna, Fecioară, ca să laud pe Fiul tău cu osârdie.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea slăvindu-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Împăratul Ceresc, pe care Îl laudă oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat te mărturisim pe tine Născătoare de Dumnezeu noi cei mântuiţi prin tine, Fecioară curată, împreună cu Cetele cele fără de trup, mărindu-te pe tine.

Stih: ***Sfântă cuvioasă maică Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!***

Mărturisesc că am greșit, Mântuitorul meu, și în fărădelegi am cheltuit toată vremea vieţii; dar cruţă-mă, Hristoase, cu mijlocirile cuvioasei Tale. Pe apărătorii credinţei: cârmuitori şi ierarhi, cununa preoţilor, precum și pe tot poporul, Sfântă Parascheva, în pace îi păzește.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Noi, cei ce ne închinăm Ţie cu credinţă, Sfântă Treime, cea una în fiinţa Dumnezeirii şi despărţită în Feţe, toţi să ne mântuim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)
Ceea ce ai născut pe Mântuitorul, mântuiește-mă Fecioară, pe mine, care am vieţuit în fapte rele și nu am afară de tine altă nădejde de mântuire.

Apoi cântăm: Cuvine-se, cu adevărat, să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită, fără de asemănare, decât Serafimii, care, fără stricăciune, pe Dumnezeu-Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Apoi aceste **megalinarii:**

Pe făclia cea luminoasă şi comoara cea nejefuită a fecioriei, pe mireasa şi mieluşeaua cea fără prihană a Domnului, pe Sfânta Parascheva toţi în cântări să o cinstim.

Veniţi toate cetele credincioşilor să încununăm cu laude pe cuvioasa Parascheva, ceea ce din cetatea Iaşilor izvorăşte tămăduiri şi toată Moldova ocroteşte, rugându-se pentru cei ce o cinstesc.

Să stăm toţi cu evlavie înaintea raclei cuvioasei Parascheva, ceea ce întăreşte stăpânirea celor dreptcredincioşi şi revarsă minuni şi vindecări prin sfintele ei moaşte.

Toate oştile îngereşti, Înaintemergătorul Domnului, cei doisprezece apostoli şi toţi Sfinţii, cu Născătoarea de Dumnezeu, faceţi rugăciuni ca să ne mântuim.

Apoi:

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori),
Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi cântăm acest **tropar**, glasul al 2-lea:

Podobie: Ceea ce eşti rugătoare caldă şi zid nebiruit, izvor de milă şi lumii scăpare, cu osârdie strigăm ţie, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână, vino degrabă şi ne izbăveşte din primejdii, ceea ce eşti una grabnic folositoare.

Izvoarele lacrimilor şi ostenelile nevoinţei pe care le-a săvârşit slăvita Parascheva pentru dragostea Ta, le aducem Ţie, Atotziditorule, spre mijlocire; prin ele miluieşte pe robii Tăi, cei lipsiţi de tot binele, şi ne mântuieşte pe noi pentru rugăciunile ei.

[Preotul rosteşte Ectenia la care se pomenesc cei pentru care se face paraclisul, apoi apolisul.]

În lipsa preotului, încheiem, zicând: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

(Extras din: Viața, acatistul și paraclisul Sfintei cuvioase Parascheva de la Iași)

Paraclisul cuvioasei maicii noastre Parascheva

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare:

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;

Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Psalmul 142:

Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. ***(de 3 ori),*** *apoi:*

Tropar, glasul al 4-lea: Pe Sfânta Parascheva cea prea cinstită, mireasa cerescului şi celui fără stricăciune Mire, cu bucurie să alergăm toţi credincioşii a o lăuda, căci ea apărătoare de la Dumnezeu s-a dăruit tuturor celor ce măresc petrecerea (viaţa) ei şi izvorăşte râu de tămăduiri celor ce cu credinţă cinstesc sfintele ei moaşte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu vom tăcea nicicând, de Dumnezeu Născătoare, a spune pururea puterea ta noi, nevrednicii, că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi scăpat pe noi de atâtea primejdii, sau cine ne-ar fi păzit pe noi până acum slobozi ? Noi de la tine, Stăpână, nu ne vom depărta, că tu mântuieşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea, şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie Unuia am greşit, şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit, cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi, spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele, şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta, şi Duhul Tau cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, şi cu Duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu, duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul cuvioasei maicii noastre Parascheva

Cântarea I

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea egiptenilor scăpând, israeliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, milostiveşte-te şi ajută la cererea robilor tăi.***

Aproape de scaunul Atotţiitorului stând, o maică, rugăciuni pentru noi adu Acestuia, ca să dea tuturor iertare de păcate.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, milostiveşte-te şi ajută la cererea robilor tăi.***

Otrava şarpelui bând, de uşa iadului m-am apropiat cu adevărat, ci tu ceea ce te desfătezi de izvorul vieţii, cu rugăciunile tale înviază-mă, prea slăvită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Nestatornicia minţii mele şi viforele necuviincioaselor mele cugetări aşează-le cuvioasă şi mă mântuieşte cu rugăciunile tale, ca să nu mă duc în adâncul iadului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Viaţa mea toată în dulceţi şi vicleşuguri cu adevărat s-a îndeletnicit, ci tu care ai născut pe Mântuitorul, mai înainte de ieşirea mea, miluieşte-mă cu rugăciunile tale.

Cântarea III

Irmos: Doamne, Cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta; că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, «Unule, iubitorule de oameni».

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, milostiveşte-te şi ajută la cererea robilor tăi.***

Valuri de tot felul de boli şi scârbe, cu dureri cumplite înălţându-se, afundă ticălosul meu suflet în peştera iadului, ci tu cu solirile tale, maică, întinde-mi o mână de ajutor.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, milostiveşte-te şi ajută la cererea robilor tăi.***

Picături de lacrimi a scoate din adâncul inimii prin care să-mi spăl necuratele patimi ale sufletului şi ale trupului, cu solirile tale dăruieşte-mi, maică, pururea pomenită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Cunoscând în mine însumi mulţimea păcatelor mele, fără de pâră şi mai înainte de judecată, judecat şi osândit sunt eu, ticălosul ci Ţie ca Mântuitorul tuturor, fie-Ţi milă de mine, pentru solirile prea cuvioasei Parascheva.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fecioară plină de dar, ceea ce ai născut bucuria care s-a dat în dar la toată zidirea, întunericul întristării, ce vrăjmaşul aduce asupră-mi ca să mă piardă, degrabă îl risipeşte.

[Mântuieşte din nevoi...]

Mântuieşte din ispita vrăjmaşului pe robii tăi, că Ziditorul te-a arătat, o prea frumoasă fecioară, apărătoarea şi păzitoarea turmei Sale.

Cercetează bolile noastre cu milostiv ochiul tău, căci apărarea ta o avem, prea cuvioasă, adevărată doctorie de mântuire.

Sedealnă, glasul al 2-lea:

Făcând rugăciunea ta către Domnul, tămăduieşte bolile noastre cele sufleteşti şi trupeşti, pururea pomenită şi de toată primejdia ne izbăveşte, miluind pe cei ce te roagă de nevoi şi de stricăciunea cea pierzătoare.

Cântarea IV

Irmos: Am auzit, Doamne, taina rânduielii Tale, am înţeles lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, milostiveşte-te şi ajută la cererea robilor tăi.***

De tânguirea cea veşnică cu mijlocirea ta, o prea frumoasă fecioară, mântuieşte pe robii tăi, pe cei ce au lucrat fapte vrednice de lacrimi.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, milostiveşte-te şi ajută la cererea robilor tăi.***

Ceea ce din toată inima ai iubit pe Domnul, pe mine care pentru faptele mele cele rele sunt cu totul urgisit, prin mijlocirea ta tu iarăşi mă împacă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Fiind rănit prin cumplite săgeţi înveninate ale potrivnicului, plâng ticăloasa soartă a sufletului meu, ci Tu, Hristoase, mântuieşte-mă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce ai născut pe doctorul care a tămăduit rana cea mare a oamenilor, nu trece cu vederea inima mea cea care este chinuită de boli grele.

Cântarea V

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt; pacea Ta dă-ne-o nouă, lubitorule de oameni.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, milostiveşte-te şi ajută la cererea robilor tăi.***

Fiind căzut în groapa stricăciunilor şi zăcând cumplit, prin rugăciune strig către tine, o prea cuvioasă maică, nu mă lăsa să pier.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, milostiveşte-te şi ajută la cererea robilor tăi.***

Prea frumoasă mireasă a lui Hristos cea neîntinată, cu rugăciunile tale, miluieşte-mă pe mine cel rănit cu rănile poftelor, ştergând greşelile mele.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Nu mă lepăda, Iisuse, de la faţa Ta, pentru mărimea îndurărilor Tale, ci în dar mă mântuieşte, prin mijlocirea prea cuvioasei tale Parascheva.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Tămăduieşte, Curată, neputinţa sufletului meu, cercetării tale învredniceşte-mă şi-mi dăruieşte sănătate cu rugăciunile tale.

Cântarea VI

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune scârbele mele; că s-a umplut sufletul meu de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad, şi ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, milostiveşte-te şi ajută la cererea robilor tăi.***

Ticălosul meu suflet s-a făcut ca pământul neplouat, neavând putere a da roduri bune, ci picând roua milei Tale, de toată greutatea, Stăpâne, îl vei izbăvi pe el prin rugăciunile prea cuvioasei Tale Parascheva.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, milostiveşte-te şi ajută la cererea robilor tăi.***

Înaintând, o, suflete, veşmântul nunţii, cum vom cuteza să intrăm împreună cu chemaţii cei aleşi în cămara cea cerească a lui Hristos? Cum nu vom fi urgisiţi de Dumnezeu? Ci, o prea cuvioasă, cu rugăciunile tale mântuieşte-ne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Nu primi, Stăpâne, a intra la judecată sluga Ta, căci dacă nimeni vieţuind întru această lume nu se va îndrepta înaintea Ta, dar eu cel ce am întrecut pe toţi în păcate multe cum mă voi arăta?

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Stinsu-s-a viaţa mea, Stăpână, în dureri şi anii mei toţi în suspinuri; virtutea mea, Fecioară, de multă lipsă a slăbit, căci am mâniat pe Dumnezeu, pe care cu rugăciunile tale îmblânzeşte-L spre mine.

[Mântuieşte din nevoi...]

Mântuieşte de ispita vrăjmaşului pe robii tăi, căci Ziditorul te-a arătat, o prea frumoasă fecioară apărătoarea şi păzitoarea turmei tale.

Cercetează bolile noastre cu milostiv ochiul tău, căci apărarea ta avem, prea cuvioasă, adevărată doctorie de mântuire.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Cu multă postire trupul subţiindu-ţi, ţi-ai ridicat mintea către Dumnezeu şi viaţă netrupească în trup ai vieţuit, pururea pomenită Parascheva, lepădând materialnica tulburare, pentru aceasta acum te înveseleşti cu cetele îngereşti.

Prochimen: Pomeni-voi numele Tău întru tot neamul şi neamul.

Stih: Ascultă, fiică şi vezi şi pleacă urechea ta şi uită poporul tău şi casa părintelui tău.

Evanghelia

Diaconul: Înţelepciune drepţi... Din Sfânta Evanghelie de la Marcu, citire:

Marcu: XI, 22-26
Zis-a Domnul ucenicilor Săi:
22. Şi răspunzând, Iisus le-a zis: Aveţi credinţă în Dumnezeu.

23. Adevărat zic vouă că oricine va zice acestui munte: Ridică-te şi te aruncă în mare, şi nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ceea ce spune se va face, fi-va lui orice va zice.
24. De aceea vă zic vouă: Toate câte cereţi, rugându-vă, să credeţi că le-aţi primit şi le veţi avea.
25. Iar când staţi de vă rugaţi, iertaţi orice aveţi împotriva cuiva, ca şi Tatăl vostru Cel din ceruri să vă ierte vouă greşealele voastre.
26. Că de nu iertaţi voi, nici Tatăl vostru cel din ceruri nu vă va ierta vouă greşealele voastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Pentru rugăciunile prea cuvioasei Parascheva, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Stihiră, glasul al 6-lea: La tine, prea frumoasă fecioară Parascheva, aduc rugăciunile mele, pe acestea ascultă-le şi le du înaintea Ziditorului, căci toată îndrăzneala de la mine s-a depărtat, cunoscând răutatea necuvioaselor mele fapte şi a cumplitelor cugete şi cuvinte, cu care milele Acestuia spre mânie le-am întărâtat. Şi acum trebuindu-mi tare ajutorul Lui, a-I cere nu îndrăznesc, ci tu Prea Cuvioasă fii mijlocitoare.

Cântarea VII

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii, văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: «Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat».

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, milostiveşte-te şi ajută la cererea robilor tăi.***

Cu statornicie de gând s-a socotit de tine, maică, aurul ca gunoiul, pentru aceasta pleacă inima mea cu rugăciunile tale la curată mărturisire către Dumnezeu, ca să nu cad în cumplit adâncul lăcomiei.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, milostiveşte-te şi ajută la cererea robilor tăi.***

Cu frica Domnului îngrădeşte, maică, pornirile trupului meu, care năzuiesc fără de cale ca să surpe ticălosul meu suflet în adâncurile iadului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Cine mă va izbăvi de focul gheenei şi de întunericul neluminos, pe mine cel ce am păcătuit, vrednic de toată pedeapsa, fără numai tu, apărătoarea mea, miluieşte sufletul meu cel amărât, cuvioasa lui Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu puterea ta, Fecioară, pe cel cumplit slăbănogit păcătos sufletul meu întăreşte-l, căci m-a lăsat virtutea mea, nemaipovăţuindu-mă la căile Domnului.

Cântarea VIII

Irmos: Pe Împăratul ceresc, pe care îl laudă oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, milostiveşte-te şi ajută la cererea robilor tăi.***

Cela ce înfrumuseţezi cetele cuvioşilor cu străluciri îngereşti, Mântuitorul meu primeşte rugăciunile acestora care se aduc ţie pentru noi.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, milostiveşte-te şi ajută la cererea robilor tăi.***

Sufletul meu cel cuprins de spinii poftelor umple-l prea cuvioasă de dorul Stăpânului şi-l arată pe dânsul aducător de roadă.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântului Duh, Dumnezeu

De rea credinţa ereticilor şi de mânia vrăjmaşilor care ne asupresc, păzeşte pe robii tăi cu rugăciunile tale, prea cuvioasă Parascheva.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Grijile cele deşarte depărtează-le de la sufletul meu totdeauna, Fecioară, pentru ca să laud pe Fiul tău cu osârdie.

Cântarea IX

Irmos: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine, Fecioară curată, noi, cei mântuiţi prin tine, cu cetele celor fără de trupuri slăvindu-te.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, milostiveşte-te şi ajută la cererea robilor tăi.***

Greşit-am, Mântuitorul meu, şi cu fărădelegi toată petrecerea vieţii am cheltuit, mărturisind, Hristoase fie-ţi milă de robii Tăi, cu mijlocirile prea cuvioasei Tale.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, milostiveşte-te şi ajută la cererea robilor tăi.***

Pe apărătorii credinţei, împăraţii şi domnitorii noştri, pe cununa preoţilor şi pe tot poporul, prea cuvioasă Parascheva, în pace îi păzeşte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Cei ce ne închinăm ţie cu credinţă, Sfântă Treime, în singură fiinţa Dumnezeirii, cu despărţirea Feţelor, toţi să ne mântuim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce ai născut pe Mântuitorul, mântuieşte-mă, Fecioară pe mine, care am vieţuit în faptele rele şi nu am afară de tine altă nădejde de mântuire.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

[Ectenia în care se pomenesc cei ce fac Paraclisul şi sfârşitul]

Exapostilaria: Lacrimile şi ostenelile prea cuvioasei Parascheva, care a pătimit pentru Tine, le aducem ţie, Puternice, şi ne rugăm împreună cu dânsa, iartă pe robii Tăi care sunt lipsiţi de toată bunătatea şi ne mântuieşte pe noi de toate nevoile.

Megalinaria: Pilda înfrânării şi neîncetat izvorul Moldovei, care izvorăşte noianuri de vindecări, pe dumnezeiasca Parascheva cu cucernicie să o cinstim.

Sursa: **https://doxologia.ro/ceaslov/paraclise/paraclisul-sfintei-cuvioase-parascheva**

Paraclisul Sfintei cuvioasei maicii noastre Parascheva

Paraclisul Sfintei cuvioasei maicii noastre Parascheva cu note:
https://www.academia.edu/43280658/Paraclisul_Sfintei_cuvioasei_maicii_noastre_Parascheva_cu_note

***

Catedrala Arhiepiscopală "Sfânta Parascheva", Roman

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare:

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.
Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Psalmul 142:
Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul

dreptăţii. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*
Troparul, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe binecredincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Pe Sfânta Parascheva cea prea cinstită, mireasa cerescului Mire, cu bucurie să alergăm toţi credincioşii a o lăuda, căci ea apărătoare de la Dumnezeu a fost dă-ruită tuturor celor ce măresc viaţa ei şi izvorăşte râu de tămăduiri celor ce cu credinţă cinstesc sfintele ei moaşte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. (acelaşi tropar). ***Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.***

Niciodată nu vom tăcea, de Dumnezeu Născătoare, a vesti noi nevrednicii puterile tale; că de nu ai fi stătut tu înainte rugându-te pentru noi, cine ne-ar fi izbăvit dintru atâtea primejdii? sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi?; de la tine, Stăpână, nu ne vom depărta, că pe robii tăi pururea îi izbăveşti din toate nevoile.

Psalmul 50
Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea, şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie Unuia am greşit, şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit, cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi, spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele, şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta, şi Duhul Tau cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, şi cu Duh

stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu, duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul

Al cărui **acrostih** este: « Prea cuvioasă maică Parascheva, milostiveşte-te şi ajută la cererea robilor tăi. »

Cântarea I , glasul al 8-lea

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea egiptenilor scăpând, israeliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, roagă-te pentru noi.***

Aproape de scaunul Domnului stând, o, cuvioasă, mijloceşte şi pentru noi să ne dăruiască tuturor iertare de fărădelegi, pentru ale tale rugăciuni.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, roagă-te pentru noi.***

Otrava cea rea a şarpelui bând, de-a iadului uşă sunt aproape cu adevărat; ci tu ceea ce te desfătezi de Izvorul vieţii, maică, mă-nviază cu ale tale rugăciuni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tu, mintea mea cea nestatornică şi viforul gândului necurat, le alină iar; ca să nu mă duc acum şi eu în adâncul iadului, o, maică, pentru ale tale rugăciuni.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Viaţa mea toată doar în dulceţi şi în vicleşuguri petrecut-am cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu, mai-nainte de sfârşit mă miluieşte cu ale tale rugăciuni.

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, Cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta; că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, «Unule, iubitorule de oameni».

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, roagă-te pentru noi.***

Valuri de tot felul de-ntristări cu dureri cumplite înălţându-se, afundă şi al meu suflet ticălos în peştera iadului; ci tu, cuvioasă, din nou îmi tinde o mână de ajutor, milostivă, cu ale tale rugăciuni.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, roagă-te pentru noi.***

Din adâncurile inimii picături de lacrimi dulci aş vrea să scot prin care acum patimile să-mi spăl; ale sufletului şi cu ale trupului, acum şi pururea te rog să-mi dăruieşti, cuvioasă, cu ale tale rugăciuni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cunoscând în mine însumi multele păcate şi fărădelegi, acum fără de pără sunt judecat; ci Ţie ca unui Bun şi Mântuitorul, te rog să-Ţi fie milă de sufletul meu, pentru ale cuvioasei rugăciuni.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Maică, Fecioară plină de har, ceea ce ai născut bucuria ce-n dar se dă la toată zidirea, te rog alungă acum întunericul cel greu al întristării ce-i adus de vrăjmaş, prea curată cu ale tale rugăciuni.

Stihiri:

Mântuieşte din ispita celui rău pe robii tăi cuvioasă, că Ziditorul te-a arătat, o, prea frumoasă fecioară, apărătoarea şi păzitoarea turmei Sale.

Cercetează bolile noastre, cuvioasă, cu al tău milostiv ochi, căci apărarea ta cea tare o avem vrednică doctorie, de mântuire.

Caută cu milostivire, prea cântată, de Dumnezeu Născătoare, spre necazul meu cel cumplit al trupului şi vindecă durerea sufletului meu.

[Preotul: Miluieşte-ne Dumnezeule după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte. Strana: Doamne miluieşte (de 3 ori).

Preotul: Încă ne rugăm pentru Înaltpreasfinţitul arhiepiscopul nostru Eftimie, pentru prea sfinţitul episcopul nostru Ioachim Băcăuanul, şi pentru toţi fraţii noştri cei întru Hristos. Strana: Doamne miluieşte (de 3ori).

Preotul: Încă ne rugăm pentru mila, viaţa, pacea, sănătatea, mântuirea, cercetarea, lăsarea şi iertarea păcatelor robilor lui Dumnezeu care sunt de faţă şi care s-au pomenit şi ne-au cerut nouă nevrednicilor să ne rugăm pentru dânşii, pentru sănătatea şi mântuirea lor. Strana: Doamne miluieşte (de 3ori).

Preotul: Încă ne rugăm pentru ca să se păzească sfânt locaşul acesta, ţara aceasta şi toate oraşele şi satele: de ciumă, de foamete, de cutremur, de potop, de foc, de sabie, de năvălirea altor neamuri asupra noastră şi de războiul cel dintre noi; pentru ca milostiv, blând şi lesne iertător să ne fie nouă bunul şi iubitorul de oameni Dumnezeul nostru, să îndepărteze şi să împrăştie toată mânia, care se porneşte asupra noastră şi să ne izbăvească pe noi de mustrarea lui cea dreaptă, care este asupra noastră, şi să ne miluiască pe noi. Strana: Doamne miluieşte (de 40 ori; Iar ultimele 3):

Preotul: Auzi-ne Dumnezeule Mântuitorul nostru, nădejdea tuturor marginilor pământului şi a celor ce sunt pe mare şi în văzduh şi, milostive Stăpâne, milostiv fii faţă de păcatele noastre şi ne miluieşte pe noi.

Ecfonisul: Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh acum şi pururea şi în vecii vecilor.
Strana: Amin.]

Sedealna, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Făcând rugăciunea ta către Domnul, prea cuvioasă, tămăduieşte şi bolile noastre cele sufleteşti şi trupeşti, pururea pomenită, şi de toată primejdia acum ne izbăveşte pe noi, miluind din nevoi, pe cei ce te roagă, şi de stricăciunea cea pierzătoare.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Stăpâne, taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, roagă-te pentru noi.***

De tânguirea cea veşnică, o, frumoasă fecioară, te rugăm, mântuieşte-ne prin mijlocirea, pe cei care fapte rele am lucrat.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, roagă-te pentru noi.***

Ceea ce din toată inima pe Mirele Hristos mult L-ai iubit, tu, pe mine ce mult am păcătuit, îndreptează-mă prin mijlocirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Rănit fiind acum de vrăjmaş prin cumplite săgeţi cu mult venin, soarta grea a sufletului meu o plâng, ci Tu mântuieşte-mă Hristoase al meu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tu, ce ai născut pe Doctorul care-a tămăduit şi rana mea, cu vederea nu îmi trece inima care chinuită e de boală grea.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt; pacea Ta dă-ne-o nouă, lubitorule de oameni.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, roagă-te pentru noi.***

Fiind căzut în a stricăciunilor groapă şi cumplit zăcând, acum, din tot sufletul strig ţie: Să pier, maică, nu mă lăsa.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, roagă-te pentru noi.***

Cuvioasă, tu, mireasă a lui Hristos fiind, eşti şi neîntinată; miluieşte-mă pe mine ştergându-mi şi greşelile.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nu mă lepăda, de la faţa Ta, Iisuse, pentru mare-ndurarea Ta, ci în dar mă mântuieşte cu ale maicii rugăciuni.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Vindecă degrab şi al meu suflet, Preacurată, de păcate şi de greşeli; sănătate-mi dăruieşte, cu ale tale rugăciuni.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune scârbele mele; că s-a umplut sufletul meu de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad, şi ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, roagă-te pentru noi.***

Pământ sterp s-a făcut al meu suflet, putere neavând a da roade bune, ci picurând roua milei Tale, te rog Stăpâne al meu să îl izbăveşti din toate nevoile, prin rugăciunile prea cuvioasei.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, roagă-te pentru noi.***

Al nunţii veşmânt, suflete întinându-l, cum vom intra în cămara Mirelui Hristos? Cum nu vom fi urgisiţi de Dumnezeu, nefiind vrednici a sta lângă cei aleşi? Ci, o, maică, te rugăm cu ale tale mijlociri mântuieşte-ne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Stăpâne al meu, eu fiind sluga cea rea, să nu mă judeci după a ta dreptate. Căci, dacă nimeni în lume vieţuind nu va fi îndreptat stând înaintea Ta, cum mă voi arăta eu, cel ce pe toţi am întrecut cu păcatele?

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Viaţa mea s-a stins în dureri şi-n ispite iar anii mei în suspinuri au fost îmbrăcati; virtutea mea în nevoi mult a slăbit, căci am mâniat pe Dumnezeul meu, pe care îndupleacă-L mie Fecioară, cu ale tale rugăciuni.

Stihiri:

Mântuieşte din ispita celui rău pe robii tăi cuvioasă, că Ziditorul te-a arătat, o, prea frumoasă fecioară, apărătoarea şi păzitoarea turmei Sale.

Cercetează bolile noastre, cuvioasă, cu al tău milostiv ochi, căci apărarea ta cea tare o avem vrednică doctorie de mântuire.

Caută cu milostivire, prea cântată, de Dumnezeu Născătoare, spre necazul meu cel cumplit al trupului şi vindecă durerea sufletului meu.

[Preotul: Miluieşte-ne Dumnezeule după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte. Strana: Doamne miluieşte (de 3 ori).

Preotul: Încă ne rugăm pentru Înaltpreasfinţitul arhiepiscopul nostru Eftimie, pentru prea sfinţitul episcopul nostru Ioachim Băcăuanul, şi pentru toţi fraţii noştri cei întru Hristos. Strana: Doamne miluieşte (de 3ori).

Preotul: Încă ne rugăm pentru mila, viaţa, pacea, sănătatea, mântuirea, cercetarea, lăsarea şi iertarea păcatelor robilor lui Dumnezeu care sunt de faţă şi care s-au pomenit şi ne-au cerut nouă nevrednicilor să ne rugăm pentru dânşii, pentru sănătatea şi mântuirea lor. Strana: Doamne miluieşte (de 3 ori).

Preotul: Încă ne rugăm pentru ca să se păzească sfânt locaşul acesta, ţara aceasta şi toate oraşele şi satele: de ciumă, de foamete, de cutremur, de potop, de foc, de sabie, de năvălirea altor neamuri asupra noastră şi de războiul cel dintre noi; pentru ca milostiv, blând şi lesne iertător să ne fie nouă bunul şi iubitorul de oameni Dumnezeul nostru, să îndepărteze şi să împrăştie toată mânia, care se porneşte asupra noastră şi să ne izbăvească pe noi de mustrarea lui cea dreaptă, care este asupra noastră, şi să ne miluiască pe noi. Strana: Doamne miluieşte (de 40 ori; Iar ultimele 3)

Preotul: Auzi-ne Dumnezeule Mântuitorul nostru, nădejdea tuturor marginilor pământului şi a celor ce sunt pe mare şi în văzduh şi, milostive Stăpâne, milostiv fii faţă de păcatele noastre şi ne miluieşte pe noi.

Ecfonisul: Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh acum şi pururea şi în vecii vecilor.
Strana: Amin.]

Condacul, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare. Cu multă postire trupul subţiindu-ţi, ţi-ai ridicat mintea către Dumnezeu şi viaţă netrupească în trup ai vieţuit, pururea pomenită Parascheva, lepădând materialnica tulburare, pentru aceasta acum te veseleşti cu cetele îngereşti.

[Preotul: Să luăm aminte. Pace tuturor. Strana: Şi duhului tău.]

Prochimenul, glasul al 4-lea: Pomeni-voi numele Tău întru tot neamul şi neamul. (de 3 ori)

Stih: Ascultă fiică şi vezi şi pleacă urechea ta şi uită poporul tău şi casa părintelui tău.

[Preotul: Şi pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie, pe Domnul Dumnezeul nostru să-L rugăm. Strana: Doamne miluieşte (de 3ori)

Preotul: Înţelepciune drepţi să ascultăm Sfânta Evanghelie. Pace tuturor.
Strana: Şi duhului tău.

Preotul: Din Sfânta Evanghelie de la Marcu, citire. Strana: Slavă Ţie Doamne, slavă Ţie. Preotul: Să luăm aminte:

Marcu: XI, 22-26
Zis-a Domnul ucenicilor Săi:
22. Şi răspunzând, Iisus le-a zis: Aveţi credinţă în Dumnezeu.
23. Adevărat zic vouă că oricine va zice acestui munte: Ridică-te şi te aruncă în mare, şi nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ceea ce spune se va face, fi-va lui orice va zice.
24. De aceea vă zic vouă: Toate câte cereţi, rugându-vă, să credeţi că le-aţi primit şi le veţi avea.
25. Iar când staţi de vă rugaţi, iertaţi orice aveţi împotriva cuiva, ca şi Tatăl vostru Cel din ceruri să vă ierte vouă greşealele voastre.
26. Că de nu iertaţi voi, nici Tatăl vostru Cel din ceruri nu vă va ierta vouă greşealele voastre.

Strana: Slavă Ţie Doamne, slavă Ţie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru rugăciunile prea cuvioasei Parascheva, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Stihira, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegile noastre.***

La tine, fecioară, prea frumoasă Parascheva, aduc rugăciunile mele, pe care ascultă-le şi le du înaintea Ziditorului; căci toată îndrăzneala de la mine s-a depărtat, cunoscând răutatea necuvioaselor mele fapte şi a cumplitelor cugete şi cuvinte, cu ajutorul cărora milele Acestuia spre mânie le-am întărâtat şi acum trebuindu-mi ajutorul cel tare al Lui, al cere nu îndrăznesc, ci tu prea cuvioasă, fii mijlocitoare.

[Preotul zice: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvintează moştenirea Ta, cercetează lumea Ta cu milă şi cu îndurări, înalţă fruntea dreptmăritorilor creştini şi trimite-ne milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile prea curate Stăpânei noastre, Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu ocrotirile cinstitelor, cereştilor, netrupeşti Puteri; cu rugăciunile cinstitului, măritului prooroc, Înaintemergătorului şi Bote-zătorului Ioan; cu ale Sfinţilor, măriţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli; cu ale Sfântului apostol Andrei, cel întâi chemat şi Filip, ocrotitorii României; cu ale Sfinţilor împăraţi şi întocmai cu apostolii cinstiţi, Constantin şi mama sa Elena; cu ale celor între sfinţi Părinţilor noştri mari dascăli ai lumii şi ierarhi: Vasile cel mare, Grigorie de Dumnezeu cuvântătorul şi Ioan Gură de Aur, arhiepiscopii Constantinopolului; cu ale sfinţilor: Ignatie Teoforul şi Policarp al Smirnei, Clement, Ipolit, Leon, Silvestru şi Grigore, episcopii Romei, Ambrozie al Mediolanului, Andrei Criteanul şi Irineu de Lugdunum; Ioan postitorul patriarhul Constantinopolului, Atanasie, Chiril şi Ioan cel milostiv, patriarhii Alexandriei, şi ale Sfântului Nifon, patriarhul Constantinopolului; cu ale celor între sfinţi părinţilor noştri: Nicolae arhiepiscopul

Mirelor Lichiei şi Spiridon al Trimitudinei, făcătorii de minuni, Bretanion, Teotim, Efrem şi Tit, episcopii Tomisului, Irineu de Sirmium, Niceta de Remesiana, Chiril, Modest şi Sofronie patriarhii Ierusalimului; Grigorie Palama, Iachint de Vicina, Antim Ivireanul şi Grigorie Dascălul, mitro-poliţii Ţării Româneşti; Varlaam, Dosoftei şi Teodosie de la Brazi, mitropoliţii Moldovei, Iorest şi Sava, mitropoliţii Transilvaniei, Iosif cel nou de la Partoş, mitropolitul Banatului, Petru Movilă, mitropolitul Kievului, Ghelasie de la Râmeţ, Leontie de la Rădăuţi, Ioan de la Râşca şi Secu şi Pahomie de la Gledin, episcopii Romanului, Calinic de la Cernica, Nectarie de la Eghina, Ioan Maximovici, Nicolae Velimirovici, cu ale Sfinţilor: Tihon, Alexei, Filip, Iov, Iona, Filaret, Ermoghen, Macarie, Inochentie, mitropoliţii Moscovei, făcătorii de minuni, cu ale Sfinţilor: Sava arhiepiscopul Serbiei, Fotie cel mare şi Marcu al Efesului, Rafail de Brooklin, Dionisie din Zakynthos, Tihon din Zadonsk, Teofan Zăvorâtul, Dimitrie al Rostovului, Ioasaf de Belgorod şi cu ale tuturor sfinţilor sfinţiţilor ierarhi; cu ale Sfântului, întâiului mucenic şi arhidiacon Ştefan; cu ale Sfinţilor, măriţilor şi marilor mucenici: Gheorghe, purtătorul de biruinţă, Dimitrie, izvorâtorul de mir, Teodor Tiron, Teodor Stratilat, Mina, Efrem cel nou şi Ioan cel nou de la Suceava; cu ale Sfinţilor sfinţiţilor mucenici: Haralambie, Elefterie, Terapont al Ciprului, Silvestru Olşevski, Antipa al Pergamului, Vlasie al Sevastiei, Filumen de la Fântâna lui Iacov, Ciprian, Epictet şi Astion de la Halmiris; Nichita Romanul, Zotic, Atal, Camasie şi Filip de la Niculiţel, Emilian, Nicandru, Marcian, Iuliu Veteranul, Pasicrat, Valentin şi Isihie de la Durostorum, Dasie, Chiril şi Chindeu de la Cernavodă (Axiopolis), Macrobie, Gordian, Helie, Lucian, Valerian, Argheu, Narcis şi Marcelin din Tomis, Serghie şi Vah, Montanus preotul şi Maxima, Dimitrie diaconul, Secundus şi Anastasia, Claudiu, Castor, Nicostrat, Sempronian şi Simpliciu din Sirmium, Donat şi Silvan diaconii, Romul preotul şi Venust din Cibales, Maxim, Cvintilian şi Dada din Ozovia, Hermes, Stratonic şi Lup, Sava de la Buzău, Ioan Rusul, Ioan Valahul şi Oprea din Săliştea Sibiului; cu rugăciunile Sfinţilor mărturisitori: Constantin Brâncoveanu voievod şi cei patru fii ai săi: Constantin, Ştefan, Radu şi Matei şi sfetnicul Ianache, Ioan din Galeş, Moise din Sibiel, Atanasie Todoran din Bichigiu, Vasile din Mocod, Grigorie din Zagra, Vasile din Telciu, Cosma Etolianul, Justin Popovici, Petru Aleutul şi cu ale Sfântului Evghenie, ostaşul noul nucenic; cu ale sfinţilor mucenici ţarişti: Nicolae şi Alexandra, Alexei, Olga, Tatiana, Maria şi Anastasia, şi cu rugăciunile tuturor sfinţilor, bunilor, biruitori mucenici; cu ale sfinţilor voievozi Ştefan cel mare al Moldovei şi Neagoe Basarab al Ţării Româneşti, cu ale Sfântului voievod Alexandru Nevski; cu ale Sfinţilor, doctori fără de arginţi şi făcători de minuni: Cosma şi Damian, Chir şi Ioan, Pantelimon şi Ermolae, Samson şi Diomid, Mochie şi Anichit, Talaleu şi Trifon, Iulian şi Leontie, ale Sfântului ierarh Luca al Crimeii; cu ale Sfintelor muceniţe: Tecla, Ecaterina, Varvara, Irina, Eugenia,

Marina, Chiriachi, Paraschevi, Fevronia, Hristina, Eufimia, Anastasia, Perpetua şi Felicitas,Marcela, Claudia, Alexandra, Lucia, Daria, Larisa, Fotini samarineanca, Elena din Sinopi, Sofia cu fiicele Elpis, Pistis şi Agapis, Elisaveta marea ducesă a Rusiei, Filoteia de la Curtea de Argeş şi Tatiana de la Craiova şi cu rugăciunile tuturor sfintelor muceniţe; cu ale Sfinţilor prea cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor Părinţilor noştri: Antonie cel mare, Sisoe, Eftimie, Sava cel sfinţit, Teodosie începătorul vieţii de obşte, Onufrie, Macarie, Pahomie, Arsenie, Moise, Atanasie al Atonului şi Simeon Noul Teolog, Ioan Cassian, Gherman şi Dionisie Exigul din Dobrogea, Dimitrie cel nou, ocrotitorul Bucureştilor, Grigorie Decapolitul de la Bistriţa Vâlcii, Nicodim cel sfinţit de la Tismana, Daniil Sihastrul de la Voroneţ, Ioan de la Prislop, Simeon şi Amfilohie de la Pângăraţi, Iosif şi Chiriac de la Bisericani, Rafael şi Partenie de la Agapia Veche, Chiriac de la Tazlău, Visarion Sarai şi Sofronie de la Alba-Iulia, Antonie de la Iezerul-Vâlcii, Paisie Velicikovski şi Ioan Iacob de la Neamţ, Vasile de la Poiana Mărului, Onufrie de la Vorona, Antipa de la Calapodeşti, Gheorghe de la Cernica şi Căldăruşani, Iosif de la Varatic, Ioanichie cel nou de la Muscel, Serafim de Sarov, Andrei Riubliov, Serghie de Radonej, Siluan Athonitul, Kukşa din Odessa, Ioan Kukuzel, Roman Melodul, Gherman de Alaska, Arsenie Capadocianul, David de Evia, Maxim mărturisitorul, Nicodim Aghioritul, Alexandru din Svir, Ioan de Rila, Serafim de Vârişa, Alexie omul lui Dumnezeu, Nicolae Planas, Iona şi Teofil cel nebun pentru Hristos de la Kiev, Ioan de Kronstadt, Andrei, Simeon, Paisie, Iannis şi Vasile cei nebuni pentru Hristos, Lavrentie şi Teodosie din Cernicov, Iov şi Amfilohie de la Poceaev, Ioan Damaschin, Stelian Paflagonul, Efrem şi Isaac Sirul, Nicolae Cabasila, şi cu rugăciunile tuturor sfinţilor prea cuvioşilor Părinţi; cu ale Sfintelor prea cuvioaselor maici: Pelaghia, Teodosia, Eupraxia, Teodula, Eufrosina, Maria Egipteanca, Matroana din Moscova, Xenia din Sankt Petersburg, Liubov din Riazan, Dositeea de la Kitaev, Iuliana din Lazarevo, Nona, Antuza, Emilia, Monica, Irina din Hrisovalanti, Parascheva de la Iaşi, Teodora de la Sihla, Teofana Basarab, Mavra de la Ceahlău, şi cu ale tuturor Sfintelor prea cuvioaselor maici; cu rugăciunile Sfintei prea cuvioasei maicii noastre Parascheva, ocrotitoarea acestui sfânt locaş şi ale Sfinţilor (N) a căror pomenire o săvârşim; cu ale Sfinţilor, drepţilor părinţi: Iosif logodnicul, Simeon primitorul de Dumnezeu, Iov mult-îndurătorul, Iosif patriarhul, Moise văzătorul de Dumnezeu, cu ale dumnzeieştilor părinţi Ioachim şi Ana şi pentru rugăciunile tuturor sfinţilor, rugămu-Te, Multmilostive, Doamne, auzi-ne, pe noi păcătoşii, care ne rugăm Ţie şi ne miluieşte. Strana: Doamne miluieşte (de 12 ori).

Ecfonis: Cu mila şi cu îndurările şi cu iubirea de oameni a Unuia Născut Fiului Tău cu care eşti binecuvântat împreună cu Preasfântul şi Bunul şi de viaţă Făcătorul Tău Duh acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Strana: Amin.]

Cântarea a 7-a

Irmos: Feciorii lui Israel, strămutaţi din Iudeea în Babilon oarecând, văpaia au călcat-o cu credinţa Treimii şi-n cuptor au cântat răcorindu-se: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul Părinţilor.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, roagă-te pentru noi.***

Cu statornicie de gând s-a socotit de tine la fel întotdeauna argintul şi gunoiul; pentru aceasta îmi pleacă inima mea să plângă către Domnul Dumnezeu, de lăcomie ferindu-mă.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, roagă-te pentru noi.***

Patimile sufletului meu le îngrădeşte, o, maică, acum cu frica Domnului, căci ele năzuiesc fără de cale să surpe ticălosul meu suflet şi să-l ducă pe el în adâncul iadului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cine mă va izbăvi acum de întunericul iadului şi de al gheenei foc pe mine păcătosul, vrednic fiind de pedeapsă, fără numai tu maică ? Miluieşte-mi sufletul, cuvioasă a lui Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.
Cu puterea ta, Fecioară, îmi întăreşte şi sufletul meu cel mult slăbănogit, căci m-a lăsat virtutea şi nu am altă povaţă către căile Domnului; ci tu mă acoperă cu al tău acoperământ.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul ceresc, pe care Îl laudă îngereştile cete, cântaţi-L şi prea înălţaţi-L noroade-ntodeauna.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, roagă-te pentru noi.***

Mântuitorul meu, cu strălucirile îngereşti pe cuvioşii Tăi îi acoperi; pentru mijlocirile lor ne mântuieşte.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, roagă-te pentru noi.***

Preacuvioasă, sufletul meu cel mult păcătos de al Stăpânului dor îl umple şi-l arată pe el aducător de roade.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Tu, cuvioasă, de a vrăjmaşilor răutăţi şi de eretici ne izbăveşte cu rugăciunile tale către Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

De la al meu suflet îmi depărtează şi grijile, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ca să laud pe Fiul Tău întru toţi vecii.

Stihul: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-i şi prea înălţându-L întru toţi vecii.

Pe Împăratul ceresc, pe care Îl laudă îngereştile cete, cântaţi-L şi prea înălţaţi-L no-roade-ntodeauna.

Cântarea a 9-a

Irmos: Fecioară prea curată cei mântuiţi prin tine de Dumnezeu Născătoare te mărturisim, cu netrupeştile cete pe tine mărindu-te.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, roagă-te pentru noi.***

Greşit-am, Iisuse, fie-Ţi milă de mine cel ce în multe păcate viaţa-mi cheltuiesc; cu mijlocirile Maicii mă iartă ca un Preabun.

Stih: ***Prea cuvioasă maică Parascheva, roagă-te pentru noi.***

În pace îi păzeşte pe apărătorii credinţei, pe împăraţi şi pe preoţi, cuvioasă, şi pe popor întăreşte-l să laude pe Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O, Preasfântă Treime, acum ne mântuieşte pe noi cei care cu credinţă Ţie ne-nchinăm, mărturisind o Fiinţă în trei Ipostasuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Fecioară prea curată, mântuieşte-mă pe mine, cel ce în toată viaţa am păcătuit, căci nu am altă nădejde, o, Maică a lui Hristos.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Stihiri, glasul 1:

« Chipul curatei naşterii tale »

Stihul: Veniţi toţi credincioşii la Sfânta cuvioasă, mulmilostiva Parascheva, cântare aducându-i.

Din copilărie ai vrut cu îngerii să te asemeni şi te-ai nevoit a depărta orice grijă lumească din minte. Astfel, ai intrat în ceata fecioarelor celor purtătoare de mir, veselindu-te necontenit de darurile Stăpânului.

Stihul: Veniţi acum cu toţii pe odorul fecioriei, pe cuvioasa Parascheva, s-o lăudăm zicându-i.

Din copilărie ţi-ai ridicat cugetul către Domnul, lumea lepădând, ţi-ai luat crucea şi L-ai urmat pe-al cerului Ziditor şi cu ajutorul Duhului celui Sfânt, patimile trupului tău le-ai topit cu nevoinţele, fecioară prea înţeleaptă.

Stihul: Veniţi toţi iubitorii de bună prăznuire să lăudăm întru cântare pe-a lui Hristos Mireasă.

Zidurile casei celei părinteşti nu au putut a te opri, căci te-ai hotărât monahiceasca viaţă smerită să-mbrăţişezi. Astfel haina ta cea scumpă o ai schimbat cu a cerşetorului, dobândind de la Hristos Dumnezeu cereştile daruri, cuvioasă.

Stihul: Să mergem împreună şi, sărutând icoana multmilostivei Parascheva, să o rugăm cu lacrimi.

Şi nelegiuirile, dar şi mulţimea păcatelor noastre azi ne osândesc şi nu vom şti să răspundem nimic Ziditorului. Ci tu, o, prea bună maică, noi te rugăm către Domnul să mijloceşti, dobândind iertarea robilor tăi, a celor care te fericim.

Stihul: Noi astăzi să aducem buchet de mulţumire şi, cu cântări, prea cuvioasei, să-i facem prăznuirea.

Mângâierea noastră este nespusă privindu-te, maică, cu noi petrecând, ca un dar de la Hristos fiind trimis ţării noastre. Căci cu ale tale moaşte păzind-o de toate primejdiile, ca un crin ai înflorit-o Domnului cu sfintele tale minuni.

Stihul: O, Doamne-Ţi mulţumim pentru această bucurie, căci Tu pe Sfânta Parascheva ne-ai dat-o de-ntărire.

Domnului ne închinăm cinstind şi moaştele tale, o, maică, propovăduind cu slavă şi cu cinstire minunile tale, care prin al Domnului dar le-am dobândit pentru mântuirea noastră, şi rugându-te să mijloceşti la Domnul prea lăudată.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. a Sfintei Parascheva pe 8 glasuri, glasul 1

Cu untdelemnul milosteniei ţi-ai hrănit sufletul, căci din copilăria ta cu totul te-ai închinat Ziditorului, (plagalul glasului 1- glasul al 5-lea) iar prin dragostea către aproapele ţi-ai făcut inima locaş al harurilor dumnezeieşti, urmând poruncii celei de taină a Mântuitorului: (glasul al 2-lea) « Cel ce vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea sa şi să-Mi urmeze Mie ».

(plagalul glasului al 2-lea - glasul al 6-lea) Atunci tu, o, cuvioasă, haina cea scumpă o ai schimbat cu a cerşetorului şi te-ai îmbrăcat cu haina cea luminoasă a strălucirii celei dumne-zeieşti, care ţi s-a dat de către Mirele tău Hristos, pe care vrând a-L urma, casa părintească o ai părăsit.

(glasul al 3-lea) Astfel, viaţa cea prea frumoasă a monahilor râvnind, către aceasta cu osârdie ai alergat, iar împlinindu-ţi dorinţa sărutării Sfântului şi de viaţă purtătorului Mormânt al Mântuitorului, din pustiul cel neroditor al lumii ai fugit (plagalul glasului al 3-lea - glasul al 7-lea) către pustia cea rourată de Duhul Sfânt, unde în nevoinţă şi rugăciune, cu îngerii petrecând, viaţa ţi-ai închinat Celui dorit de tine. (glasul al 4-lea)

Pentru aceasta şi noi, care ne-am invrednicit a dobândi de la Dumnezeu cinstitele tale moaşte, cu bucurie îţi aducem cântare de laudă: (plagalul glasului al 4-lea - glasul al 8-lea):
Bucură-te, Sfântă Parascheva, căci cu moaştele tale pustia Epivatei o ai înmiresmat şi Moldova o ai împodobit cu multe faceri de minuni pe care, prin mijlocirea ta, le-ai revărsat de la Dumnezeu pentru noi. (glasul 1) ;
Bucură-te, sfântă prea milostivă, Mireasă a lui Hristos, folositoarea celor ce cu dragoste prăznuim sfântă pomenirea ta.

Şi acum.. a Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 5-lea

Fericimu-te pe tine de Dumnezeu Născătoare Fecioară şi te slăvim credincioşii după datorie, cetatea cea neclintită, zidul cel nesurpat, folositoarea cea tare şi scăparea sufletelor noastre.

Megalinariile, glasul al 8-lea:

În ceruri, o, maică, te veseleşti, stând în faţa Mirelui cel ceresc, pe care-L iubeşti, cu prorocii şi cu îngerii, cu mironosiţele şi cu apostolii, rugându-L pentru noi.

Cinstita smerenie ai iubit şi postul, fecioară, ţi-a fost nepreţuit odor, pe adevăratul Dumnezeu L-ai veselit, primind de la El harul mijlocirii pentru noi.

Rugându-te maică, lui Dumnezeu, foarte mult te-ai bucurat auzind glasul lui Hristos cel de bucurie dătător, pe care acum roagă-L cu cântări să bucure pe toţi cu harul Său.

Cu razele cele dumnezeieşti pe noi toţi ne-ai luminat, cuvioasă a lui Hristos, pe cei care astăzi prăznuim sfântă pomenirea ta cu dragoste cerând şi mijlocirea ta.

Cinstitele moaşte le sărutăm cu buze nevrednice să cinstească altarul tău, pe care a ars neîncetat focul Duhului şi al iubirii celei către Dumnezeu.

În sfântă biserică ta intrăm, noi cei ce cu dragoste, la icoana ta ne-nchinăm, cântând acum cu evlavie sfântă pomenirea ta prea cuvioasă maică Parascheva.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

Preotul: Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Strana : Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.
Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

[Preotul: Miluieşte-ne Dumnezeule după mare mila Ta, rugămu-ne Ţie, auzi-ne şi ne miluieşte. Strana: Doamne miluieşte (de 3 ori).

Preotul: Încă ne rugăm pentru Înaltpreasfinţitul arhiepiscopul nostru Eftimie, pentru prea sfinţitul episcopul nostru Ioachim Băcăuanul, şi pentru toţi fraţii noştri cei întru Hristos. Strana: Doamne miluieşte (de 3ori).

Preotul: Încă ne rugăm pentru mila, viaţa, pacea, sănătatea, mântuirea, cercetarea, lăsarea şi iertarea păcatelor robilor lui Dumnezeu care sunt de faţă şi care s-au pomenit şi ne-au cerut nouă nevrednicilor să ne rugăm pentru dânşii, pentru sănătatea şi mântuirea lor. Strana: Doamne miluieşte (de 3 ori).

Preotul: Încă ne rugăm pentru ca să se păzească sfânt locaşul acesta, ţara aceasta şi toate oraşele şi satele: de ciumă, de foamete, de cutremur, de potop, de foc, de sabie, de năvălirea altor neamuri asupra noastră şi de războiul cel dintre noi; pentru ca milostiv, blând şi lesne iertător să ne fie nouă bunul şi iubitorul de oameni Dumnezeul nostru, să îndepărteze şi să împrăştie toată mânia, care se porneşte asupra noastră şi să ne izbăvească pe noi de mustrarea lui cea dreaptă, care este asupra noastră, şi să ne miluiască pe noi. Strana: Doamne miluieşte (de 40 ori; Iar ultimele 3)

Preotul: Auzi-ne Dumnezeule Mântuitorul nostru, nădejdea tuturor marginilor pământului şi a celor ce sunt pe mare şi în văzduh şi, milostive Stăpâne, milostiv fii faţă de păcatele noastre şi ne miluieste pe noi.

Ecfonisul: Că milostiv şi iubitor de oameni Dumnezeu eşti şi Ţie slavă înălţăm, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh acum şi pururea şi în vecii vecilor.
Strana: Amin.
Preotul: Înţelepciune!

Strana: Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Preotul: Slavă Ţie, Hristoase Dumnezeule, nădejdea noastră, slavă Ţie.

Strana: Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. Doamne miluieşte (de 3ori). Părinte, binecuvintează.

Preotul: Cel ce a înviat din morţi, Hristos, Adevăratul Dumnezeul, pentru rugăciunile prea curatei Maicii Sale, ale sfinţilor măriţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli, ale Sfintei prea cuvioasei maicii noastre Parascheva, ocrotitoarea acestui sfânt locaş, ale Sfinţilor (N), a căror pomenire o săvârşim, ale sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana şi pentru ale tuturor sfinţilor, să ne miluiască şi să ne mântuiască pe noi, ca un bun şi de oameni iubitor.
Strana: Amin.]

Tropar, glasul al 8-lea: Întru tine, maică cu osârdie s-a mântuit cel după chip că luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioasă maică Parascheva, duhul tău.

Tropar, glasul 1: Dobândirea dezmierdării celei râvnitoare de cele pământeşti înţelepteşte trecându-o cu vederea, te-ai ridicat către lăcaşurile dumnezeieşti şi izvor al tămăduirilor ai lăsat credincioşilor prea sfinţit cortul tău, maică prea lăudată. A Moldovei lauda cea cinstită şi înaintemergătoare, cea încredinţată, Parascheva, nu înceta cu fiebinţeală a ruga pe Hristos Dumnezeu pentru noi toţi.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi din toată nevoia şi necazul,

Toată nădejdea noastră spre tine o punem, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-ne sub sfânt acoperământul tău.

[Preotul: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Strana: Amin.]

Imnografie

Troparul Sfintei cuvioase Parascheva de la Iaşi: Viaţă pustnicească şi fără gâlceavă iubind şi în urma lui Hristos, Mirelui tău, cu dragoste alergând şi jugul cel bun al Aceluia în tinereţile tale luând, cu semnul Crucii bărbăteşte într-armându-te, împotriva vrăjmaşilor celor de gând şi cu luptele pustniceşti, cu postul, cu rugăciunile şi cu picăturile lacrimilor, cărbunii patimilor ai stins, vrednică de laudă, Sfântă prea cuvioasă Parascheva şi acum, în Cămările Cereşti stând înaintea lui Hristos, împreună cu înţeleptele fecioare, roagă-L pentru noi, cei ce cinstim sfântă prăznuirea ta.

Troparul Sfintei cuvioase Parascheva de la Iaşi: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, prea cuvioasă Maică Parascheva, duhul tău.

Condacul Sfintei cuvioase Parascheva de la Iaşi: Pe sfânta folositoare a celor ce sunt întru nevoi, toţi cu dreaptă credinţă să o lăudăm, pe prea cinstita Parascheva. Că aceasta, lăsând viaţa cea stricăcioasă, pe cea nestricăcioasă a luat în veci. Pentru aceasta mărirea a aflat şi dar de minuni, cu dumnezeiasca poruncă.

Condacul Sfintei cuvioase Parascheva: Cu multă postire trupul subţiindu-ţi, ţi-ai ridicat mintea către Dumnezeu şi viaţă netrupească în trup ai vieţuit, pururea pomenită Parascheva, lepădând materialnica tulburare, pentru aceasta acum te veseleşti cu cetele îngereşti.

Comentarii patristice - Evanghelia din sărbătoarea Sfintei Parascheva

(Lc. 7, 36) Unul din farisei L-a rugat pe Iisus să mănânce cu el. Şi intrând în casa fariseului, a şezut la masă.

Înțelegeți că Hristos a venit la masa fariseului nu ca să-și sature trupul cu mâncare, ci pentru a săvârși în continuare lucrarea cerului cât timp se mai afla cu trupul pe acest pământ.

(Fericitul Augustin,Predica 93,traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 7, 36) Unul din farisei L-a rugat pe Iisus să mănânce cu el. Şi intrând în casa fariseului, a şezut la masă.

Matei înfățișează această femeie turnând mir pe capul lui Hristos (Mt. 26, 13) și poate că de aceea a ezitat să o numească păcătoasă. După Luca, o păcătoasă a uns cu mir picioarele lui Hristos. Ea nu poate fi una și aceeași femeie, decât dacă evangheliștii par să se contrazică… dacă înțelegeți această deosebire, veți vedea pe această femeie ca fiind fericită oriunde va fi propovăduită Evanghelia. Ea va fi pomenită pentru totdeauna, pentru că a turnat mireasma dreptelor lucrări și mirul faptelor bune pe capul lui Hristos (Mt. 26, 13).

(Sfântul Ambrozie al Milanului,Tâlcuire la Evanghelia după Luca 6, 14-15, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 7, 37) Şi iată era în cetate o femeie păcătoasă şi, aflând că şade la masă, în casa fariseului, a adus un alabastru cu mir.

Și iată – se spune – era în cetate o femeie păcătoasă. Cine este această femeie? Fără îndoială că este Biserica… .

Ea auzit că Hristos a venit în casa fariseului, adică la sinagogă. A auzit că acolo, la paștele iudeilor, Hristos a așezat taina pătimirilor Sale, a împărtășit din taina Trupului și a Sângelui Său și a descoperit taina mântuirii noastre. Ea a socotit pe cărturari ca fiind doar niște simpli păzitori ai ușilor. Vai vouă, învăţătorilor de Lege! (Lc. 11, 52). Ea a sfărâmat ușile certurilor și a nesocotit chiar și superioritatea fariseilor. Arzând, alergând și asudând, și-a croit calea în marea cameră din mijlocul ospățului legii. Acolo, a aflat de pătimirile lui Hristos ce vor urma și că a fost vândut la un ospăț al iubirii, printre pahare dulci.
(Petru Hrisologul, Predica 95, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip).

(Lc. 7, 38)Şi, stând la spate, lângă picioarele Lui, plângând, a început să ude cu lacrimi picioarele Lui, şi cu părul capului ei le ştergea. Şi săruta picioarele Lui şi le ungea cu mir.

Fericit cel ce poate unge picioarele lui Hristos, chiar și cu untdelemn. Simon încă nu-L unsese, dar mai fericită este ea, cea care unge cu mir. Harul mai multor flori strânse într-un buchet împrăștie o altă dulceață a miresmei. Doar Biserica mai face această ungere. Ea are nenumărate flori, cu felurite miresme. Ea a trebuit să-și asume asemănarea unei păcătoase, pentru că și Hristos și-a luat asemănare de păcătos.

(Sfântul Ambrozie al Milanului,Tâlcuire la Evanghelia după Luca 6, 21, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip).

(Lc. 7, 38)Şi, stând la spate, lângă picioarele Lui, plângând, a început să ude cu lacrimi picioarele Lui, şi cu părul capului ei le ştergea. Şi săruta picioarele Lui şi le ungea cu mir.

Femeia aceea nu intrase în comuniune cu Cuvântul, pentru că era încă păcătoasă. Ea a arătat cinstea cuvenită Stăpânului cu cel mai de preț lucru al ei, adică cu buna

mireasmă, și a șters ceea ce a rămas din parfum cu podoaba capului, cu părul. Apoi, a turnat lacrimi de pocăință și astfel, păcatele sale au fost iertate.

Acesta este un simbol al învățăturii Domnului și al suferințelor Sale. Ungerea picioarelor cu mir cu bună mireasmă sugerează învățătura dumnezeiască, al cărei bun miros şi nume s-a răspândit până la marginile pământului: în tot pământul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii cuvintele lor (Ps. 18, 4). Mai mult decât atât, picioarele unse ale Domnului îi simbolizează pe apostoli, iar dulcea mireasmă a mirului prefigurează pogorârea Sfântului Duh peste ei. Vreau să spun că imaginea picioarelor Mântuitorului trebuie să fie atribuită apostolilor, care au mers în toată lumea pentru a propovădui Evanghelia.

(Clement Alexandrinul, Hristos Învățătorul 2, 8, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip).

(Lc. 7, 38)Şi, stând la spate, lângă picioarele Lui, plângând, a început să ude cu lacrimi picioarele Lui, şi cu părul capului ei le ştergea. Şi săruta picioarele Lui şi le ungea cu mir.

Cu mâinile faptelor bune, Biserica ține picioarele celor ce predică Împărăția Mântuitorului. Ea le spală cu lacrimile milosteniei, le sărută cu buzele rugăciunii și varsă întregul mir al milei, până când Hristos se va întoarce la ea. Aceasta înseamnă că El va veni înapoi la ea și-i va spune lui Simon, fariseilor, celor care-L resping, și evreilor: am intrat în casa ta şi apă de spălat pe picioare nu Mi-ai dat.

Când va rosti aceste cuvinte? Le va rosti atunci când va veni în slava Tatălui și va despărți pe cei drepți de cei nedrepți, precum desparte un păstor oile de capre. Va spune: căci flămând am fost şi nu Mi-aţi dat să mănânc; însetat am fost şi nu Mi-aţi dat să beau, Străin am fost şi nu M-aţi primit (Mt. 25, 42). Este același lucru cu a spune: Dar această femeie, în timp ce îmi spăla picioarele, mi le unge și le sărută, a făcut slujitorilor ceea ce tu nu ai făcut Stăpânului. Ea a făcut picioarelor ceea ce tu ai refuzat să faci Capului. Ea a cheltuit pe cele mai de jos mădulare ceea ce tu ai refuzat Creatorului tău. Atunci, Hristos va spune Bisericii: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit.

(Petru Hrisologul, Predica 95, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip).

(Lc. 7, 39) Şi văzând, fariseul, care-L chemase, a zis în sine: Acesta, de-ar fi prooroc, ar şti cine e şi ce fel e femeia care se atinge de El, că este păcătoasă.

Observaţi a cui era această casă. Femeia păcătoasă este slăvită în casa fariseului și mai departe, Biserica este îndreptățită în casa Legii și a proorocilor și nu în cea a fariseilor. Fariseul a fost necredincios, iar femeia a fost credincioasă. Fariseul a spus: Acesta, de-ar fi prooroc, ar şti cine e şi ce fel e femeia care se atinge de El, că este păcătoasă. Iudeea este casa legii care nu este scrisă pe piatră, ci pe tablele de carne ale inimii. Biserica este desăvârşită, fiind mai mare decât Legea, pentru că Legea nu cunoaşte iertarea păcatelor, iar Biserica o cunoaşte. Legea nu deţine taina prin care păcatele ascunse sunt curăţite; de aceea, ce lipseşte din Lege se află în Evanghelie.

(Sfântul Ambrozie al Milanului,Tâlcuire la Evanghelia după Luca 6, 23, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 7, 39) Şi văzând, fariseul, care-L chemase, a zis în sine: Acesta, de-ar fi prooroc, ar şti cine e şi ce fel e femeia care se atinge de El, că este păcătoasă.

Ea nu se va gândi că, dacă i-a fost iertat puțin, să iubească la fel de puțin și ignorând dreptatea lui Dumnezeu și căutând-o pe a sa, să nu se supună dreptății lui Dumnezeu (Rom. 10, 3). Simon era prins în mrejele păcatelor sale, iar femeia, căreia multe păcate i s-au iertat pentru că mult iubise, l-a întrecut. Ea mai cu putere și mai cu adevărat va socoti că toate păcatele de la care a oprit-o Dumnezeu vor fi numărate ca unele iertate.

(Fericitul Augustin, Sfânta feciorie 41, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip).

(Lc. 7, 39) Şi văzând, fariseul, care-L chemase, a zis în sine: Acesta, de-ar fi prooroc, ar şti cine e şi ce fel e femeia care se atinge de El, că este păcătoasă.

Domnul nostru a săvârșit minuni asupra lucrurilor obișnuite ca să știm că cei ce nesocotesc minunile sunt lipsiți de cunoașterea lor. Dacă o vindecare ca aceasta a fost câștigată în taină, cu atât mai mult, Hristos ar fi fost capabil de acelea pe care le-a săvârșit cu cuvântul Său de față cu ceilalți. Dacă au devenit sfinte niște buze necurate doar sărutându-I picioarele, oare cu cât mai mult nu vor deveni sfinte buzele prin sărutarea gurii Sale? Prin sărutările ei, femeia păcătoasă a primit un dar de la binecuvântatele Sale picioare, care i-au adus iertarea păcatelor. Ea ungea cu grijă picioarele Doctorului său, Care cu grijă a adus și El comoara vindecării pentru suferințele ei. Cel care satură pe cei flămânzi nu a fost invitat, dar Cel ce iartă pe păcătoși S-a invitat singur, datorită pocăinței femeii celei păcătoase.

(Sfântul Efrem Sirul, Omilii despre Domnul nostru 13-19, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip).

(Lc. 7, 41) Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci.

Cine să fie cei doi datornici dacă nu cele două popoare, cel al evreilor şi celălalt al neamurilor, datornici către Creditorul comorilor cereşti? Acestui Creditor nu-I datorăm bogăţii materiale, ci Îi suntem datori cu fapte bune şi nenumărate virtuţi. Greutatea ascultării, asemănarea dreptăţii şi sunetul mărturisirii măsoară valoarea acestei bogăţii. Vai mie, dacă nu am păstrat ceea ce mi s-a dat, căci cu greu poate plăti cineva întreaga datorie acestui Creditor. Vai mie, dacă nu cer: iartă-mi datoria! Domnul nu ne-ar fi învăţat să ne rugăm pentru iertarea păcatelor (vezi Mt. 6, 12) dacă nu ar fi ştiut că unii nu-şi vor putea plăti datoria decât cu mare greutate (Lc. 11, 4). Nu putem plăti cu nimic care să fie pe măsura durerilor trupului pe care Şi l-a asumat, pentru loviturile, crucea, moartea şi îngropare Sa. Vai mie, dacă nu am iubit! Îndrăznesc să spun că Petru nu a plătit înapoi datoria, dar ştim prin aceasta că mult a iubit. Nici Pavel nu şi-a plătit-o. Cu siguranţă, a plătit moartea cu moarte, dar nu şi-a plătit alte datorii, pentru că datora mult. Îl ascult spunând aceasta, pentru că nu plătise înapoi: sau cine mai înainte I-a dat Lui un dar şi va lua înapoi de la El? (Rom. 11, 35). Chiar dacă am fi plătit crucea cu cruce, moartea cu moarte, am putea plăti noi, oare, cele de la El, prin El şi în El? (Rom. 11, 36). Să ne plătim datoriile iubind, darurile fiind milostivi şi lăudând pe Dumnezeu pentru bogăţiile primite. Celui care i se dă mult, mult va iubi.

(Sfântul Ambrozie al Milanului,Tâlcuire la Evanghelia după Luca 6. 24, 26, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip).

(Lc. 7, 41-43) Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci. Dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Deci, care dintre ei îl va iubi mai mult? Simon, răspunzând, a zis: Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult. Iar El i-a zis: Drept ai judecat.

Domnul a spus un cuvânt care a fost precum o săgeată. A aşezat drept câştig împăcarea şi a uns-o cu dragoste pentru a alina mădularele trupului. Fără pregetare a tras-o spre cel păcătos, ca păcatul să fie schimbat în virtute. Imediat după ce Domnul se smerise spunând: Simone, am să-ţi spun ceva, el, care se lepădase, a răspuns: Învăţătorule, spune! Un cuvânt dulce a pătruns o minte împietrită şi a scos la iveală o roadă înmiresmată. El, cel care era un clevetitor înainte de cuvântul Mântuitorului, a adus laudă publică după el. Smerenia cu un grai dulce biruieşte

până și pe dușmanii Săi ca să aducă și ei laudă. Smerenia nu cearcă celelalte virtuți, ci pe cei care urăsc manifestarea roadelor sale.

(Sfântul Efrem Sirul, Omilii despre Domnul nostru 24, 2, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 7, 44) Şi întorcându-se către femeie, a zis lui Simon: Vezi pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta şi apă pe picioare nu Mi-ai dat; ea însă, cu lacrimi, Mi-a udat picioarele şi le-a şters cu părul ei.

Vindecarea bolnavului este slava doctorului. Domnul a săvârşit aceasta pentru a mări și mai mult necinstirea fariseului, care defăima slava Doctorului nostru. Hristos săvârșise minuni pe străzi și avea să săvârșească minuni și mai mari îndată ce avea să intre în casa fariseului, decât cele săvârșite afară. Pe stradă vindecase trupuri bolnave, însă în casă a vindecat suflete bolnave. Afară, a dat viață adormitului Lazăr, înăuntru, a dat viață femeii păcătoase care era adormită. A redat sufletul viu trupului mort din care plecase și a îndepărtat păcatul de moarte de la femeia păcătoasă în care sălășluise. Acel fariseu orb, pentru care minunile nu fuseseră de ajuns, a nesocotit lucrurile de rând pe care le-a văzut din cauza lucrurilor minunate pe care nu reușit să le vadă.

(Sfântul Efrem Sirul, Omilii despre Domnul nostru 42, 2, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 7, 45) Sărutare nu Mi-ai dat; ea însă de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele.

Sărutul este semnul iubirii… .

Sărută cu adevărat picioarele lui Hristos cel care, citind Evanghelia, recunoaște faptele Domnului nostru Iisus și le cinstește cu o sfântă dragoste. Cu un smerit sărut, mângâie urmele pașilor lui Hristos. Sărutăm pe Hristos, în sărutul Sfintei Împărtășanii: cine citeşte să înţeleagă (Mt. 24, 15).

Biserica nu încetează să sărute picioarele lui Hristos și cere nu una, ci mulțime de sărutări în Cântarea Cântărilor (Cânt. 1, 2). Precum Preasfânta Maria Îi ascultă fiecare cuvânt, primește în inima sa fiecare cuvânt al Său când sunt citite Evanghelia și profețiile și ține toate aceste cuvinte în inima sa (Lc. 2, 51). Numai Biserica are și primește aceste sărutări, precum o mireasă, căci sărutul este garanția nunții și darul căsătoriei.

(Sfântul Ambrozie, Scrisoarea 62, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 7, 46) Cu untdelemn capul Meu nu l-ai uns; ea însă cu mir Mi-a uns picioarele.

Biserica spală picioarele lui Hristos, le șterge cu părul ei, le unge cu untdelemn și toarnă mir pe ele. Nu numai că se îngrijește de cei răniți și alină pe cei osteniți, dar îi și îmbălsămează cu dulcea mireasmă a harului. Ea varsă acest har nu numai peste cei bogați și puternici, ci și peste cei neputincioși, cântărește totul în egală măsură. La același sân îi strânge pe toți și pe toți îi alintă cu aceeași îmbrățișare.

O singură dată a murit Hristos. O dată a fost îngropat. Însă asta nu însemnă că nu vrea ca în fiecare zi să fie unse cu mir picioarele Sale. Cine sunt picioarele pe care le mirungem? Picioarele lui Hristos sunt cei despre care El însuși a spus: Adevărat zic vouă, întrucât aţi făcut unuia dintr-aceşti fraţi ai Mei, prea mici, Mie Mi-aţi făcut (Mt. 25, 40). Femeia din Evanghelie spală aceste picioare, le udă cu lacrimile ei atunci când păcatul celor mai josnice persoane este iertat, când greșeala lor este ștearsă și le este oferită iertarea. Sărută aceste picioare cei care iubesc chiar și pe cei mai din urmă oameni ai lui Dumnezeu. Cel care este milostiv cu cei neputincioși unge cu mir picioarele lui Iisus, căci Însuși Domnul Iisus spune că I se aduce cinstire prin acești mucenici și apostoli.

(Sfântul Ambrozie, Scrisoarea 62, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 7, 46) Cu untdelemn capul Meu nu l-ai uns; ea însă cu mir Mi-a uns picioarele.

Ea, prin dragostea sa, a adus fățiș lacrimile ce zăceau ascunse în străfundul ochilor săi, iar Domnul, pentru curajul său, a adus fățiș gândurile care erau ascunse în fariseu… . Domnul nostru, stând în mijlocul lor, a rostit o pildă despre aceștia doi, ca femeia să fie întărită prin aceasta, iar fariseul să fie descoperit prin tâlcuirea ei.

(Sfântul Efrem Sirul, Comentariu la Diatesaronul lui Tațian 7.18, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 7, 49) De aceea îţi zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puţin, puţin iubeşte”.

Hristos a venit să ierte datornicilor și mult și puțin, și ca să arate milă față de cel mic și de cel mare și ca să nu mai rămână nimeni care să nu se fi împărtășit din bunătatea Sa. Ca o chezășie și exemplu al harului Său, a eliberat pe această femeie desfrânată din multele sale păcate, spunând: Iertate sunt păcatele tale! Un cuvânt ca acesta este cu adevărat vrednic numai de Dumnezeu! Este un cuvânt împletit cu o autoritate supremă. Dacă Legea condamna pe cei aflați în păcat, cine, mă-ntreb eu, ar fi putut spune lucruri mai presus de Lege, decât Cel care le-a poruncit? El de-ndată a eliberat pe femeie și a îndreptat atenția fariseului și a celor care cinau împreună cu el către lucruri mai mărețe și mai înalte. Ei au aflat că Cuvântul, fiind Dumnezeu, nu era precum unul dintre proroci, ci era cu mult mai înalt decât oamenii, chiar dacă se făcuse Om.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Luca, Omilia 40, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 7, 49) De aceea îţi zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puţin, puţin iubeşte”.

O primă iertare este cea prin care suntem botezați pentru iertarea păcatelor (Lc. 11, 41). O a doua iertare este la primirea muceniciei. O a treia este cea dată atunci când săvârșim milostenie, căci Însuși Mântuitorul spune: Daţi mai întâi milostenie cele ce sunt înlăuntrul vostru şi iată, toate vă vor fi curate (Lc. 11, 41). O a patra iertare a păcatelor ne este dată prin faptul că iertăm și noi greșelile fraților noștri. Domnul și Mântuitorul spune: Că de veţi ierta oamenilor greşelile lor, ierta-va şi vouă Tatăl vostru Cel ceresc; iar de nu veţi ierta oamenilor greşelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşelile voastre (Mt. 6, 14-15). El ne-a învățat să ne rugăm, spunând: și ne iartă nouă greșelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri (Mt. 6, 12). O cincea iertare este atunci când cineva va converti un păcătos de pe calea greșelii sale. Sfânta Scriptură spune: să ştie că cel ce a întors pe păcătos de la rătăcirea căii lui îşi va mântui sufletul din moarte şi va acoperi mulţime de păcate (Iac. 5, 20). O a șasea iertare vine din mulțimea dragostei; Însuși Domnul a spus: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit, iar Sfântul Apostol Petru spune: Dragostea acoperă mulţime de păcate (1 Pt. 4, 8). Există și o a șaptea iertare a păcatelor, cea prin penitență, deși este fără îndoială grea și ostenitoare. Păcătosul spală în lacrimi așternutul său (Ps. 6, 6) iar lacrimile sale îi devin pâine ziua şi noaptea (Ps. 41, 4).

(Origen, Omilii la Levitic 2.4.5, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 7, 49) De aceea îţi zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puţin, puţin iubeşte”.

Se întâmplă ca omul, fie el în orice stadiu al vieții sale, să poată uneori să aducă rugăciune curată și fierbinte. Chiar și din locul cel mai de jos, când un om se pocăiește de teama pedepsei și a judecății ce va să vină, cererile sale îl pot îmbogăți cu aceeași râvnă a duhului precum cea a omului care a atins curăția inimii, care privește la binecuvântările lui Dumnezeu și care este umplut de o covârșitoare bucurie. Precum și Domnul a spus: Cel care știe că i s-a iertat mult începe să iubească mult.

(Sfântul Ioan Casian, Dialoguri 2.9, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

(Lc. 7, 49) De aceea îţi zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puţin, puţin iubeşte”.

Hristos este dragostea noastră. Dragostea este folositoare pentru că s-a jertfit pe sine în fața morții pentru păcatele noastre. Dragostea este bună pentru că a iertat păcatele. Sufletul nostru să se înveșmânteze cu dragostea care e mai tare decât moartea (Cânt. 8, 6). Precum moartea este sfârșirea păcatelor, la fel este și dragostea sfârșitul lor, pentru că cel care iubește pe Domnul încetează să mai păcătuiască. Căci dragostea nu gândește răul și nu se bucură de nedreptate, ci toate le suferă (1 Cor. 13, 5-7). Iar dacă cineva nu caută binele său, cum îl va putea el căuta pe cel al aproapelui? (1 Cor. 13, 5). Acea moarte prin baia botezului, prin care fiecare păcat este îngropat, este atât de puternică încât iartă fiecare greșeală. Cu o asemenea dragoste a venit la Hristos femeia din Evanghelie, iar El spune că: Multele sale păcate i-au fost iertate pentru că mult a iubit. Moartea mucenicilor este și ea de o aceeași tărie, căci șterge greșelile de dinainte. Pentru că cere o dragoste la fel ca cea a mucenicilor, moartea suferită după chinuri asemenea celor îndurate de ei este la fel de puternică pentru a opri pedeapsa păcatelor.

(Sfântul Ambrozie al Milanului, Isaac sau sufletul 8. 75-76, traducere pentru Doxologia.ro de Lucian Filip)

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuvioasei maicii noastre Parascheva de la Iaşi

Această cu adevărat mare şi vestită între femei, cuvioasă şi pururea pomenită Parascheva s-a născut într-un sat al Traciei, numit şi din vechime şi acum Epivata. Părinţii fericitei erau de neam bun şi măriţi, înavuţiţi cu multe averi; mai mult însă îi mărea şi îi îmbogăţea dreapta credinţă în Dumnezeu şi vrednicia de a se numi creştini. Aceştia dar, aducând la lumină pe Cuvioasă, întâi au renăscut-o prin

scăldătoarea cea dumnezeiască a Botezului, apoi înaintând pe cale, o învăţară toată îmbunătăţirea şi aşezarea cea după Dumnezeu.

După ce a trecut la al zecelea an, ades ea mergea cu mama sa la biserica Preacuratei Născătoare de Dumnezeu şi a auzit aceste dumnezeieşti binevestiri: "Cel ce voieşte să vină după mine, să se lepede de sine şi să ridice crucea sa şi să urmeze Mie".

Îndată fiind cuprinsă de aceasta şi ieşind din biserică, a întâlnit un sărac; ascunzându-se de maica sa şi dezbrăcând hainele strălucite şi luminate ce le purta, le-a dat lui şi ea a îmbrăcat pe ale aceluia, luându-le pe acestea cu oarecare meşteşugire înţeleaptă. După ce a venit acasă şi au văzut-o părinţii într-un astfel de chip, s-au îngrozit şi au bătut-o ca să nu mai facă aşa. Ea însă nu numai de două ori, ci de trei ori şi de multe ori se zice că, dezbrăcând hainele sale, le-a dat săracilor, întru nimic socotind pentru aceasta ocările, îngrozirile şi nesuferitele bătăi ale părinţilor. Şi acestea, în casa părintească, erau ca nişte preîntâmpinări ale roadelor ce, pe urmă, erau să odrăslească în ea şi păşiri spre trecerea peste om.

Apoi, fiindcă nu mai putea suferi durerea duhului în suflet, fără ştirea părinţilor şi a celor de un sânge cu ea şi a mulţimii slugilor, a ajuns la Constantinopol.

Aici, gustând toate bunătăţile cele după Dumnezeu, îndestulându-se de dumnezeieştile şi sfinţitele biserici şi moaştele sfinţilor şi fiind binecuvântată de sfinţii bărbaţi cei de acolo şi întărindu-se cu rugăciunile lor, a ieşit din cetate şi a trecut în Calcedon de cealaltă parte şi de acolo a venit la Iraclia din Pont, călătorind cu picioarele sale.

Iar părinţii ei înşişi şi prin alţii, că nevoia este lesne iscoditoare, mult trudindu-se şi locuri din locuri schimbând şi cetăţi şi sate călcând şi neaflând-o, s-au întors acasă.

Iar prea fericita fecioară, venind la Iraclia din Pont şi sosind la un oarecare locaş dumnezeiesc al Maicii lui Dumnezeu şi intrând în el cu bucurie duhovnicească, s-a aşezat pe pământ şi l-a udat cu lacrimi. Apoi s-a sculat şi prin ruga sa umplându-se de har, cinci ani întregi a petrecut în acest sfânt locaş, tot felul de bunătăţi săvârşind. Căci întru rugăciunile ei de toată noaptea făcea stări statornice şi de diamant, ajunări neîncetate, bătăi de piept, plângere, tânguiri cu lacrimi nestinse, iar culcarea jos pe faţa pământului, cine după vrednicie o va povesti; obiceiul smerit, cugetul împăcat, curăţenia inimii şi plecarea ei spre Dumnezeu.

De acestea, destul desfătându-se, a trimis Dumnezeu pe cei ce aveau s-o ducă la Ierusalim; căci această dorinţă o avea şi ruga pe Dumnezeu şi pe Maica Lui de aceasta. Deci aşa pregătită a ieşit din biserică şi îngrădită cu ajutorul de sus, a ajuns la Ierusalim şi îndestulându-se de toate cele sfinte şi bune ale Ierusalimului, unde şi "blândele picioare ale Mântuitorului meu Hristos au călcat" şi săturându-se şi zburând prin pustiul Iordanului ca o pasăre, a nimerit la o viaţă cinstită de călugăriţe pustnice şi a intrat aici. Însă, neputând a le da în scris pe toate, cât s-a nevoit aici, prin care pe vrăjmaşul diavol până în sfârşit l-a stins, care mai înainte cu ispite multe şi de tot felul a năvălit pornindu-se asupra ei, puţine oarecare din nevoinţele ei spre pomenire le vom adăuga aici.

Băutură întrebuinţa apa de izvor şi de aceasta foarte puţină; trebuinţa aşternutului o împlinea cu o rogojină, iar îmbrăcămintea era o haină şi aceasta foarte zdrenţăroasă, cântarea pe buze neîncetată, lacrimile de-a pururea; peste toate acestea înflorea dragostea, iar vârful bunătăţilor, care este smerita cugetare, le cuprindea pe toate acestea.

Deci mulţi ani răbdând în arătata mănăstire a călugăriţelor şi nevoindu-se prin foarte multe fapte bune, plinind al 25-lea an al vârstei, a ieşit de aici şi a venit la Iope şi intrând într-o corabie a început a pluti pe calea ce ducea spre casă şi a ajuns cu corabia la limanul patriei sale, după ce a suferit multe primejdii ale sfărâmării de corabie în mare.

Apoi pururea pomenita a venit la Constantinopol şi după ce a cercetat dumnezeieştile locaşuri şi pe sfinţii bărbaţi, a plecat şi a venit la un oarecare sat, anume Calicratia şi acolo la biserica Sfinţilor şi întru tot lăudaţilor Apostoli s-a sălăşluit, nesocotind petrecerea părinţilor de neam bun şi batjocorind înţelepţeşte uneltirile vicleanului înşelător.

Deci doi ani a petrecut acolo neîntinata porumbiţă şi din potopul acestor curgătoare zburând, a odihnit cortul ceresc, încredinţând sfânt sufletul său mâinilor îngereşti şi prin ei locaşurilor celor veşnice şi dumnezeieşti. Iar trupul cel din pământ şi înfrumuseţat cu dumnezeieşti îmbunătăţiri l-a ascuns în pământ.

Multă vreme după aceasta a trecut cineva, rău cheltuind viaţa şi obştească datorie împlinind, a fost îngropat aproape de Cuvioasa; dar ea n-a vrut a-l suferi, prea viteaza; ci oarecăruia din bărbaţii sfinţi arătându-i-se în vis i-a zis: ***"Ridică trupul acesta şi-l îndepărtează că roabă a lui Hristos fiind, nu pot suferi întunericul şi necurăţia".***

Însă zăbovind acel dumnezeiesc bărbat, divina arătare a Cuvioasei socotind-o vedere obişnuită sau vis normal, a doua şi a treia oară iarăşi sfânta l-a strigat şi cumplit l-a îngrozit. După ce călugărul şi-a venit în sine, cum se cuvine şi după porunca sfintei, care îi arată cu degetul locul, degrabă s-a sculat şi cu sârguinţă a descoperit poporului vedenia de acolo, către care cu toţii alergând ca la o visterie foarte înavuţită au săpat pământul. Iar după ce s-a apropiat de sicriu, se umplea de mireasmă şi acel trup sfânt al Cuvioasei aflându-l întreg cu totul păzit, cu mâini cucernice l-au adus în biserica Sfinţilor Apostoli, umplând aerul de miresme şi tămâieri şi cântând dumnezeieşti psalmi.

Însă câte minuni a săvârşit Dumnezeul minunilor prin ea, după aşezarea moaştelor ei aici şi până acum săvârşeşte, cu neputinţă este în scris a le da; căci covârşesc, ca să zicem aşa şi numărul stelelor şi nisipul mării. De vreme ce vindecă şchiopi, surzi, ciungi, ologi şi tot felul de boli, încă şi cele atingătoare de moarte şi în scurt a zice, depărtează toată neputinţa nevindecată, numai cu atingerea raclei, care nu încetează, nici nu va înceta să verse tămăduiri, cu harul lui Iisus Hristos, Celui ce a prea mărit-o.

Sfintele moaşte ale cuvioasei Parascheva au fost duse din Epivata în cetatea Târnovei, capitală oarecând a crailor bulgari; apoi s-au strămutat de aici la Belgrad şi de acolo în oraşul Constantinopol, cum povestesc Eftimie şi Rafail; asemenea şi Meletie al Atenei şi Dositei patriarhul Ierusalimului.

Tot la acelaşi loc aflăm şi povestirea de strămutare a moaştelor ei din oraşul Constantinopol aici la Iaşi. Adică, *"Patriarhul Constantinopolului Partenie bătrânul, luând bani de la domnitorul Moldovei Vasile Lupu ca să plătească datoriile Patriarhiei, atârnând de zidul Fanarului din Constantinopol sfintele ei moaşte ce se păzeau de Patriarhie, le-a trimis aici către stăpânitorul Moldovei".*

Iată ce zice Cantemir, domnitorul Moldovei: "Sfânta Parascheva, precum aflăm din cărţile bisericeşti, era stăpână a satului Epivatelor, pe care apoi l-a câştigat Apocavcos, voievodul însuşi stăpânitor Andronic, paleologul. Sultanul Murad al IV-lea a dat voie domnitorului Moldovei, Vasile, să mute sfintele ei moaşte din biserica patriarhală a Constantinopolului. Le-a câştigat acestea pentru cele multe şi mari binefaceri şi slujbe făcute Sfintei Biserici celei mari; că din însăşi veniturile sale a plătit peste 260 de pungi de aur ce datora ea turcilor şi creştinilor. Însă, fiindcă la turci este interzis a strămuta mort peste trei mile, afară de trupul sultanului, a cheltuit peste 300 de pungi la Poarta otomană, ca să ia voie pentru strămutarea sfintelor moaşte şi ca să ia poruncă către un Capugibaşa, ca să le însoţească în Moldavia. Toată povestirea aceasta a

strămutării acesteia este zugrăvită pe peretele de amiazăzi al bisericii Sfinţilor trei Ierarhi, unde se află sfintele ei moaşte. Între alte lucruri se înfăţişează acolo şi Capugibaşa cu ofiţerii lui mergând la petrecerea sfintelor moaşte".

Mănăstirea Sfinţii Trei Ierarhi

Această strămutare de atunci este descrisă şi de marmura cuvucliului unde sunt aşezate sfintele moaşte, pe care scrie aşa: *"Cu voia Tatălui, cu bineplăcerea Fiului şi cu conlucrarea Sfântului şi de viaţă făcător Duh, a Dumnezeului celui mărit şi închinat în Sfânta şi cea de o fiinţă şi nedespărţită Treime, binecinstitorul şi de Hristos iubitorul Ioan Vasile Voievod, cu mila lui Dumnezeu domnitor a toată Moldavia, fiind râvnitor şi apărător al sfintei credinţe răsăritene, după dumnezeiască îngrijire a strămutat din Constantinopol cu multă osârdie şi prea multă dorinţă aceste cinstite moaşte ale Cuvioasei Maicii noastre Parascheva din Târnova. Această strămutare a fost a treia. Iar prea sfinţitul şi fericitul a toată lumea patriarh Partenie, cu toată bunăvoinţa şi sfatul Bisericii a trimis aceste sfinte moaşte ca pe o visterie dumnezeiască, cu prea fericiţii trei mitropoliţi: Ioanichie al Iracliei, Partenie al Adrianopolei şi Teofan al Paleon-Patronului, în zilele prea sfinţitului Varlaam mitropolitul Sucevei şi a toată Moldavia. Iar binecinstitorul şi de Hristos iubitorul şi cu mila lui Dumnezeu stăpân al nostru şi domnitor a toată Moldavia, Vasile Ioan*

Voievod, de acasă ieşind cu evlavie şi cu tot sufletul primind această nepreţuită visterie, potrivit le-au pus şi le-au păstrat în cea nouă zidită biserică a Sfinţilor trei Ierarhi şi ai lumii dascăli: Vasile cel mare, Grigorie de Dumnezeu Cuvântătorul şi Ioan Gură de Aur, spre cinstirea şi mărirea lui Dumnezeu celui lăudat în Treime şi spre veşnica solire a Preacuvioasei Maicii noastre Parascheva, pentru lăsarea păcatelor sale şi a tot strălucit neamul lui. În anul de la Adam 7149 (1641), iar al domniei lui al 8-lea, în 13 iunie; în acelaşi an s-a născut şi prea iubit fiul lui, Ioan Ştefan Voievod, căruia să-i dea Domnul zile îndelungate şi viaţă de mulţi ani. Amin".

Din tradiţie avem povestiri de multe minuni săvârşite de cuvioasa în anii dinaintea noastră, pe care nu s-a sârguit cineva a le aduna şi a le publica spre lauda lui Dumnezeu slăvitorul sfinţilor Săi; încă şi în zilele noastre nu conteneşte a face minuni celora ce cu credinţă aleargă la ea. Căci câţi neputincioşi au evlavie la sfintele moaşte, alergând cu credinţă sau din acoperămintele puse la capul cel sfânt al Cuvioasei luând şi purtând, dobândesc vindecare. Şi la neploaie sau altă nevoie mare, făcând litanie creştinii cu sfintele moaşte, nu se lipsesc de cerere.

Şi în patria ei Epivata, unde precum se zice casa ei părintească a fost prefăcută în biserică cu numele ei şi în Catedrala Mitropolitană de la Iaşi, cuvioasa face multe minuni până astăzi.

Nenumărate sunt minunile şi vindecările de boli ce s-au făcut cu credincioşi care au alergat cu rugăciuni şi lacrimi la moaştele Sfintei Preacuvioasei Maicii noastre Parascheva, de-a lungul celor peste trei sute cincizeci de ani de când ocroteşte Moldova şi ţara noastră. Să amintim doar câteva dintre ele, publicate în Patericul românesc, p. 77-84:

***

Cea mai mare minune a Sfintei Parascheva este însăşi prea mărirea trupului ei cu darul neputrezirii, al vindecării de boli şi al izbăvirii de multe nevoi şi primejdii. Din cauza aceasta a fost luată ca protectoare de toate ţările ortodoxe din Balcani. Ba şi turcii se cucereau de minunile ce se făceau creştinilor, celor care îi cereau ajutorul cu credinţă şi evlavie.

***

O altă minune care a uimit Moldova şi ţara noastră a fost izbăvirea fără nici o vătămare a moaştelor Sfintei Parascheva din incendiul izbucnit în noaptea de 26 spre 27 decembrie 1888, în paraclisul mănăstiri Sfinţii trei Ierarhi, din Iaşi. Căci, aprinzându-se de la un sfeşnic catafalcul Cuvioasei, s-a topit argintul care îmbrăca racla, dar lemnul şi sfintele ei moaşte, deşi erau învăluite în jeratic, au

rămas întregi şi nevătămate spre întărirea credincioşilor şi uimirea tuturor. Ca o mărturie a acestei mari minuni, se păstrează până astăzi racla dogorită de foc, în care se aflau moaştele Sfintei Parascheva. Îndată după această minune, moaştele Cuvioasei au fost strămutate în noua Catedrală Mitropolitană din apropiere.

***

Spre sfârşitul secolului al XIX-lea, soţia preotului Gheorghe Lateş din comuna Rădăşeni-Suceava suferea la cap de o boală grea şi incurabilă. Alergând la Sfânta Parascheva, se ruga cu lacrimi la moaştele ei şi-i cerea ajutorul. Apoi i s-a făcut Sfântul Maslu şi s-a reîntors acasă.

Noaptea i s-a arătat aievea Sfânta Parascheva în haine albe strălucitoare şi i-a spus: ***"Nu mai plânge, că de acum te faci sănătoasă!"***

A doua zi, femeia s-a sculat sănătoasă şi lăuda pe binefăcătoarea ei.

***

În anul 1950, o studentă din Iaşi s-a îmbolnăvit de leucemie. Bolnava împreună cu părinţii ei au alergat la Sfânta Parascheva şi cu multe lacrimi îi cereau ajutor şi sănătate. După două luni de rugăciuni stăruitoare şi Sfântul Maslu, tânăra s-a vindecat de această boală fără leac şi şi-a continuat studiile.

***

O femeie dintr-un sat de lângă Iaşi era greu bolnavă. Fiind internată pentru operaţie, s-a rugat mai întâi la Sfânta Parascheva, cerându-i, cu credinţă şi lacrimi, ajutor şi vindecare. Timp de trei zile după internare i s-au făcut toate analizele. La urmă i-au spus medicii: "Femeie, du-te acasă că nu ai nimic!"

***

În anul 1968, de hramul Cuvioasei Parascheva, o creştină din Iaşi pregătea conserve pentru iarnă. Mama ei o îndemna: "Fată, să nu faci una ca aceasta, căci astăzi este ziua Sfintei Parascheva!".

"Mamă, a răspuns fiica, în fiecare zi este câte un sfânt, dar eu n-am timp să-i prăznuiesc pe toţi!".

După o oră femeia şi-a trimis copila în oraş să-i cumpere ceva. Pe stradă a fost lovită grav de o maşină şi apoi internată în spital.

Mama copilei a alergat a doua zi la Sfânta Parascheva şi după ce şi-a recunoscut păcatul, a cerut cu lacrimi iertare şi salvarea fiicei ei accidentate.

După trei zile copila s-a întors sănătoasă acasă.

***

Un inginer bolnav de plămâni a fost internat în spital pentru operaţie. Mama sa a mers atunci la moaştele Cuvioasei Parascheva şi i-a cerut cu credinţă sănătate pentru fiul ei. Timp de două săptămâni doctorii au amânat operaţia. Apoi s-a observat că leziunile pulmonare s-au vindecat în chip miraculos.

Atunci au zis bolnavului: "Domnule inginer, aţi scăpat de operaţie. Întorceţi-vă sănătos acasă. Este cineva care se roagă lui Dumnezeu pentru dumneavoastră!"

***

Unui copil de trei ani şi jumătate i s-a oprit brusc graiul. Atunci mama a luat copilul în braţe şi a venit să ceară ajutorul Sfintei Parascheva.

Pe când se ruga ea cu lacrimi, deodată copilul a strigat: "Mamă, mamă! Aici este Doamne, Doamne!".

Mulţumind din inimă Prea Cuvioasei Parascheva, mama s-a întors acasă cu copilul sănătos.

***

În anul 1955, doi soţi din Iaşi nu aveau înţelegere în casă. Într-o seară, femeia disperată a părăsit căminul. Zadarnic au căutat-o soţul şi fiica. Apoi copila s-a culcat, iar tatăl ei a alergat la Sfânta Parascheva şi s-a rugat cu lacrimi să-i întoarcă soţia cu bine în familie. Ajungând soţul acasă, după o oră a bătut cineva în uşă. Era soţia. Avea chipul palid şi îngândurat. "Unde ai fost femeie? Ce ţi s-a întâmplat?" a întrebat-o soţul.

"Diavolul mi-a dat în gând să mă sinucid. De aceea m-am aşezat pe linia trenului aproape de gara Nicolina. Dar la orele opt seara, pe când venea un tren cu viteză, fiica noastră, îmbrăcată în alb, a venit la mine, m-a apuncat repede şi mă aruncă afară de pe linie. Aşa am scăpat de moarte şi de osânda iadului. După ce m-am întărit puţin, am mulţumit lui Dumnezeu că m-a izbăvit de acest cumplit păcat şi m-am întors acasă.

"Femeie, în seara aceasta la ora opt fiica noastră era culcată, iar eu mă rugam pentru tine. Aceea care te-a salvat nu era fiica noastră, ci însăşi Sfânta Parascheva! Să-i mulţumim ei, căci ea te-a scăpat de această cumplită şi dublă moarte, trupească şi sufletească".

De atunci este multă armonie şi bucurie duhovnicească în această familie creştină.

***

Pe timpul celor două războaie mondiale oraşul Iaşi a fost protejat de bombardamente, iar Catedrala Mitropolitană, unde se păstrează cinstitele moaşte ale Sfintei Parascheva, nu a fost atinsă de nici un obuz. Căci Cuvioasa ocroteşte Moldova şi oraşul acesta binecuvântat, de peste trei sute cincizeci de ani. Spun bătrânii că ostaşii vedeau noaptea, în timpul războiului, o femeie uriaşă îmbrăcată în alb deasupra Iaşilor, ocrotindu-l de ocupaţie şi bombardamente. Aşa ştie să ajute Preacuvioasa Parascheva patria ei adoptivă pentru credinţa poporului nostru binecredincios!

***

În timpul marii secete din vara anului 1947, când mureau oamenii şi animalele de foame, s-au scos moaştele Sfintei Parascheva în procesiune prin satele Moldovei. Credincioşi le aşteptau şi le întâmpinau cu lacrimi de bucurie şi cu făclii în mâini. În urmă veneau nori de ploaie bogată şi adăpau pământul. Drept mulţumire credincioşi se rugau şi înălţau câte o troiţă cu icoana Sfintei Parascheva.

***

Cel mai mult aleargă şi cer ajutorul Sfintei maicii noastre Parascheva bolnavii, ţăranii, călugării şi studenţii. Mai ales în lunile de examene racla Cuvioasei este plină de cărţi, caiete de şcoală şi pomelnice. Putem afirma că moaştele cele mai iubite de credincioşii din ţara noastră şi din afară sunt, fără îndoială, moaştele Sfintei Parascheva, numită "cea grabnic ajutătoare şi mult folositoare".

Mărturisesc părinţii bătrâni care au fost martori oculari, că, odată, de hramul ei, pe când oamenii aşteptau la rând să se închine la racla Cuvioasei Parascheva, au venit şi două creştine bătrâne din Focşani. Văzând lume multă, au zis preotului de la raclă: "Părinte, dă-ne voie să ne închinăm la Cuvioasă fără să mai stăm la rând şi să-i punem sub cap această pernă nouă pe care i-am adus-o de acasă drept mulţumire pentru ajutorul ce ni l-a dat".

"Dumnezeu să vă binecuvânteze, creştinelor, a zis preotul. Mergeţi şi vă închinaţi!".

În clipa aceea preoţii şi credincioşii au văzut un lucru sfânt şi cu totul minunat. Cuvioasa şi-a ridicat singură capul, iar după ce femeile i-au pus perna adusă şi s-au închinat, Sfânta Parascheva şi-a lăsat iarăşi capul pe căpătâi ca mai înainte.

Iată cât de mult iubeşte Preacuvioasa pe cei ce se roagă lui Dumnezeu şi sfinţilor Lui cu smerenie şi credinţă.

***

Sfânta Parascheva de la Iaşi se bucură în ţară de un cult deosebit, mai mult decât toţi ceilalţi sfinţi care au moaşte în România. În fiecare zi la Catedrala Mitropolitană din Iaşi, de dimineaţă până seara târziu, se face un mic pelerinaj continuu, cu credincioşi de toate vârstele şi din toate locurile, veniţi la rugăciune. În mod deosebit, în sărbători, în posturi şi în fiecare vineri, considerată ziua Cuvioasei Parascheva, vin mulţi credincioşi şi se închină la raclă cu credinţă, aducând flori, daruri şi îmbrăcăminte pe care le ating de racla Cuvioasei pentru a dobândi ajutor, sănătate şi binecuvântare.

Dar cea mai mare zi de prăznuire din tot anul este ziua de paisprezece octombrie, patronul Sfintei Parascheva, când are loc unul din cele mai mari pelerinaje ortodoxe din ţara noastră, la care participă închinători de la sate şi oraşe, din toate colţurile ţării. În această zi are loc un adevărat pelerinaj bisericesc naţional, care durează până la trei zile. Încă din ajun se scot în faţa Catedralei moaştele Sfintei Parascheva şi timp de două zile şi două nopţi credincioşii stau la rând pentru închinare.

În seara zilei de paisprezece octombrie, praznicul Cuvioasei se încheie cu o mişcătoare procesiune în jurul Catedralei, având în frunte pe Mitropolitul Moldovei, care, împreună cu clericii şi credincioşii, cu lumânări în mâini poartă racla cu moaştele sfintei, în sunetul clopotelor şi al frumoaselor cântări bisericeşti. După aceea se aşază moaştele în biserică la locul lor, se cântă paraclisul Sfintei Parascheva, apoi fiecare se întoarce la ale sale cu bucuria marelui praznic în suflet şi cu mângâierea Duhului Sfânt în inimă. Cu ale cărei sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.!

Viaţa şi nevoinţele cuvioasei Parascheva

Cuvioasa Parascheva este prăznuită la 14 octombrie în fiecare an. Această floare aleasă a Bisericii, pildă grăitoare de smerenie şi înfrânare, este cunoscută, mai cu seamă, în Bisericile Ortodoxe Greacă, Română, Bulgară, Rusă şi Sârbă. În chip cu totul deosebit a devenit vestită şi sărbătorită în Moldova, unde sălăşluiesc de aproape 350 de ani preacinstitele ei moaşte, izvor neîmpuţinat de întrarmare duhovnicească şi de tămăduiri. Vasul cel de lut, în care a vegheat duhul ei, înfrumuseţat de Atoateştiutorul cu darul neputrezirii, a fost adăpostit şi cinstit, rând pe rând, de dreptmăritorii creştini din Tracia, din Bulgaria, din Serbia, din Constantinopol şi din Ţările Româneşti.

Pentru toţi cei care se închină lui Dumnezeu înaintea moaştelor ei, viaţa fără de prihană a cuvioasei este o carte de învăţătură, de zidire duhovnicească şi un îndemn la lepădarea de sine, la evlavie, la vrednicie şi la sfinţenie. Pentru monahi, îndeosebi, ea este chipul blândeţilor, lumină grăitoare, smerenie înaltă. Darurile cu care a binecuvântat-o Atotţiitorul şi vredniciile care i-au încununat viaţa au întărit credinţa, nădejdea şi dragostea celor ce au alergat la rugăciunea ei.

Toţi cei care îngenunchează în faţa raclei cu cinstitele moaşte ale Cuvioasei Parascheva văd în această fecioară înţeleaptă a Bisericii un „***mărgăritar nepreţuit al vistieriei noastre***”, o „***temelie neclintită a creştinătăţii***”; pentru toţi cei copleşiţi de necazuri şi întristări, ea este „***hrană duhovnicească***”, „***alinare a relelor cugetări***”, „***risipitoare de multe furtuni***”, „***locaşul statorniciei***”, „***leacul durerii***”, „***toiagul biruinţei***”, „***mireasă duhovnicească***”, „***ocrotitoare neobosită***”, „***smerenie înaltă***”, „***făclie bisericească***”.

Dreptcredincioşii, mai cu seamă cei din Moldova, numesc până astăzi ziua de 14 octombrie „Vinerea mare”, iar pe cuvioasa Parascheva, prăznuită în acea zi, de asemenea, „Vinerea mare”. Care este explicaţia acestor denumiri? În limba greacă, παρασχεβή înseamnă în general „pregătire”; pregătire în vederea plecării unei corăbii pe mare, pregătire pentru o sărbătoare, pregătire pentru a şaptea zi a săptămânii; de aceea, grecii numesc ziua a cincea παρασχεβή.

Pe măsură ce dreptcredincioşii români au aflat, din diferite scrieri (*1. Spre deosebire de prima „Sfânta Vineri” (Sfânta muceniţă Parascheva, sărbătorită la 26 iulie), cuvioasa Parascheva, prăznuită la 14 octombrie a fost supranumită, mai cu seamă de către moldoveni - Vinerea mare, în timp ce vinerea Patimilor este denumită, peste tot, în Moldova, „Vinerea scumpă” sau „Vinerea seacă”. Unii călători străini, care au trecut prin Iaşi, au reţinut că localnicii numeau pe Cuvioasa Parascheva, „Sfânta Vineri”. De pildă, Petru Bogdan Baksic, care a vizitat Moldova în 1641,(când au fost aduse cinstitele moaşte ale cuvioasei la Iaşi, arăta în însemnările sale că „grecii o numesc Sfânta Parascheva şi românii Sfânta Vineri”, iar Anatol Demidov, în anul 1837, la aproape două secole de la aducerea moaştelor ei la Iaşi, nota că, în biserica „Sfinţii Trei Ierarhi” din acest oraş, a văzut „les reliques de Sainte Venerande”.*

Cea mai veche scriere despre viaţa cuvioasei a fost întocmită, potrivit tradiţiei, în a doua jumătate a veacului al XI-lea, de un locuitor din regiunea în care a trăit şi în care s-au descoperit moaştele ei. Deoarece această lucrare era simplă şi neconcludentă, Patriarhul Constantinopolului, Nicolae IV Muzalon (1147-1151), „a însărcinat pe diaconul Vasilisc să întocmească alta, care într-adevăr, să fie plăcută lui Dumnezeu”. O scriere valoroasă despre viaţa Cuvioasei Parascheva a fost alcătuită de Patriarhul Eftimie al Târnovei, în a doua jumătate a secolului; al XlV-lea. E. Kaluzniacki a cunoscut 23 de copii ale vieţii scrise de Eftimie, două dintre ele provenind din ţara noastră, pe care el le-a studiat critic. Între altele sinaxarul slavo-rus din Vieţile Sfinţilor de Dimitrie al Rostovului face referiri şi la strămutarea moaştelor cuvioasei de la Constanţinopol la Iaşi; această versiune,

tradusă în limba română, a apărut în Vieţile Sfinţilor (septembrie-noiembrie 1809), ediţia Neamţu.

Sinaxarul din unele scrieri greceşti - unul din acoluţia (slujba) Sfintei Parascheva din Epivat, tipărit de Antim Ivireanul la Bucureşti, din 1692, preluat de unele mineie româneşti, dar completat cu ştiri privind strămutarea moaştelor de la Constanţinopol la Iaşi, iar altul pomenit, dar necunoscut, în prefaţa ediţiei de la Iaşi, din 1817, a acoluţiei, cu nota că a fost adusă de la Sfântul Munte Athos şi a fost alcătuită de ieromonahul Rafail Guriotul, - a mărit şi mai mult cunoaşterea acestei nevoitoare la români.

Viaţa cuvioasei Parascheva l-a preocupat şi pe Sfântul Nicodim Aghioritul (1749-1809), care a luat ca bază versiunea Eftimie, dar a adăugat ştiri privind strămutarea moaştelor ei de la Târnovo la Belgrad, apoi la Constantinopol şi de acolo la Iaşi (Episcopul Melchisedec, Viaţa şi minunile Cuvioasei Maicii noastre Paraschevei cei nouă şi istoricul sfintelor ei moaşte, Bucureşti, 1889, p. 34). Despre aceasta au scris şi alţi învăţaţi români: Pr. Gh. Păvăloiu, 1935, Arhim. Varahiil Jitaru, 1942 şi 1943, Prof. D. Stănescu, 1938, Prof. Milan Şesan, 1955 ş.a. Vezi şi Călători străini despre ţările române, vol. V (M. Holban ş.a.), Bucureşti, 1973, p. 235.), date despre viaţa şi faptele Cuvioasei Parascheva, mai cu seamă după ce acestea au fost mutate în capitala Moldovei, cultul ei s-a dezvoltat tot mai mult. Fiind cunoscută, cum s-a amintit, cu multă vreme înainte de strămutarea moaştelor ei la Iaşi, această fiică a Bisericii Ortodoxe, încoronată de slava sfinţeniei, a fost cinsită peste tot în ţările româneşti (*2. La Răşinari, de pildă, la sfârşitul veacului al XIV-lea, era o biserică cu hramul „Preacuvioasa Parascheva". La 16 septembrie 1408, domnul Moldovei, Alexandru cel Bun, a dăruit bisericii „Sfânta Vineri", „care-i în târgul Romanului, unde zace sfânt-răposata maica noastră cneaghina Anastasia... două sate". Această biserică fusese înălţată mai înainte, probabil de Roman Vodă, tatăl lui Alexandru cel Bun, sau de vreun stăpânitor feudal anterior. În pisania catedralei episcopale din Roman, zidită de Petru Rareş, în locul celei pomenite la începutul secolului al XV-lea, apare numele Parascheva, (în numele Preacuvioasei Maicii noastre Parascheva). Fără îndoială, ctitoria lui Petru Rareş preluase hramul bisericii anterioare. În, pridvorul acesteia, între alte picturi în frescă, săvârşite la jumătatea veacului al XVI-lea, se află şi un registru în care apar scenele cu diferite momente din viaţa şi istoria moaştelor Cuvioasei Parascheva: naşterea ei, împărţirea hainelor celor lipsiţi, vieţuirea într-un schit din Eracleea, apoi în pustie făcîndu-şi rugăciunea în genunchi, rugăciunea în biserica Vlaherne din Constantinopol... aşezarea moaştelor în biserica din Epivat, strămutarea lor la Târnovo, apoi în regiunea Vidinului peste care stăpânea atunci Mircea cel Mare, şi mutarea lor în Serbia, la*

cererea cneaghinei Anghelina. Picturile din catedrala episcopală a Romanului, în care apar scene din viaţa şi istoria moaştelor cuvioasei Parascheva, - nu este exclus să fi fost picturi cu viaţa ei şi în biserica anterioară, săvârşite de zugravii Nichita şi Dobre prin 1414-1420, la cererea domnului Alexandru cel bun -, demonstrează că ea era cunoscută şi cinstită cu mare evlavie, în Moldova, înainte de aducerea moaştelor ei la Iaşi.).

Deoarece moaştele ei au stat la Târnovo mai mult de 150 de ani, s-a răspândit, mai cu seamă în Bulgaria, credinţa că sfânta este o fiică a poporului bulgar dreptcredincios (*3. Sălăşluind cinstitele ei moaşte la Belgrad, deci pe pământ sârbesc, mai mult de 120 de ani, s-a afirmat apoi de către unii că sfânta s-a născut din părinţi, de naţionalitate sârbă. În concepţia Bisericii Ortodoxe însă, originea etnică a unui sfânt nu este o chestiune esenţială.* ***Un sfânt, ori de ce neam ar fi, ori în ce pământ s-ar fi născut, este un fiu, un vlăstar al Ortodoxiei.*** *Cuvioasa Parascheva s-a născut, cum se va arăta în cele ce urmează în Tracia, deci în sudul Dunării, dar prin moaştele ei ocrotite şi, deopotrivă, cinstite de greci, de bulgari, de sârbi şi de români, ea este o flacără luminoasă a Bisericii Ortodoxe, o fiică a Ortodoxiei încoronată de vrednicie.*).

Potrivit cazaniei pentru ziua de 14 octombrie, din Cartea românească de învăţătură dumenecele preste an şi la praznice împărăteşti şi la svinţi mari (*4. Ediţie îngrijită de J. Byck, Bucureşti, 1943, p. 365-370; se reproduce viaţa sfintei din Cazania lui Varlaam, fiind cel dintâi text tipărit în Moldova.*), cel dintâi cuvânt; de învăţătură despre viaţa Cuvioasei Parascheva, tipărit în limba română, în Moldova, prin râvna mitropolitului Varlaam în anul 1643, întocmit după un manuscris prototip grecesc sau slavon, acest vas ales al Ortodoxiei, „***această sfântă şi preacuvioasă fecioară Parascheva era de moşie din Epivat, născută din părinţi credincioşi şi creştini buni. Întru toată viaţa sa cu milostenie şi cu fapte bune lui Dumnezeu îngăduia***”. ***Sfânta avea şi un frate pe care părinţii l-au trimis „la carte”. Acesta a părăsit familia şi lumea, s-a călugărit luând numele de Eftimie „şi pentru multe a lui bunătăţi fu pus arhiereu şi păstor la scaunul ce se chema Madite”..., „iar sfânta în casa părinţilor ei petrecea”. La vârsta de zece ani, fiind ea într-o „biserică a Precistei”, auzi cuvântul evanghelic: „Cine va vrea să vină după Mine să se lepede de sine şi să ia crucea sa şi aşa să vină după Mine”. De acest cuvânt ca de o săgeată fu rănită la inimă. Ieşind din biserică, a împărţit săracilor hainele şi „podoabele feteşti” ; deşi a fost mustrată de părinţi pentru această faptă, ea „de multe ori da săracilor veşmintele sale” şi nu lua în seamă mustrarea pe care i-o făceau aceştia; „inima ei ardea cu focul Duhului Sfânt". Părăsind „frumuseţea acestei lumi”, merse în „adâncul pustiei”, se dărui postului şi nedormirii şi rugii. Nu avea ea acolo „grijă de pluguri, de boi, nici de cai... nici de veşminte şi de***

aşternuturi, nici de mâncări şi de mese, nici de casă sau de slujnice, ci numai de curăţia: sufletului şi de răspuns judeţului ce va să fie". Ea „pururea suspina şi nepărăsit tânjea cum îşi va înfrumuseţa sufletul, cum se va logodi pe sine Mirelui ceresc, lui Iisus Hristos, cum se va îndulci de vederea Mirelui său, de slava şi de lumina şi de bucuria cea fericită. De aceasta, ... ochii de lacrimi îi erau întunecaţi pururea". Înfruntînd bărbăteşte vicleşugurile şi meşteşugurile diavoleşti, s-a nevoit asupra firii sale, înfrumuseţându-şi sufletul cu dumnezeieştile învăţături ale Mântuitorului.

După ce a petrecut în pustie mai mulţi ani, într-o noapte, un înger i-a spus: „Să laşi pustia şi la moşia ta să te întorci, că acolo ţi se cade să laşi trupul pământului şi să treci din această lume către Dumnezeu pe care L-ai iubit". Dacă a avut această vedenie, sfânta „fără de voie lăsă pustia şi se întoarse în lume şi la Ţarigrad veni. Şi merse în biserica Precistei ce este în Vlaherna şi către icoana Sfinţiei Sale căzu şi cu lacrimi se ruga aşa şi zicea: „...N-am altă nădejde, n-am alt acoperământ. Tu-mi fii îndreptătoare, tu-mi fii folositoare... că până am umblat în pustie pe tine te-am avut ajutor, iar acum dacă m-am întors în lume..., îndreptează-mă până la sfârşitul vieţii mele că altă nădejde nu am".

„Aşa cu tot sufletul se ruga şi la moşia sa se duse. Şi acolo nu multă vreme petrecu. Trudă către trudă şi durere către durere adăugă, cu post şi cu nedormire pe sine se înfrumuseţa..., cu lacrimi pământul uda şi aşa se ruga: „Doamne, Iisuse Hristoase, caută din locaşul Tău şi nu mă părăsi, nici mă lăsa, că pentru numele Tău cel sfânt am lăsat toate şi după Tine am călătorit în toată viaţa mea. Şi acum, îndură-te, Doamne, spune îngerului blând să ia cu pace sufletul meu...". Şi-şi dădu luminat sufletul în mâna lui Dumnezeu şi nimănui nu se spuse de unde a fost şi cine este".

„Dumnezeu, vrând să proslăvească pe roaba Sa, ce tocmi?" Murind un corăbier, trupul său a fost aruncat în mare; valurile scoţîndu-l la mal, „un sihastru ce petrecea în acel loc ... rugă pe nişte creştini de luară acel trup şi săpând o groapă pentru înhumarea acestuia „aflară trupul Preacuvioasei Parascheva neputred şi plin de mireasmă", alături de care au înmormântat trupul cel rău mirositor al corăbierului. Unul dintre oamenii care săpaseră groapa, anume Gheorghe, văzu noaptea, în vis, „o împărăteasă pe un scaun luminat şezând şi mulţime de îngeri în jurul ei". Unul dintre ei îl luă de mână, îl ridică şi-i zise: „Gheorghe, pentru ce n-ai socotit trupul Sfintei Parascheva? Ce l-ai uitat aşa? Nu ştiţi că Dumnezeu a iubit frumuseţea ei şi a vrut să o proslăvească pe pământ?". Iar împărăteasa aceea luminată îi spuse: „De sârg să luaţi trupul meu, în loc de cinste să-l puneţi... Moşia mea este Epivat, unde locuiţi voi acuma". Aceeaşi

vedenie a avut-o şi o femeie „ce se chema Eftimia, într-acelaşi chip şi într-aceeaşi noapte şi a doua zi amândoi spuseră într-un chip tuturor. Acestea dacă auziră, toţi cu bucurie şi cu osârdie cursără (alergară), cu lumini şi cu tămâie şi cu mare cinste o luară şi în biserica Sfinţilor Apostoli o puseră. Şi acolo multe şi minunate semne făceau întru cinstea şi slava Sfinţei Treimi” (5. *Sfântul Nicodim Aghioritul a adăugat, la ceea ce ştim din Cazania lui Varlaam despre Sfânta Parascheva, că, înainte de a se depărta ea în pustie, a vizitat Constantinopolul, cetatea împărătească, unde s-a închinat pe la toate locurile sfinte ale acestui mare oraş, la sfintele moaşte de pe acolo şi a ascultat sfaturile bărbaţilor cuvioşi din mănăstirile capitalei. După îndemnul lor, ea a intrat într-o mănăstire cu hramul Maicii Domnului din Heracleea Pontului, unde a petrecut cinci ani, îndeletnicindu-se cu postul şi cu rugăciunea. Întristaţii ei părinţi au căutat-o prin oraşe şi mănăstiri, dar au adormit întru Domnul fără a afla ceva despre dânsa. Cuvioasa Parascheva a călătorit şi în Palestina spre a se ruga la Sfintele Locuri. Acolo s-a aşezat ea într-o mănăstire de călugăriţe, din pustia Iordanului, unde a petrecut în post şi rugăciune până la vârsta de 25 de ani, când a avut vedenia şi sfatul de a se întoarce în patria sa (episcopul Melchisedec,.., Viaţa şi minunile Cuvioasei Maicii noastre Parasecheva cea Nouă, Bucureşti, 1889, p. 36).*).

În toate părţile învecinate localităţii Epivat s-a răspândit vestea despre minunile cuvioasei Parascheva; mulţi bolnavi se vindecau prin rugăciuni, în preajma moaştelor ei. Se spune că locuitorii dreptcredincioşii de aici, cinstind amintirea Cuvioasei, au zidit, chiar pe locul unde au trăit părinţii ei şi unde ea însăşi a văzut lumina, o biserică. ***Sfânta Parascheva a trăit în prima jumătate a secolului al XI-lea.***

Patriarhul Eftimie al Târnovei, în scrierea sa despre Cuvioasa Parascheva, a relatat ceea ce aflase el, probabil din Viaţa sfintei, scrisă de diaconulVasilisc, şi ceea ce păstrase tradiţia despre acest vlăstar slăvit al Bisericii (*6. În această scriere, patriarhul, ca şi Varlaam mai târziu, s-a oprit la câteva generalităţi referitoare la viaţa cuvioasei, fără a preciza ţara sau regiunea geografică în care s-a născut şi nici timpul când a trăit ea. Studiindu-se critic viaţa Cuvioasei Parascheva scrisă de Patriarhul Eftimie şi aceea scrisă de Matei al Mirelor, s-a ajuns la concluzia că istorica localitate Epivat era situată unde se află acum aşezarea Boiados (toponim turcesc), pe ţărmul Mării Marmara, subprefectura Silimvriei, în Tracia. Pe Peninsulei Balcanice, Silimvria (Silimbria) este plasată pe malul Propontidei (Marea de Marmara), la sud-est de Constantinopol. Regiunea în care se Afla Silimvria se numea Tracia, toponim care negreşit aminteşte de vechii locuitori traci ai acesteia. În oraşele şi satele situate, îndeosebi, pe ţărmurile mărilor Marmara şi Neagră, locuiau numeroşi greci, alături de vlahi, populaţie de origine*

tracă; între timp, vor fi pătruns în această regiune şi locuitori de origine slavo-bulgară. Patriarhul Eftimie, în scrierea sa despre Sfânta Parascheva, nu se referă, nici într-un fel, la originea ei etnică. In viziunea fericitului patriah sfânta era un vlăstar al întregii Ortodoxii, o fiică vrednică a Bisericii Ortodoxe (Iulian Ştefănescu, Viaţa Sfintei Parascheva cea Nouă, de Matei al Mirelor, în „Revista istorică română", vol. III, MCMXXXII, fasc. IV, p. 348). Ulterior, unii aghiografi, plecând de la localizarea Mesemvriei, fireşte neîntemeiată, în Bulgaria - în secolele XI-XIII, bulgarii nu ajunseseră pe ţărmurile sud-estice ale Mării Negre - şi de la faptul că moaştele cuvioasei au stat mai multă vreme la Târnovo, capitala taratului româno-bulgar (mitropolitul Filaret al Moscovei a localizat Epivatul lângă Siliştra, pe Dunăre, iar D. Ştefănescu lângă Caliacra); au afirmat că sfânta avea origine etnică bulgară; alţii, plecând de la faptul că moaştele ei au stat peste 120 de ani la Belgrad, au susţinut că sfânta avea origine sârbă; avându-se în vedere faptul că tânăra fecioară Parascheva s-a rugat, la Constantinopol, în biserica Vlaherna, o ctitorie a vlahilor, de asemenea, faptul că localitatea Epivat se afla în Tracia, s-ar putea deduce logic că era de origine vlaho-tracă sau greacă.).

Moaştele ei, descoperite în urma unor vedenii şi a unor semne minunate, într-un mormânt de pe ţărmul mării. în apropiere de Epivat, au fost aşezate cu cinste în biserica Sfinţii Apostoli din acea localitate şi au stat acolo ca la 200 de ani, fiind mângâiere şi întărire dreptcredincioşilor. Vestea despre minunile care se săvârşeau în jurul cortului în care a sălăşluit duhul ei, adică a trupului ei neputrezit, s-a răspândit în Tracia şi în toată Peninsula Balcanică. Între timp, foarte probabil, Patriarhia constantinopolitană va fi îndeplinit forma de canonizare a cuvioasei, adică trecerea ei în ceata sfinţilor.

După anul 1235, moaştele Cuvioasei Parascheva au fost strămutate de la Epivat la Târnovo, capitala Imperiului româno-bulgar şi reşedinţa patriarhului bulgar. La Târnovo, moaştele au stat aproape 160 de ani. Se pare că în acest timp, s-a alcătuit slujba Cuvioasei, care a trecut apoi în cărţile de ritual, folosite şi în bisericile româneşti, ca şi în alte Biserici Ortodoxe. ***De la Târnovo au fost strămutate la Belgrad.***

Amănunte în legătură cu mutarea moaştelor Cuvioasei Parascheva de la Târnovo la Belgrad aflăm într-un panegiric atribuit lui Grigorie Ţamblac, personaj controversat, care a constituit, în ultima vreme, tema unor vii discuţii. ***În 1521, după cucerirea Belgradului de către sultanul Suleiman, moaştele cuvioasei au fost strămutate la Constantinopol, unde au stat 120 de ani.***

Ctitorind la Iaşi frumoasa biserică Sfinţii Trei Ierarhi şi amintindu-şi, fără îndoială, de Ioan Asan, care la vremea sa a strămutat moaştele cuvioasei Parascheva de la Epivat la Târnovo, şi, de asemenea, de Alexandru cel bun care a adus moaşele Sfântului Ioan cel nou de la Cetatea Albă la Suceava, îndemnat de convingerile şi sentimentele sale creştine Ortodoxe şi hotărât să transforme capitala ţării într-un important centru ortodox, Vasile Lupu va fi făcut demersurile necesare la Patriarhia din Constantinopol ca să se încuviinţeze mutarea moaştelor sfintei la Iaşi.

Fără îndoială, în urma unor convorbiri moldoveano-constantinopolitane şi a unor dezbateri în Sfântul Sinod al Bisericii celei Mari (Patriarhia Ecumenică), în luna mai 1641, Patriarhul Partenie şi alţi sfetnici semnau un act sinodal. Din această „scrisoare sinodicească" reiese că, până în luna mai 1641, Vasile Lupu plătise o parte din datoriile pe care le avea patriarhia şi că o va ajuta şi în viitor. În schimbul acestor ajutoare, patriarhia a luat hotărârea să dăruiască voievodului Moldovei, în semn de mulţumire, moaştele Cuvioasei Parascheva

În afară de datoriile pe care Vasile Lupu le plătise până în anul 1641, până când moaştele au fost trimise la Iaşi, s-au mai adăugat altele. Dincolo de aceste formule de cancelarie, se vede bine că este vorba de un dar de mulţumire şi nicidecum de o vânzare a moaştelor.

Potrivit unor mărturii istorice privind strămutarea acestora la Iaşi, preţiosul dar a fost coborât peste zidul de incintă al oraşului (Constantinopol) şi transportat apoi, cu ştirea autorităţilor turceşti, la Iaşi. Cinstitele moaşte au fost trecute peste zid, deoarece legea islamică interzicea transportarea celor morţi, în afară de trupurile sultanilor, mai mult de trei mile (*7. D. Cantemir, Istoria Imperiului Otoman. Traducere de Dat I. Hodoşiu, vol. I, Bucureşti, 1876, p. 541-542.*). Ieşirea cât mai tainică din capitală se mai impunea şi de frica unor eventuale tulburări ale creştinilor ortodocşi, care se vedeau astfel lipsiţi de ocrotitoarea şi buna lor mângâietoare cerească. Domnitorul Vasile Lupu a insistat şi a cheltuit cu dragoste mulţi bani, pentru a obţine bunăvoinţa autorităţilor turceşti.

Până la Galaţi, poarta Moldovei la Dunăre, unde a fost transportată racla cu cinstitele moaşte ale Cuvioasei Parascheva, de bună seamă o delegaţie moldovenească alcătuită din clerici şi drepteredincioşi mireni va fi însoţit-o, chiar de la plecarea din Constantinopol. Alături de aceştia se mai aflau trei înalţi ierarhi, „exarhi ai Sfântului Sinod şi epitropi patriarhali: al Eracleii chir Ioanichie, al Adrianopolei chir Partenie şi al Paleopatrei chir Teofan". ***Din actul patriarhal, datat din septembrie 1641, reiese că ei au adus din Constantinopol „pentru***

sfinţirea ţării şi binecuvântarea ei, lauda lui (Vasile Lupu), cinstitele şi sfinţitele moaşte ale Cuvioasei Maicii noastre Parascheva cea Nouă, pe care prea cucernicul şi prea vestitul domn şi toată ţara lui, arhierei, boieri şi ceilalţi creştini de la mic până la mare le-au primit cu tot respectul şi cu toată evlavia" (*8. Miron Costin, Letopiseţul Ţării Moldovei de la Aron Vodă Încoace, ediţie critică de P.P. Panaitescu, Bucureşti, 1944, p. 190.*). Pentru paza cinstitelor moaşte, în drum spre Iaşi, autorităţile turceşti au rânduit o căpetenie şi mai mulţi ostaşi. Ei sunt zugrăviţi în nişa de la biserica Sfinţii Trei Ierarhi, în care a fost aşezată racla sfintei, şi într-o gravură de la sfârşitul Cazaniei, tipărită la Iaşi în anul 1643, de mitropolitul Varlaam (*9. Picturile au fost refăcute, în mozaic, la sfârşitul veacului trecut, cu prilejul lucrărilor de restaurare a bisericii Sfinţii Trei Ierarhi, respectându-se probabil tematica veche. Gravura este reprodusă în Bibliografia românească veche, I (1508-1830) de I. Bianu şi N. Hodoş, p. 142.*).

Pentru ca preaslăvita faptă din istoria bisericească a Moldovei ortodoxe să rămână fără de moarte în amintirea credincioşilor, domnul Vasile Lupu a dispus să se sape în piatră o inscripţie în slavonă, privind istoria strămutării moaştelor Cuvioasei Parascheva, pe care a fixat-o la baza nişei din naosul bisericii Sfinţii Trei Ierarhi, ctitoria sa, acolo unde a aşezat nepreţuita comoară a Ortodoxiei, „lauda cea cinstită a Moldovei” (*10. „Cu voia Tatălui, cu ajutorul Fiului şi cu lucrarea Sfântului şi viu făcătorului Duh, al lui Dumnezeu cel prea mărit şi prea închinat întru sfânta cea de o fiinţă şi nedespărţită Treime, evlaviosul iubitorul de Hristos domnul Ioan Vasile Voievod, din mila lui Dumnezeu domnitor al ţării Moldovei. Fiind râvnitor şi apărător al dreptcredinţei răsăritene, s-a sârguit cu mare osârdie şi cu un dor prea mare, după iconomia dumnezeiască şi a adus de la Constantinopol aceste prea cinstite moaşte ale Sfintei şi Cuvioasei Maicii noastre Parascheva Târnăveanca, numită Piatea. Aceasta a fost a treia strămutare a ei, în realitate a fost a patra (nota noastră). Iar aceste sfinte şi cinstite moaşte le-a trimis prea sfântul şi prea fericitul Patriarh chir Partenie cu tot bunul sfat şi cu buna voinţă a toată Biserica. Şi a trimis această comoară prin trei preafericiţi mitropoliţi: Chir Ioanichie al Eracleei, Chir Partenie al Adrianopolei şi Chir Teofan Paleonpatron, în zilele preasfinţitului arhiepiscop Chir Varlaam mitropolitul Sucevei şi a toată ţara Moldovei. Pe care (moaşte) evseviosul şi iubitorul de Hristos domnul nostru Ioan Vasilie Voievod, cu mila lui Dumnezeu domnitor al Ţării Moldovei, le-a primit cu toată cinstea şi cu toată dragostea, mai mult decât pe un mărgăritar preţios şi cu bună norocire le-a aşezat aici în nou-zidita de el biserică a Sfinţilor Trei Ierarhi şi mari dascăli a toată lumea Vasilie cel Mare, Grigorie Teologul şi Ioan Hrisostom şi le-a păstrat spre cinstea şi slava unuia Dumnezeu celui închinat în Treime, pentru nesfârşitele rugăciuni ale Cuvioasei Maicii noastre Parascheva spre iertarea păcatelor lui şi a tot*

prealuminatul său neam. În anul de la zidirea lumii 7149 şi în al 8-lea al domniei sale, iunie 13 (1641). In acelaşi an, s-a născut preadoritul fiu al domnitorului nostru, Ioan Ştefan Voievod, căruia dă-i, Doamne, zile îndelungate şi ani mulţi. Amin”.)

De atunci, necontenit, la Iaşi, cinstitele moaşte ale cuvioasei Parascheva au fost scut şi ocrotire, chemare la rugăciune, evlavie şi strădanie pentru săvârşirea binelui. „Fericită-i Moldova, mărturisea acum două secole unul dintre dascălii de la o înaltă şcoală din Iaşi, având o vistierie ca aceasta şi scăpare sigură la toată nevoia, că prin solirile cuvioasei de multe ori s-a izbăvit de năvăliri, de boli pierzătoare, de ciumă, de arşiţă îndelungată şi de alte cumplite împrejurări”.

***

Vistieria aceasta însă, cu întregul oraş şi cu locuitorii săi, au trecut şi prin momente grele. De neuitat rămân, în istoria Moldovei şi a vieţii ei bisericeşti, întâmplările cotropitoare pricinuite de craiul polon Ioan Sobieski, prin anul 1686. Ajungând până la Iaşi, ostaşii răufăcători au jefuit atunci ţara, au dat foc unor mănăstiri, au răpit vase sfinte, au luat moaştele Sfântului Ioan cel nou cu mai multe lucruri preţioase, au ridicat cu sila pe mitropolitul Dosoftei şi l-au dus în captivitate. Îndreptându-se spre mănăstirea Sfinţii Trei Ierarhi, ca să prade şi să răpească moaştele Sfintei Parascheva de acolo, egumenul, deşi ameninţat că va fi îngropat sub ruinele acestui aşezământ călugăresc, nu a vrut cu nici un preţ să deschidă intrarea în mănăstire (*11. Dimitrie Cantemir, op. cit., vol. II, p. 541-542.12. Episcopul Melchisedec, op. cit., p. 29-32.*).

***

În biserica Sfinţii Trei Ierarhi din Iaşi, cinstitele moaşte au rămas până în anul 1884, când au fost mutate în paraclisul mănăstiresc din clădirea egumeniei şi aşezate pe un catafalc de lemn, deoarece în acel an au început lucrările de restaurare a sfântului locaş ctitorit de Vasile Lupu. În seara de 26 decembrie 1888, după slujba vecerniei, din neatenţie, a rămas nestinsă o lumânare din sfeşnicul de lângă racla cu moaştele cuvioasei. Peste noapte, sfeşnicul a ars, apoi focul s-a întins la catafalcul pe care se afla racla, arzând, mocnit toată noaptea, „prefăcându-l într-o grămadă de cărbuni”. Din cauza căldurii nimicitoare, s-au topit în parte ferecăturile de argint ale raclei, capacul s-a carbonizat, dar moaştele, prin minune dumnezeiască, au rămas neatinse. Dimineaţa, în ziua de 27 decembrie, elevii Şcolii Normale care funcţiona în mănăstire, preoţii bisericii, pompierii, poliţiştii, autorităţile civile şi bisericeşti credincioşi din oraş, cuprinşi de spaimă, au alergat spre paraclisul în care puterea focului prefăcuse o parte din lucrurile acestuia într-un morman de jar, fără a atinge însă cinstitele moaşte ale cuvioasei. În aceeaşi zi,

fericitul întru pomenire, Iosif Naniescu, mitropolitul Moldovei şi Sucevei, cercetând paraclisul de la biserica Sfinţii Trei Ierarhi, a preaslăvit minunea lui Dumnezeu; prefectul judeţului Iaşi, Leon Negruzzi, şi procurorul general al oraşului au consemnat în procese-verbale cele întâmplate, iar în ziua de 28 decembrie însuşi preşedintele Consiliului de Miniştri al ţării, Teodor Rosetti, care se afla în Iaşi, a rămas impresionat „***de miraculoasa scăpare a sfintelor moaşte***” (12).

Ridicate din mormanul de jar, moaştele au fost aşezate în racla de lemn în care au fost ele strămutate de la Constantinopol la Iaşi, apoi adăpostite în altarul paraclisului neatins de urgia pârjolului. Un binecredincios din Fălticeni, anume Lupu Botez, ajutat de alţi creştini, a construit o raclă nouă din lemn de chiparos pe care avea să o îmbrace cu ferecături de argint (*13. G.T. Kirileanu, Contribuţii la istoricul raclei Sfintei Parascheva, Iaşi, 1946, p. 105.*). Aşezate în noua raclă, moaştele Cuvioasei au fost strămutate în catedrala mitropolitană, a cărei solemnă sfinţire se săvârşise după încheierea lucrărilor de consolidare şi restaurare, în ziua de 23 aprilie 1887. De atunci, dreptcredincioşii care se află sub cupolele monumentalei catedrale ieşene, „maica bisericilor”, cum o numea fericitul ei ctitor, au înaintea ochilor măreţia arhitectonică a sfântului locaş, picturile efectuate de mâna măiastră a renumitului pictor Gh. Tăttărescu, mormântul neuitatului mitropolit Veniamin Costachi şi racla cu cinstitele moaşte ale cuvioasei Parascheva, aşezată sub un baldachin, din care „***izvorăsc noianuri de vindecări***”.

Deoarece ***binecuvântatele oseminte au stat multă vreme între dreptcredincioşii din Tracia, din Bulgaria, din Serbia, din Constantinopol, iar de aproape 350 de ani între români***, cinstirea acestui odor scump al Ortodoxiei s-a făcut prin „slujbe” sau „acoluţii” alcătuite de imnografi de diferite naţii. Chiar dacă aceste tropare şi stihiri s-au deosebit prin litera lor, ele au fost asemănătoare în esenţa şi duhul lor ortodox. Ascultând slujba cuvioasei, dreptmăritorii creştini, oricare ar fi fost neamul şi patria lor, luminaţi de harul frăţiei ecumenice, şi-au îndreptat privirile şi gândurile la Sfânta Parascheva ca la o mireasă a lui Hristos, ca la o flacără luminoasă a întregii Ortodoxii.

La 10 octombrie 1955, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în prezenţa unor înalţi soli ai Bisericilor surori: Constantinopolitană, Rusă şi Bulgară, a proclamat generalizarea cultului unor sfinţi cu moaşte în ţara noastră şi a hotărât totodată canonizarea unor sfinţi români: „ierarh, monahi şi credincioşi, care au strălucit în sfinţenie şi au pătimit cu seninătate pentru legea ortodoxă a părinţilor lor”. Cu acel prilej solemn, Sfântul Sinod, între altele, a trimis o Enciclică clerului şi credincioşilor, chemându-i să cinstească pe „sfinţii cu

moaşte din ţara noastră". „Sfânta noastră Biserică pune înainte cinstirea sfinţilor, glăsuieşte enciclica, spre îndemn fiilor săi, pentru ca pe cei zăbavnici să-i îndemne la o viaţă mai curată, iar pe cei osârduitori să-i sporească în virtute".

Noi nu numai că-i lăudăm pe sfinţi, ca pe purtători unor preaînălţate lupte şi biruinţe duhovniceşti şi ca pe cei ce au întruchipat frumuseţea cea nepieritoare, dar ne uităm la ei ca la învăţătorii noştri, străduindu-ne să ne asemănăm lor în credinţă, în nădejde şi în dragoste. În evlavia sa adâncă, poporul român a cinstit după cuviinţă pe toţi sfinţii dreptei-credinţe, fără deosebire de neam. Dar Muma credincioşilor noştri s-a legat în chip deosebit de sfinţii ale căror moaşte se găsesc în catedralele şi mănăstirile noastre.

Cinstirea unora dintre aceşti sfinţi s-a statornicit în evlavia clerului şi a credincioşilor noştri prin înscrierea lor în sinaxar, prin aşezarea slujbei lor în cărţile bisericeşti, prin prăznuirea lor după rânduială, prin ridicarea de sfinte locaşuri cu hramul lor şi prin zugrăvirea lor în sfintele biserici şi în sfintele icoane. Între aceştia se numără şi cuvioasa Parascheva ale cărei sfinte moaşte se află la Iaşi, în catedrala mitropolitană ...; „Lauda Moldovei" este, după naştere, din satul Epivat, lângă Ţarigrad. Prinsă de dorul vieţii curate, ea de tânără a părăsit lumea cu tulburările ei şi a fugit în pustie... Prin rugăciuni şi priveghere dobândind înţelegere şi putere bărbătească, a înfrânt cu totul pe vrăjmaşul sufletului, aşa cum David a biruit pe Goliat. Şi la atâta înălţime sufletească s-a ridicat, încât s-a făcut sălaş Dumnezeului Celui viu...

„Vestindu-vă cele de mai sus, să ne îndemnăm întru cinstirea acestor sfinţi, strâns legaţi de neamul nostru, prin rugăciuni către Atotputernicul Dumnezeu, ca mulţumire pentru toate binefacerile primite, prin solirile lor".

„Şi, pentru ca legătura noastră cu sfinţii..., precum şi cu toţi aleşii lui Dumnezeu, să dăinuiască de-a pururea, învrednicindu-se de această legătură şi în viaţa viitoare, datori suntem să mărturisim aceeaşi credinţă pe care au avut-o ei şi să fim mădulare împreună cu ei ale aceleiaşi Biserici. Să-i urmăm în credinţă, în gânduri şi în fapte, precum şi în râvna şi în nevoinţele lor pentru împlinirea poruncilor dumnezeieşti..."

„Să ţinem pururea aprinsă candela rugăciunilor noastre, iar flacăra iubirii de Dumnezeu şi de aproapele să lumineze neîntrerupt în inimile şi în viaţa noastră".

Această enciclică a fost citită şi la Iaşi, în ziua de 14 octombrie 1955, sărbătoarea cuvioasei Parascheva, după Sfânta Liturghie în faţa ierarhilor care reprezentau Bisericile Ortodoxe Rusă şi Bulgară şi a clericilor şi dreptcredincioşilor care, în număr mare, luau parte la această slăvită prăznuire. S-a înălţat apoi o rugăciune ascultată cu luare aminte: ***„Cu umilinţă şi cu evlavie ne plecăm astăzi genunchii înaintea slavei Marelui Dumnezeu, Cel ce te-a mărit pe tine, Preacuvioasă Maica noastră Parascheva; şi smerit prinos de laudă şi de mulţumită îi aducem, pentru că te-a dăruit nouă fierbinte rugătoare şi puternică ocrotitoare în ceruri. Că tu din tinereţele tale, pentru iubirea de Hristos, ai lăsat şi pe părinţi şi bogăţia şi dulceţile cele trecătoare ale lumii; şi cu multă postire, cu neîncetată priveghere, cu lacrimi şi cu pustniceşti nevoinţe slăbindu-ţi trupul cel firav, sufletul ţi-ai întărit; şi aşa luându-ţi crucea ai urmat lui Hristos, cu pilda vieţuirii tale învăţându-ne să nu purtăm grijă de trupul cel trecător, ci de sufletul cel nepieritor. Ca fecioarele cele înţelepte, cu untdelemnul faptelor bune ţi-ai umplut din belşug candela sufletului tău şi pe Mirele cel ceresc întru trezire L-ai întâmpinat. Pentru aceea, în cămara Lui de nuntă cu vrednicie ai intrat, îndulcindu-te neîncetat cu vederea de aproape a feţei Lui; iar nouă, pe pământ, ai binevoit a ne descoperi prin vis şi a ne trimite, ca pe un dar ceresc, cinstitele tale moaşte, care, aduse fiind pe pământul nostru prin râvna evlaviosului voievod Vasile, s-au făcut acoperământ ţării acesteia şi izvor nesecat al tămăduirii tuturor celor ce aleargă la tine cu credinţă şi nădejde. Şi întinzându-se vestea vredniciilor şi a minunilor tale peste tot pământul ţării noastre, cu dragoste şi cu bucurie te cinstesc pe tine binecredincioşii români de pretutindeni.***

Drept aceea, şi noi acum, cu mulţumită te lăudăm pe tine, prea cuvioasă maică Parascheva, lauda Epivatului şi ocrotirea cea bună a Moldovei. Şi sărutând cu evlavie cinstitele tale moaşte, te rugăm să mijloceşti pentru noi înaintea feţei Ziditorului a toate, ca să ocrotească şi de acum înainte cetatea aceasta, Moldova, şi toată Ţara Românească, izbăvindu-le de tot răul. Pe cei ce cu credinţă şi cu dragoste aleargă la ajutorul tău să-i păzească în pace, sănătate trupului şi sufletului să le dăruiască şi întru toate, bună sporire. Credinţa cea dreaptă să o întărească, tulburările eresului şi ale dezbinării de fraţi să le strice cu puterea Preasfântului Său Duh, războaiele să le îndepărteze şi pacea a toată lumea desăvârşit să o întemeieze.

Şi aşa, urmând pilda vieţuirii tale, prea cuvioasă Maică, şi având-te pe tine neîncetat mângâiere întru necazuri şi întărire de nădejde, să ajungem toţi la limanul cel mult dorit al mântuirii şi să lăudăm până la suflarea noastră cea de pe urmă pururea pomenirea ta, strigând lui Dumnezeu: Slavă Ţie, Doamne, Cel ce eşti mare şi minunat întru sfinţi în vecii vecilor. Amin” **(14. Cf. Revista**

„Biserica Ortodoxă Română”, LXXIII (1955), nr. 11-12, p. 1037-1041, 1071-1072.).

Înflăcărați de puterea credinței în Atotțiitorul și de vrednicia pilduitoare a Cuvioasei Parascheva, alcătuitorul Acatistului ei, un fiu dreptcredincios al Moldovei, ca și aceia care au zugrăvit în tropare și stihiri, smerenia și frumusețea ei feciorelnică, au privit-o ca pe „***un dar al lui Dumnezeu ce s-a trimis pământului acestuia***”, ca pe „***a Moldovei luminătoare***”, „***a Moldovei laudă preacinstită***”, „***izvorul cel neîncetat al Moldovei***”, „***a Moldovei casnică luminătoare***”. Mai mult decât atât, ea este „***hrana duhovnicească***", „***mijlocitoarea tuturor***” la Părintele luminilor, „***floare neveștejită***” a întregii Ortodoxii.

În preajma raclei în care s-a păstrat nestricăcios cortul sfintei, cei copleșiți de necazuri găsesc mângâiere, cei învăluiți de suferințe, alinare, cei zăbavnici în săvârșirea lucrului celui bun, hotărâre și tărie. Viața fără de prihană a cuvioasei ne cheamă, neîncetat, la credință tare, la nădejde care întrarmează, la dragoste desăvârșită. Prin glasul sfințiților slujitori ai Bisericii, ea ne îndeamnă să ne iubim unii pe alții, ca frații cei buni, să umblăm pe căile păcii, să ne îndreptăm pașii întăriți de harurile Sfântului Duh, spre Hristos, mântuirea noastră.

Preot Scarlat Porcescu

Sursa: Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române, Sfinți români și apărători ai Legii strămoșești, E.I.B.M.B.O.R., București, 1987, p. 258-271, cuvioasa Parascheva „de la Iași”

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei prea cuvioasei noastre maice Parascheva (Petka)

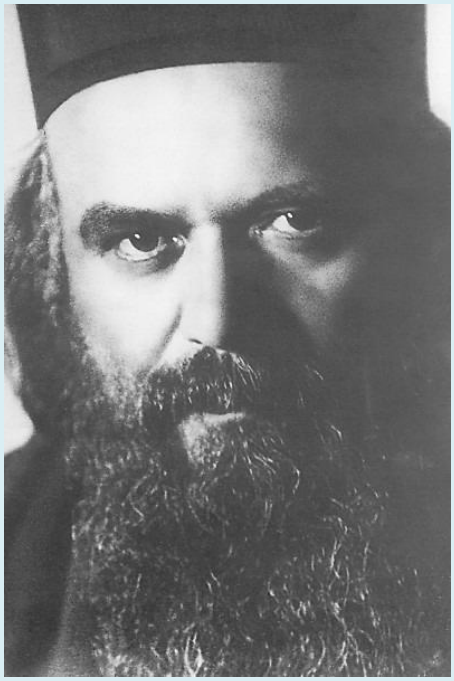

Această slăvită sfântă a fost de neam sârb, şi s-a născut în Epivata, care se află între Selymbria şi Constantinopol. Părinţii Sfintei au fost oameni foarte bogaţi şi creştini evlavioşi. Ei au avut şi un fiu, Eftimie, care s-a tuns monah încă pe când trăiau părinţii lui, iar mai după aceea s-a făcut vestitul Episcop al cetăţii Madytos.

Fecioara Parascheva, sora lui, totdeauna a tânjit şi ea după viaţa ascetic întru numele lui Hristos. După moartea părinţilor ei, ea a părăsit casa părintească şi a mers mai întâi la Constantinopol, iar apoi la pustia Iordanului, unde s-a nevoit întru aspre petreceri călugăreşti până la vârsta adâncă.

Cine va putea descrie toate nevoinţele ei cu de-amănuntul, toate ispitirile din partea trupului, a lumii, şi mai cu seamă a diavolilor? ***În vârstă adâncă fiind, un înger al Domnului a venit la ea şi i-a zis: "Părăseşte pustia aceasta şi mergi înapoi în patria ta, căci acolo va trebui să lepezi trupul acesta trecător, iar cu sufletul să te înfăţişezi înaintea Domnului!"***

Sfânta Parascheva s-a supus, şi s-a întors în patria ei, Epivata. Acolo ea a mai trăit timp de doi ani în post şi rugăciune neîncetată, iar apoi şi-a dat fericitul ei suflet, strămutându-se la locaşurile lui Dumnezeu.

Sfânta prea cuvioasă Parascheva s-a săvârşit în veacul al unsprezecelea. De-a lungul vremurilor, sfintele ei moaşte s-au mutat mai întâi la Constantinopol, apoi la Tîrnovo, apoi iar la Constantinopol, apoi la Belgrad. Ele acum odihnesc în România, în oraşul Iaşi.

Fântâna prea cuvioasei maicei noastre Parascheva de la Belgrad vindecă şi astăzi pe cei care se apropie cu credinţă în Dumnezeu şi cu dragoste faţă de plăcuta Lui, Sfânta Parascheva.

Cântare de laudă la Sfânta prea cuvioasă Parascheva (Sfânta Petka)

"Inimă curată voieşte Domnul",
zice cuvântul Sfintei Scripturi.
Iar tu, ericită Parascheva, fecioară curată ai rămas,
şi inimă curată lui Dumnezeu ai adus,

O, Sfântă minunată,
Icoană vie a vieţii noastre de urmat!
Domnul caută minte fără de pată,
Fără închipuire şi fără vicleşug,
Iar tu întocmai mintea-ţi curată lui Dumnezeu ai adus,
minte fără pată, cu a îngerilor întocmai,

O, Sfântă minunată Parascheva,
Rugile noastre nu le lepăda!
Domnul suflet neîntinat iubeşte,
Neîntinat ca un altar ceresc;
întocmai aşa fost-a şi al tău suflet,
ce acum luminează în ceruri.

O, Sfântă prea minunată,
Prea cuvioasă Parascheva, ajută-ne nouă!
Cu ale tale rugăciuni sfinte ajută-ne nouă,
întru ale vieţii noastre nenorociri.

Printre norii pământeştilor primejdii,
luminează-ne nouă, ca şi un curcubeu,
O feciorelnică Sfântă prea minunată,
Preacuvioasă maică Parascheva!

Cugetare

Nenumăratele cazuri în care înşişi sfinţii cei adormiţi au descoperit oamenilor locurile unde se află ascunse sfintele lor moaşte justifică din belşug cinstirea acestora din urmă, fără a mai pune la socoteală nenumăratele minuni care se lucrează prin ele, ceea ce face să fie şi mai îndreptăţită cinstirea lor.

Vreme de foarte multe zeci de ani nu s-a cunoscut care este mormântul Sfintei prea cuvioase Parascheva. ***S-a întâmplat însă moartea unui marinar, al cărui trup s-a întâmplat să zacă neîngropat în apropiere de mormântul Sfintei prea cuvioase Parascheva. Trupul mortului a început să se descompună şi să scoată miros greu, insuportabil. De aceea un monah care locuia şi el aproape de acel loc a chemat în ajutor nişte ţărani ca să poată îngropa leşul. S-a întâmplat însă că 1-au îngropat chiar în mormântul prea cuvioasei Sfinte, în acea noapte, Sfânta s-a arătat lui Gheorghe, unul din ţăranii care ajutaseră la îngropare. Ea arăta ca o regină nespus de frumoasă, splendid împodobită, înconjurată de o gardă numeroasă în mare ţinută.***

Ea a zis: „Gheorghe, vei dezgropa de îndată moaştele mele şi le vei aşeza în alt loc, căci nu mai pot îndura reaua duhoare a acelui cadavru." Apoi ea i-a zis cine şi de unde este.

În aceeaşi noapte, o ţărancă din acelaşi sat, pe nume Eufimia, a avut acelaşi vis cu al lui Gheorghe, în următoarea zi, ţăranii au început să sape şi au aflat întocmai sfintele moaşte ale prea cuvioasei maice Parascheva. Ele erau minunat de înmiresmate, şi s-au arătat îndată făcătoare de minuni.

***

Despre moaştele Sfinţilor Ghervasie şi Protasie, Sfântul Ambrozie al Mediolanului povesteşte că s-au aflat într-un chip minunat, care este asemănător cu aflarea celor ale prea cuvioasei Parascheva.

Într-o noapte Sfântul Ambrozie a avut o vedenie minunată în stare de veghe aflându-se el. Au intrat la el doi tineri extraordinar de frumoşi, însoţiţi de un bătrân. Lui i se părea că bătrânul este Sfântul apostol Pavel. Tinerii au rămas tăcuţi, iar bătrânul i-a grăit lui Ambrozie, arătând spre tineri şi zicându-i că ei sunt mucenicii lui Hristos, şi că moaştele lor zac ascunse chiar în locul în care chiar atunci Sfântul Amrozie se ruga lui Dumnezeu. Bătrânul a mai zis că toată viaţa acestor tineri mucenici se află scrisă într-o carte pe care o va găsi în mormântul lor, atunci când va săpa.

În ziua următoare Sfântul Ambrozie şi-a descoperit vedenia şi a început să sape în locul arătat, cu adevărat descoperind sfintele moaşte ale ambelor tineri. El a aflat şi cartea, în care a citit că sfintele lor nume sunt Ghervasie şi Protasie. Fiind Sfântul Ambrozie de faţă, un anume om orb pe nume Severus s-a atins de sfintele lor moaşte şi şi-a recăpătat pe loc vederea.

Minuni ale Sfintei cuvioase Parascheva, consemnate de Sfântul Nicolae Velimirovici

Astăzi a venit fotograful Erić să ne roage pentru fratele său Marko, ca să fie primit în Şcoala monahală. „Deşi Marko al meu - ne spuse - a fost totdeauna evlavios, anul acesta a păcătuit în Vinerea mare şi s-a apucat să repare un drum. Imediat după aceea i s-a anchilozat mâna stângă, de nu a mai putut s-o mişte. Asta a durat timp de trei luni.

A mers la medic şi medicul i-a spus că în ştiinţa medicinei nu există nici un leac şi nici o modalitate să fie ajutat ca mâna să i se îndrepte. Marko era în mare necaz. A început să se roage fără încetare lui Dumnezeu.

În somn i s-a arătat un om, i-a spus de unde i se trage aceasta, şi i-a spus că la oameni nu poate afla leac.

Tocmai în ziua Sfântului Petru am mers eu cu Marko la biserica Ružica, iar după Liturghie - la apa Sfintei Parascheva. A băut Marko din apa aceea şi şi-a stropit mâna anchilozată. Imediat anchilozarea a cedat, iar a doua zi a putut să mişte mâna liber. Iată-l, acum este teafăr de tot. A făgăduit că nu va mai lucra niciodată în zi de sărbătoare.”

***

Relatarea despre tămăduire la apa Sfintei Parascheva a Ohridei. În Ohrida este bine cunoscută casa familiei Fortomanović. Răposata Efimija Fortomanović a născut mai mulţi copii, băieţi şi fete. Ea a murit în anul 1927. Fiicele sale ne-au povestit

cum mama lor, Efimija, fusese odată grav bolnavă cu nervii. S-au străduit s-o ajute toţi din jurul ei, şi fiii, şi ginerii. Au cheltuit, au tratat-o, dar nu era de folos.

Odată, când s-a vorbit în prezenţa ei de locurile sfinte de la Ohrida, s-a hotărât Efimija să meargă până la Sfânta Parascheva de lângă Ohrida. Acolo există Apa sfântă (aghiasmă), de la care mulţi au dobândit ajutor ceresc. Cum Efimija nu putea merge pe picioare, au pus-o pe cal. Şi pentru că o apuca des ameţeala, au legat-o la ochi, şi aşa, sprijinită de băieţi de ambele părţi, a venit călare până la Apa sfântă de sub Mănăstirea Sfintei Parascheva. Acolo a băut apă şi s-a spălat pe faţă. A stat până spre seară, a băut de câteva ori apă şi s-a spălat pe faţă. Spre seară a călărit pe cal fără să se lege la ochi. Ameţeala i-a trecut, iar apoi şi nervozitatea a dispărut de tot.

Acestea ni le-a relatat, în prezenţa şi a altora, doamna Hrizija Ćirković, fiica răposatei Efimii, care - după cum spunea - o însoţise pe mama bolnavă la Sfânta Parascheva şi la întoarcere.

***

Minunea Sfintei Parascheva în Cetatea Belgradului. Cele ce urmează ni le-a relatat renumitul medic doctor Kolesnikov (a absolvit Medicina şi a fost medic la Belgrad): Într-o zi a venit la consultaţie o femeie şi mi-a arătat ambele mâini acoperite de negi de mărimea bobului de fasole. Îngrozitor, niciodată nu văzusem boala aceea într-un asemenea hal. Cugetam ce să-i propun ca leac.

Iar ea m-a întrebat: cred, oare, că ar fi bine să meargă la aghiasma Sfintei Parascheva din cetate? I-am răspuns că este bine, dacă are credinţă puternică. Ea s-a dus.

După numai cinci zile, a venit din nou şi mi-a arătat ambele mâini complet curate, fără nici un neg; mai mult, fără cea mai mică cicatrice sau urmă de negi.

După aceea, a venit un coleg de-al meu mai tânăr şi mi s-a plâns cum l-au năpădit negii. I-am relatat, în treacăt, cazul femeii aceleia. El zise că ar vrea şi el să încerce. I-am spus că pentru aceasta este nevoie de credinţă. El nu a zis nimic şi a plecat. Când ne-am revăzut, mi-a relatat că a fost în Cetate, dar că nu i-a fost de nici un folos. Desigur, neavând credinţă, a rămas nevindecat.

***

Din scrisoarea către Cercul Surorilor Sârboaice din Duluth (Minnesota). S-au scris cărţi despre minunile Sfintei Parascheva şi nimeni dintre muritori nu le-ar putea

enumera şi reda în scris. Dar eu voi menţiona aici două sau trei minuni care s-au petrecut în vremea noastră.

În Cetatea Belgradului există biserica Sfintei Parascheva (Sfânta Vineri), în care cândva s-a aflat chivotul cu trupul ei. Trupul a fost strămutat în România, dar a rămas biserica şi izvorul Apei sfinte în biserică. În fiecare vineri, acolo se adună belgrădenii şi se aduc bolnavii pentru vindecarea cu ajutorul acelei Ape sfinte.

Într-o vineri am văzut acolo în faţa bisericii o evreică din Panciova. Multe femei stăteau în juru-i şi o întrebau. Şi ea povestea cum orbise de tot, cum medicii nu au putut-o ajuta de fel; şi la sfatul unei creştine din vecini, a fost adusă la biserica Sfintei Parascheva. De îndată ce s-a spălat cu Apă sfântă, a început să zărească puţin. După trei vineri, a redobândit vederea complet. Când am văzut-o eu, ochii îi erau deschişi, doar la marginea albului din ochi se vedeau rotocoale roşii subţiri. Atunci a spus ea de faţă cu toţi: „Eu am făgăduit Sfintei Parascheva că mă voi boteza imediat ce mă voi însănătoşi de tot, şi am s-o fac zilele acestea”.

***

Un colonel de aviaţie din Kraljevo m-a invitat de ziua Sfântului, ocrotitor al casei, ziua Sfintei Parascheva, şi mi-a relatat cazul său: În Primul război mondial fusesem încercuit de trupele austriece. M-am apărat până am putut. La urmă am căzut la pământ, şi zăceam pe spate, rănit. Un ofiţer austriac s-a apropiat furios ca o fiară, ridică cuţitul şi mă prinse de grumaz ca să mă înjunghie. Eu strigai doar: „Sfântă Paraschevo, scapă-mă!” Şi în momentul acela mi-am pierdut cunoştiinţa. Când mi-am revenit, eram la spital. Am aflat că acel ofiţer care vroia să mă înjunghie s-a speriat deodată de vocea cuiva care a zis: „Zurück!“ (Înapoi!). Şi astfel, el a fugit, iar pe mine m-a lăsat în viaţă. De atunci eu serbez ca sfânt ocrotitor al casei pe Sfânta Parascheva, mult mai festiv şi mai bucuros, decât o făcusem vreodată până atunci.

***

Toate popoarele ortodoxe serbează pe Sfânta Parascheva ca pe o mare sfântă. Iar pentru sârbi ea este şi slavă, şi fală, şi mândrie, căci este din sângele şi din neamul lor. Şi este mai ales pentru femeile sârboaice, căci Sfânta Parascheva este cea mai mare povăţuitoare a poporului sârb dinaintea Sfântului Sava. De aceea este foarte de înţeles că sârboaicele din Duluth au luat ca patron al Cercului lor pe Sfânta Parascheva. Fie-le de ajutor tuturor, şi lor şi musafirilor lor. Amin.

***

În Sinaxarul grecesc este consemnat şi cazul ajutorului miraculos al Sfintei Parascheva dat insulei Hios în anul 1442. Un călugăr pe nume Amvrosie oficia slujba Vecerniei în biserica Sfintei Parascheva. În biserică nu era nimeni. Spre sfârşit se puse o ploaie straşnică, cu vuiet mare, şi a plouat toată noaptea. Amvrosie nu putea să iasă din biserică. Gândind că insula toată se va prăpădi de potop, el începu să se roage Sfintei Parascheva să salveze ţara lui şi să mijlocească milostivirea lui Dumnezeu cel mâniat cu dreptate.

Spre dimineaţă îl apucă somnul şi văzu acoperişul de pe biserică parcă dispărut, iar în înaltul cerului un nor luminos şi în nor o femeie frumoasă la chip stătea la rugăciune către Dumnezeu. După isprăvirea rugăciunii, ea îi spuse ieromonahului: „Amvrosie, nu te înfrica, îţi este salvată ţara”. Şi ploaia imediat conteni. De atunci, pe insula Hios se prăznuieşte foarte festiv ziua Sfintei Parascheva.

(texte preluate din ediţia de Opere, vol. VII, Belgrad, 1961, pp. 818-819; vol. X, Himestier, 1983, p. 496; vol. XIII, Himestier, 1986, p. 152)

Sfinţi români - Sfinţi români din sec. VII-XIII - Sfânta cuvioasă Parascheva de la Iaşi

a. Viaţa

Sfânta maică noastră Parascheva, numită „cea nouă", de la Iaşi, „a Moldovei luminătoare" şi lauda întregii Ortodoxii, s-a născut în satul Epivat din Tracia răsăriteană, nu departe de Constantinopol, pe la începutul secolului al Xl-lea, din părinţi binecredincioşi şi de bun neam.

Cei doi copii, Eftimie şi Parascheva, au primit în familie o aleasă creştere şi educaţie religioasă. Astfel, Eftimie, fratele mai mare al cuvioasei, a intrat înaintea ei în nevoinţa monahală. Apoi, pentru sfinţenia vieţii lui, ajunge episcop al Matidiei şi păstoreşte bine Biserica lui Hristos până la sfârşitul vieţii. ***La fel şi Sfanta Parascheva, iubind mai mult decât orice pe Hristos, la vârsta de aproape 15 ani, a intrat într-o mănăstirea de fecioare din oraşul Ieraclia Pontului. După cinci ani se închină la Mormântul Domnului şi se nevoieşte mai mulţi ani într-o mică mănăstire de călugăriţe pustnice de pe Valea Iordanului.***

La vârsta de 25 de ani, luând poruncă de la îngerul Domnului, s-a reîntors în patrie şi s-a nevoit încă doi ani lângă biserica satului natal, Epivat. Pe la jumătatea secolului XI, anul 1050, la vârsta de 27 de ani, Sfanta Parascheva şi-a dat sufletul în mâinile Domnului şi a fost înmormântată aproape de malul mării. Mai târziu, în urma unor minuni la mormântul ei, moaştele Cuvioasei Parascheva au fost aflate întregi în pământ şi s-au pus în biserica Sfinţilor

Apostoli din satul Epivat, spre cinstire şi închinare. Aici au stat sfintele ei moaşte aproape 175 de ani.

În anul 1223**, ţarul româno-bulgar Ioan Asan al II-lea (1218-1241) a strămutat moaştele Cuvioasei Sfanta Parascheva la Târnovo, capitala Bulgariei, fiind depuse în catedrala cu hramul „Adormirea Maicii Domnului".* Mai târziu, fericitul patriarh Eftimie al Bulgariei scrie „Viaţa cuvioasei Parascheva" şi o trece în sinaxarul Bisericii cu zi de prăznuire la 14 octombrie. ***Din a doua jumătate a secolului XIV, cultul Sfintei Parascheva trece şi la nordul Dunării, în cele trei ţări române.

La Târnovo au stat moaştele celei numită Sfânta Parascheva 160 de ani. ***În anul 1393**, căzând Bulgaria sub ocupaţia turcilor, sfintele ei moaşte au fost dăruite pentru puţin timp lui Mircea cel bătrân, domnul Ţării Româneşti. După trei ani, turcii le-au dat cneghinei Anghelina a Şerbiei, care le strămută la Belgrad, unde rămân **125 de ani**.*

În anul 1521, turcii ocupă şi Serbia şi iau din nou ostatice moaştele binefăcătoarei noastre, Sfânta Parascheva, pe care le duc în palatul sultanului din Constantinopol. *Apoi, sfintele ei moaşte sunt răscumpărate de la turci de către Patriarhia Ecumenică cu 12.000 de ducaţi de aur şi rămân în Catedrala patriarhală din Fanar timp de 120 de ani.* ***În anul 1641, însă, ajungând Patriarhia de Constantinopol datoare la Poarta otomană cu sume mari de bani, ce reprezentau birul anual impus asupra Bisericii, patriarhul Partenie a dăruit moaştele cuvioasei Sfânta Parascheva, drept recunoştinţă, domnului Moldovei, Vasile Lupu, care a achitat turcilor toate datoriile patriarhilor de Constantinopol şi Ierusalim pe mai mulţi ani.***

În anul 1641, la 13 iunie, moaştele prea cuvioasei maicii noastre Sfânta Parascheva au ajuns în Iaşi şi au fost aşezate cu multă cinste în frumoasa biserică atunci zidită, a Mănăstirii Sfinţilor trei Ierarhi. Aici au stat până la 26 decembrie, 1888, când au fost scăpate prin minune de un incendiu. Apoi au fost transferate în noua Catedrală mitropolitană din Iaşi unde se află şi astăzi.

Sfânta Parascheva de la Iaşi se prăznuieşte la 14 octombrie, când se face mare pelerinaj din toată ţara.

b. Sfânta Parascheva - Fapte şi cuvinte de învăţătură

Trei au fost marile virtuţi care au împodobit sufletul şi viaţa prea cuvioasei Maicii noastre Sfânta Parascheva de la Iaşi. ***Îngereasca feciorie, milostenia, adică lepădarea de cele pământeşti, şi dumnezeiasca rugăciune, maica tuturor faptelor bune.*** Pe aceste trei virtuţi le-a iubit fericita din copilărie şi prin acestea, în chip deosebit, s-a dezbrăcat de orice cuget pământesc, a biruit pe diavoli şi s-a numărat în ceata Sfinţilor Părinţi purtători de Dumnezeu.

Fiind odraslă de bun neam şi având sădită în inima ei frica de Dumnezeu, Sfânta Parascheva a început urcuşul cel duhovnicesc pe scara virtuţilor către Hristos, Mirele ei, mai întâi prin Sfânta rugăciune, care este începutul tuturor bunătăţilor. Din pruncie, cuvioasa mergea la biserica satului Epivat, fiind nelipsită de la Sfintele slujbe. Dar şi în casa părinţilor ei se ruga mult ziua şi noaptea, imitând pe sfinţii îngeri.

Dar, întrucât rugăciunea fără iubire de aproapele nu poate ajunge la Dumnezeu, care este iubire, ***Sfânta Parascheva a adăugat la rugăciunile ei încă două fapte bune: postul şi milostenia. Căci postul dă aripi rugăciunii şi o înalţă la cer, iar milostenia, fiica cea dintâi a iubirii, duce rugăciunea înaintea tronului Preasfintei Treimi.***

Astfel, mireasa lui Hristos nu gusta nimic până seara, în zilele de post, iar în sărbători, când se întorcea de la biserică, îşi schimba de multe ori hainele ei bune şi de preţ, date de părinţi, cu hainele rele şi rupte ale copiilor săraci, care cereau milostenie la uşa bisericii. Pentru aceasta, cuvioasa primea multe mustrări şi bătăi de la mama ei, când o vedea îmbrăcată în haine urâte şi sărace.
- Spune, Parascheva, cui ai dat hainele tale cele scumpe şi frumoase cu care te-am îmbrăcat? o întreba mama ei supărată.
- Le-am dăruit lui Hristos prin mâinile copiilor săraci ! răspundea fericită, cu chip luminat.

***

Odată, ascultând slujba în biserică, a auzit citindu-se acest cuvânt din Sfânta Evanghelie: ***Oricine voieşte să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie*** (Marcu 8, 34). Deci, rănindu-se la suflet ca de o săgeată de acest cuvânt al lui Hristos, îndată a părăsit grijile vieţii pământeşti şi, plecând pe ascuns din casa părintească ***la vârsta de numai 15 ani, a intrat în sfânta nevoinţă a vieţii călugăreşti. După ce mai întâi s-a închinat în biserica Vlahernei (a vlahilor), precum şi la toate mănăstirile şi sfintele moaşte din Constantinopol, s-a tăinuit apoi ca o străină într-o mănăstire de fecioare din Ieraclia Pontului.***

Cinci ani s-a nevoit aici Sfânta Parascheva, desăvârşindu-se în toate faptele bune şi mai ales în neîncetata rugăciune cu multe lacrimi, cu posturi aspre şi privegheri de noapte. Aici a străbătut ea calea cea grea a despătimirii şi a început urcuşul duhovnicesc al desăvârşirii, unindu-se tainic cu Mirele Hristos prin umbrirea Duhului Sfânt. Toate surorile din mănăstire se uimeau de viaţa şi înţelepciunea ei şi lăudau pe Dumnezeu, zicând: ***„Slavă Ţie, Doamne, că Ţi-ai făcut vas ales şi sfânt pe Sfânta Parascheva şi Te preamăreşti între cei blânzi şi smeriţi cu inima!"***

Curăţindu-se pe sine de cele pământeşti, Sfânta Parascheva s-a dus la Ierusalim şi, după ce se închină şi îmbrăţişează Sfântul Mormânt cu multe lacrimi, se retrage pe Valea Iordanului la o mică mănăstire de fecioare. Aici s-a nevoit cu şi mai aspre osteneli aproape zece ani, biruind pe diavoli şi rugându-se pentru lume. ***Faptele ei cele bune cu care biruia pe cel nevăzut şi se unea negrăit cu Hristos erau: desăvârşita curăţie a minţii şi a inimii de gânduri şi imaginaţii pătimaşe, neîncetata rugăciune cu lacrimi de bucurie, postul şi privegherea de toată noaptea şi neadormita dorire a Mirelui prea iubit. Toate acestea au încununat pe Sfânta Parascheva cu cununa desăvârşirii în Hristos, încât strălucea ca o făclie aprinsă în mijlocul celorlalte călugăriţe nevoitoare.***

***

Ajungând cuvioasa la vârsta de 25 de ani, într-o noapte, pe când se ruga, un înger al Domnului i-a spus:
- Lasă pustia şi lăcaşul acesta şi te întoarce la Epivat, în patria ta, că acolo se cade să laşi trupul pământului şi să treci din această lume către Dumnezeu, pe Care L-ai iubit!
Deci, sărutând Sfânta Parascheva pe toate surorile din acea mănăstire, s-a închinat la Mormântul Domnului din Ierusalim şi luând o corabie, a ajuns la Constantinopol.

Aici iarăşi s-a închinat cu lacrimi în biserica Maicii Domnului din Vlaherne, zicând:
„Preasfântă Stăpână, nu am altă nădejde şi acoperământ pe pământ decât pe tine. Tu să-mi fii îndreptătoare şi folositoare spre Hristos. Cât m-am nevoit în pustie, pe tine te-am avut ajutor şi mângâiere, iar acum, dacă m-am întors în lume, te rog îndreptează-mă până la sfârşitul vieţii mele, că nu am altă nădejde după Dumnezeu!"

Ostenindu-se Sfânta Parascheva încă doi ani deplini lângă biserica satului Epivat, în ascunse nevoinţe duhovniceşti şi simţindu-şi aproape obştescul sfârşit, a

îngenuncheat înaintea icoanei Mântuitorului şi cu lacrimi a rostit această sfântă rugăciune:

„Doamne, Iisuse Hristoase, caută din sfânt lăcaşul Tău şi nu mă părăsi, nici nu mă lăsa, că pentru numele Tău cel sfânt am lăsat toate şi după Tine am călătorit în toată viaţa mea. Şi, acum, îndură-Te, Doamne şi spune îngerului Tău cel blând să ia cu pace sufletul meu!"

În timp ce se ruga, Sfânta Parascheva şi-a dat sfântul ei suflet în mâinile Domnului, iar mult ostenitul ei trup a fost înmormântat de creştini într-un mormânt nou, aproape de ţărmul mării.

După mulţi ani, moaştele cuvioasei noastre, Sfânta Parascheva au fost descoperite cu voia lui Dumnezeu întregi în mormânt şi scoase la lumină spre mângâierea credincioşilor într-un chip ca acesta.

***

Murind, un corăbier a fost aruncat pe mal de valurile mării. Atunci, un creştin milostiv cu numele Gheorghe, împreună cu alţii, au săpat un mormânt aproape şi au dat de trupul neputred şi plin de mireasmă al Sfintei Parascheva. Dar, neştiind cine este, a îngropat alături trupul rău mirositor al corăbierului. Noaptea, însă, a văzut în vis o împărătească şezând pe scaun luminat, înconjurată de îngeri.

Unul dintre ei îi zise:
- Gheorghe, pentru ce n-aţi luat în seamă trupul Sfintei Parascheva şi l-aţi uitat aşa? Nu ştiţi că Dumnezeu a iubit frumuseţea ei şi a voit s-o preamărească pe pământ?

Apoi şi acea împărătească sfântă i-a zis:
- Degrabă să luaţi trupul meu din mormânt şi să-l puneţi la loc de cinste, în biserica satului meu, Epivat!

Auzind clericii despre această minune, îndată au mers la mormântul Cuvioasei Parascheva cu lumânări şi tămâie şi au dus sfintele ei moaşte în biserica Sfinţilor Apostoli din Epivat, unde au stat 175 de ani şi au făcut nenumărate minuni şi vindecări de boli.

- *Răspândindu-se în toate ţările din jur vestea despre viaţa şi minunile Cuvioasei Parascheva de la Epivat, în anul 1235, sfintele ei moaşte au fost*

strămutate la Târnovo, capitala Imperiului Româno-Bulgar, unde, de asemenea, au făcut multe minuni.

- *După 160 de ani au fost strămutate la Belgrad, iar după încă 125 de ani le-au luat turcii în robie şi le-au vândut din nou Patriarhiei de Constantinopol, fiind cinstite cu multă evlavie de credincioşi.*

În anul 1639, domnul Moldovei, Vasile Lupu, terminând de construit frumoasa biserică a Mănăstirii Sfinţii trei Ierarhi, din Iaşi, căuta să-şi înzestreze ctitoria şi capitala ţării cu moaştele unor sfinţi făcători de minuni. Deci, rugându-se lui Dumnezeu, a auzit de moaştele renumite ale cuvioasei macii noastre, Sfânta Parascheva. Şi cum milostivul domn moldovean plătise turcilor o mare parte din datoriile Patriarhiei, în vara anului 1641, patriarhul Partenie i-a dăruit drept recunoştinţă cel mai de preţ odor pe care îl avea - moaştele cuvioasei Parascheva. Până la Galaţi au fost aduse cu corabia, iar de aici au fost însoţite până la Iaşi de numeroşi clerici, monahi şi credincioşi cu făclii aprinse în mâini. Aproape de Iaşi le-au întâmpinat Vasile Lupu şi mitropolitul Varlaam cu tot clerul şi divanul ţării şi le-au aşezat cu mare cinste în biserica Mănăstirii Sfinţii trei Ierarhi, la 13 iunie, 1641, în sunetul clopotelor şi în armonia frumoaselor cântări duhovniceşti.

Nenumărate sunt minunile şi vindecările de boli ce s-au făcut credincioşilor, care au alergat cu rugăciuni şi lacrimi la moaştele prea cuvioasei maicii noastre, Sfânta Parascheva de la Iaşi, de-a lungul a 350 de ani de când ocroteşte Moldova şi ţara noastră. Să amintim doar câteva dintre ele.

***

Cea mai mare minune a cuvioasei maicii noastre, Sfânta Parascheva este însăşi preamărirea trupului ei cu darul neputrezirii, al vindecării de boli şi al izbăvirii de multe nevoi şi primejdii. Din cauza aceasta a fost luată ca protectoare în toate ţările ortodoxe din Balcani. Ba şi turcii se cucereau de minunile ce se făceau creştinilor care îi cereau ajutor cu credinţă şi evlavie.

***

O altă minune care a uimit Moldova şi ţara noastră a fost izbăvirea fără nici o vătămare a moaştelor Sfintei Parascheva din incendiul izbucnit în noaptea de 26 spre 27 decembrie, anul 1888, în paraclisul Mănăstirii Sfinţii trei Ierarhi din Iaşi. Căci, aprinzându-se de la un sfeşnic catafalcul cuvioasei, s-a topit argintul care îmbrăca racla, dar lemnul şi sfintele ei moaşte, deşi erau învăluite în jăratic, au rămas întregi şi nevătămate, spre întărirea credincioşilor şi uimirea celor îndoielnici.

***

Spre sfârşitul secolului XIX, soţia preotului Gheorghe Lateş, din comuna Rădăşeni-Suceava, suferea la cap de o boală grea şi incurabilă. Alergând la Sfânta Parascheva, se rugă cu lacrimi la moaştele sfintei şi-i cerea ajutor. Apoi i s-a făcut Sfântul Maslu şi s-a reîntors acasă. Noaptea i se arătă aievea Sfânta Parascheva, în haine albe strălucitoare şi îi spuse:

- Nu mai plânge, că de acum te faci sănătoasă!

A doua zi, femeia s-a sculat sănătoasă şi lăuda pe binefăcătoarea ei.

***

În anul 1950, o tânără din Iaşi s-a îmbolnăvit de leucemie. Atunci, bolnavă împreună cu părinţii ei au alergat la Sfânta Parascheva şi cu multe lacrimi îi cereau ajutor şi sănătate. După două luni de rugăciuni stăruitoare şi Sfântul Maslu, tânăra s-a vindecat de această boală fără leac şi şi-a continuat studiile.

***

O femeie dintr-un sat aproape de Iaşi era greu bolnavă de stomac. Fiind internată pentru operaţie, s-a rugat mai întâi la Sfânta Parascheva, cerându-i cu credinţă şi cu lacrimi ajutor şi vindecare. Timp de trei zile după internare i s-au făcut toate analizele. La urmă i-au spus medicii:

- Femeie, du-te acasă că nu ai nimic!

***

În anul 1968, de hramul cuvioasei Parascheva, o creştină din Iaşi pregătea conserve pentru iarnă. Mama ei o îndemna:

- Fată, să nu faci una ca aceasta, căci astăzi este ziua Maicii noastre, Sfânta Parascheva!

- Mamă, a răspuns fiica, în fiecare zi este câte un sfânt, dar eu n-am timp să-i prăznuiesc pe toţi!

După o oră, femeia şi-a trimis copila în oraş să cumpere ceva. Pe stradă a fost lovită grav de o maşină şi apoi internată la spital. Mama copilei a alergat a doua zi la Sfânta Parascheva şi, după ce şi-a recunoscut păcatul, a cerut cu lacrimi iertare şi salvarea fiicei ei accidentate. După trei zile, copila s-a întors sănătoasă acasă.

***

Un inginer bolnav de plămâni a fost internat în spital la Iaşi pentru operaţie. Mama sa a mers atunci la moaştele cuvioasei Parascheva şi i-a cerut cu credinţă sănătate fiului ei. Timp de două săptămâni doctorii au amânat operaţia. Apoi, s-a observat că afecţiunea pulmonară s-a vindecat în chip miraculos. Atunci au zis bolnavului:

- Domnule inginer, aţi scăpat de operaţie. întoarceţi-vă sănătos acasă. Este cineva care se roagă lui Dumnezeu pentru dumneavoastră!

***

Unui copil de trei ani şi jumătate i s-a oprit brusc graiul. Atunci, mama a luat copilul în braţe şi a venit să ceară ajutorul cuvioasei, Sfânta Parascheva. Pe când se ruga ea cu lacrimi, deodată copilul a strigat:
- Mamă, mamă! Aici este Doamne-Doamne?
Mulţumind din inimă pentru ajutor la Sfânta Parascheva, mama s-a întors acasă cu copilul sănătos.

***

În anul 1955, doi soţi din Iaşi nu aveau înţelegere în casă. Într-o seară, femeia disperată a părăsit căminul. Zadarnic au căutat-o soţul şi fiica. Apoi copila s-a culcat, iar tatăl ei a alergat la Sfânta Parascheva şi s-a rugat cu lacrimi să-i întoarcă soţia cu bine înapoi. Ajungând soţul acasă, după o oră bate cineva în uşă. Era soţia! Avea chipul palid şi îngândurat.
- Unde ai fost, femeie? Ce ţi s-a întâmplat? a întrebat-o soţul.
- Diavolul mi-a dat în gând să mă sinucid. De aceea m-am aşezat pe linia trenului, aproape de gara Nicolina. Dar la orele 8 seara, pe când venea un tren cu viteză, fiica noastră, îmbrăcată în alb, vine la mine, mă apucă repede şi mă aruncă afară de pe linie. Aşa am scăpat de moarte şi de osânda iadului! După ce m-am întărit puţin, am mulţumit lui Dumnezeu că m-a izbăvit de acest cumplit păcat şi m-am întors acasă.
- Femeie, în seara aceasta la ora 8, fiica noastră era culcată, iar eu mă rugam la Sfânta Parascheva pentru tine. Aceea care te-a salvat nu era fiica noastră, ci însăşi Sfânta Parascheva! Să-i mulţumim ei, căci ea te-a scăpat de această cumplită şi dublă moarte, trupească şi sufletească.
De atunci este multă armonie şi bucurie duhovnicească în această familie creştină.

***

Pe timpul celor două războaie mondiale, oraşul Iaşi a fost protejat de bombardamente, iar Catedrala mitropolitană, unde se păstrează cinstitele moaşte ale maicii noastre, Sfânta Parascheva, nu a fost atinsă de nici un obuz. Căci, de 350 de ani, cuvioasa ocroteşte Moldova şi oraşul acesta binecuvântat. Bătrânii spun că ostaşii vedeau noaptea, în timpul războiului, o femeie uriaşă îmbrăcată în alb deasupra Iaşilor, ocrotindu-l de ocupaţie şi bombardamente.
Aşa ştie să ajute Sfânta Parascheva patria ei adoptivă, pentru credinţa fiilor ei!

***

În timpul marii secete din vara anului 1947, când mureau oamenii şi animalele de foame, s-au scos moaştele Sfintei Parascheva în procesiune prin satele Moldovei. Credincioşii le aşteptau şi le întâmpinau cu lacrimi de bucurie şi cu făclii în mâini. În urmă veneau nori de ploaie bogată şi adăpau pământul. Drept mulţumire, credincioşii se rugau şi înălţau câte o troiţă cu aducerea moaştelor maicii noastre, Sfânta Parascheva în satele lor.

Cel mai mult aleargă şi cer ajutorul cuvioasei maicii noastre, Sfânta Parascheva bolnavii, ţăranii, călugării şi studenţii. Mai ales în lunile de examene, racla cuvioasei este albă de cărţi, de caiete de şcoală şi pomelnice. ***Putem spune că moaştele cele mai iubite de credincioşi din ţara noastră şi din afară sunt, fără îndoială, moaştele Sfintei Parascheva, numită „cea grabnic ajutătoare şi mult folositoare".***

***

Mărturisesc părinţii bătrâni, care au fost martori oculari, despre o minune petrecută la racla sfintei, la 14 octombrie, 1952. De hram, pe când oamenii aşteptau la rând să se închine la racla Cuvioasei Parascheva, au venit să se închine şi două creştine bătrâne din Focşani. Văzând lume multă, au zis preotului de gardă, Arhimandritul Cleopa Ilie:
- Părinte, dă-ne voie să ne închinăm la Sfânta Parascheva, fără să mai stăm la rând, că suntem bolnave, şi să-i punem sub cap această pernă, pe care i-am adus-o de acasă drept mulţumire pentru ajutorul ce ni l-a dat.
- Dumnezeu să vă binecuvânteze, a zis Părintele Cleopa. Mergeţi şi vă închinaţi!
În clipa aceea, preoţii şi credincioşii au văzut un lucru cu totul sfânt şi minunat. Sfânta Parascheva şi-a ridicat singură capul, iar după ce femeile i-au pus perna adusă şi s-au închinat, Sfânta Parascheva şi-a lăsat iarăşi capul pe căpătâi ca mai înainte. Iată cât de mult iubeşte Sfânta Parascheva pe cei ce se roagă lui Dumnezeu şi sfinţilor Lui cu smerenie şi credinţă!

Sfânta Parascheva de la Iaşi se bucură în ţară de un cult deosebit, mai mult decât toţi ceilalţi sfinţi locali care au moaşte în România. În fiecare zi, la Catedrala mitropolitană din Iaşi, de dimineaţă până seara târziu, se face un mic pelerinaj local continuu, cu credincioşi de toate vârstele şi din toate locurile, veniţi la rugăciune. În mod deosebit în sărbători, în posturi şi în fiecare vineri, considerată „Ziua Sfintei Vineri", adică a cuvioasei Parascheva, vin mulţi credincioşi şi se închină la raclă cu credinţă, aducând flori, daruri şi îmbrăcăminte pe care le ating de racla cuvioasei pentru a dobândi ajutor, sănătate şi binecuvântare.

Dar cea mai mare zi de prăznuire din tot anul este ziua de 14 octombrie, ziua maicii noastre Sfânta Parascheva, când are loc unul din cele mai mari pelerinaje ortodoxe din ţara noastră, la care participă închinătorii de la sate şi oraşe, din toate colţurile ţării. Această zi este considerată un adevărat pelerinaj bisericesc naţional, care durează până la 3 zile. Încă din ajun se scot în faţa catedralei moaştele cuvioasei Sfintei Parascheva şi, timp de două zile şi două nopţi, credincioşii stau la rând pentru închinare.

În seara zilei de 14 octombrie, praznicul cuvioasei se încheie cu o procesiune în jurul catedralei, având în frunte pe mitropolitul Moldovei, care, împreună cu clericii şi credincioşii, cu lumânări în mâini, poartă racla cu moaştele cuvioasei Sfânta Parascheva, în sunetul clopotelor şi al frumoaselor cântări bisericeşti.

După aceea, se aşază moaştele în biserică la locul lor, se cântă paraclisul Sfintei Parascheva, apoi fiecare se întoarce la ale sale cu bucuria marelui praznic în suflet şi cu mângâierea Duhului Sfânt în inimă.

(sursa Patericul Românesc - Pr.Ioanichie Bălan)

Predici şi editoriale

Părintele Ilie Cleopa – Predică la Sfânta prea cuvioasa maica noastră Parascheva

Cel ce vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea sa şi să-Mi urmeze Mie (Matei 16, 24)

Iubiţi credincioşi, astăzi Biserica Ortodoxă face prăznuirea Sfintei cuvioase maicii noastre Parascheva, care a strălucit în lume cu viaţa sa sfântă, faptele cele bune, fiind împodobită de Dumnezeu ocrotitoare a Moldovei. ***Pentru nevoinţa şi petrecerea sa fără de prihană a binevoit Dumnezeu să o proslăvească pe pământ cu faceri de minuni şi să o pună ca o făclie mult luminoasă în sfeşnicul Bisericii Sale spre a lumina pe toţi şi a fi rugătoare, ajutătoare şi mângâiere tuturor celor ce aleargă la dânsa cu credinţă.***

Sfânta cuvioasă maica noastră Parascheva s-a născut în pământul Traciei, aproape de cetatea Calicratia, într-un sat ce se chema Epivat, din părinţi macedo-români dreptcredincioşi, care umblau neabătuţi în toate poruncile lui Dumnezeu, împodobindu-şi viaţa lor cu milostenii şi cu faceri de bine. Părinţii fericitei Parascheva au dat celor doi copii ai lor o creştere cu totul aleasă, deprinzându-i dragostea de Dumnezeu şi mila pentru oameni. Apoi părinţii ei, trecând în cereştile locaşuri, au lăsat pe Parascheva moştenitoarea casei împreună cu fratele său Eftimie, care mai târziu a fost episcop al Maditiei şi multe şi preaslăvite minuni a făcut acolo, atât în viaţa sa, cât şi după moarte.

După moartea părinţilor ei, ***fericita Parascheva a început o viaţă de aspră nevoinţă în rugăciune, post şi milostenii, păşind pe calea cea sfântă care duce la împărăţia lui Dumnezeu.*** Apoi, aprinzându-se de râvna pentru cele cereşti nu a voit să vieţuiască mai mult în lumea cea plină de tulburări. Deci, părăsind toată grija pământească s-a dus la o mănăstire de călugăriţe din pustiul Iordanului şi acolo petrecea viaţă îngerească, urmând văzătorului de Dumnezeu Ilie şi lui Ioan Botezătorul, mâncând numai verdeţuri şi din acelea foarte puţine. Apoi se chinuia de frig şi de arşiţă şi căuta cu ochii minţii sale numai la Cel ce poate a mântui de împuţinarea sufletului pe cei smeriţi cu inima. ***Dar cine va putea spune izvorul lacrimilor Cuvioasei Parascheva şi suspinele ei cele neîncetate? Sau ostenelile şi privegherile de toată noaptea, ispitele de la diavoli şi metaniile ei cine le va povesti, decât Unul Dumnezeu, care ştie şi vede toate?***

Ea nu mai purta grijă de cele pământeşti, ci numai de cele sufleteşti şi de ceasul judecăţii ce va să fie. Ca mireasă a lui Hristos neîncetat se pregătea să iasă întru întimpinarea mirelui iubit, zicând: "***Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc şi pe Tine Te caută inima mea***".

Apoi cugeta şi la cuvintele din Cântarea cântărilor: "***Spune-mi mie pe cine l-a iubit sufletul meu?***"; gândul ei era numai la cele de sus, adică, cum îşi va împodobi candela sa şi cum va ieşi cu fecioarele cele înţelepte întru întimpinarea Mirelui şi va auzi glasul cel dulce al Lui şi se va îndulci de vederea frumuseţii Lui. Alteori, pe când se ruga, zicea: "***Când voi veni şi mă voi arăta înaintea feţei lui Dumnezeu?***"

Aşa vieţuind ea în pustie, vicleanul diavol zavistuia bunătăţile ei şi se sârguia s-o înfricoşeze cu năluciri şi arătări mincinoase. ***Dar Sfânta Parascheva, mireasa cea bună a lui Hristos, îşi punea nădejdea sa spre Cel Preaînalt şi, făcând rugăciuni cu lacrimi, se însemna cu semnul Sfintei Cruci şi îndată se risipeau toate cursele vrăjmaşului ca o pânză de păianjen.***

Cu nişte osteneli ca acestea şi cu multe fapte bune împodobindu-şi sufletul, cuvioasa Parascheva s-a făcut mireasă iubită a lui Hristos şi cămară de taină a Preasfintei Treimi, devenind astfel biserică a Dumnezeului Celui Viu, curată şi neîntinată de păcat.

După cinci ani de nevoinţă în pustiul Iordanului, pe când se ruga cu mâinile înălţate spre cer după obiceiul sfinţilor, a văzut pe îngerul Domnului în chip de tânăr luminos, care i-a zis: "Lasă pustiul Iordanului şi te întoarce în patria ta,

pentru că acolo ţi se cuvine să-ţi dai trupul pământului, iar sufletul tău să treacă la cereştile locaşuri!"

Deci, cuvioasa, socotind puterea vedeniei şi înţelegând că porunca este de la Dumnezeu, se bucură de moartea cea trupească, dar se întristă de părăsirea pustiului, pentru că nimic nu curăţeşte aşa de bine sufletul şi nu-l aduce la chipul cei dintâi, precum viaţa de pustie şi liniştea.

Lăsând fără de voie pustiul, cuvioasa Parascheva a venit în împărătească cetate Constantinopol, s-a închinat în Biserica Preasfintei Născătoare de Dumnezeu din Vlaherna, s-a împărtăşit cu Trupul şi Sângele lui Hristos, apoi s-a dus în patria sa Epivat, unde a petrecut doi ani de zile neschimbându-şi osteneala cea pustnicească, adică postul, rugăciunea şi privegherile de noapte. Sosind ziua mutării sale către Dumnezeu, s-a rugat cu multe lacrimi pentru sine, pentru Biserică, pentru sfinţii slujitori, pentru sihaştri, pentru cei bolnavi şi pentru toată lumea, apoi şi-a dat sufletul cu pace în mâinile Domnului, iar trupul său, după obiceiul creştinesc, s-a îngropat în pământ la un loc neînsemnat pe malul mării.

Mai târziu, vrând Dumnezeu să proslăvească pe cuvioasa Parascheva, i-a descoperit sfintele ei moaşte într-un chip minunat ca acesta: ***Era un sihastru stâlpnic aproape de locul unde era îngropată cuvioasa. Deci s-a întâmplat că a murit un corăbier acolo, al cărui trup mirosea greu. Oamenii au săpat o groapă să îngroape trupul corăbierului. Dar după rânduiala lui Dumnezeu au aflat trupul nestricat al Sfintei Parascheva zăcând în pământ, şi fiind oameni nepricepuţi, au aruncat alături de moaştele cuvioasei trupul corăbierului şi, acoperindu-l cu pământ, s-au dus acasă.***

Într-o noapte, unul din acei oameni, anume Gheorghe, fiind iubitor de Hristos, pe când se ruga lui Dumnezeu în casa sa, a adormit şi a văzut în vedenie o împărătească şezând pe scaun luminat şi mulţime de ostaşi stând împrejurul ei. Unul din aceşti ostaşi, luându-l de mână, l-a ridicat de jos şi i-a zis: "Gheorghe, pentru ce aţi trecut cu vederea trupul Cuvioasei Parascheva şi aţi îngropat la un loc cu dânsul trupul cel necurat şi stricat? Deci, scoateţi-l din groapă şi-l puneţi la un loc ales, că a voit Dumnezeu să proslăvească pe roaba sa pe pământ". Asemenea şi acea împărătească în veşminte luminate i-a zis: "Degrabă scoţând moaştele mele, la loc însemnat să le puneţi, pentru că şi eu am fost ca şi voi şi patria mea este Epivatul, unde voi acum locuiţi!"

În aceeaşi noapte, o femeie cinstită, anume Eufimia, a avut aceeaşi vedenie. A doua zi au spus toate la oamenii cei dreptcredincioşi. Apoi au alergat cu

lumânări în mâini la moaştele cuvioasei Parascheva, pe care aflându-le în pământ întregi şi binemirositoare ca o comoară de mult preţ, le-au aşezat cu mare bucurie în biserica Sfinţilor apostoli Petru şi Pavel din satul Epivatului.

După multă vreme, credinciosul împărat româno-bulgar Ioan Asan, auzind de minunile ce se făceau la moaştele cuvioasei Parascheva, a trimis pe mitropolitul Marcu cu mulţi episcopi şi preoţi şi a adus cinstitele ei moaşte în oraşul Târnovo, unde se tămăduiau numeroşi bolnavi care veneau aici cu credinţă. După o vreme, când turcii au cucerit o parte din Imperiul Bizantin, cu îngăduinţa lui Dumnezeu, sultanul Baiazid dă moaştele Sfintei Parascheva lui Mircea cel bătrân, domnul Ţării Româneşti în anul 1393. Dar nu stau aici decât trei ani, că mâniindu-se turcii pe Mircea cel bătrân, după luptele de la Nicopole din 1396, au dat acest odor de mare preţ cnezinei Anghelina care le-a dus la Belgrad, unde de asemenea se vindecau mulţi bolnavi. Şi au stat moaştele cuvioasei Parascheva la sârbi, în Belgrad 124 de ani, din 1396 până în 1520, când sultanul Soliman le strămută la Constantinopol. Sfintele moaşte sunt răscumpărate apoi de la turci de Patriarhia din Constantinopol, unde stau 120 de ani.

În anul 1639, evlaviosul domn al Moldovei Vasile Lupu, terminând de zidit biserica Mănăstirii Sfinţii Trei Ierarhi din Iaşi, dorea să împodobească ctitoria sa cu moaştele unui sfânt renumit spre mângâierea poporului nostru binecredincios.

Deci, auzind Vasile Lupu de moaştele cuvioasei Parascheva şi dorind să le aducă la Iaşi, i-a împlinit Dumnezeu cererea astfel: Patriarhia din Constantinopol avea mari datorii către sultan şi neavând de unde plăti, patriarhul Partenie a acceptat să dăruiască moaştele Sfintei Parascheva lui Vasile Lupu, cu condiţia ca domnul Moldovei să-i achite datoria de 300 de pungi de galbeni pe care o datora turcilor. Deci achitând toată datoria Patriarhiei din Constantinopol, ***a primit odorul cel de mult preţ, adică moaştele Sfintei Parascheva, aduse la Iaşi cu mare alai şi cinste la 13 iunie, 1641, de către trei mitropoliţi - Ioanichie al Iraclei, Partenie al Adrianopolei şi Teofan al Paleopatariei.***

În marginea Iaşilor sfintele moaşte, însoţite de Vasile Lupu şi Mitropolitul Varlaam al Moldovei, au fost întâmpinate de un mare cortegiu de clerici, monahi şi credincioşi cu făclii aprinse în mâini şi au fost aşezate cu mare cinste în biserica Sfinţii Trei Ierarhi. Din anul 1641 până astăzi se face prăznuirea anuală, la 14 octombrie, a Sfintei Parascheva.

Moaştele cuvioasei Parascheva au stat în biserica Mănăstirii Sfinţii Trei Ierarhi timp de 250 de ani, adică până la 12 decembrie, 1888, când au fost strămutate în

noua catedrală mitropolitană unde se află şi astăzi. Această strămutare s-a făcut în urma unei mari şi înfricoşate minuni, pe care o aflăm scrisă în Vieţile Sfinţilor şi în Mineiul pe octombrie. Şi iată ce scrie despre aceasta: ***Moaştele cuvioasei Parascheva se păstrau iarna în sala gotică a lui Vasile Lupu, unde era paraclisul mănăstirii. Iată însă că din neglijenţă sau şi cu oarecare îngăduinţă dumnezeiască, în anul 1888, în noaptea de 26 spre 27 decembrie, paraclisierul a uitat o lumânare aprinsă în sfeşnicul de lemn de lângă racla sfintei, după slujba de miezul nopţii. După un ceas sau două, s-au aprins: sfeşnicul, aşternuturile, baldachinul şi veşmintele.***

Apoi însuşi sicriul cuvioasei Parascheva a fost cuprins de flăcări. Totul era o vatră de jăratec. Din această cauză s-au topit definitiv sicriul de aur, dăruit de domnul Vasile Lupu şi multe alte odoare de mare preţ. Abia în zorii zilei a fost simţit focul. Un elev de la şcoala ce funcţiona în curtea Mănăstirii Trei Ierarhi, a dat alarma. S-a adunat lumea, a venit şi bătrânul mitropolit Iosif şi văzând paraclisul în flăcări şi sicriul învăluit de jăratec, plângeau cu toţii şi ziceau cu durere: "Au ars moaştele Cuvioasei Parascheva!" Dar, stingându-se puţin văpaia, au răscolit jăratecul şi au văzut o înfricoşată minune. Sicriul cuvioasei Parascheva era învăluit de flăcări. Tot aurul şi argintul erau topite şi risipite de foc, iar sicriul de lemn era ars numai pe dinafară. Apoi, săltând capacul de lemn, au văzut că nici urmă de foc sau de căldură, nu pătrunsese înăuntru. Numai perna de sub capul sfintei era puţin afumată. Aceasta a fost cea mai mare minune făcută de cuvioasa Parascheva.

Cum a oprit ea focul să nu ardă sicriul de lemn şi nici un veşmânt din sicriu? Cum a dormit cuvioasa o noapte întreagă, nevătămată de jăratec, ca pe pat moale împărătesc aşternut cu flori? ***Cât de minunat este Dumnezeu între sfinţii Săi! Cel ce faci pe îngerii Tăi duhuri şi pe slugile Tale pară de foc...***

Deci, plângând cu toţi de bucurie şi dând slavă lui Dumnezeu şi mulţumită cuvioasei Parascheva, au căzut cu toţii în genunchi şi au făcut acatistul Sfintei. Apoi, însuşi mitropolitul împreună cu clericii, au luat sfintele moaşte şi le-au dus în noua catedrală. Iar în locul vechiului sicriu topit de foc, evlaviosul mitropolit Iosif, numit de credincioşi "cel sfânt", a făcut un nou sicriu de argint care se vede şi astăzi, a pus în el sfintele moaşte şi le-a aşezat în partea dreaptă a catedralei, unde se păstrează nestrămutate până în zilele noastre. Iar sicriul de lemn ars numai pe dinafară, se păstrează în biserica de alături, ca o mărturie a minunii ce s-a făcut atunci de cuvioasa maica noastră Parascheva.

Iubiţi credincioşi, astăzi toţi credincioşii sunt în sărbătoare. Astăzi se prăznuieşte patronul cel de peste an, prea cuvioasa maica noastră Parascheva, ocrotitoarea Moldovei, rugătoarea şi grabnic ajutătoarea tuturor credincioşilor care cer mijlocirea ei. În această zi se adună la Catedrala mitropolitană de la Iaşi, încă din ajun, mii de credincioşi care vin să se roage, să se închine şi să sărute cu evlavie racla cu moaştele Sfintei Parascheva. Iată sunt aproape 350 de ani de când această mireasă a lui Hristos ne ocroteşte cu sfintele ei moaşte. Ce slujbe frumoase şi cântări alese nu se fac acum în sfintele noastre mănăstiri, în cinstea cuvioasei Parascheva? Şi câte credincioase nu-i poartă cu evlavie numele, îi citesc acatistul şi îşi dobândesc cererea lor? Dar cine poate spune de câte primejdii nu ne-a scăpat Dumnezeu, de-a lungul secolelor, cu mijlocirea cuvioasei?

De aceea, fraţi creştini, suntem datori să cinstim pe sfinţi că ei sunt "prietenii lui Dumnezeu" şi rugătorii noştri la cer. Să cinstim cu credinţă şi pe cuvioasa Parascheva, să-i sărutăm cu evlavie sfintele ei moaşte ori de câte ori avem posibilitatea. Apoi să citim adesea acatistul ei, cântându-i cu toţii într-un glas această scurtă rugăciune: ***Bucură-te, Paraschevo, mult folositoare!***

Amin.

Părintele Sofian Boghiu - Predică la Sfânta cuvioasă Parascheva

Fraţi creştini, suntem la încheierea zilei în care ***am prăznuit pe Sfânta cuvioasă maica noastră Paraschiva*** [*Cuvânt rostit luni 14 octombrie 1985.*].

La Iaşi, în acest ceas de seară încă, sfântul ei trup se află pe un postament înalt, un baldachin în faţa catedralei. Lumea, la lumina lumânărilor aprinse în număr mare în jurul sfintei sale racle, se pleacă şi sărută cu evlavie sfântul ei trup.

De ce arată cinste unui trup mort? Aşa se întreabă unii. Fraţi creştini, noi, oamenii, creştinii îndeosebi - şi toţi oamenii sunt, cu o anumită măsură, fiii lui Dumnezeu - ***noi, oamenii avem această calitate deosebită, suntem temple vii ale Duhului Sfânt. Sufletul nostru e legat de acest templu dumnezeiesc, în el locuieşte Dumnezeu, dacă Îl primim. Dacă Îl dăm afară, rămânem goi de El, numai noi rămânem.***

Sfântul Pavel spune aşa: ***„Nu ştiţi voi oare că sunteţi templele Duhului Sfânt?”*** Şi mai adaugă: ***„Dacă va profana cineva acest templu al lui Dumnezeu care este în voi, îl va sfărâma Dumnezeu” [Corinteni 3,16-17.]*** adică îl va părăsi (…).

De ce trupul Sfintei Paraschiva, al Sfintei Filofteia, al Sfântului Ioan cel nou de la Suceava, Dimitrie Basarabov ca şi al Sfântului Grigorie de la Bistriţa, „olteanul", de ce sunt trupuri neputrezite?

Sunt aşa, pentru că toată viaţa lor au lucrat asupra trupului, îndumnezeindu-l. Harul dumnezeiesc care este în fiecare din noi de la botez lucrează în noi, dacă noi stăm deschişi.

Aşa cum dacă închizi porii de pe mâna sau de pe trupul tău te sufoci, aşa se întâmplă dacă ne închidem la venirea harului asupra noastră, a acestei energii dumnezeieşti. Dacă suntem deschişi, cum a fost plăcut lui Dumnezeu de veacuri, harul intră în noi, lucrează în noi, ne luminează şi pregăteşte, îndumnezeieşte acest corp de lut care e trupul nostru. ***Din oameni stricăcioşi, din trupuri care putrezesc şi pe care le mănâncă viermii, cum ştim cu toţii, trupurile acestea rămân nestricăcioase, rămân cu adevărat temple ale Duhului Sfânt, în care locuieşte Dumnezeu, acolo, în ele, chiar şi după moarte.***

Aşa se întâmplă şi cu acest corp al Sfintei Paraschiva, ale cărei moaşte le aflăm la Iaşi şi a cărei icoană este înaintea ochilor noştri aici. Deci Sfinţii sunt temple ale Duhului Sfânt, sunt vase alese ale lui Dumnezeu - care întreţine mereu acest oxigen dumnezeiesc, am putea spune, care menţine această prospeţime a vieţii duhovniceşti în ei [şi] în noi, dacă rămânem deschişi la lucrarea Lui în noi.

Cum au ajuns Sfânta Paraschiva şi toţi Sfinţii în această stare de îndumnezeire? Aşa cum spune Scriptura: ***„Nu ştiţi că sunteţi dumnezei?"*** **[** *După ps. 81,6.***]** - ***dumnezei creaţi, aşa sunt oamenii. Însă noi facem invers, nu acceptăm aceasta menire a noastră. Ce-au făcut ei de au ajuns aşa?*** **Au trăit înţelepţeşte, au trăit cumpătaţi, au fost omenoşi, au fost smeriţi, şi-au cunoscut măsura propriei lor fiinţe.** Nu s-au crezut mai mult sau mai puţin decât erau cu adevărat şi tot ce au primit, au primit ca din afară – de la oameni, de la părinţi, de la mediul în care

trăiau, în care [şi noi] ne dezvoltăm şi ne adunăm cunoştinţe – şi de la Dumnezeu Care [pe toţi] ne întreţine mereu, Care este însăşi viaţa noastră. Şi, ca să se poată menţine acest echilibru statornic în viaţă - singuri nu putem, că ies patimile din noi şi ne prăbuşim - ***e nevoie să ţinem legătura mereu cu acel Cineva care este mereu prezent în preajma noastră.***

Un exemplu foarte banal vreau să vă spun. ***Mergi în tramvai şi adeseori e multă aglomeraţie şi dacă nu te ţii de câte un scaun sau de bara de sus, aşa te tălăzuieşte încât poţi să cazi. Dacă te poţi ţine măcar de bara de sus, oricât te-ar îndemna, ai un sprijin, stai acolo chiar dacă te roteşti împrejurul acestei mâini suspendate. Aşa este viaţa creştină, dacă avem un sprijin, un suport deasupra noastră, viaţa ne tălăzuieşte cum ştiţi, însă oricât ne-ar tălăzui, dacă avem un sprijin, un suport prin care să se scurgă această energie în noi, rezistăm.***

Sfinţii martiri erau arşi pe rug, o movilă de lemne uscate ardea acolo, se topea carnea şi ardeau oasele lor şi ei cântau. Sfânta Perpetua era în arenă, era ridicată în sus şi trântită într-o parte şi în alta de o vacă sălbatică şi când s-a terminat această cumpănă grea a întrebat-o cineva: „Cum te simţeai atunci?” – „Eram veselă, Hristos pătimea în mine”.

Aşadar noi toţi suntem temple ale Duhului Sfânt, locaşuri, unelte ale Dumnezeului celui viu, totdeauna prezent în viaţa noastră. Dacă cineva are de-a lungul vieţii lui o ispită, o aventură ca a fiului risipitor din Evanghelie şi o ia pe calea greşită şi ajunge (…) din prăpastie în prăpastie, ajunge mai jos, într-o decădere mai mare, dacă totuşi se roagă pentru el cineva sau el însuşi se roagă şi

vine în mintea şi în inima lui duh de pocăinţă, de întoarcere către Dumnezeu [şi] se întoarce, Dumnezeu îl primeşte. Dacă îşi continuă această stare de umilinţă, de recunoaştere a păcatelor sale, Dumnezeu îl spală şi îi curăţă tot şi rămâne înaintea Lui curat şi luminos şi poate ajunge la o viaţă de sfinţenie.

Aşa s-a întâmplat şi aşa veţi asculta, dacă veţi avea răbdare în continuare, această istorioară pe care o să o citesc eu acum, dintr-o cuvântare a părintelui Cleopa de la Sihăstria [*Citit, probabil, în manuscris şi publicat ulterior, cu mici îndreptări: Despre puterea milosteniei şi pocăinţa cea adevărată, în:* Ne vorbeşte Părintele Cleopa, 10, ed. 2-a, Mănăstirea Sihăstria 2004, *p.56-65.*].

Cum cineva care a ajuns într-o stare de mare decădere morală, totuşi s-a redresat şi a ajuns la un mare grad de sfinţenie, fără ca lumea din jurul lui să ştie acest lucru, ştia numai Dumnezeu. Şi acea stare de umilinţă, de pocăinţă, a dobândit-o mai ales prin nişte fapte de milostenie pe care le-a făcut de-a lungul vieţii lui ticăloase. Şi de câte ori făcea o milostenie, îi ruga pe cei care primeau darul lui: „Nu mă uitaţi în rugăciunile voastre”. Şi veţi asculta acest cuvânt şi veţi reţine, pentru că în el se cuprinde un mare adevăr pentru viaţa fiecăruia din noi:

„Era un mare pustnic cu numele Pafnutie în Egipt. Acesta [...] era vestit prin înţelepciunea lui, prin cuminţenia lui. Şi avea darul preoţiei, desăvârşit prin fapta cea bună şi făcător de minuni. Dar odată, acest mare sihastru a fost ispitit de gândul acesta: cine ar fi ca el asemenea la fapta bună şi dacă mai este cineva dintre oameni care să-l întreacă pe el în lucrarea duhovnicească. Vin asemenea gânduri pentru cei care se roagă, care citesc Psaltirea sau acatiste în timpul nopţii, ***le vine câte un gând viclean, de şarpe şi, fără să-şi dea seama, se compară cu cineva care nu se roagă, care în acel ceas de miez de noapte păcătuieşte şi se socoteşte mai presus de persoana respectivă. Când a gândit aşa, a căzut din Rai.*** Deci se gândea el: *cine ar fi asemenea la fapta cea bună şi dacă mai este cineva dintre oameni care să-l întreacă pe el în lucrarea duhovnicească.* ***Acesta poate a fost un gând de mândrie sau poate anume a venit acest gând în inima sa ca Dumnezeu să-i arate lui tainele Sale, pe care el încă nu le cunoştea.***

Şi zăbovind gândul acela în inima lui, a alergat la Dumnezeu prin rugăciune şi s-a rugat din toată inima ca Domnul să-i descopere acest lucru, adică să-i arate cine are, asemenea lui, vieţuirea duhovnicească sau de este cineva care îl întrece.

Şi aşa, rugându-se el cu stăruinţă către Preabunul Dumnezeu, a auzit un glas zicându-i, ascultaţi aici: „«Pafnutie, încă nu ai ajuns în măsura cutărui cimpoiaş care cântă pe la nunţi în oraşul Alexandria Egiptului»”.

Era marele Pafnutie lăudat de toată lumea şi altul, un cimpoiaş, un cântăreţ pe la nunţi era mai mare decât el înaintea lui Dumnezeu.

„La auzirea acestor cuvinte, bătrânul pustnic a oftat, a suspinat din greu, s-a smerit foarte cu mintea şi inima lui, zicându-şi: «Dacă eu încă n-am ajuns în măsura acelui lăutar ce cântă pe la nunţi şi dacă acela este mai bun decât mine, apoi mare este puterea Mântuitorului meu. Nici n-am să mănânc şi nici n-am să beau până când nu voi afla pe acel om minunat pe care mi l-a descoperit Dumnezeu». Aşa bătrânul pustnic şi-a luat toiagul său şi a pornit spre oraşul Alexandria”.

Era departe, în munţi, înspre Abisinia, pe acolo era pustia în care locuia acest bătrân. Avea o cale lungă şi grea să ajungă până la Alexandria, cetatea capitală. Ajungând el acolo cu multă osteneală, căuta pe acel cimpoiaş întrebând din om în om, până ce l-a aflat în casa lui, pregătindu-se tocmai atunci să se ducă de-a cânta la o nuntă. Acela când l-a văzut pe bătrânul sfânt cu barbă albă ca zăpada şi cu haine vechi, pustniceşti, pe el, a căzut în genunchi înaintea lui şi s-a închinat până la pământ. Apoi, ducându-l în casă după obiceiul locului, i-a spălat picioarele sale cu apă rece, că aşa era căldura de mare şi fierbinţeala şi apoi i-a pus masa.

Dar Sfântul Pafnutie i-a zis: «Mă jur pe Dumnezeul Cel viu că nu voi gusta din masa ta, nici nu mă voi odihni la tine în casa până când nu-mi vei spune viaţa ta şi care sunt faptele tale cele bune».

Iar cimpoiaşul i-a spus: «Sfinţite părinte, ce viaţă şi ce fapte bune cauţi la mine, un lăutar care-L supără pe Dumnezeu cântând pe la nunţi, smintind pe alţii?»

Atunci Sfântul sihastru i-a spus din nou: «Te jur pe Dumnezeu să nu ţii taina ascunsă de mine, căci eu nu de voia mea am venit aici, ci sunt trimis la tine de Îngerul Domnului».

Atunci cimpoiaşul i-a spus: «Ce lucru vrei să auzi de la mine, părinte sfinte, că eu în viaţa mea am fost căpetenie de tâlhari şi nu este păcat pe care să nu-l fi făcut eu. Iar acum, după cum vezi, sunt lăutar şi cânt pe la nunţi. Deci ce fapte bune poţi să afli de la un asemenea om?»

Sfântul bătrân i-a zis: «Eu am venit aici nu ca să-mi spui faptele tale cele rele, ci pe cele bune. Deci te-am întrebat în numele Domnului Dumnezeu şi nu poţi să tăinuieşti ceea ce caut eu de la tine. Căci eu cu multă osteneală, cu foame şi cu sete, din munţi îndepărtaţi am venit până la tine ca să mă folosesc».

Atunci cimpoiaşul a chemat pe soţia sa şi i-a zis: «Du-te, te rog şi adu un scaun pentru sfântul bătrân, că iată, stă în picioare şi se osteneşte după atâta cale».

După ce a şezut bătrânul sihastru pe scaun, cimpoiaşul a început a-i spune aşa: «Părinte sfinte, eu păcătosul şi necuratul nu sunt vrednic să primesc în casa mea un asemenea om ca sfinţia ta, că multe răutăţi am făcut în viaţa mea. Dar pentru că m-ai jurat cu numele Domnului şi fiindcă zici că ai avut vestire de la înger să vii la mine, păcătosul, cel cu totul nevrednic, apoi îţi voi spune sfinţiei tale şi unele fapte bune pe care le-am făcut pe vremea când eram şef de tâlhari şi aveam sub conducerea mea mai mult de treizeci de hoţi asemenea mie. Şi iată ce-am să-ţi povestesc.

Mergând noi odată călări pe cai şi pe cămile, pentru a mai da vreo lovitură şi a prăda pe undeva – că deşi făceam stricăciuni mari şi mai băteam pe unii, dar moarte de om n-am făcut niciodată - deodată, mergând noi prin pustie, iată că întâlnim o fată foarte frumoasă la chip, care mergea pe o cărare. Când au văzut-o tovarăşii mei, care erau şi ei cam ameţiţi de vin, au vrut să o prindă şi să o batjocorească. Iar aceea, văzându-se în această primejdie şi cunoscând că eu sunt mai marele lor, a alergat la mine cu lacrimi şi s-a prins de picioarele mele, rugându-mă să nu o dau pe dânsa acelora ca să o batjocorească. Şi mi-a spus: Eu domnule vătaf, am pierdut nişte vite şi acum m-am rătăcit pe aici căutându-le şi iată că am căzut în mâinile voastre. Dar vă rog foarte mult, pentru Dumnezeu, nu mă lăsaţi. Fie-vă milă de mine, care nu am pe nimeni în pustia aceasta ca să mă ajute, decât pe Bunul Dumnezeu.

Iar eu i-am zis: Nu te teme, fata, că nu ţi se va întâmpla nimic. Numai îţi cer ca şi tu în viaţa ta să te rogi lui Dumnezeu să facă milă cu mine şi să mă scape de primejdie şi de moarte năprasnică. Şi aşa am dat ordin la toţi, ca nimeni să nu se atingă de ea, ci să o lase să se ducă în pace. Văzând biata fată că a scăpat de primejdie şi de batjocură, mi-a sărutat picioarele şi mi-a zis: Să-ţi dea Dumnezeu plată în ziua Judecăţii şi să aibă milă de tine, precum şi ţie ţi-a fost milă de mine. Zicând acestea, s-a dus în drumul ei."

Iată milostenia acestui fost tâlhar.

„Mai trecând apoi câţiva ani de hoţie, s-a întâmplat că am dat peste altă fată tânără şi frumoasă lângă cetatea Alexandriei, în pădure, care ţinea în mână o funie, lângă un copac şi se pregătea să se spânzure. Îndată ce au văzut-o soţii mei, au prins-o şi voiau să-şi bată joc de ea. Dar eu le-am spus: Daţi-i pace, să vedem ce are să facă şi ce gând are. Şi am întrebat-o: - Ce-i cu tine, fată? Iar ea a răspuns: – Văd că voi sunteţi hoţi. Deci vă rog pe voi să mă omorâţi, aici, căci nu mai vreau să trăiesc. Iată, dacă nu soseaţi voi, cu funia ăsta eram gata să mă spânzur.- Dar de ce? am întrebat.- Un băiat de bun neam a vrut să mă ia în căsătorie. Dar acum nu mai vrea să mă ia pe mine, pe motiv că sunt săracă; iar el are avere multă şi de aceea vrea să ia pe o altă fată bogată, asemenea lui. – Şi ce ţi-a zis mirele tău? – Mi-a spus că dacă nu am o sută de galbeni de aur, nu mă ia. Şi eu am numai patru şi mama mea este văduvă şi săracă. Atunci mie mi s-a făcut milă foarte tare de frumuseţea şi tinereţea ei, precum şi de sărăcia şi necazul în care se afla şi am zis tovarăşilor mei: Daţi fiecare dintre voi câte cinci galbeni. Iar eu i-am dat o sută şi aşa cu totul s-au făcut peste 250 de galbeni pe care i-am dat feţei în mână, zicându-i: Du-te, copilă, cu Dumnezeu şi să ai parte de o căsătorie fericită, numai ai grijă ca în rugăciunile tale să nu ne uiţi nici pe noi. Atunci biata fată, văzând această întâmplare fericită care i-a schimbat necazul în bucurie, a lăcrămat şi a zis: Să facă Dumnezeu milă cu voi, aşa precum şi voi m-aţi miluit pe mine. Plecând ea, am zis către soţii mei de tâlhărie: Vedeţi, măi fraţilor, că am avut fericita ocazie să scoatem un suflet de la moarte? Iară unii din ei au şi plâns de bucurie, că i-am oprit a face rău unui suflet deznădăjduit de viaţă. Apoi am aflat că, ducându-i la Alexandria şi văzând tânărul că are atâţia galbeni, acela o rugă să meargă după el şi aşa s-au făcut toate după dorinţa lor. Altă faptă bună.

Apoi, altă dată, mergând noi prin văile munţilor, am găsit o altă femeie tânără, dar slabă că abia se ţinea pe picioare şi plângând cu amar, era gata să moară de foame. Şi-am întrebat-o: - Ce-i cu dumneata pe aici? Iar ea, căzând în genunchi, a început a spune aşa: - Domnilor, nu vă cunosc, dar vă rog, dacă aveţi o bucăţică de pâine, daţi-mi, căci altfel mor de foame. Sunt şapte zile de când n-am gustat nimic, nici apă şi nici hrană. Soţul meu este căpitan de vapor şi a pierdut corabia într-o furtună, dar el a scăpat viu. Însă l-au condamnat la închisoare pe viaţă, învinuindu-l că n-a condus bine corabia şi că de aceea a pierdut încărcătura cu averea în valoare de 5000 de galbeni. Şi aşa pe soţul meu l-au ridicat şi toată averea noastră a fost sigilată, încă şi pe copiii noştri i-au luat. Iar eu de abia am scăpat cu fugă de n-am căzut în mâinile lor şi aşa am venit în pustia aceasta, rugându-mă lui Dumnezeu, că ori să mor aici, ori de este voia Lui să mai trăiesc, să facă milă cu mine, cu judecăţile pe care le ştie, să facă minune cu mine ca să scap cu zile şi să nu mă închidă şi pe mine pe toată viaţa.

Aşa m-am rugat, fiind hotărâtă mai bine să mor aici de foame şi sete, decât să merg în cetate, unde ştiu ce mă aşteaptă. Aşadar, văzând eu primejdia în care a căzut această familie, am zis către acea femeie prea-necăjită: - Femeie, cât ai zis că a pierdut sotul tău? Ea zis: - Pe la 5000 de galbeni. Atunci i-am zis: - Hai cu noi. Ea zice: – Nu pot merge, căci după cum vedeţi, am slăbit foarte mult de foame şi sete. Atunci i-am dat să mănânce pâine şi să bea apă şi după puţină odihnă, întărindu-se întrucâtva, încet-încet a mers cu noi până la peştera noastră tâlhărească. Însă ea se temea foarte mult, neştiind ce hotărâre vom lua asupra ei. Când am ajuns la peşteră, ea a căzut în genunchi la rugăciune către Dumnezeu, apoi a zis către noi: - Vă rog, fraţilor, să vă fie milă de mine, căci vedeţi în ce necaz sunt. Atunci eu i-am zis: – Femeie, eu sunt căpetenie peste ceata aceasta de hoţi. Priveşte la vasul acesta plin cu bani de aur. Ia-ţi de 5000 de galbeni. Iar femeia, uimită, neavând în ce-i pune, a luat basmaua de pe cap şi numărând banii, i-a pus în ea. Apoi i-am dat pâine să se hrănească şi, scoţând-o până aproape de cetate, ne-am despărţit de ea spunându-i: - Du-te, femeie, şi plăteşte ceea ce datorati statului şi scoate-ţi sotul, copiii şi averile voastre. Aceasta, sfinte părinte, a fost în viaţa mea a treia faptă bună făcută cu femeile.

Altă dată, mergând cu ceata mea de tâlhari prin pustie ca să ne ascundem prăzile ce le făcusem, am întâlnit doi oameni, fraţi de mamă după spusa lor. Aceşti oameni erau numai în cămaşă, desculţi, cu capetele goale şi foarte trişti. Eu, văzându-i, i-am întrebat: - Unde mergeti voi aşa, prin pustia aceasta? Iar ei au zis: - Domnule, noi am avut asupra noastră averea unui mare dregător împărătesc. Şi fiind noi paznicii acelui aur, într-o noapte a venit o ceată de hoţi, a spart casa dregătorului care tocmai atunci era plecat şi a luat acea avuţie în valoare de 10 000 de galbeni. Când a venit boierul, a dat vina pe noi, spunând că am fost complici cu acei hoţi la prădarea averii lui. Iar noi, văzând primejdia în care am căzut, am fugit, ca să nu ne ia în stăpânire şi să ne pedepsească cu amare chinuri şi închisoare. Atunci eu le-am spus: - Întoarceţi-vă înapoi, căci pe boierul acela îl ştiu eu (căci ei fuseseră hoţii care l-au prădat) şi o să-l facem să-şi găsească toate lucrurile care i s-au furat, dar cu condiţia să vă dea vouă pace. Ei au zis: - Noi, domnule, nu ne mai întoarcem, căci am auzit că acel boier vrea să ne piardă cu moartea. - Nu vă temeţi, le-am zis, haideţi cu noi. Şi aşa au prins curaj şi s-au întors. Iar când a înserat, ne-am dus cu ei la boier şi i-am spus: - Ştii cine te-a prădat? – Nu. – Noi, pe care ne vezi! Apoi am adăugat: Iată lucrurile tale şi banii tăi. Ia-le şi să ştii că dacă vei pedepsi pe aceşti oameni nevinovaţi, apoi vom veni pe când nici nu gândeşti şi îţi vom lua şi averea şi viaţa. Şi aşa acela cu jurământ a făgăduit că nu-i va pedepsi pe acei oameni nevinovaţi, care adormiseră tocmai în vremea când noi am prădat pe acel boier.

După o vreme, sfinte părinte Pafnutie, am căzut şi noi în mâna stăpânitorilor, că aşa este viaţa de tâlhar. Ceata s-a desfiinţat şi eu am fost bătut şi schingiuit. Am dat înapoi pe cât am putut din cele furate şi fiindcă nu făcusem în viaţa mea moarte de om, am scăpat cu 20 de ani închisoare. După o vreme a fost o oarecare graţiere şi mi s-a mai scăzut din ani şi aşa am venit şi eu la casa mea, având vârsta de peste 50 de ani.

Şi văzând că nu am cu ce trăi, fiind foarte sărac, m-am apucat să cânt şi eu din cimpoi pe la nunţi, căci ştiam bine să cânt din tinereţile mele, ca să-mi câştig astfel pâinea cea de toate zilele. Şi aşa până azi îmi petrec zilele cu soţia mea, cu care, după ce am venit de la închisoare, m-am sfătuit să trăiesc în curăţie, ca fraţi, ea învoindu-se bucuroasă la acest lucru, fiind femeie cu frica lui Dumnezeu. La Sfânta biserică mergem, din toată sărăcia noastră facem puţină milostenie şi pe cât putem, ne rugăm şi postim. Iată, sfinte părinte, aceasta este petrecerea noastră pe acest pământ.

Atunci Sfântul Pafnutie a zis: «Frate, lasă cântările acestea lumeşti care strică sufletele multe şi hai cu mine la călugărie, iar pe soţia ta du-o la o mănăstire de călugăriţe».

Auzind ei de la Sfântul bătrân aceste cuvinte, cu mare bucurie s-au făgăduit să facă cele poruncite lor. Şi nu după multă vreme, cimpoiaşul Ioan – căci aşa îi era numele – a venit în pustie la Sfântul stareţ. Iar acesta l-a pus într-o peşteră aproape de el şi l-a învăţat cum să se roage, dându-i o Psaltire în mână spre a o citi ziua şi noaptea. Iar hrana cea de trebuinţă o dată pe zi o primea de la bătrânul.

Aşa fericitul Ioan cimpoiaşul a petrecut în sfânta pustnicie 15 ani, după care, văzându-şi cu 40 de zile mai înainte sfârşitul, s-a mai spovedit o dată de tot ce greşise, s-a împărtăşit din mâna stareţului celui sfânt cu Preacuratele Taine ale lui Hristos şi adormind în Domnul ca un fericit sihastru, s-a dus să se odihnească cu Sfinţii lui Dumnezeu întru desfătarea cea negrăită şi veşnică".

(în: Părintele Sofian, Editura Bizantină, 2007, Bucureşti)

Protosinghel Dr. Vasile Vasilache - Predică la Sfânta cuvioasă Parascheva

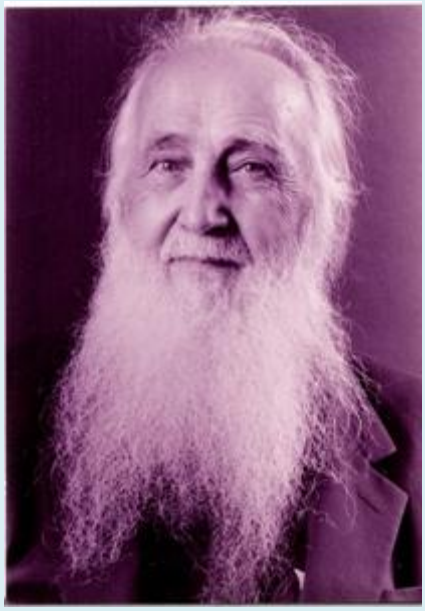

Fraţi creştini,cine-şi alege pe Hristos Domnul de temei al vieţii sale, cu jertfe chiar, năzuieşte să-i împlinească voia Sa şi astfel să fie cu El şi numai cu El. De aceea **cine-şi are aprinsă flacăra iubirii de Dumnezeu în inimă, totul preţuieşte în legătură cu dragostea cea mare pe care trebuie să o arate faţă de Părintele din ceruri**. Unii ca aceştia şi în singurătate şi în cea mai mare pustie de se poate, se simt fericiţi din clipa în care ei sunt aproape şi cât mai aproape de Mântuitorul. Ei nu se uită nici la sălbăticia firii, nici la vrăjmăşia fiarelor, nici la ger, nici la arşiţă, nici la foamete, şi ***postesc şi priveghează, numai să aibă fericirea de a fi gata oricând să fie cu Hristos. Şi aşa să-i găsească şi pe ei ca pe cele cinci fecioare înţelepte cu candelele aprinse, căci nu ştiu în ce timp şi în ce oră din zi şi noapte va veni Mântuitorul ca un mire scump dragostei lor. De aceea ei mereu se pregătesc să fie cât mai aproape de Dumnezeu şi cât mai departe de tot ceea ce desparte pe om de Domnul. Acolo, în singurătatea firii, oamenii cuvioşi trăiesc în prezenţa lui Dumnezeu, simţindu-I atotputernicia şi bunătatea Sa...***

Şi cine a gustat odată din acest bun al singurătăţii, apoi nu numai că nu-l părăseşte, dar şi pe alţii îi îndeamnă, grăindu-le numai prin pilda vieţii lor: ”***Gustaţi şi vedeţi că bun este Domnul***”. (Psalm 33, 8).

Fraţi creştini, de ne vom arunca privirile noastre peste veacuri, vom vedea că o aslfel de viaţă a avut şi Sfânta cuvioasă maica noastră Parascheva. ***Deşi născută dintr-o familie de neam mare, cu multe şi întinse avuţii, ea totuşi dăruită fiind în suflet cu flacăra iubirii de Dumnezeu, nu privea la toate bogăţiile acestei lumi,***

decât ca la nişte vistierii cu care să-şi arate dragostea de oameni şi de Dumnezeu. Şi aşa încă de mică a încercat să urmeze lui Hristos Domnul: hainele ei cele bune şi le dădea foarte adesea la săraci, iar cu bunătăţile hranei sale ospăta pe cei flămânzi. Dar pentru acestea era mustrată şi bătută chiar de părinţi, care o doreau pe ea şi numai pe ea ca pe o prinţesă. Ei o pregăteau pentru slava lumii acesteia, iar ea se îngrijea pentru slava cea veşnică a lui Dumnezeu. De aceea ea, din dragoste de Dumnezeu, împlinea şi cu mai multă râvnă, cuvântul cel sfânt: ”***Împarte pâinea ta cu cel flămând, adăposteşte în casa ta pe cel sărman, pe cel gol îmbracă-l şi nu te ascunde de cel de un neam cu tine. Atuncea lumina ta va răsări ca zorile, şi tămăduirea ta se va grăbi. Dreptatea ta va merge înaintea ta, iar în urma ta slava lui Dumnezeu... Atuncea lumina ta va răsări în întuneric şi bezna ta fi-va ca miezul zilei!...*** (Isaia 58. 7 10).

Şi iată că cele grăite de Dumnezeu s-au împlinit întocmai şi cu ea! Pe când era mustrată mai mult că face milostenie, pe când era oprită de a mai împărţi pâinea cea caldă a bunătăţii celor flămânzi, şi pe când bătaia părinţilor îi întunecase viaţa şi judecata ei, atuncea ”***o lumină îi străluci în întuneric***” (I Petru 1, 9), iar ea potrivit aceluiaşi sfat sfânt, ”***şi-a îndreptat ochii într-acolo***” (Psalm 119, 105). ***Şi aşa a ajuns ca ea să vadă lumină, căldură şi bunătate în singurătatea pustiei, acolo unde omeneşte judecând, noi vedem întuneric, frig şi vrăjmăşie...*** Era glasul profetului de demult, care-i grăise în chip tainic fecioarei din Epivatul Traciei: ”***Vino să ne suim în muntele Domnului, că în casa lui Dumnezeu şi El ne va învăţa căile Lui şi vom merge pe cărările Lui***". (Isaia 2, 3). Şi aşa se şi întâmplă, ***căci la muntele faptelor bune alergând Parascheva şi nourul vedeniilor plecându-se a văzut pe Însuşi Dumnezeu***”. (Pesna III la canon). ***Aici ea învăţă cele ale cuviosiei: smerenia, cugetul cumpătat, curăţenia inimii, nevinovăţia întregii ei fiinţe, şi ascultarea întru totul de Dumnezeu. Şi aşa trăi ani mulţi în sihăstriile Traciei, apoi în mănăstirile Iracliei din Asia Mică, iar în cele din urmă, în pustiile Iordanului. ”Băutură întrebuinţa apa din izvor..., iar trebuinţa aşternutului o împlinea o rogojină, cât priveşte de îmbrăcăminte avea o haină sărăcăcioasă... Peste toate acestea însă, înflorea dragostea de Dumnezeu pe care mereu Îl lăuda cu buze nevinovate, iar vârful îmbunătăţirilor, smerita cugetare, le cuprindea pe toate”.***

După ani şi ani de zile, ***apropiindu-se sfârşitul acestei vieţi pământeşti, Cuvioasa Maică a fost vestită printr-o vedenie ca să se întoarcă în ţinutul Epivatului***, unde adormind în Domnul ca şi proorocul de demult în munte, de-acolo şi-a trimis sufletul în împărăţia de peste veac, iar trupul i-a fost pus sub brazda pământului...

Fraţi creştini, ***din clipa în care omul îşi arată dragostea sa de Dumnezeu, imediat vine să se reverse şi dragostea lui Dumnezeu faţă de om.*** Şi aceasta a simţit-o mai ales Sf. Cuvioasa Parascheva în această viaţă, dar o vedem şi noi care trăim la opt sute şi ceva de ani după moartea ei. Căci nu la mult timp după adormirea intru Domnul a Sfintei, au fost descoperite în chip minunat Sfintele ei Moaşte, împlinindu-se şi prin această spusele psalmistului: ”***Că scumpă este înaintea Domnului moartea cuvioşilor Săi***”.

În acele pustietăţi ale Epivatului, murind un marinar şi rămânând neîngropat, umplu văzduhul de miros greu. Şi atuncea pustnicul din acele părţi nemaiputând trăi în sihăstria lui din pricina aceasta, rugă pe nişte oameni să îngroape acel trup. Dar iată că săpând, descoperiră un trup neputrezit, iar ei nepricepând ce e cu el, tot acolo îngropară şi pe marinar.

Peste noapte însă, groparul a avut o vedenie a însăşi Prea Cuvioasei Parascheva, care acuma era pe un tron împărătesc, înconjurată de oşti cereşti. Iar unul din aceşti ostaşi îi porunci să dezgroape trupul Cuvioasei cel neputrezit. Şi în aceeaşi noapte, aceeaşi vedenie a avut-o şi o femeie Eftimia, necunoscută de groparul Gheorghe. A doua zi, amândoi s-au întâlnit la mormântul Cuvioasei şi şi-au mărturisit unul altuia porunca ce-au primit. Iar ei dezgropând ***Moaştele Sf. Prea Cuvioasei Parascheva, multe şi nenumărate minuni au făcut ele: pe bolnavi tămăduindu-i şi duhuri rele alungând, iar gânduri sfinte aprinzând în sufletele celor ce se închinau lor.*** *De aceea cu cinste le-au aşezat în biserica Sf. Apostoli din satul Epivat. Nu mult timp însă, auzind de toate acestea împăratul Ioan Asan, le-a luat pe aceste Sfinte moaşte şi le-a aşezat cu mare alai duhovnicesc în capitala imperiului romano-bulgar la Târnova, unde toţi se încredinţară de minunile ce se făceau la racla acestor Sfinte moaşte. După ani şi ani de zile apoi, năvălind turcii şi auzind şi ei de aceste Sfinte moaşte, le-au dat mereu ca pe un semn al atenţiei lor, când lui Mircea cel mare al Munteniei, când despoţilor sârbi, până când luându-le şi de la ei le-au dat Patriarhului de Constantinopole.*

De aceste sfinte şi nepreţuite moaşte, auzind şi Vasile Lupu, domnitorul Moldovei, plăti toate datoriile ce le avea Patriarhia faţă de păgânul sultan, iar el primi în schimb darul cel nepreţuit al Sfintelor moaşte ale Sfintei Parascheva. Şi cu alai mare împărătesc le primi în anul 1641, în Capitala Moldovei şi le aşeză în biserica Sfinţilor Trei Ierarhi. Şi aşa în cea mai strălucită ctitorie a lui, cum în Moldova toată nu este alta mai frumoasă de atuncea şi până astăzi, aşeză acest dar ceresc pentru tot neamul creştinesc de atunci şi de oricând. Căci precum în cer aşa şi pe pământ, sfinţii îşi au locaşuri împărăteşti în care li se aduc laude şi închinăciuni...

Şi, Doamne, multe şi nenumărate sunt minunile pe care credincioşii din Moldova şi de pretutindenea le-au văzut şi le-au auzit de la cei care le-au simţit, lângă racla cu Sfintele moaşte ale cuvioasei maicii noastre Parascheva! Boli cumplite s-au tămăduit, ciume s-au curmat, secete au contenit, vrăjmaşii s-au potolit, adevăruri tăinuite s-au descoperit şi râuri de mângâieri şi puteri sufleteşti s-au revărsat asupra tuturor celor ce cu credinţă s-au rugat Sfintei Parascheva. Preoţii nu contenesc a aduce tot pe atâtea mulţămiri de împliniri de cereri, pe câte rugăciuni înalţă către cea grabnică izbăvitoare de tot necazul şi durerea. Să-mi fie îngăduit însă, că din mulţimea cea mare de **minuni săvârşite de Sfintele moaşte ale cuvioasei maicii noastre Parascheva**, să pomenesc mai pe larg două.

***

Era în iarna anului 1888, în 27 ale lui Decembrie, a treia zi de Crăciun, când, după cum ne spune cronicarul, ”***toată lumea ieşeană s-a deşteptat în vuietul trompetei de incendiu. Ca o scânteie electrică a străbătut în toate părţile vestea că moaştele Sfintei prea cuvioasei Parascheva sunt în foc... Toată lumea aleargă către ruinele din monastirea Trei Ierarhi. Aici focul care se aprinsese de la o lumânare dintr-un sfeşnic, se vedea în sala gotică a lui Vasile Lupu... Şi tocmai acolo se păstrau Sfintele moaşte, fiindcă biserica Trei Ierarhilor se restaura. Durerea tuturor era de nedescris... Tocmai unde se aflau Sfintele moaşte, focul era mai mare. Sicriul nu se mai vedea din flăcări şi jăratec. Totul era o grămadă mare de jăratec, fiindcă se topise toată lemnăria şi deasupra pe jăratec sta racla sfântă, arsă până într-atâta încât se topise argintul ce o îmbrăca, aşa cum se poate vedea în bucăţi; arsese şi partea lemnoasă a sicriului de la pereţi până la hainele Sfintei... Şi focul mistuind pereţii raclei, capacul s-a lăsat pe corpul Sfintei şi flăcările au cuprins capacul care se vedea foarte ars...***

Mare e însă minunea lui Dumnezeu! Căci o bucurie nespusă a cuprins pe toţi, când împrăştiindu-se jeratecul şi desfăcându-se acel trunchi de scrum şi de material arzând, au apărut din mijloc Moaştele Sfintei prea cuvioasei Parascheva cu totul întregi şi nevătămate de puterea focului, neatinse fiind de foc nici stofele cu care sunt înfăşurate. Şi aşa luându-se Sfintele moaşte de către preoţi, astfel înfăşurate cum erau cu o stofă de mătase cu flori aurii şi cu multe peceţi din vechime aplicate pe la cusături, au fost depuse în însuşi sicriul cel vechi”. Şi mai adăugă încă un credincios de seamă al Iaşului: ”***Iar din această întâmplare grea, Moaştele au rămas fără să miroase hainele a fum***”. (Vezi Episcop Melchisedec, Viaţă şi minunile Cuvioasei maicii noastre Parascheva, 1889, passm 11-16; şi Diac. Vasile Vasilachi, Lauda Moldovei, 1936, pag. 26-32).

La această mare minune ar mai fi să adăugăm şi alte minuni mari, săvârşite de Sfintele moaşte ale cuvioasei maicii noastre Parascheva, chiar în zilele noastre.

***

Aşa în timpul războiului din urmă, în luptele aeriene de deasupra Iaşului, multe şi încă foarte multe bombe au căzut în jurul foarte apropiat al Catedralei Mitropolitane. Unele numai la câţiva metri, în cerdacurile cancelarilor, altele în stradă, iar altele şi mai aproape, în grădina Sf. Altar, ori lângă turlele din faţă ale bisericii, dar niciuna în plinul clădirii bisericii, sau pe zidurile ei, căci o mână proteguitoare le îndepărta de la distrugerea acelui sfânt locaş... Erau Sfintele Moaşte pavăza, care şi mai înainte şi acum, sunt neatinse de foc! Cu toţii au simţit această minune ocrotitoare a Sfintei prea cuvioasei maicii noastre Parascheva, pentru care au şi săpat în piatră amintirea acestei minuni din zilele noastre.

Iată, fraţilor, care sunt minunile cele mari pe care le săvârşeşte puterea dumnezeiască prin moaştele Sfinţilor! Iată tăria cea mai presus de fire pe care o au de la Dumnezeu Sfinţii cei plăcuţi Lui! Iată ocrotirea cea mare pe care au simţit-o credincioşii ieşeni în războiul de acum! Şi iată de ce Moldova toată şi România întreagă, se simte ocrotită de Sfânta prea cuvioasa maica noastră Parascheva! Căci avem credinţă adeverită de atâtea ori, că având aceeaşi comoară cerească în mijlocul nostru, chiar dacă focul urii ar căuta să topească fiinţa Neamului, în veci nu se va putea aşa ceva, căci în casa sufletească a acestei Patrii, se află Ocrotitori mai tari decât orice foc şi mai puternici decât orice duşmănie!

De aceea românimea toată, închinare aducând Sfintei Parascheva, şi atingându-şi fruntea ei de Racla Sfintelor moaşte, şopteşte ca într-un cor de rugăciune, unele ca acestea:

”Bucură-te, înţeleaptă fecioară.
Bucură-te, nădejdea oamenilor.
Bucură-te, a văduvelor milostivă povăţuitoare.
Bucură-te, a duşmanilor învingătoare.
Bucură-te, leacul durerii;
Bucură-te, lumina vindecării.
Bucură-te, casa ocrotirii;
Bucură-te, feritoare de răutăţi.
Bucură-te, aducătoare de bunătăţi;
Bucură-te, a Moldovei luminătoare.
Bucură-te, a noastră a tuturor miluitoare.

Bucură-te, Sfânta noastră maică Paraschevo, mult folositoare”.

Amin.

(Predica rostită la Radio România, în 14 octombrie 1943, de către Părintele Vasile Vasilache care era predicatorul Sfintei Patriarhii)

Părintele Constantin Necula - Predică la Sfânta cuvioasă Parascheva

Priveghere la Sfânta cuvioasă Parascheva

În numele Tatălui al Fiului şi al Sfântului Duh! Amin.

Iubiţilor, poate că Dumnezeu a rânduit întotdeauna ca începutul de an al Facultăţii de Teologie să se continue, oarecum, cu această prăznuire dintâi - mare pentru Biserică - şi anume aceasta a cuvioasei maicii noastre Parascheva cea nouă.

Evanghelia citită astăzi la Utrenie ne dă o cheie de aur pentru mântuirea noastră, pentru că Sfânta Parascheva se înscrie în rândul icoanelor acelora care n-au prea lăsat multe scrieri. Se aseamănă - nu-i aşa? - prin modul ei de a intra în sufletele oamenilor, cu Sfântul Nicolae, care, la rândul lui, n-a lăsat nimic scris; cu Sfânta Filofteia, pe care iarăşi o pomenim şi n-are nimic scris; cu Sfântul Nicodim, despre care bănuim - am dat examen la admitere din asta, nu-i aşa? - că a făcut un schimb de scrisori cu un ierarh al Bulgariei. Mai avem câţiva sfinţi care n-au lăsat mari biblioteci în urma lor, deşi, fără îndoială, vor fi scris, vor fi fost oameni de carte. Nu se poate altfel.

Sfânta aceasta, plecată din Epivata aceea a Traciei, cum ne spune Mineiul, care a colindat mult în viaţă, a ajuns la Constantinopol, în căutarea lui Hristos. La douăzeci şi cinci de ani se retrăgea deja în Pustia Iordanului, întorcându-se spre

casă, deci înapoi către ţara ei de baştină. Sfânta aceasta, aşadar, ne aduce aminte că cel mai important la întâlnirea cu Mirele Hristos nu este să strigi: "Doamne, Doamne, deschide-ne nouă! Doamne, Doamne, deschide-ne nouă!" - sună foarte bine teologic această rugăciune, nu? - ci esenţial este ca în candela ta să ai untdelemn. Este o chestie de practică. De aceea maica aceasta Parascheva este mai mult o icoană a ortopraxiei decât a unei ortodoxii teologice, a unei fapte bune, a unei fapte dreptmăritoare. Şi putem identifica fapta aceasta în modul în care se dezbracă de hainele strălucitoare, fiind fiică de oameni bogaţi; cu frică de Dumnezeu, dar bogaţi. Şi probabil că era urecheată, cam cum mi-aş urechea eu băiatul dacă ar începe să-şi dea adidaşii la cerşetorii de la intrarea în Catedrală, sau când îşi rupe din ciocolată şi şi-o împarte cu toată lumea... Poate că asta a fost şi reacţia dintâi a părinţilor ei, mai cu seamă că a da hainele strălucitoare de pe tine, în vremea aceea, era mult mai mult decât a-ţi da adidaşii în vremea aceasta. Şi fără îndoială că gestul acesta al părinţilor o va fi pus pe gânduri, pentru că ea, în mintea ei de copil, înţelesese foarte clar ce spunea Evanghelia: "***Cel ce voieşte să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie***". Vedeţi? Minte de copil răspundea la strigăt dumnezeiesc cu gest de copil. Şi poate că acest gest de a se despuia de hainele sale străluminate va fi fost primul gest de răspuns la chemarea lui Hristos.

Alte gesturi de ortopraxie ale cuvioasei Parascheva? Fără îndoială, această căutare a Constantinopolului, cum ne zice una dintre cântări: "***Plecat-ai spre Constantinopol să te îndulceşti cu îndulcirile cele duhovniceşti***", pentru că, în mod sigur, ajunsă la Constantinopol, nu va fi plecat în bazarurile din vremea aceea, ci va fi căutat părinţi duhovniceşti, va fi căutat să se spovedească, să se împărtăşească. Iată că, după ce se leapădă de slava aceasta omenească, mai apoi caută să se umple de slava cea dumnezeiască. Şi cum inima ei jinduia după apa cea vie, iat-o ajungând în Pustia Iordanului, unde - iarăşi faptă a ortopraxiei ei - rămâne acolo la o vârstă la care ceilalţi probabil căutau încă mărirea lumii. Rămâne acolo întărindu-se şi, cum spune cel care dintâi scrie viaţa maicii Parascheva: "***Cine şi cu ce cuvinte ar putea să spună nevoinţele Maicii şi lacrimile ei, şi îndurerările, şi bătăile în piept cu pumnul?***" Minunate cuvinte, pentru că, în cele din urmă, acestea nescrise sunt valoroase înaintea lui Dumnezeu.

Noi avem zeci de monahi care sunt exact ca şi cuvioasa maică Parascheva. Nu sunt trecuţi în calendar pentru că poate nu-i ştim cu numele, dar cuvioasa Parascheva e biruitoare şi-n numele lor, iar ei au biruit şi-n numele cuvioasei Parascheva. Şi toţi laolaltă au format familia mare a făptuitorilor de fapte mari în împărăţia lui Dumnezeu - dacă vreţi, bobârnace date peste nas tuturor scepticilor şi progresiştilor lumii actuale, care, căutând anapoda salvarea în alte direcţii, nu văd că ea nu este

decât dinspre Hristos, pe jgheabul cel mic, pe calea cea îngustă. "***Vor fi fost prilej de scandal pentru vremea lor, fără-ndoială, mai cu seamă că gesturile lor nu sunt gesturi obişnuite, şi nebunia aceea a Crucii care i-a cuprins, ca şi pe cuvioasa Parascheva, din pruncie, îi va fi ţinut poate o viaţă întreagă; dar o nebunie binecuvântată, care le-a dăruit mintea cea adevărată, cum se spune despre un alt nebun pentru Hristos: "Pierdutu-ţi-ai tu mintea pentru Hristos cuvioase Alexie, dar primit-ai în schimb mintea cea veşnică în împărăţia lui Dumnezeu, luminată de harul lui Hristos***".

Iată de ce această icoană a Sfintei cuvioase Parascheva este oarecum o icoană jucăuşă. Cât de mult ai vrea să ţi-o închipui pe cuvioasa Parascheva încruntată şi bodogănind, nu poţi s-o vezi aşa, cum nu poţi să vezi monahismul ortodox pur un monahism legat numai de contabilizarea lui 666, de bolboroseala în bărbi lungi de rigoare, a unuia sau altuia dintre gândurile unuia sau altuia raportate la Dumnezeu. ***Cred că autenticul călugăr ortodox îl descoperă pe Hristos, pe Hristos Acela Care e asemeni unui izvor cristalin de har ce curge către fiecare dintre noi, spălându-ne parcă de toată întristarea şi reoptimizându-ne, dacă vreţi, fiecăruia sufletul.***

Pelerinajul acesta de după moarte al cuvioasei Parascheva, fie prin zona Târnovei - cetate vestită în vremea aceea - fie a Belgradului, fie mai departe, a Constantinopolului, pentru ca mai apoi, pe pungi grele, care eliberau Patriarhia Ecumenică din robie financiară, să ajungă la noi, tot acest pelerinaj ne prezintă imaginea cuvioasei Parascheva ca fiind una a curajului şi, aş spune eu, a gestului femeii înţelepte. A gestului, nu a gândirii adânci sau a studiului ultrasofisticat asupra a cine ştie ce chestiuni, ci, în primul rând, a gestului mântuitor. Dacă vreţi, cuvioasa Parascheva, şi când şi-a aflat aşezarea în Biserica Sfinţii Trei Ierarhi din Iaşi, a continuat să aibă gesturi din acestea un pic (mi-e teamă să folosesc cuvântul, dar parcă ar merge) copilăreşti, deget peste nasul unora, chiar şi după moartea ei.

Eu ţin minte şi cunosc din proprie experienţă întâlnirea cu cuvioasa Parascheva la Iaşi, pe când eram încă la şcoala generală în Braşov. Când am fost la Iaşi, cineva de acolo ne-a povestit cum nemţii au încercat să scoată moaştele Sfintei din Catedrala Mitropolitană a Iaşilor. Şi au tras cu tancul, dar acestea nu au ieşit. Ca şi altă dată, când au încercat să fure, crezând că argintul acela al raclei este valoarea, şi nu ceea ce era în argintul raclei. Pentru că diamantul raclei nu stă în argintăreala lui - un fel de boiereală de dinafară - ci în diamantul cel de preţ: Moaştele cuvioasei maicii noastre Parascheva.

Sigur că noi suntem capătul cozii de pelerini de la Iaşi. Noi nu mai ajungem să atingem sfintele ei moaşte şi de aceea ne-am aşezat aici. Poate că odată, într-un an al vieţii noastre sau, dacă nu, pe lumea cealaltă, Dumnezeu ne va îngădui şi ne va rândui să ne întâlnim cu maica noastră, cuvioasa Parascheva, pentru că, vedeţi, ea face gesturi din acestea haiduceşti în împărăţia lui Dumnezeu şi după moartea ei. Sau mai ales după moartea ei.

Acum trebuie să ştiţi că în Ardeal, mare parte dintre picturile sau bisericile închinate maicii noastre Parascheva nu sunt închinate acestei Parascheve, celei noi, care-şi are moaştele la Iaşi, ci alteia, Paraschevei celei vechi, pomenite pe la 362. Dar asta nu schimbă cu absolut nimic evlavia poporului român la Parascheva cea nouă. De exemplu, la Răşinari, icoana martiriului Paraschevei, care se păstrează acolo, într-un colţ din Biserică, nu aduce deloc aminte de cuvioasa Parascheva cea nouă. Dar sigur că Parascheva nouă ştia nevoinţele aceleia şi a făcut iarăşi nou numele Paraschevei.

De aceea este importantă purtarea aceasta a numelor sfinţilor. Pentru că noi înşine înnoim noi numele sfinţilor, le readucem şi le reafirmăm înaintea oamenilor, ca acei care ne-au chemat pe fiecare dintre noi să le purtăm numele şi să ne poarte mai departe către împărăţia lui Dumnezeu. Gândul acesta, că maica noastră, cuvioasa Parascheva, se ţine de gesturi copilăreşti, mi-a venit citind un catolic, pe care cu cei de anul II de la Litere am încercat să-l analizăm ceva mai profund. În Jurnalul intim al lui Miguel de Unamuno se spune aşa: "Copilăria, amintirea mai mult sau mai puţin clară a copilăriei noastre, este basmul care împiedică mumificarea spiritului. În ceasurile de uscăciune şi abandon, când atingem îngrozitoarea deşertăciune a deşertăciunilor, când spiritul, ostenit de rătăcirea prin deşert, pătrunde în teribilul mister al timpului şi vede deschizându-i-se abisul fără fund al nimicului, atunci se aud în tăcere ecourile suave ale îndepărtatei copilării, ca murmurul de ape vii şi răcoroase ale pârâului umil care continua să curgă pe sub nisipurile uscate şi fierbinţi. Şi atunci, cu gâtlejul uscat, cu măruntaiele spirituale plesnite, cu sufletul însetat până la agonie, scurmi cu nesaţ solul până ce-ţi sfâşii mâinile, ca să descoperi apele acelea şi să te prăbuşeşti vlăguit cu faţa la pământ, să bei şi să-ţi recapeţi viaţa din izvorul care, curgând printr-o subterană întunecată, şi-a păstrat puritatea şi prospeţimea."

Aşa-i că seamănă cu icoana aceasta a Sfintei cuvioasei maicii noastre Parascheva, cea a cărei tinereţe parcă ne transferă fiecăruia tinereţea în vene, pentru că ţine de tinereţea lui Hristos? "Doamne, Doamne, deschide-ne nouă!", strigă femeile ce nu mai au untdelemn, nebune. Dar cele înţelepte, intrate dincolo de uşa Mirelui, sigur că se vor fi bucurat c-au învăţat să facă gesturi isteţe, de om isteţ, de om deştept,

pentru că, vorba lui Steinhardt, "proştii nu se mântuiesc". Şi, pentru că a avut această înţelepciune a adunării untdelemnului încă de tânără, încă de copilă, iată, Cuvioasa Parascheva va rămâne icoana aceasta subterană care fără îndoială că de fiecare dată când ne pleznesc structurile noastre spirituale, vine să adauge iarăşi stropire de agheasmă sfinţită pentru fiecare în parte.

Sigur că va fi greu şi începutul anului acesta, parcă mai greu decât fiecare de până acum, pentru că atât de des ni se vorbeşte despre sărăcie, încât începem şi noi să credem că suntem săraci. Dar nu suntem săraci, câtă vreme undeva, sub nisipurile acestea fierbinţi şi sub ispitele acestea extrem de toride ale unei lumi a pustiei, există apa cea vie pe care icoana, şi modelul, şi tăria Cuvioasei Parascheva ni le dăruiesc.

Dumnezeu să ne ajute, din colbul vremii să scoată spre noi icoane-reflector - cum este această icoană de lumină a Sfintei cuvioase Parascheva - şi, în drum deja spre Iaşi, să ne întâlnim în Liturghie, cântând iarăşi: "***Întru tine, Maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip***". Şi văzând că Hristos este iarăşi în mijlocul nostru, ne vom bucura şi vom spune asemenea celor de la Iaşi: "***Iată, toate s-au făcut noi***". Iar în această lume nouă, cuvioasa Parascheva va sta aproape şi de noi, cum le stă lor.

Minunată este frumuseţea sfinţilor, pentru că, dacă în trup fiind şi mergând printre oameni, puteau ajuta cu rugăciunea lor pe mulţi, fiind prezenţi doar într-un singur loc, iată, după moarte, Dumnezeu le dă această posibilitate de a fi împreună cu noi.

Să păstraţi mâine în inima frăţiilor voastre o strană goală, ca să poată intra cuvioasa Parascheva să stea la Sfânta Liturghie împreună cu noi. Amin.

(Părintele Constantin Necula - Capela Facultăţii de Teologie – Sibiu)

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş - Predică la Sfânta prea cuvioasă Parascheva - Despre viaţa şi slujba Sfintei prea cuvioase Parascheva

Iubiţi fraţi şi surori întru Domnul, zilele de pomenire ale Sfinţilor ar trebui să nască în noi dorinţa frumoasă, sfântă, neapărată de a le cunoaşte vieţile, slujbele, Sfintele Icoane, Sfintele moaşte, posteritatea lor până la noi şi mai ales, să intrăm în rugăciune, în intimitate cu ei. Pentru că datele despre ei ne devin interioare şi chiar ei înşişi ne devin prieteni şi cunoscuţi, intimi, dacă prin ceea ce a rămas de la ei stabilim o relaţie de prietenie prin rugăciunea faţă de ei, ca Sfinţii lui Dumnezeu să fie mijlocitorii noştri în faţa Domnului, ei, care sunt prietenii Stăpânului nostru.

Şi sunt încredinţat de faptul (pentru că experienţa ne-o arată din plin), că cei care încep să se împrietenească cu Sfinţii lui Dumnezeu ajung să nu se mai sature de dorirea lor, de nevoia de a-i cunoaşte şi mai mult şi mai propriu, atât prin ceea ce a rămas de la ei cât şi prin vorbele de dragoste pe care le spun către ei.

Pentru că rugăciunile către Sfinţi nu sunt nişte cereri în audienţă, ceremonioase şi reci, standardizate, ci sunt cuvinte de dragoste, cuvinte de încredere, cuvinte pline de nădejde, cuvinte din conştiinţă, către conştiinţa Sfinţilor lui Dumnezeu, care e foarte atentă la detalii.

Şi dacă Domnul ne spune că rugăciunea nu e vorbărie multă şi ostentativă, după cum nu e nici o zicere doar din buze, ci rugăciunea e pornire de cuvinte şi de doruri din ascunsul inimilor noastre către Domnul şi către Maica Sa şi către Sfinţii Săi, e tocmai pentru aceasta: ***că rugăciunea şi dorul de Sfinţi ţâşneşte din abisul fiinţei noastre, din străfundurile noastre şi sunt una cu noi.***

De aceea, adevărata studiere a vieţilor Sfinţilor şi adevăratele pelerinaje către locurile şi Sfintele moaşte ale Sfinţilor se nasc în inimile care sunt pline de dor de Domnul şi de Sfinţii Săi, tocmai pentru că s-au apropiat de ei prin rugăciune şi studiu. Şi când citeşti mult despre istoria Sfintei Biserici şi despre istoriile Sfinţilor lui Dumnezeu, atunci, fără doar şi poate, doreşti să mergi şi acolo unde au fost ei, unde au trăit, unde au pătimit extrem de dureros, pentru că vrei să retrăieşti viaţa lor sau să o actualizezi în viaţa ta.

La Iaşi, în aceste zile, e un pelerinaj maiestuos, Sfântul Maxim, mărturisitorul prin Sfintele sale moaşte, fiind lângă maica noastră, Parascheva, teologul Bisericii şi nevoitoarea Bisericii, cea prea folositoare românilor fiind împreună…pentru cei care îi caută cu dor. Şi, după cum spunea o femeie venerabilă într-un interviu, pelerină la Iaşi în acest an, pentru o minune de acum 40 de ani, făcută nu în viaţa ei ci a mamei ei…a venit în fiecare an la sărbătoarea Sfintei Parascheva, ca să mulţumească…

Bineînţeles că putea să îi mulţumească şi de acasă…Şi din pat…Nu mai trebuia să stea la rând, ore în şir, pe frig şi pe transpiraţie şi cu oboseala pe inimă, ca să se închine şi să sărute Sfintele moaşte preţ de câteva secunde…

Însă logica divino-umană a pelerinajului sau a închinării la Sfinţii lui Dumnezeu începe acasă, la masa de studiu şi în timpul rugăciunii, acolo unde aflăm despre Sfinţi şi unde ne umplem de prezenţa lor duhovnicească, de unirea cu ei în rugăciune smerită, liniştită, amplă…şi devine parcurs, devine drum, cale, interval de conştiinţă între acasă şi Sfinţi, închinarea la Sfinţi fiind o vizită de sărbătoare.

În viaţa trecută a românilor, sărbătoarea în general avea două părţi constitutive: era, mai întâi, vremea de slujbă, comuniunea la Biserică, dimineaţa şi apoi era vremea de adunare într-un anumit loc sau de vizitare reciprocă.

De aceea, reactivarea şi intensificarea acestor mari pelerinaje, după revoluţie, la Sfinţii cu Sfinte moaşte în România, au drept scop nu numai unirea fiecăruia în rugăciune şi la slujbă, ci şi coagularea noastră identitară. Dacă cinstim cu toţii pe

un Sfânt, cu alte cuvinte, trebuie să fim în relaţii de frăţietate unii cu alţii, atâta timp cât avem valori şi crezuri comune.

Iar aducerea, din diverse părţi ale lumii ortodoxe, de alte Sfinte Moaşte, care să amplifice bucuria închinării la Sfânta Parascheva sau la Sfântul Dimitrie Basarabov, spre exemplu, au iarăşi rolul nu numai de a-i unii pe românii ortodocşi cu românii ortodocşi, ci şi de a-i unii pe românii ortodocşi cu ruşii, grecii, sârbii, americanii, bulgarii, francezii etc. ortodocşi.

Şi astfel înţelegem că sărbătoarea sfântă a Bisericii ne uneşte şi ne fortifică interior pe toţi. Ne oferă cadrul concret de regăsire interioară şi comunitară, identitară şi de reconvertire şi aprofundare continuă.

Pentru că la un hram sau la un pelerinaj sau la o mare sărbătoare nu vin numai credincioşi conştienţi de ceea ce fac, ci şi alţii aduşi de val…sau de curiozitate. Fapt pentru care, în seara de 12 octombrie 2010, televiziunea Realitatea TV, spre exemplu, a combinat (evident, în mod neprofesionist şi rău intenţionat) ştirea, că la Iaşi sunt multe târguri, cu mici şi bere, în aceste zile (şi a ilustrat cu exemplul a doi bărbaţi, care mâncau mici şi beau bere…după care au promis că se vor duce şi ei să se închine…dar nu beţi)…cu ştirea şi imaginile de la şirul imens de pelerini…

Însă, lucrul principal e acela, că există un şir de pelerini, care iese cu totul din peisajul secularizat al oraşului deşi e format tot din cetăţeni români, trăitori lângă ceilalţi…care poate trezi dorinţa de reconvertire în alţii, care sunt mai mult sau mai puţin pasivi sau indiferenţi la manifestarea liturgică a credinţei.

Dar pentru a trezi curiozitatea sau entuziasmul în cei din jur, pelerinii trebuie să îmbine cunoaşterea Sfintei Parascheva cu evlavia faţă de ea. Pentru că aceeaşi televiziune sau o alta sau un post de radio, va veni şi o va întreba pe o altă bătrână sau pe un tânăr, despre cine a fost sau este Sfânta Parascheva…şi o să ştie sau nu o să ştie ce să răspundă.

De obicei se caută răspunsurile stereotipe de la pelerini: am venit pentru sănătate, pentru spor în casă, pentru binele familiei şi al copiilor şi mai puţin teologice. ***Însă Sfânta Parascheva, când era mică, îşi împărţea hainele celor săraci şi mai apoi, a devenit monahie/călugăriţă şi s-a nevoit în toată scurta ei viaţă (pentru că a murit la 27 de ani, în plină înflorire a tinereţii) din motive teologice profunde şi nu utilitariste.***

Adică a trăit pentru ca să împlinească poruncile lui Dumnezeu şi pentru ca Dumnezeu să facă voia Sa întru ea şi nu pentru ca să îi fie mai bine, doar azi şi mâine, ci pentru ca să se bucure veşnic. *Iar confraţii noştri acest lucru ar trebui să mărturisească, în faţa tuturor şi a camerelor de vederi: că ei au venit ca să se bucure şi să se veselească împreună cu Sfinţii lui Dumnezeu şi nu, în mod neapărat, pentru a cere ceva de la ei. Sau că ei nu privesc acest drum spre Sfintele Moaşte ca pe un drum al rezolvării utopice a tuturor problemelor.*

Pentru că astfel ar motiva, în mod corect, vizita lor de prietenie la Sfinţi şi nu ar mai da apă la moară celor care văd pelerinajul doar din punct de vedere logistic sau financiar. Bineînţeles că ne bucură numărul celor care vin şi că în urmă acestui pelerinaj se strâng importante sume de bani, care folosesc vieţii şi activităţii Bisericii. ***Însă rolul principal al pelerinajului sau al sărbătorii nu este ce sau cât dai, ci cum trăieşti sărbătoarea sau pelerinajul şi cu ce rămâi în urma lor.***

Pentru că atunci când mergi la cumpărături nu te interesează, în primul rând, cât dai pe cumpărături…ci cu ce te alegi după ce îţi cheltui banii. Pentru că poţi să cumperi, cu mulţi bani, lucruri fără valoare sau fără durabilitate…şi atunci simţi că ai aruncat banii pe fereastră…

De aceea şi în cadrul sărbătorii sau al pelerinajului ca şi în momentul rugăciunii şi al slujirii, dacă te pierzi în detalii şi nu te concentrezi asupra trăirii bucuriei şi a comuniunii, te întorci mai risipit şi mai obosit de la slujbă sau din pelerinaj şi dezamăgit de tine sau de cadrul general…cum nu te-ai fi simţit dacă stăteai acasă.

Fapt pentru care eşti un pelerin sau un credincios folosit de rugăciune şi de comuniune, dacă te bucură şi te îngraşă sufleteşte rugăciunea şi vederea altora şi dacă, atunci când te întorci acasă, te întorci cu chef de rugăciune, de citire, de muncă, de nevoinţă, chef/tragere de inimă/dorinţa care e harul adevăratului pelerinaj sau adevăratei slujiri.

Să ne simţim bine aşadar, slujind şi întâlnindu-ne unii cu alţii!

Să ne simţim plini de noutatea dorinţei de a fi mereu alţii, de acest entuziasm dumnezeiesc al lucrării continue pentru a ne curăţi interior şi pentru a fi proprii dialogului şi conlucrării cu semenii noştri!

Iar dacă una dintre minunile Sfintei Parascheva, după mulţi ani de la adormirea sa, a fost aceea de a-şi ridica capul, pentru a primi o pernă dăruită de către

cineva, vă daţi seama ce har dă Dumnezeu celor care, pe fiecare zi, au dorinţa să schimbe în ei ceva esenţial.

Şi Dumnezeu aşteaptă ca noi să ne dăruim, ca şi Sfinţii Lui, pe fiecare zi mai deplin, în slujirea şi bucuria pentru El. Pentru că bucuria aceasta este bucurie sfântă, care vine de la Cel închinat în Treime şi prea slăvit: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, Dumnezeul nostru Cel prea veşnic, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș - Predică la pomenirea Sfintei prea cuvioasei Parascheva

octombrie 13, 2019

Iubiții mei, pentru că-i minimalizăm pe sfinții contemporani cu noi, tocmai de aceea nu prea lăsăm multe lucruri scrise despre ei. Nu prea ne pasă de posteritatea lor…

Lăsăm Sfinții să treacă pe lângă noi…sau noi trecem, cu autosuficiență, cu aroganță…dar și cu cecitate pe lângă ei…și nu ne folosim de prezența lor.

Însă prezența lor este luminătoare, este înveselitoare, e captivantă și acum…și după trecerea lor în veșnicie.

Iar dacă despre Sfânta Parascheva știm puține lucruri din timpul vieții ei pământești, viața de după moarte…viața ei mereu vie…scrie istorie în continuare!

Tocmai de aceea Viețile Sfinților au două părți…legate între ele: viața istorică…și minunile și vedeniile și ajutorarea multora după adormirea lor.

Și trebuie să adăugăm mereu, la viețile lor, noile binefaceri ale lor din viața Bisericii și a lumii întregi.

Spre exemplu, în Acatistul Sfintei Parascheva aflăm date din posteritatea ei plină de minuni. Acțiuni verificate, trăite de către oamenii credincioși.

Și aflăm că ea îi mângâie pe oameni, îi întărește, îi ascultă pe preoții cucernici, ne vindecă de răni, stârpește insectele care ne vatămă, ne ferește de năluciri, ne aduce ploi mănoase, îi alungă pe cei care ne ispitesc, împreună lucrează cu noi…pentru ca să ne strângem banii pentru existență…
Cu alte cuvinte, o imagine vie a unei sfinte care muncește zilnic pentru noi, care e într-o continuă atenție față de noi, pentru că e roaba Stăpânului ei, a celui întotdeauna atent la întreaga făptură și care susține în viață toată făptura creată de El.

Și așa stând lucrurile…cum e moartă cea vie…și cum să-i întoarcem spatele celei care ne dorește tot binele?! Cum să ne facem că nu avem nevoie de ajutorul ei?!

Și cum să nu o avem prietenă de conștiință pe o astfel de sfântă prea frumoasă și prea bună, care nu uită lumea, e mereu cu ea, ca și Domnul ei, pentru ca toți să se îndrepte prin pocăință și să moștenească Împărăția lui Dumnezeu?

Și vă rog să observați diferența diametral opusă dintre imaginea pe care o au unii în cap, cum că Raiul ar fi „plin de plictiseală”…și această continuă și imensă bucurie de a ajuta a sfinților, dinamismul lor, venirea lor mereu la noi, ca să ne ajute, ca să ne întărească, să ne aline inima…

Unde e plictiseala în minune? Unde e urâțenia în vederea atotiluminatoare și sfințitoare a lui Dumnezeu?

Cum să fie o pierdere de timp…lucrurile care ne fac să trăim veșnic în bucuria comuniunii cu Sfinții, cu acești Sfinți mai iuți ca gândul în a-L slăvi pe Dumnezeu, în a-i ajuta pe oameni, în a face binele?…

Sfânta Parascheva cea mult sărutată…de inimile și de buzele celor credincioși!…

Zeci de mii, sute de mii de oameni care vin să soarbă har, să soarbă viață, să primească alinare…de la rămășițele trupești îndumnezeite ale Sfintei Parascheva…

Adică e icoana noastră vie în ceea ce privește îndumnezeirea omului…dar și icoana care prevestește învierea de obște. Învierea tuturor celor adormiți…

Și care e diferența între stârv…și Sfinte moaște? O știm cu toții: cu mortul în casă nu poți sta prea mult timp…pentru că vine sanepidul și poliția și te bagă la ne-

buni…Dar cu Sfinte moaște poți sta în casă…pentru că ele te sfințesc pe tine și casa ta, te umplu de har prin simpla lor prezență…și te fac să te trezești.

Să nu crezi că poți să-i diblezi, la infinit, pe oameni…și să calci, pe fiecare zi, răbdarea infinită a lui Dumnezeu.

Ele ne trezesc…la responsabilitate. Ne trezesc din uitarea care ne face să ne credem „veșnici”.

Însă, în același timp, ne umplu de veșnicia bucuriei lui Dumnezeu, de veșnica dorință de a face binele și de a ne bucura de bine, de curăție, de sfințenie…și ne dau să ne întristăm de tot ce e maladiv, de tot ce e urât, de tot ce e obscen…

Da, fiecare vine la Sfinți după vârsta lui și după mintea lui…

Și Sfinții nu se supără dacă nu le cam avem cu rugăciunile…ci se întristează dacă spunem una din gură…și alta avem în inimă.

Pentru că ei, ca niște oameni simplificați de har și plini de bucuria comuniunii…nu suportă pe cei care nu știu să se bucure cu altul, nu știu să frângă pâinea cu altul, nu știu să aibă nevoie de altul.

Iar la cozile acestea interminabile de la Sfinți…sau când stăm în pat și ne uităm la 4 kilometri de șiruri, de oameni, care stau la Sfânta Parascheva ca să o sărute…ne putem regăsi frați și surori între noi…adică tocmai ce uităm noi că suntem.

Pentru că slujba împreună și călătoria împreună sunt momente de regăsire și de înțelepțire reciprocă.

Iar dacă știm să ne bucurăm de ele…învățăm să respectăm oamenii, să îi luăm așa cum sunt…și să le dorim toată înaintarea în bine de care sunt capabili.

Învățați de la Sfinți, iubiții mei! Învățați tot ceea ce puteți…și lucrați în viața dumneavoastră tot ceea ce puteți!

Pentru că ei, cei care împodobesc obiceiurile oamenilor, ne învață să fim tot mai oameni, tot mai supli, tot mai frumoși în sufletele și în trupurile noastre. Amin!

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș - Praedicationes vol 5

IPS Teofan, mitropolitul Moldovei şi Bucovinei - Cuvânt la marele praznic al Iaşilor - Sfânta Parascheva, ocrotitoarea Moldovei

De aproape patru veacuri, cetatea de scaun a Moldovei este ocrotită de Sfânta Parascheva. Cum a răsărit gândul aducerii sfintelor sale moaşte la Iaşi în mintea voievodului Vasile Lupu şi a Mitropolitului Varlaam, numai Dumnezeu ştie. Cunoaştem însă că urmarea acestui gând este de o importanţă covârşitoare.

Oraşul Iaşi nu poate fi conceput fără Sfânta Parascheva. Prezenţa ei în inima cetăţii constituie un continuu izvor de viaţă fără de care ieşenii, moldovenii în general, ar fi fost şi ar fi mult mai săraci în inima lor. Peste ei se revarsă de atâtea veacuri har peste har, putere peste putere, binecuvântare peste binecuvântare, şi ei simt acest lucru. La bucurie şi la încercare vin să-i mulţumească, să-i aducă o floare sau s-o implore să intervină în viaţa lor.

Voievozii şi mitropoliţii Moldovei, boierii ţării, preoţii şi monahii, universitarii şi medicii, profesorii de şcoli liceale şi generale, studenţii şi elevii, ***oameni „mari“ sau oameni simpli s-au îndreptat, valuri, valuri, spre racla cu sfintele moaşte pentru a primi binecuvântare, întărire şi nădejde.***

De ce se întâmplă acest lucru? Cum este el posibil? **Răspunsul este unul singur: Duhul Sfânt.** ***Cuvioasa Parascheva, această fiinţă îmbrăcată în veşmântul simplităţii duhovniceşti, care a ajuns la iubire de Dumnezeu şi de oameni pe calea desăvârşitei smerenii, a devenit locaş al Sfântului Duh în sufletul şi trupul***

ei. ***După moarte, Duhul Sfânt n-a lipsit rămăşiţele pământeşti ale Sfintei Parascheva de puterea Sa. Lumina Sfântului Duh, puterea mângâietoare şi tămăduitoare, izvorul Său de viaţă dătător sunt simţite ca atare în moaştele Sfintei Parascheva de cei care, în bucurie sau cu inima înfrântă şi smerită, se apropie de binecuvântata raclă.***

Acum, la 370 de ani de la aducerea sfintelor sale moaşte la Iaşi, gândul nostru de adâncă mulţumire se îndreaptă către Milostivul Dumnezeu care a înveşmântat Iaşul şi Moldova, ţara şi lumea cu o asemenea floare.

Sfântă prea cuvioasă maică Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, fiii şi fiicele tale întru Hristos-Domnul!

ÎPS Dr. Laurenţiu, mitropolitul Ardealului - Cuvânt la sărbătoarea Sfintei cuvioase Paraschiva

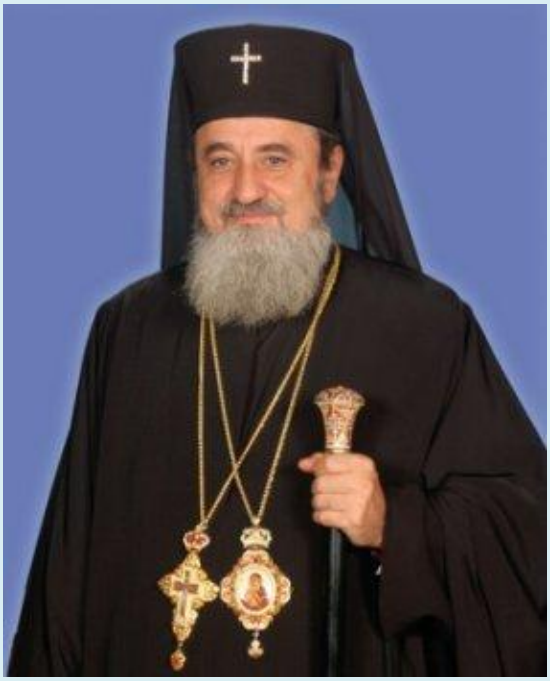

Poate să fie o Biserică Sfântă, poate să fie o Biserică laborator de sfinţenie dacă ea nu dă sfinţi? Dacă noi nu am avea mărturiile acestea că viaţa noastră se poate finaliza printr-un act de sfinţenie, că ostenelile pe care le facem noi, cu postul, cu rugăciunea, cu milostenia, cu iubirea de oameni au o împlinire în Dumnezeu, atunci la ce bune toată osteneala noastră şi harul lui Dumnezeu? Poate intra în Raiul lui Dumnezeu ceva necurat, sau spurcat? În nici un caz! ***Ca să putem ajunge în Rai, fiecare dintre noi trebuie să treacă prin treptele sfinţeniei.*** Şi sunt multe aceste trepte. **Întâi sunt trepte de curăţire, de purificare.** ***De fiecare dată când îngenunchem în faţa Sfântului Altar, ne mărturisim păcatele noastre, trecem prin baia lacrimilor, prin baia curăţitoare.*** Depinde de noi cum ne mărturisim şi cum ne ţinem făgăduinţa pe care o facem în faţa lui Hristos, în Taina Spovedaniei. ***Luăm apoi Sfânta Împărtăşanie, care ne împărtăşesc cu Trupul şi Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Am obţinut o altă treaptă, obţinem pe Hristos în noi.*** Depinde însă cât Îl ţinem. ***Dacă suntem într-o legătură permanentă cu Hristos, dacă vrem să fim ai lui Hristos, dacă vrem să ardem de dragostea lui Hristos şi faptele noastre încep să fie tot mai plăcute lui Dumnezeu, urcăm treptat spre căile sfinţeniei.***

Am zis că această mărturie ne-a lăsat-o anume Dumnezeu, ca să trecem şi pe sub simţurile noastre. ***Ce înseamnă sfinţenia?*** Avem moaştele sfinţilor. ***Ce sunt***

moaştele sfinţilor? Poate unii nu aţi văzut, alţii poate aţi văzut roadele acestea ale sfinţilor şi aţi fost şi v-aţi închinat şi v-aţi atins de ele şi le-aţi sărutat. Noi avem asemenea privelişti alături de noi, dar sunt deosebite. Cei dragi ai noştrii pleacă din lumea aceasta. Când îi ia Dumnezeu, ne apropiem cu drag de ei că sunt ai noştrii şi îi luăm şi îi sărutăm îi îmbrăţişăm şi îi simţim că sunt reci. Dacă-i lăsăm câteva zile îi simţim că miroase şi trebuie să-i scoatem, să-i îngropăm şi să-i ducem de acasă. Oricât ne-ar fi ei de dragi, nu-i putem păstra lângă noi. A arătat Dumnezeu că e firesc ca ceea ce trebuie să se dea stricăciunii, prin puterea lui Dumnezeu, poate rămâne nestricăcios. Un trup care s-a spiritualizat, care s-a sfinţit prin om, nu prin cuvinte, ci prin osteneală veşnică.

Timpul cât l-a petrecut Sfânta Parascheva în pustiul Iordanului a sfinţit-o pe ea atât de mult, încât la sfârşitul vieţii trupul ei s-a umplut de har, depăşind legea firii. Ce e, de fapt, minunea? Depăşirea firescului. Trupul ei a rămas purtător de miresme. Şi acum trupul Sfintei, în racla de la Iaşi, miroase a mirodenii. Iar cei ce se duc cu credinţă şi i se închină, se tămăduiesc.

Voi aminti doar câteva **minuni care s-au întâmplat în viaţa Sfintei.**

***

În anul 1888, la racla Sfintei, un crâsnic a uitat o lumânare aprinsă. Lumânarea a aprins masa şi s-au aprins toate odoarele din Biserică. A ars Biserica. Sicriul Sfintei s-a topit, însă de trupul sfintei nu s-a atins focul! S-a afumat doar puţin perna pe care era aşezat capul ei.

***

Se spune iarăşi că atunci când a fost cumpărată, păgânii au zis: „Nu o dăm, decât dacă o cântăriţi în aur”. Şi când a fost pusă pe cântar, să fie cântărită, aşa de uşoară a fost, încât au plătit mult mai puţin decât greutatea pe care ar fi avut-o un om. Şi iarăşi se zice, când au vrut să o mute, să o ducă în altă parte, că Sfânta s-a împotrivit să fie mişcată din loc.

***

Ce sunt oare semnele acestea? Sunt semne ale sfinţeniei. Semnele acestea văzute, însă, le avem la fiecare Liturghie. Pe masa Sfântul Altar avem, în fiecare din bisericile noastre, Sfântul Antimis, fără de care nu putem sluji Liturghia. **Pe Sfântul Antimis avem cusută o părticică din moaştele Sfinţilor, pentru a putea săvârşi jertfa Euharistică.** De jertfa aceasta este legată jertfa noastră. ***Jertfa noastră este legată de jertfa Sfinţilor, care ne sunt pilde şi însoţitori pentru dobândirea Împărăţiei lui Dumnezeu.***

Fie ca Sfânta cuvioasa Paraschiva să ne lumineze şi să ne ajute, cu rugăciunile ei, să ajungem şi noi la dreapta Judecătorului, pentru a-I cânta cântare de slavă şi de preamărire, acum şi în veci de veci.

Amin.

ÎPS Calinic, arhiepiscopul Argeşului şi Muscelului - Sfânta Parascheva, ocrotitoarea Iaşului şi a întregii ortodoxii

Întotdeauna, când a fost timpul de a scrie despre oameni şi evenimente, m-a cuprins îngrijorarea cum să fie acel material, pentru a reflecta adevărul ca bobul de rouă în care raza soarelui străluceşte. Dar atunci când a trebuit să scriu despre tainele lui Dumnezeu şi despre puterea Lui care se arată întru Sfinţii Săi, îngrijorarea mea a crescut şi mai mult. Mi-am amintit de glasul psalmistului David care ne cheamă mereu de peste multele veacuri: „***Veniţi şi vedeţi lucrurile lui Dumnezeu, minunile pe care le-a pus Dumnezeu pe pământ!***” (Psalmul 45, 8).

Lucrarea lui Dumnezeu în Cer şi pe pământ ni se arată nouă intru desăvârşită armonie, minunându-ne de grija şi bunătatea lui Dumnezeu de a ne bucura inima, exclamând: ***Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate cu înţelepciune le-ai făcut!*** (Psalmul 103, 23).

Între miile şi milioanele de sfinţi cunoscuţi şi necunoscuţi, ca-n cunună de aur cu pietre preţioase, se află şi Sfânta cuvioasa Paraschiva, ale cărei sfinte moaşte se află în cetatea spirituală din Iaşii Moldovei.

Mare a fost bucuria creştinilor, preoţilor şi ierarhilor, când în 13 iulie 1641, moaştele Sfintei Parascheva veneau pentru totdeauna, în dulcea capitală a Moldovei, aproape de inima creştinilor ca blândă mângâietoare şi grabnic ajutătoare. Ştim că domnitorul Vasile Lupu călcase cu piciorul în cetatea Argeşului, însoţit de învăţatul cărturar Varlaam, mitropolitul Moldovei, închinându-se în biserica Sfântul Nicolae Domnesc şi în Catedrala lui Neagoe Vodă Basarab, precum şi la moaştele Sfintei muceniţe Filoftea.

Atunci s-au umplut de admiraţie, dar şi de o invidie fără margini văzând frumuseţea ctitoriilor basarabe, dar şi prezenţa sfintelor moaşte ale Sfintei Filofte-

ea, care ocrotea de sute de ani spaţiul argeşean şi al întregii Ţări Româneşti. După cum se vede azi, hotărât lucru, nu se putea lăsa mai prejos şi la zidirea Bisericii Trei Ierarhi, s-a silit din răsputeri să fie împodobită cu Sfinte moaşte.

Făcând demersuri stăruitoare către Patriarhul Ecumenic Partenie I al Constantinopolului, precum şi la Sultanul Murat al IV-lea, aşa cum grăiesc înscrisurile lui Dimitrie Cantemir: Sultanul Murat al IV-lea a dat voie domnului Moldovei, Vasile, să strămute sfintele ei moaşte din Biserica Patriarhicească a Constantinopolei şi le-a câştigat acestea pentru cele multe şi mari binefaceri şi slujbe făcute Sfintei Biserici celei mari; că din insele veniturile sale - a plătit peste 260 pungi ce datora ea turcilor, (…) 300 de pungi la Poarta Otomană, ca să ia voie pentru strămutarea sfintelor moaşte. Toată strămutarea este zugrăvită pe peretele de miazăzi al Sfinţilor Ierarhi unde se află sfintele moaşte!

Vom sublinia că ***Sfânta Parascheva s-a născut în anul 1025, în localitatea Epivat (azi Boiados) în Turcia, pe ţărmul Mării Marmara, în apropiere de Constantinopol, azi Istanbul, din părinţi, tatăl administrator al localităţii, iar mama, Sofia, o creştină înţeleaptă şi evlavioasă, care au mai avut un prunc ajuns mai târziu episcop, pe nume Epifanie, în localitatea Madita din Tracia, ale cărui moaşte făceau minuni spre marea bucurie a creştinilor.***

Din pruncie, a urmat sfaturile mamei sale Sofia, mergând la biserică şi făcând milostenie celor săraci. Silită la căsătorie, ea fuge în noaptea nunţii împărţind averea la săraci şi eliberând pe toţi robii, merge în Constantinopol şi apoi la Mănăstirea Heracleea Pontului, petrecând în posturi aspre şi rugăciuni stăruitoare. Marea dragoste pentru Iisus i-a îndreptat paşii spre Ierusalim unde s-a închinat la mormântul lui Iisus şi la Peştera din Betleemul Iudeii, mergând apoi în Valea Iordanului, unde s-a nevoit, ca şi Maria Egipteanca, ani de zile în post şi rugăciune şi unde ar fi dorit să rămână până la sfârşitul vieţii.

Un înger al Domnului, însă, arătându-i-se, i-a zis: Să laşi pustiul şi să te întorci în patria ta, că acolo ţi se cuvine să-ţi dai trupul pământului! Aşadar, s-a întors de îndată în Epivat şi, fără să fie cunoscută de săteni, va sluji în biserică în asceză absolută.

Având doar 25 de ani, pleacă spre Domnul, fiind înmormântată nu departe de Biserică, în apropierea malului mării. După o vreme, sfintele ei moaşte au fost descoperite printr-o minune, în urma unui vis în care îngerul i-a poruncit preotului bisericii să îndepărteze de lângă trupul Sfintei Parascheva un mort aşezat în apropiere. Umblând în mormânt au aflat trupul Sfintei Parascheva

întreg, plin de miresme şi izvorâtor de mir, prin care se făceau vindecări tuturor celor care se apropiau cu credinţă de sfintele moaşte.

Acesta este motivul pentru care Ţarul Asan I al Imperiului romano-bulgar, care domnea alături de fratele său Petru, a luat sfintele moaşte şi le-a aşezat la Târnovo, capitala Imperiului, unde au stat 150 de ani intru mare cinstire. În anul 1393, turcii distrug Imperiul romano-bulgar şi sfintele moaşte ale Cuvioasei Parascheva vor fi duse la Belgrad, unde au stat până în anul 1521, când s-au întors din nou la Constantinopol, din cauza turcilor cuceritori, stând încă 120 de ani, făcând minuni şi aducând bucurie tuturor creştinilor din Balcanii cotropiţi de păgânătate.

De aici, cu mare cinste şi credinţă, la 14 octombrie 1641, au fost aduse în Moldova unde se află şi unde cu evlavie, creştinii români de pretutindeni şi din alte părţi ale lumii vin să se închine, făcând prin darul lui Dumnezeu un noian de minuni.

În România este mult cinstită, chiar înainte de a veni la Iaşi în 1641. Iată, că în secolul XIV, la Răşinari lângă Sibiu, s-a zidit o biserică cu hramul Sfânta Parascheva, iar la Roman - Neamţ, în secolul XV, o biserică cu hramul Sfânta Vineri, aşa cum se mai numeşte Sfânta Parascheva la noi. Păstorind şi judeţul Teleormanului, am constatat că sunt foarte multe biserici închinate Sfintei Parascheva şi Sfintei Filofteea.

Aşa se explică faptul că Mircea cel Bătrân a luat de la Târnovo pe cele două sfinte: Parascheva şi Filofteea, în anul 1393, când a fost cotropit de turci, şi au fost aduse dimpreună în Ţara Românească, unde au stat o vreme, Sfânta Parascheva fiind dusă apoi la Belgrad, iar Sfânta Filofteea, la Curtea de Argeş.

Pictorii, cu bună ştiinţă, pictează în biserici pe cele două sfinte: Parascheva şi Filofteea alături, noi bucurându-ne şi rugându-le să ne ocrotească cu darurile lor de la Dumnezeu. Aşadar, dimpreună cu Înţeleptul Solomon, vom spune plini de bucuria credinţei: „***Sufletele drepţilor sunt în mâna lui Dumnezeu ... Drepţii în veci vor fi vii şi sufletul lor nemuritor!***“ (Înţelepciunea lui Solomon III, 1; IV, 7,15).

Doamne, Iisuse Hristoase, Îţi mulţumim pentru bucuria făcută nouă prin Sfinţii Tăi!

Părintele Stăniloae despre Sfinţi şi sfinţenie - Bucură-te, Sfântă cuvioasă maică Parascheva, mult folositoare!

Spre tine pururea nădăjduind, de multe boli şi primejdii s-a izbăvit ţara aceasta, alinând şi prefăcând mânia cea cu dreptate pornită asupra noastră de la Dumnezeu, în bună şi milostivă îndurare, prin ale tale rugăciuni; dar şi acum îngrozindu-ne marile nenorociri, la tine năzuim cu lacrimi, să ne ajuţi, ca să scăpăm din primejdie şi să cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!

****

Doamne Dumnezeul nostru, Tu, Cel ce ai zis şi s-a făcut toată făptura, nu întoarce faţa Ta de la noi păcătoşii ca să nu vină asupră-ne mânia cea groaznică şi înfricoşătoare a durerilor, care este rodul păcatelor noastre, ce în toată ziua, nenumărate, cu nesocotinţă le săvârşim. Noi suntem păcătoşi, netrebnici şi plini de răutate; iar Tu eşti izvorul vieţii şi al milostivirii. Nu ne lăsa, Doamne! Nu trece rugăciunea noastră a păcătoşilor, nici ne răsplăti nouă după nelegiuirile noastre, ci pentru că nu suntem vrednici a câştiga milostivirea prin sârguinţa cea de toate zilele, dăruieşte-ne-o Tu ca un îndurat mult-Milostiv.

Doamne, pentru rugăciunile cuvioasei maicii noastre Parascheva, dăruieşte-ne nouă sănătate şi viaţă ferită de toată răutatea şi ne întăreşte cu Duhul Tău cel stăpânitor, ca din adâncul inimilor, cu bucurie să slăvim preasfânt numele Tău în veci. Amin.

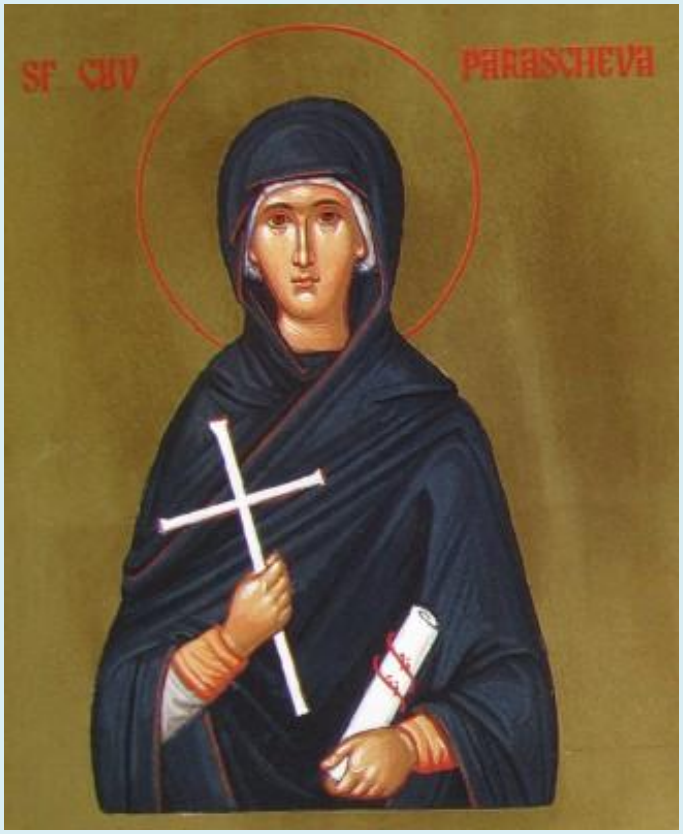

Părintele Stăniloae despre Sfinţi şi sfinţenie

"Sfinţii sunt remarcabili nu ca nişte eroi sau specialişti pe care este greu să îi înlocuieşti, ci prin această forţă spirituală, prin forţa iubirii, a rugăciunii pentru oameni care este în ei, mai mult decât prin faptele lor. Nu fapta umană în sine, ci puterea lui Dumnezeu care străluceşte în faptele lor şi din ei înşişi, îi face transparenţi lui Dumnezeu, Care face să iradieze capacităţile lor umane înrădăcinate în lumina dumnezeiască. ***Sfinţenia este manifestarea îndumnezeirii omului.*** Importanţa minunilor ţine de faptul că ele sunt semne ale transparenţei, ale

luminii, ale bunătăţii lui Dumnezeu arătate în sfinţi. ***Bunătatea este o forţă penetrantă care depăşeşte forţa legii.*** ***Sfântul iradiază lumina lui Hristos Cel înviat.*** Sfinţenia este totdeauna o iradiere a lui Dumnezeu Care S-a arătat pe Sine mai presus de legi în Cel înviat şi care este şi cu noi într-o lepădare de Sine, într-o participare la suferinţele noastre. De aceea, această participare îşi găseşte sensul culminant în bucuria Învierii. ***Sfinţii trăiesc în viaţa lor pământească transparenţa Învierii care desăvârşeşte legile naturii.*** (…) ***Sfinţii arată în viaţa lor sfinţenia lui Dumnezeu.*** ***Ei sfinţesc în ei înşişi numele lui Dumnezeu prin rugăciune, apoi îl arată în mod transparent prin purtarea lor.***

Creştinii se uită în calendar pentru a vedea care este sfântul zilei şi îi aduc rugăciuni. În acea zi ei îşi aşează viaţa sub oblăduirea sfântului şi caută să imite cum pot virtuţile acestui sfânt, simţindu-se ocrotiţi de rugăciunile lui. Sunt veneraţi de asemenea şi cei care au murit în sfinţenie, care au făcut totul pentru dăinuirea Bisericii, care şi-au dat viaţa pentru Dumnezeu, au iradiat în lumina lui Hristos şi ne-au lăsat prin aceasta o Biserică vie. ***Fără sfinţii din trecut, Biserica n-ar fi ceea ce este, n-ar putea dăinui. Tradiţia vie şi prin aceasta Biserica însăşi nu se poate menţine fără o succesiune a sfinţilor.***

"***Aduceţi-vă aminte de înaintaşii voştri***" (Evr 13,7), spune Sfântul apostol Pavel. Este recunoştinţa pentru toţi cei care ne-au transmis Evanghelia. Viaţa Bisericii nu a fost niciodată întreruptă pentru a reîncepe din nou. ***Sfinţii sunt importanţi şi prin ceea ce ne transmit: şi anume Biserica vie, în spiritualitatea ei, în forţa sa spirituală şi exemplul lor.*** Îi venerăm pentru că sunt plini de Dumnezeu. Sunt oameni care au atins culmile cele mai înalte ale îndumnezeirii. Se interesează de uman aşa cum se interesează de Hristos; ***sunt împreună cu Hristos aşa cum sunt îngerii.***

Se spune că, împreună cu Hristos, îngerii au şi ei un mare interes pentru mântuirea noastră. Sfinţii, care sunt şi oameni, o fac cu atât mai mult. Despre ei Sfântul Pavel spune că ***nu vor avea fericirea deplin decât împreună cu noi, când vom fi cu toţii împreună. Ei se roagă pentru noi. Iar când ne rugăm pentru vrăjmaşi, ei se roagă cu şi mai multă osârdie. De aceea cerem rugăciunile lor.***

Există trei aspecte ale acestei cinstiri: le suntem recunoscători pentru ceea ce ne-au transmis, pentru starea lor de îndumnezeire şi pentru rugăciunile lor pentru noi. De aceea spunem totdeauna: ***"Sfinte… roagă-te pentru noi!"*** Nu le cerem mântuirea.

Doar Maicii Domnului i-o cerem, spunând: "Mântuieşte-ne pe noi." Nu este vorba de mântuire în sensul în care ne-a dat-o Hristos, dar în viaţa noastră există atâtea greutăţi, încât o rugăm să ne ajute, să ne dea posibilitatea să lucrăm pentru mântuirea noastră. ***Ea ne mântuieşte în virtutea unirii ei desăvârşite cu Fiul Său, Mântuitorul nostru.***

În aceasta constă cultul sfinţilor care iradiază, fiindcă iradierea lor ajunge până la noi. Nu credem că există două Biserici, o Biserică pământească şi o Biserică cerească. ***Există o singură Biserică care se prelungeşte de pe pământ în cer.*** ***Nu suntem rupţi de viaţă pământească pentru că avem privirile îndreptate, concentrate spre cer.*** ***Înaintăm spre lumea de dincolo luptând aici pentru a ajunge acolo încununaţi de prezenţa lui Hristos, a Duhului Sfânt în noi. Aici creştem, aici trebuie să lucrăm, chiar şi în viaţa socială, în perspectiva vieţii de dincolo.*** Fără viaţă pământească nu putem creşte. ***Este ceea ce fac sfinţii. Făcând voia lui Dumnezeu, ei trăiesc "pe pământ ca în cer".***

(Din: Pr. M. Costa de Beauregard şi Pr. Dumitru Stăniloae. "Mica dogmatică vorbită. Dialoguri la Cernica", cap III, spicuiri (pag. 62-64), Editura Deisis, Sibiu).

Sfânta cuvioasă Parascheva - Predici ale părinţilor Hrisostom (Putna) şi Damaschin (Sihăstria Putnei), cântări, minuni, mărturii. Pentru ce ne rugăm Sfintei şi ce minuni săvârşeşte şi astăzi pentru credincioşi?

Părintele Hrisostom de la Mănăstirea Putna - Predică

"Cine nu va primi Împărăţia lui Dumnezeu ca un copil, acela nu va intra în ea".

Iată cum ne iubesc sfinţii lui Dumnezeu!

"Iubiţi credincioşi, prăznuim astăzi pe una dintre cele mari Sfinte ale neamului nostru, pe Sfânta Parascheva. Zic neamul nostru dar nu mă refer neapărat la noi ca la români ci mai mult ca la creştini, mă refer însă la noi, la neamul nostru şi ca la neamul românesc încadrat în creştinătate.

Aceasta o fac din două motive.

⇒ *Primul motiv este că Sfânta cuvioasă Parascheva nu s-a născut în România dar a ales să vină aici în România la fel ca şi alţi mari sfinţi de pe teritoriul nostru românesc, sfinţi pe care poporul nostru îi cinsteşte cu multă evlavie, ca: Sfântul Dimitrie Basarabov, Sfântul Ioan cel nou de la Suceava, Sfântul Grigorie decapolitul, Sfânta muceniţă Filoftea, Sfânta Tatiana şi alţii. Sfinţi, care deşi nu s-au născut aici, au ales să vină aici, pe teritoriul nostru.*

⇒ *Al doilea motiv este că deşi noi astăzi prăznuim pomenirea unei Sfinte, a unei Cuvioase, totuşi, prin ea, prăznuim pe toţi sfinţii.*

Sfânta Parascheva s-a născut acum aproape 900 de ani într-un sat din Tracia pe nume Epivata, pe ţărmul de nord al Marii Marmara, dintr-un neam ales, oameni cu multă vază dar şi binecredincioşi creştini. Sfânta cuvioasă Parascheva fiind îndemnată şi de părinţi dar mai ales de cuvintele pe care le auzea la Biserică, a hotărât să se lepede de sine, să lase toate plăcerile lumii şi să plece, să urmeze pe Mântuitorul Hristos. Astfel, ea s-a dus la Constantinopol unde a vieţuit într-o mănăstire până la vârsta de 25 de ani de unde prin descoperire dumnezeiască a plecat întorcându-se în satul său unde a mai trăit 2 ani, adormind apoi în Domnul.

Descoperirea Sfintelor ei moaşte s-a făcut într-un mod minunat. Fiind atunci zona aceea bântuită de o molimă, mulţi oameni mureau. Şi trecând pe acolo o corabie, unul din corăbieri fiind şi el cuprins de această boală şi murind din cauza ei a fost aruncat în apă iar apa l-a adus la ţărm. Trupul său urât mirositor a determinat în cele din urmă pe săteni să-l îngroape într-un loc apropiat, neştiind ei ca în acel loc fusese înmormântată şi Sfânta cuvioasă Parascheva cu mult timp înainte. Însă, Sfânta cuvioasă s-a arătat unui cuvios din acea vreme, spunându-i că nu poate să suporte mirosul nesuferit al acelui corăbier şi să-l scoată de acolo. Aceasta o dată, de două ori, de trei ori, până când Sfântul s-a dus şi a anunţat sătenii şi descoperind trupul cuvioasei l-a aflat pe acesta neputrezit împrăştiind miros de bună mireasmă.

N-am să insist prea mult asupra vieţii Sfintei Parascheva, deoarece mulţi dintre dumneavoastră cunoaşteţi deja foarte multe despre aceasta, am să mă opresc asupra unui singur aspect de la care şi prin care vom avea ceva de învăţat. La doar 10 ani, inima Sfintei cuvioasei Parascheva, copilă de atunci, care dusă fiind de părinţii săi la Biserică, a fost mişcată de aceste cuvinte ale Mântuitorului Hristos: ***"Dacă voieşte cineva să vină după mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea sa şi să-mi urmeze Mie".*** Aceste cuvinte ale lui Hristos, îndeamnă la cea mai deplină, la cea mai profundă jertfă: lepădarea de sine. Sunt cuvintele care ne responsabilizează poate în cel mai înalt grad, chemându-ne la asemănarea cu Hristos prin jertfă.

Ce responsabilizare putem găsi noi la o fetiţă de numai 10 ani? Cum şi cât înţelege ea şi ce anume poate să înţeleagă un copil din jertfa pe cruce? Prea puţine, am spune. Însă nu este aşa. Aceste cuvinte le găsim la Sfântul evanghelist Luca. Tot acolo găsim un alt verset care ar putea să ne lămurească: ***"Cine nu va primi", spune Mântuitorul, "Împărăţia lui Dumnezeu ca un copil, acela nu va intra în ea". Noi ne raportăm la sfinţi şi am ajuns să ne gândim la ei ca la nişte eroi, eroi ai duhului şi aşa şi este. Ce i-a făcut pe ei aşa? Nevoinţa aspră?***

Foamea, frigul, setea? Dormitul pe jos, chinurile sau chiar lipsa somnului, rugăciunea neîncetată? Sunt aşa de multe nevoinţele lor şi aşa de grele, încât numai dacă le enumerăm sau dacă încercăm să le descriem, ne va cuprinde descurajarea, pierzându-ne nădejdea de a fi vreodată asemenea lor. Da, sfinţii au avut toate acestea şi mai multe decât acestea. Au cucerit înălţimi ale virtuţilor la care dacă ne uităm, ameţim. Şi totuşi, nu acestea au stat la baza desăvârşirii lor, la baza sfinţeniei lor. Acestea au venit abia pe urmă.

Dar ce-a fost la început? Să ne întoarcem la copila de 10 ani. Ce-a înţeles ea, ce-a simţit ea auzind despre cruce? A înţeles ce doar un copil poate să înţeleagă, adică esenţialul: a înţeles de aici, iubirea lui Dumnezeu. A primit Împărăţia ca un copil. Şi cum asta? Dacă îi dăm unui adult o ciocolată sau un dar oarecare el îndată va pune întrebarea: "Dar de ce?" , "Şi ce-ar trebui să fac eu pentru asta?" Dar să-i dăm unui copil… Ce va face el? Se va bucura. Va înţelege că-l iubeşti, se va bucura de aceasta ciocolată şi mai ales, mai ales, va mulţumi. Şi din mulţumirea lui vei înţelege şi tu că şi el te iubeşte. Aşa au făcut sfinţii: au mulţumit. Au înţeles că tot, dar absolut tot, este milă şi este iubire. Şi ce putem noi să facem? Cum putem noi să răspundem la iubirea lui Dumnezeu? Să facem ceva… Dar Sfântul Apostol Pavel a zis: ***"Dumnezeu este Cel care lucrează în voi şi să voiţi şi să săvârşiţi".*** Iată că ne întoarcem iarăşi la mila lui Dumnezeu.

La iubirea Lui trebuie să ajungă şi iubirea noastră. Dar cum? ***Sfinţii au înţeles un lucru foarte important, la care vă rog să fiţi cu luare aminte şi să vă gândiţi la aceasta: distanţa dintre mila lui Dumnezeu şi iubirea noastră poate fi parcursă doar de recunoştinţă.***

Sfântul Ioan Gură de Aur a spus: "Într-un singur fel putem să ne împlinim noi toată datoria faţă de Dumnezeu: să-I mulţumim" .

Iar Sfântul Nicolae Velimirovici a spus aşa: "Cu cât mai mulţumitor se arată a fi un om, cu atât mai aproape este de desăvârşire."

Să mulţumim şi să învăţăm şi noi cum să primim. Au primit sfinţii iubirea lui Dumnezeu şi-au deschis inimile şi ele au fost inundate de mila Lui. Şi au început să se roage pentru oameni. Oameni fiind şi ei, trup având, ei se rugau pentru toţi oamenii, atât cât puteau, atât cât le era dat, atât cât le era îngăduit de pământ, ei cuprindeau în dragostea lor pe toţi oamenii. Iar acum, în Împărăţia Cerurilor, unde piedică nu este, unde nimic nu mai este ascuns, ei văd totul mult mai limpede,privesc altfel la necazul nostru şi ei Îl roagă pe Hristos: "Doamne, uită-Te la ei, la bieţii oameni…" Ei îi spun Lui: "Uită-Te, suferă…", îi spun Lui aşa cum

odinioară David o făcea: “Vezi pentru că Tu priveşti la necazuri şi la durere ca să le iei în mâinile Tale , căci în Tine se încrede săracul, iar orfanului Tu i-ai fost ajutor.” “Ajută-l, Doamne. Ajut-o, Stăpâne. Uite-i cum riscă, uite-i cât riscă… Dacă nouă ne este atât de milă cu cât mai mult Ţie, Doamne? Şi nu te vom lăsa până nu-i vei milui.” Iată cum, iată cât ne iubesc sfinţii lui Dumnezeu! Să nu lăsăm să le fi fost viaţa, nevoinţa în zadar. Să nu rămână rugăciunea lor fără ţintă. Să îndrăznim să cerem rugăciunile lor, să le cerem ajutorul. Şi aşa, vom primi cum se cuvine.

Ce tristă şi ce seacă ar fi viaţa noastră fără sfinţi! Cât întuneric ar fi fără Maica Domnului! Sectarii, sărmanii de ei, ei nu cunosc bucuria deplină, ei care resping Crucea lui Hristos, pe Maica Sa, pe sfinţii aleşi ai Lui. Trăiesc în întuneric.

Se spune că era un om oarecare, un om simplu, care în fiecare seară înainte de culcare se ruga la toţi sfinţii; lua calendarul la rând şi se ruga fiecărui sfânt în parte şi aşa se culca, asta era nevoinţa lui. Şi când a fost să moară, la despărţirea sufletului de trup, atunci când dracii vin şi ei să îngrozească sufletul, iată că aceştia n-au mai putut să intre, datorită mulţimii sfinţilor care veniseră toţi să ia acest suflet binecuvântat.

Iată că sunt mai bine de 350 de ani de când Sfânta Parascheva a ales prin mâna voievodului Vasile Lupu să vină aici la noi în România. Şi câte minuni, câte binefaceri, câte vindecări nu s-au întâmplat datorită acestui lucru! Toată lumea cunoaşte, am să spun aici o singură minune, poate cea mai mare minune, deşi, Dumnezeu le ştie pe cele mari şi pe cele mici.

În momentul în care sfânta cuvioasă fiind aşezată în Paraclisul Mănăstirii Sfinţii trei Ierarhi, datorită unei neglijenţe, o lumânare pusă într-un sfeşnic de lemn a ars până la capăt şi a împânzit focul şi tot Paraclisul a ars. Tot. Era în seara de 26 spre 27 decembrie la pomenirea Sfântului întâiului mucenic Ştefan. Tot a ars: veşminte, odoare… A fost o căldură încât şi sticla s-a topit. Sticla care era pusă la portretele ctitorilor s-a topit. Au găsit dimineaţă moaştele Sfintei cuvioase în mijlocul unui morman de jar. Sfintele moaşte nu numai că au rămas întregi, dar în această căldură despre care v-am spus, peceţile lăsate de la Vasile Lupu au rămas neatinse. Veşmintele nu numai că nu arseseră dar nici miros de fum nu aveau, iar perna de sub trupul Cuvioasei de-abia fusese atinsă de fum.

Ne mirăm de această minune, că sfinţenia este mai puternică decât focul. Dar sfinţenia este mai puternică decât patima, este mai puternică decât iadul, decât moartea, decât stricăciunea.

Cu rugăciunile sfintei cuvioase, în atâta vreme s-au înălţat atâtea locaşuri sfinte şi mănăstiri pe acest pământ binecuvântat, atâtea cât nu găseşti în nici o altă parte. De ajutorul ei s-au bucurat atâţia şi atâţia oameni bolnavi, oropsiţi, întristaţi, necăjiţi. Toţi au primit alinare pentru rugăciunile ei. Se cuvine dar, să-i mulţumim. Se cuvine iarăşi, să primim dragostea ei, chemând-o mai des în ajutor. Iar celor care cu binecuvântarea şi cu ocrotirea Sfintei Parascheva poartă numele ei le urăm să aibă o viaţă cu linişte şi bucurie, iar pentru rugăciunile Sfintei prea cuvioasei şi mult milostivei maicii noastre Parascheva, Milostive Doamne nu ne lăsa pe noi, Amin.”

Părintele Damaschin Luchian de la Mănăstirea Sihăstria Putnei - Predică

Cuvioasa Parascheva şi chemarea pentru noi. Ce importanţă au trupurile noastre şi cum trebuie să le păzim nepângărite?

Rezumat şi ‘pregustare’:

- La orice Sfântă slujbă, în încheierea ei sunt pomeniţi mai multe cete de sfinţi pe care îi aducem împreună mijlocitori către tronul mântuirii.

- Împreună cu noi nu se bucură doar oamenii care o serbează pe Sfânta Cuvioasă Parascheva, ci se bucură şi toate cetele de sfinţi, cinstind-o şi lăudând-o pe Sfântă.

- Cuvioasa nu doar ne ascultă cererile, ci ne şi vorbeşte din raclă, ne cheamă şi ne spune: Ca mine puteţi fi şi voi…

- Toţi suntem chemaţi spre sfinţenie, chiar dacă în mod diferit, pe diferite căi: calea monahală, calea muceniciei, calea mărturisirii lui Hristos, calea familiei, crucea răbdării bolilor, calea apărării dreptei credinţe, calea slujirii în ierarhia bisericească şi multe altele; toate sunt căi lăsate de Dumnezeu spre a duce la sfinţenie.

- Drumul spre sfinţenie porneşte de la a asculta Cuvântul lui Dumnezeu

- Pentru a atinge sfinţenia, pe sfinţi i-a costat doar atât: timp puţin, petrecut bine; aşa ne cere şi nouă Dumnezeu, nu trebuie să ajungem la bătrâneţe pentru a ne sfinţi.

- Cuvântul lui Dumnezeu trebuie ascultat în Biserică.

- Dacă ne-ar lăsa Dumnezeu la mintea noastră şi la puterile noastre, nimic bun n-am putea face; cât timp mlădiţa nu e legată de viţă, nu rodeşte; din Biserică se porneşte lucrarea; noi suntem infinit mai bogaţi prin sfinţii pe care-i avem, nu doar ca pildă de urmat, ca modele pe care-i admirăm, ci îi avem pe fiecare dintre ei ca şi ajutători ai noştri în viaţa cea duhovnicească; singuri nu putem, e slabă firea, e slabă voinţa, e neputincios trupul, e tras în jos de patimi şi moştenirea cea păcătoasă.

- Atunci când mergem în pelerinaje trebuie să le cerem sfinţilor mai ales ajutor în lupta cu patimile, pentru sfinţire.

- Ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu şi-l punem în practică cu ajutorul sfinţilor.

- Omul care îşi sfinţeşte viaţa, îşi curăţeşte sufletul dar şi trupul lui se sfinţeşte; omul care trăieşte după voia lui Dumnezeu are altă faţă, alţi ochi, are alt comportament, este mai luminos, mai aşezat.

- Trupul nu trebuie dispreţuit şi aruncat, pentru că trupul este “Templul Duhului Sfânt” şi astfel Dumnezeu cinsteşte trupul.

- În cristelniţă a intrat tot trupul, cu toate mădularele lui şi deci se sfinţeşte încă de la Botez; iar după moarte, pentru cei care s-au sfinţit, se vede această bine-cuvântare prin Sfintele moaşte; ele nu sunt doar mărturie în faţa lumii şi întărire pentru noi, ci sunt chemare pentru noi; toţi suntem chemaţi spre sfinţirea sufletului şi a trupului; dar noi îl spurcăm şi îl necinstim, templul Dumnezeului Celui Viu noi îl facem peşteră de tâlhari şi grajd de animale.

- Sfânta cuvioasă Parascheva ascultă întotdeauna rugăciunile credincioşilor.

- Atunci când Dumnezeu primeşte şi sfinţii ne ascultă rugăciunile, ei ne şi cheamă şi ne şi vorbesc, în acelaşi timp ne şi spun: Cum suntem noi, aşa sunteţi chemaţi şi voi.

- Nu doar păcatul curviei, indiferent sub ce formă ar fi el, este spurcăciune pentru trup; trupul poate fi necinstit şi prin multe alte feluri şi asta este batjocorirea lucrării mâinilor lui Dumnezeu: când ne împodobim în faţa oglinzii, când ne hrănim cu ceea ce nu trebuie, cu alimente care dăunează trupului, când luăm "medicamente" care ne pot vătăma grav (EX: anticoncepţionalele, vaccinurile aşa-zis anti-HPV).

- Dacă nu vom avea grijă să ne păzim, se va stârpi şi moştenirea pe care am primit-o.

Arhim. Mihail Daniliuc (schitul Vovidenia)/ Doxologia - Sfânta Parascheva este mai darnică de ziua ei?

Se întâmpla demult. Copil fiind, asistam cum bunica mea se gătea în fiecare an să meargă la Iaşi, pe la mijlocul lui octombrie, ca să se întâlnească cu „Sfânta”. Nu înţelegeam de ce atâta frăsuială, atâta pregătire. Mă întrebam ce întâlnire, ce sfântă? De cu seară îşi pregătea straiele. Le scotea din cufăr şi strecura printre ele câteva frunze de busuioc ca să miroase frumos. A doua zi, dis de dimineaţă, purtând o traistă în care-şi punea o cărticică cu acatistul şi viaţa Sfintei Parascheva, ceva merinde, nu mai decât un buchet de flori şi busuioc, pleca spre Iaşi. Îmi povestea: „amu e tare bine, merg cu trenul, îs bătrână şi nu mai pot mărge ca-n tinereţa”.

„Dar, cum era atunci?” o întrebam, furându-i vorba de pe buze.

Răspunsul a venit prompt: „Plecam cu două, trei zile înainte. Mergeam pe jos, cu bătrânii, care ne povesteau despre minunile sfintei, despre întâmplări şi istorii de demult”.

Ce-i drept, avea o evlavie deosebită la Sfânta. Sub neprihănitul ştergar din odaia cea mare, ţesut în stative şi apoi cusut cu multă migală, se aflau icoana Maicii Domnului şi a Sfintei Parascheva, căreia ea îi spunea „sfânta”. Pleca în ajunul

sărbătorii la Iaşi, căci avea puternică credinţa că, de ziua ei, Cuvioasa este mai darnică, mai milostivă. Oare, o fi chiar aşa?

A doua zi, când soarele scăpăta către sfinţit, bunica ajungea acasă. Era ostenită, dar întrucâtva mai bună şi mai paşnică, pentru că trebuie să vă mărturisesc că era un om mai aspru din fire. Ne dădea o bucăţică de vată sfinţită, o crenguţă de busuioc şi câteva flori de toamnă. Erau veştede, dar păreau să poarte ceva nepământean pe-ale lor petale. Până şi busuiocul se pricopsise cu o aromă specială: mirosea a sfinţenie. A doua zi, pelerina începea să îmi povestească totul: cum a fost, cu ce era îmbrăcată Sfânta, despre viaţa, minunile ei şi despre multe alte lucruri care, ca într-o fină adiere a nostalgiei, mă fac să retrăiesc şi acum acele clipe emoţionante.

Rânduiala ce v-am relatat-o se petrecea an de an, până când bunica s-a adăugat strămoşilor. Crescusem între timp şi parcă nu mă mai încântau doar poveştile ei. Voiam să văd, voiam să o cunosc şi eu pe Sfânta. După multe stăruinţe, ajutat fiind şi de câteva lacrimi care mi se rostogoleau înduioşător către bărbie, mama s-a învoit a mă duce să mă închin la Cuvioasa. Era prima întrevedere, dar de mult aşteptată. De fapt, era o vizită pe care eu o făceam Sfintei Parascheva, căci ea se afla în casa noastră, adusă de rugăciunile bunicii şi mamei, de icoane, dar cel mai mult de istorisirile atât de convingătoare despre viaţa şi minunile sale.

Într-o bună zi, ţinând-o pe mama de mână, am păşit sfios în biserica „Sfintei” din Iaşi, trăind sentimente contradictorii. Imensitatea catedralei mitropolitane îmi dădea impresia că Sfânta era o împărătească, care şedea într-un prea frumos palat. Călcam încet către locul unde, după spusele mamei, stătea Preacuvioasa. Răcoarea bolţilor de piatră mă învăluia şi într-o lumină oarecum nelămurită, m-am apropiat. Trebuie să recunosc că am rămas un pic contrariat când am zărit-o în sicriu. Mă aşteptam să văd altceva. Până atunci, în sicrie ştiam că stau morţi şi nu sfinţi.

Se auzeau cântări line de călugări. Este slujbă!, mă dumiri scurt buna mea însoţitoare. Stând la rând să sărutăm trupul Sfintei, deodată s-au auzit clopoţeii fini, cu sunet cristalin ca de argint, ai cădelniţei. Preotul slujitor s-a apropiat, a tămâiat-o ca şi cum ar fi salutat pe cuvioasa Parascheva, după care s-a îndepărtat. Între timp, m-am trezit în faţa luminoasei racle. M-am închinat şi am sărutat icoana, apoi am încercat să ating racla, aşa după cum făcuseră mama şi cei care se aflau înaintea noastră. Doream să îmi aşez acolo palma firavă, dar o forţă, ca un câmp magnetic, parcă înconjura sfintele moaşte, dând impresia unei opoziţii aparenţe. Am stăruit şi am atins mâna Sfintei Parascheva. Simţăminte inexplicabile m-au năpădit. Nu ştiam cât să mă bucur şi cât să mă tem. Am atins sfinţenia! Nu pot uita acele clipe. Şi acum stăruiesc în mintea mea. Fâstâcit, nu am apucat să-i cer nimic, dar ea îmi

ştia oful. La scurt timp, am plecat în mult râvnita tabără şcolară, deşi părinţii mei îmi spuseseră iniţial că în acel an nu voi putea merge. Am pus pe seama Sfintei fericita răsturnare de situaţie, probând încă o dată a fi cu adevărat mult folositoare. A răspuns provocării unui tanc şi l-a dus în tabără.

Din acel an au urmat nenumărate revederi. Eram la liceu în Iaşi şi treceam zilnic pe la Catedrală, ca să iau binecuvântarea cuvioasei. Înainte de a merge la mănăstire, am fost şi i-am sărutat din nou mâna primind blagoslovenia ei. La scurt timp, am fost călugărit, iar Sfânta Taină a Preoţiei am primit-o chiar acasă la „Sfânta". Ulterior, student fiind, cazat la căminul preoţesc „Sfântul Gheorghe", din curtea catedralei, prin bunăvoinţa părinţilor de acolo, am fost rânduit să slujesc de mai multe ori în măreaţa biserică şi să salut în aromă de tămâie trupul îndumnezeit al Sfintei „mult folositoare", precum odinioară în copilăria mea o făcea preotul purtător al cădelniţei cu sunet lin ca de argint. Consider aceasta o minune şi încă un dar negrăit ce mi l-a făcut ocrotitoarea Moldovei.

An de an, fiind rânduit „de gardă" la racla cu veneratele sale moaşte, la hramul cel strălucit al său, am văzut mii şi mii de pelerini care aşteptau, ca oarecând bunica mea, să se întâlnească cu Sfânta de ziua ei. De multe ori mi-am pus întrebarea: „de ce?". Ar putea foarte bine ca mulţi dintre dânşii să se închine şi în alte zile ale anului. Cu siguranţă că o fac, dar evlavioşii închinători doresc să se atingă de sfintele moaşte în chip deosebit la ziua ei. Am încercat un posibil răspuns: cu toţii ne bucurăm de atenţia şi urările celor ce ne preţuiesc în preajma zilelor noastre onomastice sau aniversare, dar în acelaşi timp, celor ce ne păşesc pragul casei, le oferim preţuirea, atenţia şi dragostea noastră în mod special.

Am toată convingerea că şi „luminătoarea Moldovei" procedează la fel. De ziua ei este mai darnică, se bucură mai mult de cei ce vin s-o vadă, dăruindu-le tuturor mila, iubirea şi ocrotirea sa. Acestea sunt darurile pe care le primeau bunica, mama, mergând an de an la hramul Sfintei Parascheva. Le-am primit şi eu de atâtea ori, dar şi cei care în aceste zile aşteaptă cu bucurie, cu jertfă şi îndelungă răbdare să se întâlnească cu „Sfânta".

Doxologia: Din minunile Sfintei cuvioase Parascheva

Sfânta cuvioasă Parascheva a săvârşit minuni care nu pot fi numărate, în cei 350 de ani, de când se află în Iaşi. Bolnavi, săraci, studenţi, oameni cu necazuri au cerut ajutorul cuvioasei Parascheva, iar Sfânta a fost grabnic ajutătoare. [...].

Cea mai cunoscută minune, care a uimit întreaga ţară, a fost izbăvirea fără nici o vătămare a moaştelor Sfintei cuvioase Parascheva din incendiul izbucnit în noaptea de 26 spre 27 decembrie 1888, în paraclisul Mănăstirii „Sfinţii trei Ierarhi" din Iaşi. Aprinzându-se de la un sfeşnic, catafalcul Cuvioasei a luat foc. S-a topit argintul care îmbrăca racla, dar lemnul şi sfintele ei moaşte au rămas întregi şi nevătămate spre uimirea martorilor.

În timpul celor două războaie mondiale, oraşul Iaşi a fost protejat de bombardamente, iar Catedrala mitropolitană, unde se păstrează moaştele Sfintei Parascheva, nu a fost atinsă de nici un obuz. Bătrânii povestesc că ostaşii vedeau noaptea, în timpul războiului, o femeie uriaşă îmbrăcată în alb deasupra Iaşului, ocrotindu-l de ocupaţie şi bombardamente.Poate că şi din acest motiv credincioşii spun că Sfânta de la Iaşi ocroteşte de 350 de ani oraşul şi întreaga Moldovă, ferind zona de calamităţi naturale.

În timpul secetei din vara anului 1947, când oamenii şi animalele mureau de foame, s-au scos moaştele Sfintei Parascheva în procesiune prin satele Moldovei. Credincioşii le-au întâmpinat cu lacrimi de bucurie şi cu făclii în mâini. În urma preoţilor care însoţeau racla veneau nori de ploaie. Drept mulţumire, credincioşii înălţau troiţe în amintirea aducerii moaştelor Sfintei Parascheva în satele lor.

(Monica Dumitrescu – Ziarul Lumina, 5 octombrie 2005)

Doxologia: Minuni cu moaştele cuvioasei Parascheva în comunism (2010)

Ofensiva sovietică de la începutul verii anului 1944 prevestea ocuparea unei părţi a Moldovei. Autorităţile româneşti au dispus evacuarea, după cum s-a întâmplat şi în cazul centrelor mitropolitane de la Cernăuţi şi Iaşi.

La 15 martie 1944 erau mutate moaştele "Cuvioasei Parascheva", pentru a fi aşezate în siguranţă la Mănăstirea Turnu din jud. Vâlcea. Dar Cuvioasa a ajuns numai până la Mănăstirea Ciorogârla de lângă Bucureşti. De aici, la 27 octombrie 1944, moaştele au fost mutate în catedrala din Bucureşti, alături de cele ale Sfântului Dimitrie Basarabov, spre închinare credincioşilor care îşi manifestau evlavia într-o perioadă de mari încercări politice şi sociale. În cele din urmă, la 26 noiembrie 1944, moaştele cuvioasei erau reaşezate spre cinstire în Catedrala mitropolitană.

Se spune că, în 1945, soldaţi sovietici ar fi încercat să ia moaştele cuvioasei şi să le ducă în Rusia. Dar Sfânta nu s-a lăsat mişcată din oraşul său, tot aşa cum Sfântul Dimitrie Basarabov nu fusese luat în timpul ocupaţiei germane (1916-1918). Vara anului 1947 a fost un alt episod în care moaştele cuvioasei au fost scoase în procesiune împotriva secetei şi foametei care chinuiau Moldova. A fost o nouă dovadă a evlaviei poporului român faţă de Dumnezeu şi sfinţii săi într-o perioadă în care comunismul se instală în România cu forţa militară străină.

(Adrian Nicolae Petcu – Ziarul Lumina, 14 octombrie 2010)

Doxologia: Sfânta Parascheva şi pruncul muribund

"După o naştere dificilă, fiul meu s-a născut prematur (8 luni). Ca şi cum aceasta nu ar fi fost de ajuns, copilul s-a născut cu foarte multe probleme: hipoxie (lipsă de oxigen), detresă respiratorie (datorată dezvoltării insuficienţe a plămânilor), tahicardie, suflu sistolic. Medicii erau foarte reticenţi în privinţa şanselor de supravieţuire ale bebeluşului. Din cuvintele şi gesturile lor îmi puteam da seama că erau neputincioşi. Grăitor în acest sens este îndemnul medicului neonatolog adresat familiei mele de a se ruga pentru mine şi pentru copil; situaţia era dramatică. Familie, medici, eram cu toţii cuprinşi de disperare. Dar Dumnezeu a vrut să-şi arate din nou iubirea Sa nemărginită faţă de oameni. Mama mea care are foarte mare evlavie la cuvioasa Parascheva (în familia noastră acest nume este o tradiţie, numele mamei şi al uneia dintre surorile mele fiind Parascheva), a luat hăinuţele cumpărate din timp pentru noul-născut şi a mers cu ele la Mitropolie. S-a rugat la cuvioasa Parascheva cu lacrimi pentru însănătoşirea pruncului şi a pus hăinuţele pe racla cu moaştele Sfintei. Apoi s-a grăbit cu ele la spital şi a îmbrăcat copilul muribund cu ele. A treia zi de la naştere, copilul a început să-şi revină. Acum trăieşte şi este perfect sănătos. Suntem recunoscători pentru ajutorul dat nouă de Mântuitorul Hristos, Care pururea lucrează minuni prin sfinţii Săi".

(Gabriela R., 33 ani, din Iaşi) extras din cartea Binefacerile Sfintei cuvioase Parascheva, Doxologia, Iaşi, 2011)

Doxologia: Sfânta care te scoate din morţi

Sunt profesor pensionar. Îmi amintesc de tatăl meu, care după 18 luni de spitalizare din cauza cancerului de ficat, a ajuns în moarte clinică. Familia mea a fost chemată să-l ia acasă de urgenţă, cu câteva clipe înainte de a ajunge la morgă.

În timp ce tatăl meu era plâns de familie, în salon intră bunicul meu (socrul celui aflat între viaţă şi moarte moarte) cu o bucată de vată sfinţită de la Cuvioasa Parascheva şi fără să se jeneze de prezenţa doctoriţei, îl mângâie, punând vată în buzunarul pijamalei, spunându-i că se va face bine şi că îl aşteaptă pe 8 septembrie la onomastica soacrei. Înainte de acest gest, m-a mustrat, fiindcă am cheltuit averea pe medicamente, uitând-o pe Sfânta Parascheva „care te scoate din morţi”.

Apoi bunicul ne-a certat pe toţi, nonverbal, cu degetul arătător, după care ne-a iertat cu o invitaţie pe 8 septembrie şi s-a grăbit să nu piardă trenul. Uluiţi de gesturile, cuvintele şi mai ales de credinţa bunicului, toţi au meditat la faptul că bătrânului i s-a întâmplat ceva.

Brusc, toţi s-au dezmeticit auzind o voce slabă: „Mi-e sete!”. Era tatăl meu. Doamna doctor ne-a îndemnat să-i dăm orice: „O fi ultima dorinţă… şi nu mă mai întrerupeţi”, deoarece lucra la biletul de externare.

Toţi erau speriaţi, pentru că se ştia de ultima lună de perfuzii, de abdomenul lui putred, de chipul ca de „cadavru, îmbrăcat cu o foiţă subţire de piele”. Totuşi „i-am dat să bea, apoi a cerut să mănânce, să se plimbe la aer”. După 5-6 minute, când erau în uşă, doamna doctor, care terminase biletul de externare (ultimul cuvânt fiind: agravant), a sărit speriată, întrebând: „Ce-aţi făcut?… cum l-aţi luat?… ce-a mâncat?… ce-a băut?… dar, bătrânul acela… ce-a făcut, ce i-a dat?”.

După ce află de vata sfinţită de la cuvioasa, doamna doctor constată că „este o minune dumnezeiască” şi propuse reluarea analizelor. Apoi s-au adunat medici din Iaşi, Bucureşti, Cluj, Timişoara şi au recunoscut minunea. „A venit acasă cu timol 2 - de nou-născut - după care a mai trăit 22 de ani, murind spovedit, împărtăşit, cu lumânare aprinsă şi cu cei dragi în jur”.

Doamna Eugenia menţionează, în finalul acestei evocări, vorbele marelui arhimandrit Cleopa Ilie: „Ştiţi cât de mare poate fi minunea de care aţi putea avea parte?… cât de mare vă este credinţa! Spune-mi cum ai murit, ca să-ţi spun cum ai trăit”. De admirat credinţa puternică, adevărată, în puterea şi dragostea lui Dumnezeu şi a sfinţilor, pe care a avut-o bunicul meu”.

extras din cartea Binefacerile Sfintei cuvioase Parascheva, Doxologia, Iaşi, 2011.

Doxologia: O minune a Sfintei Parascheva – chirurgia sufletului

La 14 ani, m-am îmbolnăvit grav. Nu era prima oară, am fost destul de bolnăvicios de felul meu, dar acum, o durere imensă de picior şi o inflamaţie masivă la peroneu m-au pironit la pat. Doctorul chirurg din oraşul în care locuiam i-a spus mamei mele şi ea cadru medical superior, că este un reumatism articular acut, un puseu de durere. Aşa încât mi-a prescris oxacilină şi gentamicină din 6 în 6 ore timp de câteva luni şi mi-a pus piciorul în ghips. Durerea atâtor injecţii, tumefierea şi mortificarea ţesutului în care am fost injectat de sute de ori, rugăciunile pe care mama le spunea mereu la patul meu, ore întregi, mi le amintesc foarte bine.

După ce mama spunea de câteva zeci de ori psalmii "Miluieşte-mă Dumnezeule" şi "Cel ce locuieşte în ajutorul Celui Preaînalt", sfârşită de oboseală, era trecut de miezul nopţii, îi spuneam: "mai zi-mi rugăciuni…" Au fost câteva luni de durere cumplită, iar piciorul era tot mai dureros, ba se subţiase mult. Gentamicina pe care am primit-o intramuscular ar fi fost de ajuns să surzească 10 oameni, dar totuşi, cu mila lui Dumnezeu mai aud. După câteva luni de stat în casă cu un ghips imens, piciorul era de două ori mai slab decât înainte. Doctorii spuneau că piciorul trebuie amputat.

Părinţii mei au insistat să mergem la Iaşi, la Spitalul de copii, la doctorul Gabi Ionescu, un medic vestit care rezolvase multe cazuri incurabile. Tatăl meu, preot, m-a adus în spinare până la spital. Când m-a consultat, doctorul a izbucnit în strigăte de mânie: "sunteţi cadre medicale, dar l-aţi tratat ca nişte ţărani". Aveam ostiomielită acută la peroneul drept, o boală cumplită care chiar dacă se operează, recidivează la alte oase, toată viaţa. În tot acest timp, părinţii mei au stat mereu

lângă racla Sfintei Parascheva, rugându-se cu lacrimi pentru mine. Şansele erau mici ca piciorul să mai poată fi salvat. Eram suspect şi de cancer osos.

În câteva zile am fost operat. După câteva ore bune de operaţie, anesteziat total, am fost dus cu o targă la terapie intensivă. Părinţii mei, care îmbătrâniseră peste noapte de durere, când m-au văzut au încremenit. Tatăl meu a murmurat: a murit… şi a leşinat. Dar doctorul, fericit, a zis: nu e mort, norocoşilor, erau şanse de 1% să fie bine. Şi aşa a fost. Oricum ostiomielita recidivează, o să trebuiască să fie operat de multe zeci de ori…

M-am refăcut în câteva luni bune. Profesorii de la şcoală veneau să mă asculte şi-mi puneau notele acasă. Mama îmi spunea: eşti o minune a lui Dumnezeu. Iar eu îi răspundeam: da, o minune şchioapă. Şi iată că merg perfect şi nici o altă operaţie nu am mai suferit, mulţumită Sfintei cuvioase Parascheva. Trăiesc datorită rugăciunii ei, datorită lacrimilor ei, datorită inimii ei imense, pline de harul lui Dumnezeu care simte durerile noastre şi le alină cu milă, în iubirea infinită a lui Dumnezeu.

(extras din cartea Binefacerile Sfintei cuvioase Parascheva, Doxologia, 2011)

Doxologia: „Am venit să mă rog pentru ţara mea“ (2012)

„Busuiocul să-l iei uscat, că-i mai bun decât cel verde. Ascultă la mine, că-s femeie bătrână şi ştiu“, spune, sfătoasă, o doamnă trecută de şaizeci de ani, care se recomandă „tanti Maria“. Este din Constanţa şi asemeni multor alţi pelerini sosiţi în aceste zile la Iaşi din toate colţurile ţării, an de an, în luna octombrie, vine să se închine la moaştele Sfintei Cuvioase Parascheva.

„Nici nu mai ştiu când am fost prima dată, sunt mulţi ani de atunci… Vin cu mare, mare bucurie şi nu mai simt nici osteneală, nici durerile bătrâneţii, nimic. Şi pe tren e frumos, că ne întâlnim mulţi pelerini şi ne mai povestim fiecare despre familie, despre copii, despre greutăţi, fiecare ce are pe suflet. Dar nimic nu se compară cu ce simţi atunci când ajungi la Sfântă. Nu pot cuvintele să spună, e o uşurare... Mă întreabă copiii când ajung acasă: «Ai rezistat şi de data aceasta, mamă?». Ei cred că îmi este greu“, spune râzând tanti Maria.

„Nu ştiu dacă am mai simţit vreodată ce am simţit acum“

Mai departe de tanti Maria, care se alăturase grupului cu care venise din Constanţa, pe o bancă din apropierea Mitropoliei, alte două doamne îşi aşează în ordine bagajele. Au pornit noaptea, cu trenul, spre Iaşi. Dimineaţa, s-au aşezat la rândul lung de pelerini şi după câteva ore de aşteptare, pe un frig pătrunzător, s-au

închinat, au mulţumit Sfintei cuvioase Parascheva şi s-au rugat pentru îndeplinirea celor de care au nevoie.

Doamna Elena Zamfir este din Roşiorii de Verde, judeţul Teleorman şi anul acesta a venit pentru prima oară în pelerinaj la Iaşi. Nu i se observă pe chip osteneala omului care a petrecut un drum lung şi a îndurat apoi frigul şi oboseala. Faţa îi este luminată şi în timp ce povesteşte despre ce a simţit în această primă întâlnire cu Sfânta, priveşte în jur, spre curtea Mitropoliei şi spre străzile pline de pelerini.

„De mai mulţi ani am vrut să vin la Iaşi, la acest mare hram. Nu ştiu ce m-a reţinut de fiecare dată, dar anul acesta am vrut neapărat să vin. Şi mă bucur mult că am reuşit, pentru că nu ştiu dacă am mai simţit vreodată ce am simţit acum. Fiecare dintre noi are o problemă când vine aici şi liniştea pe care o primeşti, eliberarea de toate gândurile negre…, încurajarea pe care o simţi şi toată atmosfera aceasta extraordinară eu nu le-am mai trăit în altă parte. Îmi place şi oraşul, îmi plac oamenii de aici, au o anumită distincţie. Cât timp voi mai putea să fac acest drum de acum încolo, îl voi face cu mare bucurie. Am un nepoţel de patru ani şi la plecarea de acasă, mi-a spus să-i aduc şi lui ceva de la Iaşi. N-am să-i duc o jucărie, am să-i duc o iconiţă sfinţită şi am să-i spun că este un dar de Sfânta Cuvioasă Parascheva. Anul viitor vreau să vin şi cu fiul şi cu nepoţelul meu“, spune doamna Elena Zamfir.

„M-am rugat să nu mai fim aşa de orbi şi de surzi“

Doamna Doina Popescu este din Bucureşti, este învăţătoare, are 57 de ani şi participă la pelerinajul de la Iaşi de nu mai puţin de 20 de ani. „Prima oară am venit cu mama mea, care îşi dorea mult să ajungă la Sfânta Cuvioasă Parascheva. Apoi am început să vin şi cu copiii, cu soţiile şi prietenii lor. Ne urcam cu toţii într-un microbuz – soţul conducea – şi veneam la Iaşi. Şi apoi, de multe ori, când aveam noi sau copiii vreo cumpănă de trecut, vreun examen important sau alte momente mai grele, ne strângeam şi spuneam «hai să mergem la Sfântă». Deci sunt, cred, 20 de ani de când venim la Iaşi, de sărbătoarea Sfintei Parascheva sau în alte perioade ale anului şi nu am cuvinte să mulţumesc pentru ajutorul pe care l-am simţit de fiecare dată. Într-un an am stat 32 de ore la rând – nu am mâncat nimic, nu am băut apă şi nici nu m-am aşezat jos, pentru că, dacă mă aşezam, nu cred că mă mai puteam ridica – şi am făcut-o cu bucuria jertfei pe care şi eu sunt datoare să o aduc, pentru că pelerinajul nu este o excursie. Iar astfel de momente m-au întărit în viaţă şi mi-au dat puterea să trec peste încercările şi greutăţile pe care orice om le are. Dar lucrurile acestea le înţelegi şi le simţi după ce vii aici“, spune doamna Doina Popescu.

Iar în pelerinajul pe care l-a făcut în acest an la moaştele Sfintei Cuvioase Parascheva, doamna Popescu mai spune că, pentru prima oară în cei 20 de ani de când vine să ceară ajutor Sfintei, s-a rugat şi pentru ţara în care trăieşte. „Am simţit nevoia să mă rog pentru ţara mea, pentru oamenii ei, pentru toate lucrurile bune pe care le avem şi de care nu ştim să ne bucurăm… Nu ştiu ce se întâmplă cu noi, de ce ne comportăm aşa? M-am rugat să nu mai fim aşa de orbi şi de surzi, să nu mai fim atât de egoişti, să ne deschidem inimile, să avem iubire şi credinţă, pentru că doar cu iubire, cu solidaritate între noi şi cu multă credinţă putem trece peste aceste timpuri grele, din care ne tot chinuim şi nu mai reuşim să ieşim. Eu plec de la acest pelerinaj liniştită, împăcată, încărcată sufleteşte pentru un an întreg şi mi-aş dori ca fiecare om din această ţară să se simtă cum mă simt eu“, spune doamna Doina Popescu, unul dintre miile de pelerini veniţi din toate colţurile ţării, la Iaşi, pentru a o cinsti pe Sfânta Cuvioasă Parascheva şi pentru a-i cere ocrotirea şi ajutorul, atât pentru ei şi pentru cei apropiaţi, cât şi pentru toate lucrurile dragi lor.

Doxologia: Pelerinajul „Calea Sfinţilor” a fost „ca o noapte de Înviere” (2012)

Pelerinajul „Calea Sfinţilor” a adunat şi în acest an o mare de suflete. Pe tot parcusul traseului stabilit, oameni de toate vârstele, mireni şi clerici, pelerini veniţi de departe, dar şi foarte mulţi ieşeni au aşteptat cu lumânări aprinse momentul trecerii moaştelor Sfintei Parascheva şi ale Cuviosului Teofil de la Kitaev, pentru a se alătura procesiunii.

În chip tainic, Sfânta – aşa cum îi spun majoritatea pelerinilor – are mult mai mulţi apropiaţi decât am văzut zilele acestea la Iaşi. Ortodoxia este credinţa tainei şi o taină este şi lucrarea sfinţilor pe pământ.

Pretutindeni, oamenii sunt senini şi emană bucurie. Nimeni nu este singur, fiindcă pelerinajul înseamnă în primul rând o comuniune cu aproapele. Părinţi, ţinându-şi în braţe sau de mânuţă copilaşii, preoţi, monahi şi monahii, grupuri de studenţi şi elevi, colegi de serviciu, vecini de bloc, grupuri din acelaşi sat, bătrâni, toţi stau aproape lipiţi unul de altul, înălţând într-un glas Sfinte Dumnezeule, Apărătoare Doamnă, troparul Sfintei cuvioase Parascheva şi alte cântări.

Faptul că au 10, 30 sau 80 de ani şi au ocupaţii sau profesii diferite, că sunt bogaţi sau mai puţin avuţi, că au studii superioare sau doar clasele primare, că sunt îndrăzneţi sau mai discreţi, toţi aceşti oameni au o căutare, o nădejde comună.

„Să avem bucuria reîntâlnirii şi pe pământ cu Sfinţii”

Părintele Mircea Irina din judeţul Suceava mărturiseşte: „Am venit la Sfânta Parascheva cu un gând înălţător, de a ne hrăni duhovniceşte, un gând de apropiere de puterea lui Dumnezeu, de puterea prea cuvioasei maicii noastre Parascheva, a Sfântului Teofil de la Kitaev. Au fost multe momente în care am simţit ajutorul Sfintei Parascheva, încă din vremea copilăriei, când veneam aici cu mama şi cu fraţii mei. Simt neapărat nevoia să vin la Iaşi, aşa cum simt nevoia să merg şi la Sfântul Ioan cel nou de la Suceava sau la Putna, la Sfântul Ştefan cel mare. E minunat să avem bucuria reîntâlnirii şi pe pământ cu Sfinţii pe care îi socotim mijlocitori, îndrumători la ceea ce ne-am propus, mai ales că vrem să ajutăm din punct de vedere pastoral credincioşii pe care îi avem în parohie, unde e şi biserica în construcţie, să ne sprijinim şi familia şi toate, cu ajutorul lui Dumnezeu, să le ducem la un bun sfârşit. Bunul Dumnezeu să ne ajute, cu rugăciunile Maicii Parascheva şi a Sfântului Teofil, spre mântuire şi spre împlinirea celor de folos.”

„Nu-s vrednică de câte mi-a dat Sfânta Parascheva”

Doamna Olga Duna, contabilă în Cluj, a fost impresionată de frumuseţea pelerinajului şi a cântat tot drumul, cu lacrimi în ochi. Dânsa s-a închinat deja la sfintele moaşte. „Nu vă pot spune ce fior am simţit, aşa o putere, mai presus de fire şi un curaj pe care numai sfinţii ni-l poate da. Nu mai simţi oboseală când eşti în preajma Cuvioasei. Şi au fost atâtea situaţii în care mi-a trimis ajutorul… Fiica mea a reuşit să facă un seminar teologic şi Facultatea de Teologie, a fost foarte cuminte şi mi-a adus multe bucurii. Nu sunt în stare să-i mulţumesc Cuvioasei Parascheva pentru cât m-a ajutat. Nu-s vrednică de cât mi-a dat. M-am rugat să-mi vegheze în continuare copilaşii şi cât îmi va da Dumnezeu sănătate, voi veni la dânsa.”

„Cu atâta plecăm de acasă, doar cu credinţa”

De la fiecare om ce a poposit zilele acestea la Iaşi, la moaştele sfinţilor, avem câte ceva de învăţat. E suficient să-i priveşti preţ de câteva minute pentru a-ţi da seama cât de departe eşti de cum ar i-ar plăcea lui Dumnezeu să fii şi câte taine minunate ascunde un om în sufletul său. Cuminţenia, simplitatea, seninătatea, bucuria, toate acestea ce sunt? Indicii ale unei armonii a sufletului.

„Vin de mult timp la Sfânta şi obişnuiesc să particip şi la „Calea Sfinţilor” pentru că e tare frumos; atâţia oameni, preoţi, călugări, maici, copilaşi, toţi cu lumânări, parcă ar fi în noaptea de Înviere. Mă rog pentru sănătate, pentru înţelegere, pentru

nepoţi, că toţi îmi sunt la şcoală, mă rog şi pentru dânşii, să reuşească mai departe. Am avut necazuri foarte multe în viaţă. Am fost despărţită de bărbat de la 25 de ani şi am rămas cu trei copii. Văd că Dumnezeu mi-a ajutat, dacă am venit şi m-am rugat. Şi cu atâta plecăm de acasă, doar cu credinţă, că uite cum sunt mâinile noastre de muncă …", mi-a spus doamna Gabriela Stroia de 67 de ani din judeţul Galaţi.

„Pentru mine, Sfânta Parascheva este puternică în rugăciune către Dumnezeu şi Maica Domnului. Am văzut minuni multe chiar în familia mea. Am avut o fată cu examene la facultate, a dat examenele, unul l-a luat, iar altul nu l-a luat. Am venit apoi la Sfânta Cuvioasă şi când l-a dat din nou, l-a luat. O perioadă, eu am fost foarte bolnavă şi de când am început să vin la ea (de vreo 10 ani), mă simt mult mai bine", a afirmat doamna Mara Elena din judeţul Argeş.

La Biserica Sfântului Andrei şi la Mănăstirea „Sfinţii trei Ierarhi", pelerinii au fost întâmpinaţi şi binecuvântaţi de preotul paroh, respectiv părintele stareţ arhim. Nichifor Horia, cu toată obştea.

*

„Calea Sfinţilor" e un reper în drumul oricărui creştin trăitor, o oglindă în care vedem răsplata răbdării şi eforturilor noastre pentru curăţirea, iar mai apoi sfinţirea sufletelor noastre. Traseul însă nu e acelaşi pentru fiecare, ci doar ţinta, nu durează două ore, ci o viaţă, pentru veşnicie.

Cuvioasa Parascheva, sfânta care ne învaţă când şi cum trebuie să slujim şi să ne dăruim lui Dumnezeu. Pilda celor 10 fecioare şi înşelarea amânării

Cel ce vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea sa şi să-Mi urmeze Mie (Matei 16, 24)

Părintele Ciprian Negreanu - Predica din 2011

Prăznuim astăzi pe Sfânta cuvioasă Parascheva, Sfânta Balcanilor, dar în acelaşi timp, sfânta fecioriei, sfânta curăţiei, sfânta ostenelii, a unei străduanii excepţionale şi a unui suflet arzător, de mică, model şi chip al vieţuirii în Hristos. Într-un fel, ne face de ruşine pe toţi cei care găsim justificare a lipsei noastre de râvnă faptul că nu suntem ca cei convertiţi, care au avut un moment special de trezire, de întâlnire cu Hristos, ci, noi, fiind născuţi şi crescuţi de mici în credinţă, nu putem fi decât aplatizaţi, blazaţi, plictisiţi, obosiţi, mai mult sau mai puţin smintiţi şi atunci credinţa noastră este slabă, neputincioasă. Noi zicem că n-am avut nici un moment al întâlnirii personale cu Hristos, ceva viu pe care să-l simţim sau zicem, ca să ne motivăm "pleoşteala" şi oboseala noastră în credinţă, că am fi fost altfel dacă am fi trăit pe vremea Mântuitorului sau în preajma unui mare sfânt sau dacă am fi avut un duhovnic văzător cu duhul sau făcător de minuni… Dar aşa, nu pot să fiu altceva decât ceea ce sunt şi mă liniştesc în micile mele răutăţi, în micile mele patimi şi păcate şi în multa mea tristeţe, şi… rămân aşa.

Şi să ştiţi că pentru acest fel de a vedea lucrurile, Sfânta Parascheva este o palmă pe obrazul nostru, al lenii noastre. O fetiţă de 10 ani care aude în Biserică [cuvântul lui Dumnezeu], nu are la dispoziţie, ca noi, zeci şi sute de cărţi, cum avem acum atâta "nor de martori", atâţia sfinţi care dau mărturie, cum n-a mai dat nimeni în decursul istoriei… Niciodată nimeni n-a avut la dispoziţie mai mult material, mai

multe cuvinte ale sfinţilor, mai multe mărturii, nu numai scrise, ci acum şi video şi în toate felurile, mărturii despre minunile sfinţilor, despre viaţa, lucrarea şi învăţăturile lor, mai multe explicaţii la cuvântul lui Dumnezeu. Niciodată n-a fost atât de mult, să fi apărut şi să le avem în bibliotecă, cum le avem noi acum. Erau lucruri rare!

Sfântul Paisie Velicicovski, în veacul al XVIII-lea, "se bătea" cu colegii lui pe Scara Sfântului Ioan Scărarul, care era unica pe care o aveau acolo tradusă şi era singura pe care o puteau citi şi se foloseau la maximum de această carte. Noi nu avem numai Scara, avem nenumărate, iar Scara aproape că nici n-o citim, zicem că e o chestie veche, nu ne interesează… Ei cu această carte se zideau şi se făceau unii monahi desăvârşiţi, alţii preoţi lucrători ai cuvântului lui Dumnezeu, alţii creştini adevăraţi [mireni] – numai printr-o carte, pe lângă Evanghelie.

Şi ziceam că Sfânta Parascheva e o palmă pe obrazul nostru pentru că o fetiţă care, poate nici nu ştia carte la vârsta aceea, învăţată de mică în duhul credinţei, când s-a aprins de dragul lui Hristos, fără să aibă nişte părinţi neapărat peste măsură de râvnitori (cum au avut alţii nişte părinţi ei înşişi sfinţi) – dimpotrivă, o certau de multe ori pentru râvna ei prea mare pentru Hristos, pentru a face poruncile lui Dumnezeu. Şi ea, intrând în biserică, asemenea lui Antonie cel mare, pe la vârsta de 10 ani, a auzit cuvântul: ***"Cel ce vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea sa şi să-Mi urmeze Mie".*** Şi ea s-a cutremurat de cuvântul acesta şi a început să se lepede de sine, de voile sale, de puţinătatea sufletului, de răutate, de zgârcenie, de individualism, a luat-o "voinicește" spre Împărăţia lui Dumnezeu, a luat în serios cuvântul lui Dumnezeu. Fără să aibă vreo revelaţie deosebită, fără să trăiască vreo descoperire, fără să vadă îngeri coborând din cer, a luat în seamă cuvântul lui Dumnezeu.

Toate aceste scuze de care noi ne prevalăm, din lene şi din viclenie, cum că n-am avea/n-am fi avut anumite condiţii sau anumite minuni sunt "pălmuite" de exemplul Cuvioasei Parascheva, care nici ea n-a avut nimic din toate acestea, dar a avut râvnă multă! Şi mai era şi fată, pe deasupra şi ştim cât de greu le era fetelor atunci pe calea aceasta a cunoaşterii [a educaţiei şcolare], dar chiar şi a monahismului: în Constantinopol, pe vremea aceea, erau două sute de mănăstiri de bărbaţi şi numai câteva zeci de femei – şi, în general, în imperiu, erau mult mai puţine mănăstirile de femei. Şi era mult mai grea calea de a învăţa carte, ca fată şi de a merge mai departe pe această cale. Şi era mult mai periculos pentru o fată să meargă de una singură, cum a fost ea, ca o pelerină, începând de la Constantinopol, până la 27 de ani, când a murit. Dar a luat această cale cu osârdie mare, a crezut în Hristos, a crezut desăvârşit. Şi cu adevărat a fost şi este un exemplu pentru noi şi

mai ales pentru cei care, născându-ne în credinţa aceasta, ne plângem că suntem mai aplatizaţi, mai obosiţi, mai plicitisiţi.

Şi a fost necunoscută, nu se spune că în timpul vieţii ei ar fi făcut minuni mari. Dragostea ei a rămas numai între ea şi Dumnezeu. A rămas o dragoste vie, puternică, plină de fapte bune, cunoscute, dar… cât de uşor uită oamenii faptele bune şi lucrările minunate? N-a avut multe minuni în timpul vieţii, dar a avut multe fapte bune încă din copilărie, când îşi dădea la săraci tot ce avea. Şi mai târziu, prin toată osteneala ei în viaţa monahală şi tot ce a făcut ea la Vlaherne, în Constantinopol, unde a stat o vreme, la marea biserică de care v-am povestit odată, cu acea icoană care se descoperea şi se acoperea singură după slujba de duminică, unde venea şi împăratul. A slujit acolo, în biserica aceea, dar n-a rămas cunoscută prin minuni. Şi dragostea ei lăuntrică şi osteneala ei pentru Hristos a fost plăcută lui Dumnezeu. Şi Dumnezeu n-a lăsat necunoscută şi necinstită această dragoste a ei, încât, deşi a murit ca o necunoscută, nebăgată de nimeni în seamă, dar Dumnezeu a preţuit-o, a ridicat-o şi a descoperit-o. Iar moaştele ei au fost mai întâi cinstite în Bulgaria, la Târnovo, apoi în Serbia, la Belgrad, după aceea la Constantinopol, aproape 200 de ani, au fost duse spre cinstire în aproape toate bisericile din Constantinopol, începând de la Patriarhia cea mare şi după aceea aduse cu mare cinste în Moldova de domnitorul Vasile Lupu şi de Mitropolitul Varlaam – ca răsplată pentru Vasile Lupu din partea Patriarhiei de Constantinopol, căreia acesta îi plătise toate datoriile (sume mari, fabuloase), ca aceasta să nu se desfiinţeze şi să nu fie distruse şi făcute moschei şi ultimele biserici. Pentru că turcii aveau o modalitate de a-i face pe creştini să treacă la mahomedanism: îi împovărau cu taxe nenumărate şi înspăimântătoare, pe care nu şi le puteau plăti – mai ales Patriarhia de Constantinopol.

Iar "soluţia" [dacă nu plăteai] era să ţi se ia tot ce ai, să fii băgat la închisoare sau chiar să fii ucis, iar în condiţiile acelea mulţi erau tentaţi să treacă la mahomedanism, situaţie în care ţi se dădea totul înapoi şi erai lăsat în pace. Gestul lui Vasile Lupu a fost mare pentru creştinii aceia. Dacă mai sunt creştini şi Patriarhie în acea zonă este şi datorită lui Vasile Lupu şi a Sfântului Mitropolit Varlaam al Moldovei. Atât de mare a fost suma pe care ei au dat-o, încât Patriarhia n-a ştiut ce să dea mai scump de la ei, deşi nu mai aveau moaşte multe – pentru că fuseseră mult prădate de latini – au dat lui Vasile Lupu moaştele Sfintei Parascheva, care erau mult cinstite în Patriarhie. Şi le-au trecut pe ascuns peste zidurile Constantinopolului, pentru că nu era voie ca un "trup de mort", ziceau mahomedanii, să fie purtat pe străzi sau afară, ci imediat să fie îngropat. Şi domnitorul a trebuit să-i plătească cu bani mulţi pe toţi paşii şi mai-marii

musulmanii de la Constantinopol şi până la graniţa de la Dunăre, ca să poată aduce trupul Sfintei Parascheva în Moldova, unde este cinstită astăzi.

Şi, întorcându-ne, vedem că Dumnezeu a cinstit-o pe mireasa sa, datorită râvnei sale.

Fiecare suflet de creştin care se osteneşte pentru Hristos şi-L alege ca Mire, devine mireasa lui Hristos. Bărbaţi sau femei, suntem mirese ale lui Hristos, pe care Dumnezeu vrea să ne împodobească spre marea nuntă la care suntem chemaţi. Dar unii se lasă împodobiţi, vor să fie împodobiţi şi ajută la această împodobire, iar alţii "se pleoştesc", se plictisesc, nu vor, dau din mâini, stau deoparte, nu vor să fie îmbrăcaţi cu aceste haine de preţ cu care Dumnezeu vrea să ne îmbrace. Sfânta Parascheva a fost cu adevărat mireasa lui Hristos.

Şi un alt lucru – legat de Evanghelia care s-a citit la Utrenie, a celor 10 fecioare, care socotesc că se potriveşte foarte mult Sfintei Parascheva. Pentru că ea cu adevărat a fost fecioară şi a fost lucrătoare în via lui Hristos de mică şi s-a ostenit să strângă acest untdelemn de mică, nu a lăsat strângerea acestui untdelemn pe sfârşit. În lenea, în viclenia şi în aşa-zisa noastră oboseală duhovnicească, lăsăm strădania de a aduna untdelemnul dragostei şi al poruncilor lui Hristos pe final: "Las` c-o să-l strângem noi – la bătrâneţe". Sau: "Dacă va veni prigoana, atunci o să-mi arăt eu adevărata faţă de creştin. Acuma… cu chestiile astea mici, cu rugăciuni, cu facerea poruncilor în fiecare zi – asta e foarte greu, mă plictisesc. Dar atunci când va veni prigoana, atunci o să-mi umplu candela cu untdelemn…". Şi, în viclenia noastră şi cei tineri pot să-şi păstreze de acum un fel de semi-disponibilitate pentru Dumnezeu, restul o păstrăm cu multă viclenie pentru mai târziu, nu mă implic cu tot cu sufletul pentru El, nu ne dăruim cu totul.

Or, această pildă ne loveşte în acest fel de a gândi, pentru că ni se spune că la un moment dat va fi o strigare: "Iată, Mirele vine, ieşiţi în întâmpinarea Lui!". Ce înseamnă această "strigare"? În primul rând înseamnă bolile, necazurile, suferinţele şi mai ales, bătrâneţea care ne strigă: "Vremea este pe sfârşite, viaţa ta s-a apropiat de sfârşit, e vremea să te pregăteşti, că a venit Mirele". Şi, citind această pericopă, nouă ni se poate părea că li se făcea cumva în ciuda fecioarelor, care a venit tocmai când erau ele plecate, că Dumnezeu este prea iute, mânios şi aprig pedepsitor. Nu că lui Dumnezeu nu-i e drag de om şi nu-i dă timp destul. Nu! Ce vrea să ne spună Dumnezeu prin aceasta? Că oamenii să nu-şi pună nădejdea că vor putea să-şi strângă untdelemn atunci, la bătrâneţe, fiindcă nu mai este vreme.

În primul rând, fiecare zi pe care ţi-o trimite Dumnezeu, ţi-o dă cu posibilitatea de a face un bine, cu o şansă mare – printr-un om, printr-o situaţie, printr-o [încercare a răbdării], prin multe altele. Unele porunci sunt mai lucrate în anumite zile şi alte porunci se cer lucrate în alte zile… În fiecare zi Dumnezeu te aşteaptă să-I faci poruncile şi este vreme în fiecare zi pentru porunca lui Dumnezeu. Iar dacă nu ai făcut asta, acum, la sfârşit, în primul rând, bolile, bătrâneţile, suferinţele în sine [prin neputinţele ce le implică] nu-ţi mai dau şansa să fii cum se cuvine, la întreaga măsură, ci doar parţial.

Toţi Părinţii spuneau: "Faceţi ostenelile [credinţei] în tinereţe, că la bătrâneţe nu veţi mai putea face!". Rugăciunea, postul, ajutorarea altora – când ajungeţi la bătrâneţe şi când vin bolile nu le veţi mai putea face. Undelemnul se strânge cu mult mai mare greutate acum, la bătrâneţe… şi acele fecioare nu au putut strânge cu uşurinţă untdelemnul, au stat mult, [deci ele au întârziat], nu a venit Mirele pe neaşteptate, intempestiv, ca să le suprindă, imediat ce au plecat ele.

Nu mai poţi [face bine] acum, a fost o altă vreme pe care Dumnezeu ţi-a dat-o, dar tu ai nedreptăţit-o, ai trădat-o, n-ai răscumpărat vremea, n-ai făcut cele bune atunci când ţi s-a dat vreme să le faci. Ai zis: "Lasă, altădată om face…"

Aceasta a făcut Sfânta Parascheva: n-a pierdut vremea! Ar fi putut să zică: "lasă, că am timp până la 80 de ani! Dar iată că n-a avut decât până la 27!". Dar ea a fost o fecioară înţeleaptă care, în acele zile a făcut tot ce putea face şi a strâns preţ mare, a vândut toate pentru perla aceea care-l închipuia pe Hristos ("mărgăritarul de mare preţ"), ca o perlă mai valoroasă decât toate micile perle ale deşertăciunii omeneşti, toate le-a dat ca să o cumpere pe Aceea. A găsit-o şi a făcut cu ea avuţie mare: Împărăţia Cerurilor.

[...] În fiecare zi Dumnezeu ne trimite semnul Său, lucrarea Sa şi dacă n-o facem atunci, nu o mai putem recupera sau foarte greu se mai poate recupera. [...] Mult mai uşor strângi la vremea cuvenită decât când laşi pentru mai târziu. Dumnezeu îţi mai dă şansa să te apropii de El prin boli, suferinţe şi necazuri, dar nu sunt de valoarea a ceea ce făceai când puteai face liber. Iar atunci strângi cu mult mai multă greutate.

Să o luăm pe maica Parascheva ca model şi să facem asemenea ei!

Sfânta prea cuvioasa maica noastră Parascheva cea milostivă – fecioara cu inima de mamă. “Sfânta Parascheva este prietena ta cea mai bună, care n-o să te dezamăgească niciodată!”

Părintele Arhim. Andrei Coroian: Sfânta prea cuvioasa Maica noastră Parascheva cea milostivă - Fecioara cu inimă de mamă

Sfânta prea cuvioasa Maica noastră Paraschiva este una dintre cele mai distinse „Doamne cereşti”, din acelea care fac parte din alaiul Sfintelor fecioare, apropiate Maicii lui Dumnezeu şi Pururea Fecioara Maria. Ea se aseamănă Împărătesei cereşti, fiind mult-milostivă şi în acelaşi timp mult iubită şi venerată de către credincioşii creştini. Sfânta cuvioasă Paraschiva păzeşte şi ocroteşte cetatea Iaşilor de peste trei sute şaizeici de ani [anul acesta se împlinesc trei sute şaizeci şi doi de

ani de la aducerea moaştelor sale (1641-2013)] şi adună în capitala Moldovei sute de mii, şi chiar milioane de închinători în cursul unui an calendaristic şi bisericesc.

Dar ea este nu numai ,,grabnic ajutătoare" şi ,,mult folositoare" celor ce i se roagă şi îi cer ajutorul, ci şi un model de viaţă sfântă în toată plenitudinea ei. ***Gândirea şi trăirea duhovnicească a Sfinţilor Părinţi ne-a lăsat această scurtă învăţătură, mult repetată de marele părinte şi învăţător duhovnicesc contemporan, Cleopa Ilie, anume că pentru a te mântui, neexcluzând învăţătura Bisericii ortodoxe: „credinţă, har şi fapte bune", mai este necesar: "să ai faţă de Dumnezeu o inimă şi un comportament de fiu; către aproapele tău (adică către orice om din lume) să ai o inimă şi un comportament de mamă; iar faţă de tine însuţi să ai inimă, atitudine şi comportament de judecător".***

În Sfânta Paraschiva se oglindeşte desăvârşit această învăţătură atât de profundă de sintetizatoare şi cuprinzătoare în acelaşi timp a Sfinţilor Părinţi. Tânăra copilă şi-a descoperit vocaţia de fiu (fiică) duhovnicească a Părintelui ceresc, aprinzându-şi iubirea faţă de Fiului Său, dulcele Mire ceresc, Iisus Hristos.

S-a născut la anul 1025, într-o familie evlavioasă şi bogată, dintr-un sat de pe malul Bosforului, numit Epivat, astăzi Selim-Paşa.

La numai opt anişori aflată în biserica satului la Sfânta Liturghie, din citirea Sfintei Evanghelii, a reţinut cuvintele Mântuitorului: ***"Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia Crucea şi să-Mi urmeze Mie" (Marcu 8,34)*** şi

a înţeles că i se adresează personal, trecând la aplicarea lor practică în viaţa sa de zi cu zi.

A început a se ruga lui Dumnezeu ore în şir, unindu-se duhovniceşte cu El, dar mai ales a început să arate mila şi iubirea Lui faţă de cei săraci cu care Atotputernicul se identifică, împărţindu-şi săracilor şi scăpătaţilor hainele ei frumoase şi luminoase. De fiecare dată pleca de acasă îmbrăcată ca o prinţesă şi se întorcea înapoi îmbrăcată în zdrenţe murdare, spre marea supărare şi dezamăgire a iubitorilor săi părinţi. Aceştia au ameninţat-o, au pedepsit-o şi au bătut-o, dar totul a fost în zadar.

La treisprezece-paisprezece ani a fugit de acasă la o mănăstire, fără ca părinţii să o mai afle vreodată. Atât de mult s-a aprins în inima şi-n sufletul ei iubirea dumnezeiască încât avea un singur gând şi un singur dor arzător, care îi stăpânea fiinţa: acela de a urma lui Iisus Hristos, Fiului lui Dumnezeu, în simplitate, în sărăcie, în suferinţe şi în sfinţenie, şi aceea de a fi o fiică ascultătoare Părintelui Său.

Uitând cu totul de casa părintească, de părinţii care ar fi vrut să o căsătorească şi de fratele său Eftimie, care mai târziu şi el s-a călugărit şi ajuns episcop, s-a dedicat unor nevoinţe uimitoare pentru vârsta ei. Postea aspru, gustând pâine şi apă doar la două-trei zile; priveghea toată noaptea făcând rugăciuni cu lacrimi şi multe metanii până la pământ; dormea pe jos şi practica multe alte nevoinţe pustniceşti pe care le practică bărbaţii sfinţi, îmbunătăţiţi.

De acolo, la vârsta de douăzeci de ani a mers în Ţara Sfântă şi a mai trăit vreme de patru-cinci ani pustnică în pustia Iordanului. Aici a suportat frigul, foamea, arşiţa dogorâtoare din Orient, dar mai ales multele ispite aduse de către draci.

Ştim ce înseamnă aceasta din vieţile multor sfinţi, cu ce îndârjire îi loveşte satan pe acei care se dedică postului şi rugăciunii neîncetate în locuri izolate. Ştim cum pe un mare sfânt cuvios contemporan, Gheron Iosif isihastul din Sfântul munte Athos, ani de-a rândul demonii îl băteau fizic, cu bâte şi ciomege, provocându-i răni foarte dureroase pentru timp îndelungat. În aceste dureri sfinţii sunt mângâiaţi doar de Dumnezeu sau Maica Domnului.

Sfânta Paraschiva a suportat şi ea cu tărie aceste răni, dureri şi lovituri, din marea ei iubire pentru Domnul. Iar El o mângâia cu harul Său şi o iubea pentru curăţia, înţelepciunea şi iubirea ei jertfelnică.

La doar douăzeci şi patru de ani i-a trimis veste printr-un înger luminos că o cheamă la Sine, spre a-I fi mireasă în cămara de nuntă cea cerească. Îngerul i-a spus să se întoarcă în locurile natale şi acolo să-şi dea sufletul. Aşa a făcut! A mai trăit un an acolo, unde altădată fusese prinţesă, ca o străină cerşetoare. Apoi a murit şi a fost îngropată în cimitirul străinilor.

După un timp oarecare sfintele ei moaşte au fost descoperite în chip minunat în urma unei vedenii pe care un creştin milostiv cu numele Gheorghe a avut-o. Acesta a îngropat în acelaşi cimitir un marinar în acelaşi mormânt, neştiind despre trupul

neputrezit şi înmiresmat al Sfintei Paraschiva, iar noaptea a văzut-o în vedenie pe sfântă în chipul unei împărătese plină de strălucire cerească, spunându-i: “Să duci moaştele mele la loc de cinste în biserică”.

Aşa s-a întâmplat, sfintele ei moaşte au stat în biserica ,,Sfinţii apostoli Petru şi Pavel” din Epivat o sută şaptezeci şi cinci de ani, unde au făcut nenumărate minuni şi vindecări de boli.

În anul 1235 au fost mutate la Târnovo, capitala imperiului româno-bulgar unde, de asemenea, au făcut multe minuni.

După o sută şaizeci de ani au fost mutate la Belgrad, unde au stat o sută douăzeci şi cinci de ani, de unde în anul 1520 au fost duse la Constantinopol.

De aici ele au fost aduse la Iaşi de către domnitorul Vasile Lupu la anul 1641. Acesta tocmai isprăvise în anul 1639 frumoasa sa ctitorie ,,Biserica Sfinţii trei Ierarhi" şi pe propria sa cheltuială a plătit datoriile Patriarhiei Ecumenice către Înalta Poartă, o sută cinzeci de pungi de galbeni şi apoi, încă cinzeci către Sultan, primind moaştele Sfintei Paraschiva de la Patriarhie şi permisiunea de la Înalta Poartă pentru a le aduce în Moldova.

Primirea Sfintei Paraschiva la Iaşi a fost făcută cu multă evlavie de către domnitor, mitropolitul Varlaam, şi întreg clerul şi poporul din Moldova.

Aici, la Iaşi, cuvioasa stă de trei sute şaizeci doi de ani, devenind ocrotitoarea Moldovei şi cea mai iubită sfântă de pe cuprinsul Ţării noastre. Aici a făcut şi face cele mai multe minuni, dintre care cea mai mare este desigur cea de la 26-17 dec. 1888, când, în urma unui incendiu, a fost ars Paraclisul, unde se păstrau sfintele moaşte, de la Mânăstirea Sfinţii trei Ierarhi. O mare minune: flăcările au mistuit totul din biserică, s-au topit candelabre, sfeşnice, cădelniţe, chiar şi racla de argint, dar moaştele au rămas neatinse. Ele, spre marea minune şi spre întărirea credinţei

credincioşilor, stăteau învăluite în jăratec şi neatinse. Doar lemnul, perna şi veşmintele de sub sfântul ei trup au fost puţin atinse de fum. Martori oculari spun că Sfânta stătea pe jăratec în mijlocul flăcărilor ca o împărătească pe tron.

Din multele minuni şi vindecări pe care le face Sfânta cuvioasă Paraschiva celor care îi cer ajutorul am aminti doar două.

***

În anul 1955 o familie din Iaşi aveau certuri şi neînţelegere în casă. Într-o seară, femeia disperată a părăsit căminul. Zadarnic au căutat-o soţul şi fiica. Apoi, copila s-a culcat, iar tatăl ei a alergat la Sfânta Paraschiva şi s-a rugat cu lacrimi ca să-i întoarcă soţia cu bine înapoi. Ajungând omul acasă, după o oră, bate cineva la uşă. Era soţia! Avea chipul palid şi îngândurat.

– Unde ai fost femeie? Ce s-a întâmplat? a întrebat-o soţul.

– Diavolul mi-a dat în gând să mă sinucid, a răspuns femeia. De aceea m-am aşezat pe linia trenului aproape de gara Nicolina. Dar la orele 8 (20) seara, pe când venea un tren cu mare viteză, fiica noastră, îmbrăcată în alb, vine la mine, mă apucă repede de mână şi mă aruncă afară de linie. Aşa am scăpat de moarte şi de osânda iadului. După, m-am întărit puţin, am mulţumit lui Dumnezeu că m-a izbăvit de acel cumplit păcat şi m-am întors acasă.

– Femeie, în seara aceasta la ora 8, fiica noastră dormea, iar eu mă rugam la cuvioasa Paraschiva. Ea era aceea, nu fiica noastră! Ea te-a salvat! Să-i mulţumim că te-a salvat de la o dublă moarte, sufletească şi trupească.

Şi s-au rugat împreună. De atunci a existat multă pace, armonie şi bucurie duhovnicească în acea familie.

***

A doua este cea întâmplată unui inginer din Iaşi, bolnav de plămâni. Fiind internat în spital pentru operaţie, mama sa se ruga pentru el. Timp de două săptămâni medicii au amânat operaţia, iar apoi au constatat că tumoarea dispăruse în chip miraculos.

Atunci i-au spus bolnavului:
– Domnule inginer, aţi scăpat de operaţie! Nu mai aveţi nimic, întoarceţi-vă sănătos acasă. Cineva se roagă lui Dumnezeu pentru dumneavoastră!

Sfânta prea cuvioasa Maica noastră Paraschiva este grabnic ajutătoare şi mult folositoare celor ce îi cer ajutorul. Ea este fecioara cu inimă de mamă, care a iubit desăvârşit pe Dumnezeu, închinându-i fecioria ei, dar şi pe oameni, ca o mamă bună. Acelaşi lucru îl face şi din cer, de aproape o mie de ani. La Iaşi, ea uneşte cerul cu pământul. An de an, milioane de oameni se întâlnesc acolo cu Dumnezeu şi îşi împacă sufletul cu El, prin mijlocirile ei.

Sfinţii aceasta fac: duc lumea la cunoştinţa lui Dumnezeu şi o împacă cu El, iar pe Dumnezeu îl fac milostiv, blând şi iertător, şi-L împacă cu lumea.

Sfânta prea cuvioasa Maica noastră Paraschiva a chemat şi alţi mari sfinţi în această lucrare a ei spre o mai mare bucurie a credincioşilor. De aceea, în ultimii douăzeci de ani, au fost aduse la Iaşi multe alte sfinte moaşte spre mângâierea pelerinilor şi întărirea credinţei adevărate în Dumnezeu.

De aceea, cu recunoştinţă, ne îndreptăm gândurile noastre spre Sfânta Paraschiva, şi ne rugăm ei cu bucurie şi mulţumire să mijlocească iertarea păcatelor noastre, să vindece, cu darul ei primit de la Hristos, bolile noastre sufleteşti şi trupeşti, să ne călăuzească pe calea curăţiei şi a fecioriei mult plăcută lui Dumnezeu, să ne călăuzească pe calea răbdării, a bunătăţii, a milosteniei şi a blândeţii, să sporim prin mijlocirea rugăciunilor ei şi prin pilda vieţii ei credinţa noastră şi iubirea faţă de Dumnezeu şi de aproapele. Ca şi în cer, când o vom vedea să-i cântăm: Bucură-te, Sfântă cuvioasă Paraschiva mult folositoare!

Doxologia: Ionela-Cristina Răciu: Sfânta Parascheva, mă mai recunoști în marea pelerinilor?

Mi-aduc aminte că pe la începuturile studenției aterizam ca o pasăre obosită la rândul de închinători, cam întotdeauna apăsată de una sau alta din grijile de om mare – căci așa mă considerau toți, dintr-odată, și cum să le spun că-mi venea să fug unde văd cu ochii, de frică și intimidare? Instinctiv, număram cam câți oameni sunt înaintea mea, calculam cât mai durează până plec spre casă, ajungeam la racla Sfântei Parascheva, spuneam o rugăciune scurtă în gând, primeam mir pe frunte de la vreun părinte și o luăm din loc val-vârtej.

Sfânta a avut răbdare cu mine și m-a primit mult timp așa. Eram „plângăreața cu peţiţiile”: „dacă se poate, Cuvioasa, te rog să trec sesiunea asta cu bine, că nici de data asta n-am terminat de învățat toate cursurile”. „Am nevoie de niște bani de taxă, te rog, fă cumva, de unde știi tu, trimite-mi…” „Mi-e dor de mama, mi-e dor de nu mai pot de o mângâiere, alină-mă tu.” Câte și mai câte! Alteori, rugăciunea mea sună a disperare, aș putea spune chiar obrăznicie: „Nu mai pot! Nu mai pot, nu mai găsesc nici o porţiță, chiar n-ai de gând să faci nimic de data asta?!”.

Modul în care Sfânta Parascheva a lucrat în viața mea a fost uneori foarte discret, voalat, iar alteori am văzut limpede cum lucrurile se așezau parcă milimetric, în așa fel încât să-mi fie bine. Și nu doar pe moment, ci în perspectivă. Am început să pricep de ce mama mi-a zis odată, la un hram, după ce ne-am închinat la moaștele Cuvioasei și ale Sfântului Maxim Mărturisitorul: „Cristina, indiferent ce-o să ți se întâmple în viața asta, nu contează c-o să fie vorba de bucurii sau necazuri, să ții minte un lucru: Sfânta Parascheva este prietena ta cea mai bună, care n-o să te dezamăgească niciodată!”.

Viața a făcut să înțeleg ce înseamnă situațiile care ne aduc la marginea răbdărilor. Căci în lumea asta sunt oameni care au mâncat, cred, cuptoare întregi de pâine înmuiată-n lacrimi amare! Tot Sfânta m-a învățat să mă deschid spre oameni, să-i văd ca pe copiii care au fost cândva, ca pe inimi care poartă doruri, nevoi, dureri, daruri. Sfânta m-a școlit cu răbdare despre acceptarea voii și lucrării lui Dumnezeu în viața mea. M-a cucerit câte un pic, în timp și am înțeles că Sfânta Parascheva chiar nu mă părăsește niciodată, nici măcar atunci când eu parcă uit de puterea mijlocirii sale.

Lângă racla Cuvioasei Parascheva am purtat cele mai de preț discuții cu mine însămi și cu Dumnezeu. Am înțeles că Sfânta mă așteaptă să-i duc toate cererile și nevoile mele, să las la picioarele ei bocceluța cu poveri, dar că e important să fac

asta necondiționat, fără să-mi lipesc inima de un anumit rezultat. Simt că e suficient să-i spun ce mă doare – ori doar atât, că mă doare – iar ea se va ocupa de problema mea într-un mod neașteptat de frumos și imposibil de bănuit.

În lumea sfinților, ședințele de rezolvare a crizelor omenești se țin altfel – în capul mesei e Hristos, prezent nemijlocit, iar Sfânta Parascheva mijlocește pentru noi rugându-L față către Față. Grabnic ajutătoare și deosebit de convingătoare!

Din minunile pentru care dau mărturie mii și mii de oameni am aflat că Sfânta a recuperat case pierdute, a vindecat bolnavi fără speranță – de la boli mentale, atacuri cerebrale, cancer terminal, până la cazuri care au scăpat fără operație – a găsit lucruri pierdute sau furate, a reunit familii destrămate, a dăruit prunci soților, a luminat mințile elevilor și studenților de au făcut carte și au ajuns oameni în viață, a rânduit căsătorii binecuvântate, a apărut în vis sau aievea oamenilor, schimbându-le pentru totdeauna inimile și sensul vieții. Și încă neștiute sunt atâtea dintre minunile și intervențiile ei!

Săptămâna trecută, într-o seară, intru în catedrală și fac rapid o cruce. Am întârziat cam mult cu treburile zilei, ușile se închiseseră la fix, acum era și trei minute. Dar, a nu știu câta oară, cineva a deschis și m-a chemat înăuntru. Fără ca eu să mă agit, fără să ciocănesc, fără ca nimeni să știe că aștept pe afară. E modul în care lucrează Sfânta. În liniște, discretă, elegantă, fără brizbrizuri duhovnicești. E pur și simplu stilul ei, inconfundabil.

În catedrală era lumină multă, candelabrele erau aprinse ca duminica la Liturghie. Nu mai erau alți închinători. Numai Cuvioasa, părintele de la raclă și doamna care termina de făcut curățenia. Liniște deplină și o încremenire a timpului. Tihna și bucuria de a mă ruga în genunchi, lângă Sfânta Parascheva, fără ca nimeni să mă grăbească, fără ca nimic să mă distragă. Venisem tot așa, cu cârca de probleme, de griji. Mă gândeam că acuși începe forfota hramului Cuvioasei, agitația, „dezordinea” de care se plâng mulți în oraș – deranjați, iată, nu de valurile de gunoaie din urmă concertelor în aer liber, ci de mirosul busuiocului și de pelerinii care se mai așază uneori pe bănci, cu bagajele lângă ei, să-și mănânce bucata de pâine sub cerul liber.

Sărutând mâinile Sfintei, mintea mea s-a golit. Era de parcă liniștea din catedrală a năvălit toată, ca aerul de munte, în mine. M-am simțit acasă, împreună cu prietena mea cea mai bună, am simțit că-i aparțin, că mă iubește cu o dragoste fără hotar, fără condiții și fără sfârșit. Și am înțeles că așa cum mă primește pe mine ca să-mi odihnească sufletul, așa cum mă umple de daruri și de bucurie prin simpla

închinare la moaștele sale, cinstite de Dumnezeu cu harul Său, la fel se întâmplă cu fiecare dintre pelerinii care-i trec pragul pe parcursul anului și la sărbătoarea hramului. Se împrietenește cu fiecare și vorbește pe limba lui, om cu om primește ceea ce nădăjduiește să primească – dragostea care nu dezamăgește niciodată.

Să mă mai întreb atunci de ce oamenii stau câte o zi și-o noapte la rând, să se închine pentru câteva clipe? De ce vin de peste tot din țară ori își iau concediu special ca să vină din America sau din Franța sau de oriunde mai vin, pentru a participa la hramul Sfintei?

Anul acesta, la procesiunea „Calea Sfinților" a plouat torențial. Ieșea abur când deschideam gura să vorbesc. În fața mea, din hainele fraților de rugăciune șiroia ploaia ca din streașină. S-a umplut bulevardul, din mâl în mâl, nu doar de șuvoaie de apă, ci și de fluviul cald al pelerinilor care cântau troparul Sfintei Parascheva, mergând în urma cinstitelor sale moaște, ale Sfintei Maria Magdalena și ale Sfântului Ioan Gură de Aur. Ieșiseră mame și medici la toate ferestrele Maternității „Cuza", pe lângă care a trecut convoiul, și cântările pelerinilor au luat-o-n sus, urcând etajele clădirii, răspândindu-se odată cu lumină pe la geamuri, plutind în aer odată cu tămâia. Ploaia pogora peste noi, iar rugăciunile noastre urcau la cer. Mi-a trecut prin minte oare ce-i face pe toți oamenii aceștia să fie aici, atât de drepți, de bucuroși, de ce și-au luat cu ei copiii, nepoții, de ce zâmbesc și slavoslovesc, deși le-au înghețat mâinile pe lumânări sau pe mânerul umbrelei?

Este darul sfinților și-al lui Dumnezeu! Într-o mare de oameni, Sfânta Parascheva ne recunoaște pe toți cei care ne-am îndreptat vreodată un gând cât de mic spre ea, ne așteaptă ca pe prietenii cei mai dragi, să o sărbătorim de ziua ei și îi cheamă s-o cunoască pe toți cei care încă nu știu ce daruri le-a pregătit ea deja.

Miezul lui octombrie e vremea culegerii roadelor duhovnicești care să ne hrănească până la hramul de anul viitor. Să-i ducem Sfintei Parascheva în dar rugăciuni, flori și inimi deschise, ca să plecăm încărcați cu har, cu binecuvântare, cu ajutor dumnezeiesc, cu minuni în toate buzunărașele sufletului și cu încredințarea că acolo, Sus, Cineva ne iubește și a rânduit ca aici, pe pământ, îmbrățișarea Sfintei Parascheva să ne cuprindă pe toți!

A auzit cuvioasa Parascheva rugăciunea tuturor

Omul apăsat de povara grijilor materiale păşeşte cu greu pe cărarea îngustă şi anevoioasă care duce la mântuire. Ezită, se poticneşte şi dacă nu imploră sprijinul sfinţilor, este tentat să pornească pe căile bătătorite ale patimilor înşelătoare.

În infinita Sa înţelepciune, Dumnezeu a rânduit ca moaştele sfinţilor să fie răspândite, ca nepreţuite daruri, în toată lumea creştină.

Prin prezenţa la Iaşi, în Catedrala Moldovei, a moaştelor Sfintei Parascheva, noi, românii (şi nu numai), am dobândit o vistierie duhovnicească fără de preţ, un etern izvor de ajutor, atât în alungarea pământeştilor ispite, în depăşirea dificultăţilor materiale, a suferinţelor trupeşti, cât şi în răstignirea numeroaselor patimi.

În sfânta catedrală s-au rostit, de-a lungul vremii, rugăciuni cât nisipul mărilor: în gând, în şoaptă, în duioase gesturi de smerenie, în stropi fierbinţi de lacrimi, în glas de acatist, în arşiţa privirilor pierdute, în suspine disperate, individuale sau colective.

A auzit Cuvioasa Parascheva rugăciunea tuturor, dăruind, după taina rânduielilor divine, flori ale bucuriilor imediate sau mai îndepărtate, ca nişte cununi ale răbdării. Aici, s-au adăpat cu putere şi speranţă orfani, văduve, studenţi, soţii

înlăcrimate, purtând jugul căsniciei împletit cu durere, suferinzi în haina disperării sau a resemnării, nedreptăţiţi osândiţi de semenii lor, tineri căsătoriţi dorindu-şi copii, nevinovaţi copleşiţi de mrejele vrăjmaşului şi acoperiţi de stropii prea fierbinţi ai stresului zilnic.

Toţi cei care au alergat la „buna sfătuitoare“, „mâna vindecării“, „liman lin şi neinviforat“, „turnul biruinţei“, în fiecare an, pe 14 octombrie, ascultă chemarea inimii, revărsându-se în râul de pelerini. În pofida multor obstacole, pelerinii îşi exprimă lângă sfintele moaşte recunoştinţa, se întăresc cu „hrană duhovnicească“, se simt mai bogaţi lângă acest „mărgăritar nepreţuit“, apoi se întorc acasă, „propovăduind cu mărire şi cântări toate minunile“ dobândite ca nişte flori tainice ivite dintr-un „crin răsădit în grădina cea de sus“.

La moaştele Sfintei Parascheva, „trandafir neatins de viermele trufiei“, rugătorii vor fi mereu ca un râu ce îşi întoarce valurile de mulţumire către „izvorul vieţii şi al milostivirii“. Ei, închinătorii, îndemnaţi de scânteia conştiinţei, nu vor da uitării promisiunile făcute: să-şi spele haina patimilor, să fie mai generoşi, să îngenuncheze citind, cât mai des, acatistul Sfintei, cea „vrednică mijlocitoare către Domnul“.

Prof. Maria Olaru, Iaşi

(Binefacerile Sfintei cuvioase Parascheva. Mărturii ale închinătorilor, volumul I, Editura Doxologia, 2011, pp. 17-18)

Protosinghel Valerian Radu: Tuturor vom spune minunile tale!

În inima oraşului Iaşi se află Catedrala Mitropolitană care adăposteşte moaştele Sfintei cuvioase Parascheva, ocrotitoarea Moldovei şi a tuturor celor care, cu credinţă, cer ajutorul ei.

Cuvioasa, o fecioară care a trecut la Domnul la vârsta de 27 de ani, L-a iubit atât de mult pe Hristos, încât L-a rugat să nu mai plece de la ea. Hristos a răspuns rugăciunilor ei, binecuvântându-i trupul cu prezenţa harului făcător de minuni chiar și după moarte.

Ea este mult folositoare prin faptul că dăruieşte lumina lui Hristos sub forma vindecărilor miraculoase, sfinţind, izvorând mir, împlinind ruga tuturor celor care cred în binecuvântarea Domnului prin sfinţii Săi.

Timpul petrecut lângă sfintele moaşte mi-a dat prilejul să constat o afluenţă impresionantă de oameni, de diferite vârste şi profesii, din ţară şi din străinătate, care, cu lacrimi smerite, cereau Sfintei rezolvarea problemelor cu care se confruntau. Mulţi dintre ei reveneau, mulţumindu-i pentru ajutorul dat, plângând de fericire; alţii plecau cu speranţa că ocrotirea Sfintei nu va întârzia.

Este incontestabil faptul că această mulţime de pelerini constituie o mărturie a minunilor pe care cuvioasa Parascheva le-a săvârşit ca răspuns la cerinţele lor sincere, adeseori pline de durere, dar motivate, cu smerenie, de nădejdea în binefacerile ei. Aceste fapte minunate descoperă pedagogia divină a Sfintei Treimi, pronia lui Dumnezeu faţă de creaţia Sa.

Fericirea celor care au simţit binecuvântarea harului adevereşte că, în esenţa minunii, „se află Cineva mai tare decât vântul, decât focul, decât potopul, boala şi moartea”.

Prin intermediul minunilor mijlocite de sfinţi, Dumnezeu cheamă pe oameni la starea de sfinţenie, în virtutea creării lor după chipul Său (Facerea 1, 26-27). Este o invitaţie spre asemănarea cu Dumnezeu, spre actualizarea realităţii ontologice a omului, exprimată tainic în Psalmul 81, 6: „Eu am zis: «Dumnezei sunteţi şi toţi fii ai Celui Preaînalt» ”. Acest progres spiritual înseamnă înnoirea omului, chemarea de a vieţui veşnic cu Mântuitorul, sfânt şi desăvârşit în El.

Prin lucrarea harului divin „«eu-l» sfinţilor dobândeşte o transparenţă tot mai mare pentru Hristos şi pentru semenii lor”.

Astfel, abundența binefacerilor Sfintei Parascheva îi atrage pe oameni la ea, transformându-i din oameni trupeşti în oameni duhovniceşti, izbăvindu-i, astfel, de neştiinţă duhovnicească, uitare şi nepăsare.

Sfânta, ca model al umanităţii celei noi, ne învaţă că numai cel ce trăieşte în Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul, este om adevărat, iar acest lucru este o necesitate pentru a deveni precum „Hristos-Cuvântul lui Dumnezeu, prin har”.

Protosinghel Valerian Radu

(Binefacerile Sfintei cuvioase Parascheva. Mărturii ale închinătorilor, volumul I, Editura Doxologia, 2011, pp. 13-15)

Pruncii sfinţeniei: Sfânta cuvioasa Parascheva şi Sfântul Simeon din Muntele minunat/ Cui alegem să plăcem ?

Doxologia: Pr. Constantin Sturzu: Pruncii Simeon şi Parascheva. Cu maica lor

În sinaxare sunt multe categorii de sfinţi. Sunt unii care s-au botezat la o vârstă adultă, alţii care, deşi botezaţi din fragedă pruncie, după o viaţă plină de păcate, s-au pocăit şi au dobândit în partea a doua a vieţii cununa sfinţeniei. O categorie aparte de sfinţi o reprezintă cei care încă de la naştere s-au arătat a fi plini de Duhul Sfânt. Pentru unii (mai ales pentru cei şovăielnici în credinţă) pare un lucru greu de crezut că ar putea să existe copii cu viaţă sfântă încă de la concepere. Că un bebeluş poate alege să primească a fi alăptat doar din sânul drept al maicii sale. Sau să fie atât de postitor încât să nu primească a fi alăptat nici măcar din acest sân dacă mama a mâncat carne sau a băut vin. Şi totuşi, aşa a fost în cazul Sfântului

Simeon (trăitor în Antiohia veacului VI), ale cărui moaşte se află în zilele acestea la Iaşi, alături de cele ale Sfintei Cuvioase Parascheva. E un lucru greu de acceptat pentru mentalitatea omului de astăzi faptul că un copilaş ar putea să aibă un asemenea comportament. Asta pentru că există concepţia că, până nu începe să vorbească şi să aibă o comunicare raţională, un copil e un soi de "animăluţ de casă", complet neputincios. Mai exact, nu este tratat ca o persoană. (Ca o paranteză: deloc întâmplător, trăim în epoca în care doi specialişti în bioetică medicală au îndrăznit să facă o propunere şocantă, într-o revistă medicală prestigioasă, aceea de a se permite eutanasierea copiilor bolnavi în primele luni de după naştere, argumentând că aceştia n-ar fi încă persoane, după cum – în concepţia lor – nici fetusul nu este!).

Aşadar, cum este posibil ca un bebeluş de doar câteva zile sau luni să poată face astfel de alegeri? De ce nu au toţii copiii născuţi comportamente de genul acesta, ci doar unii? Pentru a răspunde la aceste întrebări, este nevoie să înţelegem un lucru esenţial: există o legătură extrem de strânsă între părinţi şi copii, cu mult peste ceea ce putem noi sesiza, chiar şi cu mijloace ştiinţifice. Fiecare copil vine pe lume cu o moştenire anume. Putem spune despre un copil că moşteneşte ochii mamei sau nasul tatălui, un talent anume sau o predispoziţie către un tip de activitate, dar şi că tot ceea ce părinţii au trăit şi le marchează existenţa în momentul conceperii unui copil sau mai ales, în perioada următoare, se "imprimă" într-un mod tainic în fiinţa noului om. E, ca să folosesc o imagine mai adecvată epocii informaticii, ca şi cum ai dărui un computer cuiva cu o serie de softuri instalate şi cu altele care sunt doar depozitate pe hard, sub formă de kit sau de arhivă. Persoana care primeşte computerul respectiv, la început utilizează softurile deja funcţionale şi se limitează la ele. În timp, el poate opta, în anumite condiţii, să instaleze şi alte softuri dintre cele stocate. Tot aşa de bine însă "operatorul" nostru poate decide să şteargă tot de pe hard, să-l formateze, apoi să aleagă alte programe pe care să şi le instaleze, chiar cu totul diferite de cele primite odată cu acel computer.

Sigur că analogia de mai sus nu poate acoperi cu totul realitatea acestor moşteniri pe care copilul le are de la părinţii săi. Dar ne poate ajuta să înţelegem, pe cât ne este cu putinţă, cum funcţionează acest mecanism. Am să vă dau două exemple, unul despre ceea ce se poate transmite unui copil înainte de naştere, altul despre ce-i putem induce după ce s-a născut deja. A făcut vâlvă, la un moment dat, un caz în Franţa în care s-au constatat modificări ale ADN-ului la o tânără a cărei bunică fusese violată. Modificările puteau fi urmărite ca fiind transmise mai întâi la mamă (fiica femeii violate), apoi la tânăra de care vorbim. Un alt caz, de data aceasta din România, îl reprezintă o adolescentă care mărturisea că avea vise cu imagini ale unui act sexual explicit, deşi nu văzuse niciodată astfel de secvenţe, nici nu avusese

astfel de experienţe şi nici măcar nu vorbise cu cineva despre asta. A ajuns să descopere că, atunci când avea doar câteva luni, părinţii săi obişnuiau să aibă relaţii intime în aceeaşi cameră cu ea, considerând că, deşi putea să-i vadă, copilul nu putea pricepe ce se întâmplă în jurul ei. Din perspectivă duhovnicească, ştim că, în astfel de situaţii, prin pocăinţă, prin spovedanie, prin împărtăşire, prin tot ceea ce ne aduce har dumnezeiesc curăţitor, astfel de "informaţii" nu se mai transmit copiilor.

"Am tată şi nu am tată; am mamă şi nu am mamă"

Dar genul acesta de "comunicare" de la părinţi/bunici/înaintaşi la copii funcţionează şi în cazurile pozitive. Adică viaţa curată, de sfinţenie a unui cuplu, îşi pune amprenta asupra rodului iubirii lor. Aşa se explică de ce s-au putut naşte persoane ca Maica Domnului sau Sfântul Ioan Botezătorul, ei fiind rod al rugăciunilor părinţilor, dar şi o încununare a unui lung şir de generaţii din neamul lor care s-au străduit să trăiască o viaţă cât mai curată, în comuniune cu Dumnezeu.

Sfântul Simeon, de care aminteam la început, a avut o astfel de binecuvântată moştenire. Mama sa, Marta, nu ar fi dorit să se căsătorească, ci să rămână în starea de feciorie (şi trupească). A fost însă îndemnată de Sfântul Ioan Botezătorul să se căsătorească cu bărbatul rânduit, cu Ioan, fiind una dintre rarele situaţii când o tânără este încurajată să accepte căsătoria (literatura aghiografică este plină de situaţii în care tineri sau tinere au fugit de căsătorie spre a se putea dedica exclusiv relaţiei cu Dumnezeu, voia divină întărind această opţiune a lor). Motivul pentru care aceşti doi oameni cu viaţă curată, chiar de sfinţenie, s-au căsătorit, a fost în primul rând pentru ca, din trupurile lor curăţite de harul dumnezeiesc, să se poată naşte un copil cu totul excepţional. Simeon nu doar că a postit încă de la naştere, dar a ţinut acest lucru toată viaţa, cu o asceză peste fire, intrând în mănăstire la vârsta de doar şase ani! Practic, încă de la venirea sa pe lume, el nu a luat-o "de la zero" (cum, de altfel, nici un copil nu o ia), ci a continuat lucrarea părinţilor săi, dedicându-se unei vieţi de continuă apropiere de Dumnezeu.

Şi Sfânta Parascheva a beneficiat de o moştenire binecuvântată, părinţii săi fiind oameni deosebit de evlavioşi. Deloc întâmplător şi Eftimie, un frate al Sfintei, s-a dedicat întrutotul vieţii duhovniceşti, călugărindu-se şi fiind, la un moment dat, hirotonit ierarh al Bisericii. De altfel, de mică, Sfânta Parascheva a dat dovadă de o milostenie pe care rar o găseşti chiar la oameni maturi, cu viaţă îmbunătăţită. Faptul că, după moartea părinţilor săi, a împărţit partea ei de avere la săraci şi a ales o viaţă aspră, de rugăciune şi asceză, nu ne miră deloc la o tânără care, încă din copilărie, a căutat să nu se lipească de nimic din cele pământeşti.

Deşi au beneficiat, cum spuneam, de binecuvintate moşteniri de la părinţii lor şi copiii Simeon şi Parascheva, ca persoane, au avut dreptul de a alege cum să lucreze cu această duhovnicească avere. Aşa cum tinerii moştenesc azi anumite averi materiale de la părinţi, unii străduindu-se a le spori, alţii cheltuind foarte repede cele dobândite, tot aşa şi în celelalte aspecte ale vieţii noastre, putem alege ce să facem cu moştenirile noastre. Aşa cum nu e obligatoriu să repetăm experienţele negative ale înaintaşilor, tot aşa nu este obligatoriu să urmăm o viaţă pilduitoare, nu suntem "condamnaţi" la sfinţenie. Se pot vedea şi azi situaţii în care, deşi născuţi şi crescuţi într-o atmosferă duhovnicească, unii copii aleg, mai târziu, o viaţă de păcat.

Pruncii Simeon şi Parascheva au ales o viaţă de sfinţenie, întrecând cu mult pe părinţii lor, iar această alegere nu şi-au schimbat-o pe parcursul întregii lor vieţi. Au ales să fie şi fii ai Părintelui ceresc şi ai Bisericii, după cuvântul care ne spune că: "Nimeni nu-L poate avea pe Dumnezeu drept Tată, dacă nu are Biserica drept Mamă"(Sfântul Ciprian). Sfântul Simeon a avut un acelaşi gând, dar dintr-o altă perspectivă. Când a fost botezat, a rostit aceste cuvinte (la vârsta de numai doi ani): "Am tată şi nu am tată; am mamă şi nu am mamă". Cu alte cuvinte, învăţăm de aici că avem părinţi (mamă şi tată – fie şi doar biologici), dar putem avea mai mult decât atât: Tată pe Dumnezeu Însuşi, Mamă pe Biserica Sa (cristelniţa sau baptisteriul în care suntem botezaţi este uter matern pentru cei ce "se nasc din nou, din apă şi din Duh"). Fără a renunţa la părinţii după trup (adică la identitatea noastră umană), suntem înfiaţi şi devenim fii ai lui Dumnezeu. Iar icoana Bisericii, chipul ei, este Maica Domnului. De aceea o şi numim Maică a noastră, a creştinilor, a celor ce devenim fraţi întru Hristos, Fiul său.

Pelerinii răbdători se pot închina, în aceste momente, la Iaşi, sfintelor moaşte ale celor doi copii bineplăcuţi Domnului – Simeon şi Parascheva - dar şi icoanei Prodromiţa, cea care ne înfăţişează cel mai fidel chipul Maicii Domnului. E, în fapt, întâlnirea cu o familie a sfinţeniei, un îndemn către noi toţi de a întări şi proteja această entitate, atât de atacată astăzi. Căci doar în familia numită şi "biserica de acasă" putem să creştem prunci care să devină, dacă aleg să creadă, Simeoni şi Paraschive.

***

Vezi-L, omule, pe Hristos smerit cu inima!

Vezi-L, omule, pe Hristos smerit cu inima. Învaţă cuvântul apostolesc care zice: "Şi tot gândul îl robim, spre ascultarea lui Hristos şi gata suntem să pedepsim toată

neascultarea atunci când supunerea voastră va fi deplină". (II Corinteni 10, 5-6). Căci aceasta Fiul lui Dumnezeu învaţă, zicând: "Şi cel ce vrea să fie mai mare între voi, să fie mai mic decât toţi, după cum şi Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci ca să slujească El şi ca să-Şi dea sufletul Lui răscumpărare pentru mulţi." (Cf. Mt. 20, 27).

Dar tu care nu împlineşti aceasta şi care încă nu ai răsplata chemării de sus, te înalţi cu inima şi te lauzi cu cele pe care nu le-ai primit. Dar chiar şi dacă le-ai primit, pentru ce vrei să placi oamenilor, vorbind multe lucruri de prisos; postesc şi hrănesc pe săraci şi mă depărtez de femei şi am lepădat toate ale lumii. Şi te îndulceşti cu căderea slavei deşarte şi nu îţi aminteşti mai degrabă de Apostolul, care zice: "Dacă aş plăcea oamenilor, n-aş fi rob al lui Hristos" (Gal. 1, 10). Cui alegi să placi? Oamenilor care azi sunt şi mâine nu mai sunt, pentru slava cea vremelnică sau lui Dumnezeu care rămâne pururea? Care, văzând cele ascunse ale inimii, dăruieşte la vedere, cu îmbelşugare, bunătăţile slavei celei adevărate, celor care sunt bineplăcuţi Lui în Hristos şi împlinesc învăţătura evanghelică, cea care zice: "Să nu ştie stânga ta ce face dreapta ta" (Mt. 6, 3). Pentru aceea şi milosteniile, să ne oprim a le face înaintea oamenilor, ca să nu fim văzuţi de ei şi să ne pierdem plata. Căci cele ce facem în ascuns, nu sunt neştiute de Tatăl cel negrăit, căci El ne va răsplăti cele bune, după vrednicie, la vedere.

(Sfântul Simeon Stâlpnicul din Muntele Minunat, Cuvinte ascetice, Editura Doxologia, 2013, pp. 127-128)

Sfinţii incomozi şi ne(re)cunoscuţi care ajung cei mai căutaţi / Mâna caldă şi vie a mironosiţei Maria-Magdalena, cea mai calomniată sfântă – făcătoare de minuni/ Mărturii luminoase de pelerin la hramul cuvioasei Parascheva/ O profeţie a Sfântului Paisie Aghioritul împlinită în Cipru, după 25 de ani/ Predica şi conferinţa de la Iaşi a stareţului Elisei Simonopetritul

Doxologia: Pr. Constantin Sturzu: De ce (nu) îi iubeşte lumea pe sfinţi

În fiecare an, caut să identific ce legătură, ce asemănări există între viaţa Sfintei cuvioase Parascheva, ale cărei sfinte moaşte se află la Iaşi de 374 de ani, şi vieţile sfinţilor care vin „în pelerinaj” la Iaşi, în miezul lunii octombrie. Anul acesta „oaspeţi” sunt Sfânta mironosiţă şi întocmai cu apostolii, Maria Magdalena şi Sfântul ierarh Ioan Gură de Aur, arhiepiscopul Constantinopolului. Cercetându-le cu atenţie vieţile, găsim o sumedenie de diferenţe şi, aparent, nici un element comun. Sunt sfinţi din epoci diferite, cu roluri şi cu lucrări diferite în Biserică. Sfânta Maria Magdalena a fost ucenică a Mântuitorului şi este prima persoană consemnată de Evanghelie că L-ar fi văzut pe Iisus Cel Înviat din morţi; Sfântul Ioan Gură de Aur a fost arhiepiscop în Constantinopol, capitala Imperiului Bizantin (Istanbulul de azi), fiind întronizat în anul 398; iar Sfânta Parascheva a fost o tânără ce s-a nevoit, acum o mie de ani, într-o mănăstire din Ţara Sfântă. Sigur, toţi sfinţii lui Dumnezeu, inclusiv cei trei menţionaţi anterior, au în comun râvna lor pentru Cel de la Care au şi primit darul sfinţeniei. Dar ei se împart - fără să se despartă - şi în câteva „categorii”, funcţie de anumite similitudini aghiografice, cum ar fi: prorocii, apostolii, mironosiţele, evangheliştii, mucenicii, cuvioşii, ierarhii etc. Cei trei sfinţi, care, prin sfintele lor moaşte, se reunesc zilele acestea în capitala Moldovei, sunt din „categorii” diferite. Şi totuşi, au ceva în comun.

Sfânta Maria Magdalena nu a fost crezută când, în dimineaţa Învierii, a alergat la apostolii ce stăteau încuiaţi în casă „de frica iudeilor” (Ioan 20, 19) şi le-a vestit că „a văzut pe Domnul” (Ioan 20, 18). Mai mult, spusele ei şi ale celorlalte femei

mironosiţe „au părut înaintea lor ca o aiurare” (Luca 24, 11). Ulterior, spusele ei au fost confirmate prin faptul că Însuşi Hristos li s-a arătat apostolilor şi multor alţi ucenici.

Sfântul Ioan Gură de Aur, deşi unul dintre cei mai iubiţi ierarhi din istoria Bisericii, om milostiv, ascet aspru, orator de excepţie şi tâlcuitor neegalat al Scripturii, nu numai că a fost exilat de puterea politică de atunci, în două rânduri, dar a şi fost caterisit de un sinod (în 403) sau depus din treaptă de un altul (din 404). Nu numai puterea lumească s-a simţit deranjată, aşadar, de prezenţa, activitatea şi predica acestui sfânt cu râvnă dumnezeiască, ci şi unii oameni din Biserică, ierarhi chiar, au preferat să-l înlăture, în loc să îndrepte ce era de îndreptat la viaţa lor. Nu multă vreme după moartea sa (survenită în anul 407), Ioan a început să primească cinstire de sfânt, la racla cu sfintele sale moaşte cerându-i iertare pentru prigoana la care a fost supus chiar urmaşul la tronul Bizanţului al celor care l-au alungat din Constantinopol.

Sfânta Parascheva, încă din copilărie, obişnuia să împartă bunurile sale celor săraci. Fapt pentru care a fost adesea mustrată de părinţii săi. Când s-a întors din Ţara Sfântă în locul natal (Epivata, în apropiere de Constantinopol), după ce împlinise 25 de ani, nu a mai fost recunoscută de nimeni şi a murit, la doar 27 de ani, fiind îngropată ca o străină oarecare. Cu toate acestea, în urma unor vedenii dumnezeieşti, creştinii de acolo au primit poruncă să scoată din pământ trupul acelei străine care ar fi trebuit să le fie, de fapt, foarte familiară, dacă ar fi avut ochi duhovniceşti.

Cei trei sfinţi au, aşadar, în comun faptul de a nu fi bine primiţi de lume: a nu fi crezut, atunci când vorbeşti despre Dumnezeu, a fi alungat, când viaţa ta este o continuă jertfă de inspiraţie cristică, a nu fi recunoscut, atunci când chipul ţi-e transfigurat de asemănarea cu Cel după al Cărui Chip am fost creaţi – iată tot atâtea situaţii care ne trimit cu gândul la cuvintele ce s-au spus chiar despre Domnul Hristos: „…dar lumea nu L-a cunoscut. Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1, 10-11). Acesta este traseul oricărui om ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi-l împlineşte: din partea lumii este inevitabil să aibă parte de îndoială, de judecată, de respingere. E o lume care nu se simte confortabil când se întâlneşte cu slava şi cu iubirea lui Dumnezeu. O lumea încă stăpânită de puterile întunericului.

Cei trei sfinţi continuă să dea mărturie, nu doar pelerinilor ce vin la Iaşi zilele acestea, ci tuturor celor ce caută cu adevărat pe Dumnezeu, cum că e firesc să ai împotrivire din partea lumii. E firesc să devii incomod, nebun chiar, în ochii celor ce le binevesteşti pe Fiul lui Dumnezeu, Cel Răstignit şi Înviat. Dar că o astfel de atitudine nu e menită să te descurajeze, ci să te ajute să dobândeşti acea desăvârşită smerenie, cea care te înalţă până la a-L vedea pe Dumnezeu precum este (Cf. I Ioan 3, 2). Când poţi păstra pacea într-o inimă zdrobită, dar mângâiată de cuvintele Domnului, în pofida respingerii, atacurilor sau indiferenţei celor din jur tău, înseamnă că eşti pe Cale. Să te uiţi atunci cu atenţie: vei întrezări, la un moment dat, ca tovarăşi de drum, şi pe înflăcărata Marie Magdalena, şi pe Ioan cel ce glăsuieşte neîntrecut, şi pe Parascheva cea cu pas de pelerin. De voieşti, îi poţi vedea chiar acum, în cei ce aşteaptă, răbdători, să ajungă la limanul sfinţeniei – cel cu chip de baldachin înflorit şi raclă de argint aurit.

***

La Sfânta Parascheva, în semn de mulţumire

Andreea Ghimici din Bacău a venit la cuvioasa cu cele două fetiţe. De şase ani, tânăra mamă îi mulţumeşte Sfintei Parascheva pentru că a ajutat-o să o aducă pe lume pe fiica cea mică, Parascheva. „Venim la Sfânta de acum şase ani de zile, de când s-a născut fiica cea mică, ce poartă numele Sfintei Parascheva. Atunci când am rămas însărcinată, au avut loc mai multe minuni în viaţa mea. Sfânta Parascheva este cel mai frumos dar din viaţa fiicei mele, în această lume plină de multe rele”, a mărturist cu lacrimi în ochi Andreea Ghimici.

Am întrebat-o pe fiica sa, Parascheva, dacă ştie o rugăciune şi mi-a spus Troparul Sfintei Parascheva. „În fiecare seară cântăm, înainte de culcare, Troparul Sfintei.

Frumuseţea familiei noastre este dată de Sfânta Parascheva", a adăugat tânăra băcăuancă, care a menţionat că este pentru a a doua oară în acest an când vine la Cuvioasa, prima dată fiind pe 25 iunie, când fiica sa, Parascheva, a împlinit anii.

***

Stareţul Elisei: Să lăsăm în grija Sfintei Maria Magdalena durerile şi suferinţele noastre!

"Nădăjduim ca rugăciunile Sfintei Maria Magdalena să ne ajute să slujim în aceste zile cât vom fi la Iaşi dragostea dreptcredincioşilor creştini pelerini care vor veni, şi această slujire a noastră să devină un prilej de mângâiere pentru poporul dreptcredincios, pentru a încălzi inimile lor, astfel încât să binecuvânteze şi să mulţumească lui Dumnezeu, să mărturisească asemenea Sfintei Maria Magdalena Învierea Mântuitorului Hristos şi să lase în grija Sfintei Maria Magdalena durerile şi suferinţelor lor.

Şi mă gândesc că Sfânta a venit aici, aşa cum s-a dus la mormântul Mântuitorului, dimineaţa adâncă fiind, şi în Moldova a venit în aceleaşi condiţii, de dimineaţă. Se vede că avionul a făcut o greşeală, a întârziat, dar Sfânta nu face greşeli.

Binecuvântarea Sfintei Maria Magdalena să fie cu noi cu toţi!

Arhimandritul Elisei, stareţul Mănăstirii Simonos-Petra – Cuvânt la venirea moaştelor Sfintei Mironosiţe Maria Magdalena la Iaşi, 2015

„Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne dăruiască ceva din râvna Sfintei Maria Magdalena pentru Hristos!"

"Îl rugăm pe Dumnezeu ca prin rugăciunile Sfintei Maria Magdalena să ne dăruiască şi nouă ceva din râvna ei pentru Hristos, să ne dăruiască ceva din dorul ei de a sta cât mai aproape de Domnul Hristos, inclusiv în momentele cele adânci şi de cumpănă ale Răstignirii Fiului lui Dumnezeu. Să ne dăruiască Dumnezeu ca prin rugăciunile Sfintei Maria Magdalena şi nouă arhierei, preoţi şi credincioşi să primim din râvna ei misionară, apostolească, de trăire, de cunoaştere şi de mărturisire a Evangheliei Domnului Hristos, ca prin rugăciunile sfinţilor să păşim şi noi pe urmele lor, şi nu prin dreptatea care nu face parte, din păcate, din viaţa noastră, ci prin mila lui Dumnezeu, să primim şi noi sălaş împreună cu drepţii lui Dumnezeu, în Împărăţia Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh. Amin".

† TEOFAN, Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei – Cuvânt la venirea moaştelor Sfintei mironosiţe Maria Magdalena la Iaşi, 2015

Căldura sufletească a Sfintei Maria Magdalena, manifestată acum două mii de ani iese în mod fizic din mâna ei

“Pentru noi, Sfânta Maria Magdalena este comoara şi tezaurul mănăstirii noastre, mângâiere şi putere duhovnicească. A fost model de curaj, de abnegaţie, de aplecare şi de apropiere de Mântuitorul, şi acest lucru o face Sfânta până în zilele noastre, întrucât până astăzi căldura ei, căldura manifestată acum două mii de ani iese în mod fizic din mâna ei, arătând căldura sufletească şi inima caldă pe care le-a îndreptat către Hristos”.

Arhimandritul Elisei, stareţul Mănăstirii Simonos-Petra – Cuvânt la venirea moaştelor Sfintei mironosiţe Maria Magdalena la Iaşi, 2015

Mâna Sfintei Maria Magdalena este caldă și vie

Traducere și adaptare: Laura Enache

Mâna stângă nestricăcioasă a Sfintei Maria Magdalena constituie tezaurul cel mai sfânt al Mănăstirii Simonos Petras. În Grădina Maicii lui Dumnezeu, în curtea Preacuratei Stăpânei noastre este una dintre cele mai binemirositoare flori! Bogăție

și slavă a obștii athonite și a Bisericii lui Hristos. Cu adevărat mâna aceasta a mironosiței Maria Magdalena, cea dintâi martoră a Învierii Mântuitorului Hristos, și după două mii de ani aproape păstrează, în mod palpabil, o căldură naturală. Această mână de trei ori fericită a slujit și cele două mari Taine ale mântuirii noastre, a răstignirii lui Hristos și a Învierii Lui. A atins și a pipăit picioarele fără de prihană ale Celui Înviat. Această mână prea sfântă nu și-a pierdut seva vieții. A rămas neschimbată dincolo de legile fizice. Este vie și transmite har și sfințire. Ea umple de bună mireasmă. „Este trimițătoare a unei bune miresme fără prihană și prea desfătătoare". Este adăpată din harul Celui Înviat. Este aducătoare de bucurie. Este caldă. Mâna aceasta a săvârșit și săvârșește multe minuni tuturor celor care caută cu credință harul Sfintei.

(Ieromonahul Theologos Simonopetritul, Sfânta Maria Magdalena – Sfântul odor al Mănăstirii Simonos Petras, Editura Doxologia. 2015, p. 132)

Mărturia unui pelerin care nu a simţit caldă mâna Sfintei Maria Magdalena

Traducere și adaptare: Laura Enache
Sursa: https://antexoume.wordpress.com/2013/07/22/

Mâna nestricăcioasă a Sfintei Maria Magdalena

În Sfânta mănăstire Simonos Petra se păstrează și mâna stângă a Sfintei Mironosițe cea întocmai cu Apostolii, Maria Magdalena. În perioada în care m-am închinat la mâna nestricăcioasă, aceasta se prezenta goală deasupra unui suport din catifea roșie, adică nu era în răcliță așa cum apare ea astăzi.

Seara, la arhondaricul mănăstirii Simonos Petra, arhondarul povestește despre sfintele moaște unui grup de închinători.

– Mâna este nestricăcioasă, având întreaga piele și toate tendoanele. Păstrează căldura naturală a unui trup viu și răspândește bună mireasmă. Desigur, din pricina minunilor ei, Sfânta Maria Magdalena este considerată și a doua ctitoră a Mănăstirii Simonos Petra.

– Spune-ne, părinte, cum constată cei care o sărută că este caldă.

– Da, este adevărat. Cei care o sărută cu evlavie și credință constată căldura naturală a unui trup viu.
Zâmbim, puțin neîncrezători.

– Și ce se întâmplă, părinte, dacă o săruți și nu este caldă, întreabă cineva.

– Să vă spun… Odată, un închinător a sărutat-o, dar nu a simțit-o caldă, în timp ce toți prietenii lui au simțit-o caldă. Atunci acela a căzut în depresie, era gânditor tot timpul și în final ne-a descoperit aceasta și ne-a cerut ajutorul. Gheronda i-a recomandat să se spovedească, să se roage Sfintei Maria Magdalena și apoi să se închine din nou sfintelor moaște ziua următoare. Lucru care s-a și întâmplat. În ziua următoare, închinătorul, de vreme ce se mărturisise, a sărutat din nou mâna ei și a simțit o mare căldură și bună mireasmă ieșind din sfintele moaște. A mulțumit cu lacrimi. Cu lacrimi!

– Care credeți că a fost pricina, părinte?

– Ce să vă spun? Sfânta Maria Magdalena se scârbește de păcatele trupești. Oamenii trupești, cu curvii, adultere și altele asemenea răspândesc duhoare de care Sfânta se scârbește. Poate că voia să-i arate neplăcerea ei și dezgustul.

– Vai, vai, părinte, să se scârbească încă și sfintele moaște de păcatele trupești! zice cineva.

– Mâine, când vă veți închina după Sfânta Liturghie, veți observa o mică rană pe o parte a mâinii. Ca și cum ar lipsi o mică bucată. Monahii ruși la începutul veacului al XX-lea, erau mulți atunci în Sfântul Munte, o aveau la mare evlavie. Unii dintre ei, când o sărutau, o mușcau pe ascuns și tăiau cu dinții o bucățică, de binecuvântare. O ascundeau în gură. Până să ia seama monahii de atunci ai mănăstirii s-a făcut o mică rană.

Ziua următoare dimineața, sfintele moaște ale mănăstirii sunt expuse spre a fi închinate. Prietenul meu cu care călătorim împreună este primul. O sărută și se cutremură. Urmez eu după el, al doilea. Mă închin. Prietenul meu mă privește cu ochi mari strălucitori ecstatici.

– Vai de mine, ce arsură a fost asta! Mi-a ars buzele! Ai simțit? Arde buzele, ai simțit? îmi spune cu înflăcărare.

În acord cu tradiția ortodoxă Sfânta Maria Magdalena a fost în viața ei fecioară. Să avem harul și binecuvântarea Sfintei în viața noastră, Amin!

Sfânta Maria Magdalena, o sfântă rău interpretată sau vechea tehnică a calomniei folosită pentru amuțirea adevărului

Traducere și adaptare: Laura Enache
Sursa: http://www.ekklisiaonline.gr/arxontariki/item/4004-agia-maria-i-magdalini-mia-pareksigimeni-agia-i-i-palia-texniki-tis-sykofanti

Pe 22 iulie, vara, Biserica noastră ne cheamă din nou pentru a prăznui bucuria primăverii, amintindu-ne nouă de Învierea „dulcei Primăveri”, cu ocazia pomenirii celei dintâi Mironosițe care L-a văzut pe Hristos cel Înviat, Sfânta Maria Magdalena.

Această vestită și frumoasă fecioară din Magdala, potrivit Sfintelor Evanghelii, a fost tămăduită de Mântuitorul Hristos de demonizarea care o chinuia și de atunci L-a urmat ca o credincioasă ucenică și însoțitoare a Născătoarei de Dumnezeu, slujind lucrării apostolești a Domnului. În legătură cu vindecarea de demonizare (Domnul a scos din Magdalena 7 demoni) mulți ermineuți lămuresc faptul că Hristos, cunoscând mai dinainte că Magdalena avea să fie cea dintâi care Îl va vedea înviat, a curățit-o de pricinile patimilor (demonii) celor șapte păcate de

moarte, iar nu că Maria Magdalena ar fi avut ea însăși aceste păcate de moarte. Dragostea, credința și devotamentul ei față de Învățătorul erau exemplare. Nu L-a părăsit nici când L-a văzut atârnat pe Cruce. Cu curaj, a doua zi de dimineață, sâmbătă, împreună cu Născătoarea de Dumnezeu au vizitat mormântul pe care l-au găsit gol. Magdalena a devenit cea dintâi evanghelistă care a transmis Apostolilor mesajul Învierii. În aceeași dimineață, în zori, uimită de minune, a vizitat iarăși mormântul, singură și L-a văzut din nou pe Învățătorul. De atunci ea a devenit cea mai fierbinte propovăduitoare a Învierii. De altminteri, mărturia ei și experiența pe care a avut-o cu privire la Mesia cel Înviat sunt păstrate de Sfintele Evanghelii. A călătorit până la Roma unde a propovăduit în fața împăratului Tiberiu pe Hristos și a cerut pedepsirea celor ce L-au răstignit. Minunii Sfintei Mariei Magdalena datorăm obiceiul vopsirii ouălor, precum și urarea „Hristos a înviat!" – „Adevărat a înviat".

Dar dușmanii de veacuri ai creștinismului, încercând să surpe temelia nezdruncinată a credinței în Învierea lui Hristos, s-au dedat unui război neînduplecat împotriva celei dintâi martore oculare a Celui Înviat. Încă din primele veacuri ale creștinismului, circulau scrieri mincinoase care o identificau pe Sfânta Maria Magdalena cu femei păcătoase cu moravuri ușoare sau lăsau să se presupună relații nepotrivite cu Învățătorul și celelalte. Toate aceste tradiții rău voitoare, mișcate de diavolul au supraviețuit până în zilele noastre și circulă frecvent în mass media. Logica acestora este simplă. Micșorând și înjosind personalitatea Magdalenei, automat se micșorează și autenticitatea mărturiei ei cu privire la Învierea lui Hristos. În Romano-catolicism aceste încercări au găsit un teren propice și au reușit identificarea Sfintei Maria Magdalena cu femeia păcătoasă, anonimă în Evanghelii [1], care a uns cu mir pe Hristos (Vezi filmele despre viața lui Hristos care sunt difuzate la fiecare Paște).

Ortodoxia a păstrat pe Magdalena, cea dintâi mironosiță și întocmai cu apostolii, la înălțimea greu accesibilă care i se cuvine. O cinstește ca pe „cuvioasa Ucenița a lui Hristos", ca pe o fecioară curată și ca pe cea dintâi femeie întocmai cu apostolii. La Mănăstirea Simonos Petra din Sfântul Munte se păstrează mâna nestricăcioasă, moaștele ei făcătoare de minuni.

În mintea celor mai mulți creștini ortodocși Sfânta Maria Magdalena este o sfântă greșit interpretată (vezi expresiile populare precum „Magdalena cea pocăită", sau termenul de mironosiță folosit uneori peiorativ). Cu toate acestea însă, locul ei în Biserică nu este unul înjositor, ci dimpotrivă unul demn de invidiat (dacă mi se permite expresia). Întregul război împotriva ei are drept scop calomnierea Învierii lui Hristos.

De aceea, vă rog, să o cinstim pe această mare Sfântă cum i se cuvine, să medităm la viața ei apostolească și, mai înainte de toate, să restabilim, ca niște creștini ortodocși adevărați, fiecare dintre noi în mediul lui, faima celei ce a văzut cea dintâi pe Hristos cel înviat, fiindcă astfel apărăm cu îndârjire un capitol fundamental al Bisericii noastre, Învierea și prima ei mărturie.

Arhim. Arsenie Haldaiopoulos

[1] Menționăm că ori de câte ori în Evanghelii se face mențiune despre Maria Magdalena, este întotdeauna pomenită cu supranumele ei, Magdalena.

„Aveți binecuvântarea de a vă închina moaștelor Sfintei Maria Magdalena și de a cere tot ce este de folos sufletelor frățiilor voastre”:

Arhimandritul Elisei Simonopetritul – Monahismul ortodox, un dar pentru lume

(conferința integrală, Iași, 11 octombrie 2015):
https://www.youtube.com/watch?v=XAD5y4RCzis#action=share

Monahismul ortodox – Un dar pentru lume

Anul acesta, pelerinii care vin la Iaşi la Sărbătoarea Sfintei cuvioase Parascheva se pot închina şi la moaştele Sfintei mironosițe, întocmai cu apostolii, Maria Magdalena, aduse de la Mănăstirea „Simonos Petras” din Sfântul Munte Athos. Cu acest prilej, Părintele Arhimandrit Elisei, starețul Mănăstirii „Simonos Petras” a susținut o conferință pe tema „Monahismul ortodox - Un dar pentru lume”.

La evenimentul care a avut loc astăzi, 11 octombrie, în Aula „Mihai Eminescu” a Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, au fost prezenți și Arhim. Nichifor Horia, Exarh administrativ al Arhiepiscopiei Iașilor și Starețul Mănăstirii „Sfinții Trei Ierarhi” - moderatorul conferinței - și Ierom. Nathanael Neacșu, de la Catedrala Mitropolitană din Iași - traducător.

Fiecare suflet dorește să aibă odihnă

În debutul conferinței, Părintele Arhim. Elisei a vorbit despre mănăstire și monahi, amintind faptul că „mănăstirea este icoana vie a împărăției lui Dumnezeu, iar părinții monahi rămân acolo pentru a arăta care este ținta și cum se dobândește viața viitoare. Probleme sufletești, patimi, păcate și orice alte slăbiciuni desigur că au existat, și vor exista, în mănăstiri. Cu toate acestea, mănăstirea rămâne o poartă către cer, iar părinții monahi de acolo cheamă pe toți credincioșii să urce pe calea sfințeniei și sunt îndemnați: «Urcă aici și vezi ce se va întâmpla după aceasta!»”.

În continuare, invitatul a mers pe ideea că cei chemați la viața monahală și la mersul pe această cale sunt cei care vor să trăiască liberi de orice compromis, de orice legătură; cei care nu vorbesc simplu doar despre libertate, ci doresc și se luptă pentru a fi liberi după modul în care aleg ei înșiși să trăiască, așa cum le cere sufletul lor.

Roadele vieții monahale

Încercând să răspundă la întrebarea Sunt părinții monahi mai buni decât ceilalți oameni?, o întrebare aflată pe buzele multora, dar poate nerostită, Părintele Stareț

Elisei a precizat că el nu crede asta: „Ei (n.r.: monahii) doar mărturisesc și arată calea spre Împărăția lui Dumnezeu, pe care ei înșiși o doresc. Acest lucru îl dorește fiecare suflet. Fiecare suflet dorește să aibă odihnă, să fie liber, să fie în siguranță, să fie nemuritor. Cu rugăciunea monahilor stă lumea, iar Dumnezeu a cinstit lumea prin viața monahilor.”

Punctul central al conferinței a constat în identificarea roadelor, a „consecințelor” vieții monahale, ca dar de preț pentru oameni. Primul rod menționat de Părintele Elisei a fost acela al iubirii – viața monahală este iubire. „Pentru noi, monahismul este ceva simplu. Pentru noi, viața monahală înseamnă că locul cel adevărat îl reprezintă celălalt. Monahul are singurul drept de a muri, pentru a învia apoi din cenușă. Aceasta este calea mai înaltă, calea iubirii, deoarece nu există posibilitatea și nu există această realitate de a te îndreptăți pe tine însuți. Dreptul este celălalt, chiar dacă este păcătos, chiar dacă face greșeli, chiar dacă este nedrept.”

Al doilea rod amintit a fost egalitatea. „Ceea ce constituie o temă de discuție la nivel mondial, Biserica o realizează prin intermediul monahismului. Dar realitatea aceasta a egalității aduce cu sine o altă realitate, a comunității; pentru că în mănăstire este interzis ceva ce este al meu, particularitatea sau a avea ceva în mod privat, nu numai pentru lucruri pământești, materiale, ci vorbim de orice dorință sau voință personală. Chiar dacă este vorba despre un vis sau o realitate frumoasă pe care vrei să o împlinești”, a spus invitatul, precizând ca un al treilea rod pacea și bucuria vieții monahale.

Monahul fuge de toate pentru a fi liber

În cadrul conferinței s-a vorbit însă și despre lacrimi, despre lacrima care nu lipsește din viața monahală. Însă părintele a ținut să sublinieze că această lacrimă constituie izvor și devenire a bucuriei, a păcii împărtășite.

Totodată s-a adus în discuție și viața monahală ca viață în libertate. „Monahul fuge de toate pentru a fi liber. Fuge și se eliberează de tot ce înseamnă lege, pentru a trăi o viață liberă, o viață în care nu există lege. Tot ceea ce constituie necesități, chiar somnul și mâncarea, le lasă deoparte. Tot ce este impus din fire, lasă deoparte. Nu face compromis cu nimic, urmând a construi o nouă lume care va fi o lume nestricăcioasă. Ține numai o singură realitate: rădăcina sa; nu se dezrădăcinează din tradiția și din istoria care-l reprezintă, istoria vieții monahale. Rămâne însă un om al lumii, al vremurilor în care a crescut și trăiește. Devine un sfânt nu al unor vremuri trecute, ci al veacului în care a trăit așa cum avem ca exemple pe Sfântul Porfirie și Sfântul Paisie Aghioritul”, a concluzionat Părintele Elisei.

Alte subiecte abordate au fost: scopul monahului de a se uni în mod real cu Dumnezeu, rolul stareţului, al bătrânului şi relaţia sa cu monahii sau Rugăciunea lui Iisus.

Luni, miercuri şi vineri să postiţi de tehnologie!

Părintele Arhim. Nichifor Horia, Exarh administrativ al Arhiepiscopiei Iaşilor şi Stareţul Mănăstirii „Sfinţii Trei Ierarhi", a ţinut să precizeze înainte de sesiunea de întrebări din partea publicului faptul că *„a aruncat părintele Elisei câte o sămânţă în inima fiecăruia. Să ne ajute Dumnezeu ca această sămânţă să rodească, să se împlinească şi să trezească dorul şi celor din jurul nostru spre viaţa cea adevărată, viaţa cea nemincinoasă, liberă de pătimirile acestei lumi, de egoismul care strâmtorează pe om în calea lui spre Dumnezeu"*.

În finalul conferinţei, publicul a adresat întrebări, majoritatea făcând referire la vârsta potrivită pentru alegerea vieţii monahale; la modul în care ne dăm seama că avem chemarea spre monahism; la diferenţa dintre libertatea unui monah şi cea a unui om din lume; la incapacitatea de a ne decide între căsătorie şi călugărie sau la tehnologia în interiorul mănăstirii. La această ultimă problemă ridicată, Părintele Arhim. Elisei a evidenţiat faptul că tehnologia „cu siguranţă că este o ameninţare. Este o ispită modernă, contemporană; dar nu o să folosim acest lucru deloc? Eu sunt pentru a fi folosite elemente de acest fel (n.r.: cum ar fi calculatorul) cu stăpânire de sine şi o foarte mare stare de trezvie. Să fie folosite într-un cadru foarte aspru, strict, într-un program pe ore. Tehnologia a devenit o temă care poate fi inclusă în cadrul mai larg al postului. (…) Când mă întreabă tinerii ce sfat le dau, le spun să postească. Cum? Luni, miercuri şi vineri să postiţi de tehnologie!".

[…]

doxologia.ro
Hramul Sfintei Cuvioase Paraschева
Iași 2015

TAROM
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

©doxologia.ro

© doxologia.ro

https://www.facebook.com/doxologia.ro/videos/1146334628728794/?fref=nf

Sfânta mare muceniță, întocmai cu apostolii, Tecla și Sfânta cuvioasă Parascheva de la Iași (octombrie 2017)

În fiecare an, sărbătoarea de pe 14 octombrie este o sărbătoare a bucuriei duhovnicești, a credinței vii și mărturisitoare și o dovadă a dragostei poporului român pentru sfinții și Biserica lui Dumnezeu. Această zi și cele premergătoare marii sărbători oferă lecții de viață, prin credința, nădejdea și răbdarea mulțimii

mari de pelerini, veniți din toate colțurile țării dar și din afara granițelor ei, ca să o cinstească pe Sfânta ocrotitoare a Moldovei.

Anul acesta, pelerinii care vor veni să se închine la moaştele Sfintei cuvioase Parascheva se vor putea închina şi la moaştele Sfintei întâi mucenițe și întocmai cu apostolii Tecla, aduse de la Mănăstirea Neamț.

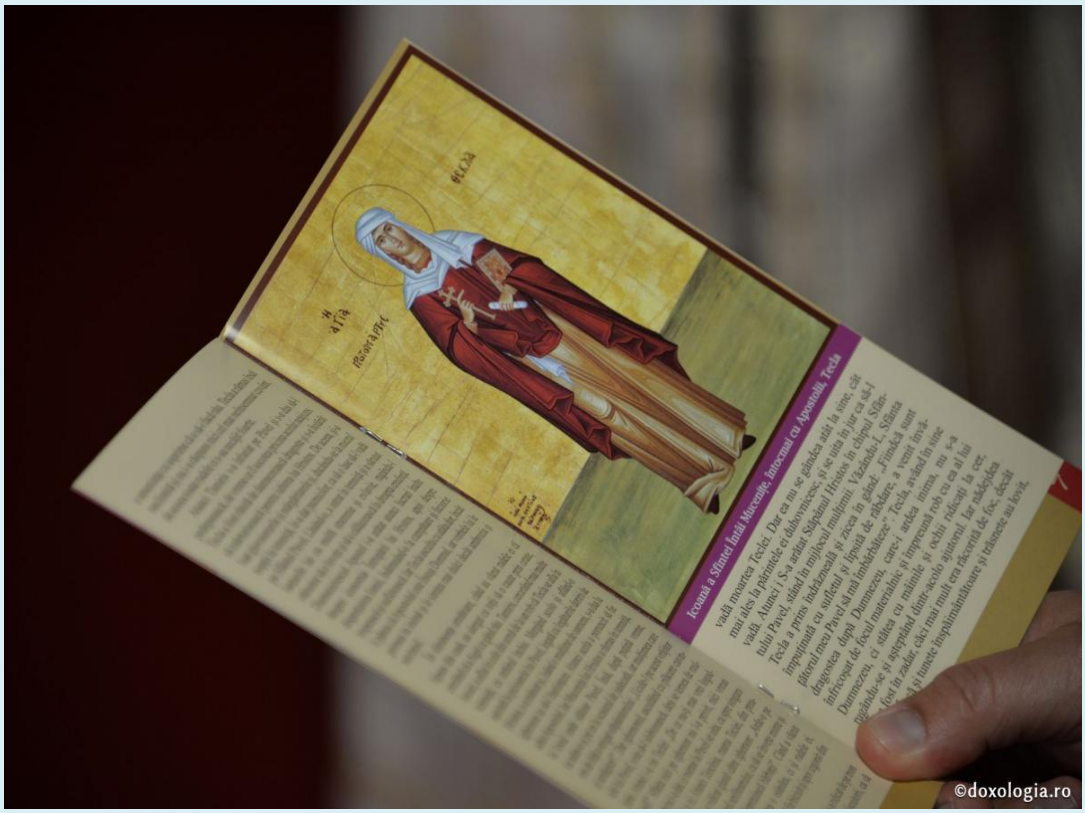

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

© doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

©doxologia.ro

“Se cade să ascultăm de Dumnezeu mai mult decât de oameni ”. Cuvânt cu putere al părintelui episcop Damaschin Dorneanul la Zilele Sfintei cuvioase Parascheva de la Iaşi, 2018: “Puneţi-vă cât mai des întrebarea: Ce vrea Dumnezeu de la mine? Nu vă gândiţi la ce va spune lumea, gândiţi-vă la ce spune Dumnezeu!”

14.10.2018

Mă plec în fața dumneavoastră căci nu ați ascultat oamenii, ci vocea și chemarea Sfintei Parascheva - PS Damaschin Dorneanul, la Sfânta Liturghie de sâmbătă, 13 octombrie 2018, Catedrala Mitropolitană din Iași:

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Iubiţi credincioşi şi dragi pelerini, vă mulţumim că aţi fost azi împreună cu noi, unii de aproape, alţii mai de departe, rugându-vă împreună cu noi, mulţumindu-I lui Dumnezeu, acum, în ajun de mare sărbătoare, aici, în catedrala din Iaşi. N-am săvârşit singuri această Sfântă Liturghie, ci, într-un fel, Liturghia aceasta a fost săvârşită în toată zona aceasta, până unde se află şi ultimul pelerin care aşteaptă să

se închine la moaştele Sfintei cuvioase Parascheva şi ale Sfintei muceniţe Ecaterina, până acolo s-a întins, într-un fel, să zicem, naosul acestei biserici şi, dacă dvs, cei care acum staţi la rând, ne auziţi prin difuzoarele care ne ajută să vă împărtăşim această sfântă slujbă, vă mulţumesc într-un mod cu totul deosebit pentru că, acolo fiind, v-aţi rugat împreună cu noi. V-aţi rugat şi am învăţat astăzi, ne-am rugat şi am învăţat.

Din cele două lecturi ale Sfintei Evanghelii, printre multe alte învăţături pe care putem să le primim pentru folosul sufletului nostru, aş vrea una singură să v-o pun la inimă, aceea că atunci când vrei să faci un bine, când vrei să faci o faptă bună, nu te uiţi ce spune cel din jur, nu te poticneşti în credinţă de ceea ce gândesc sau de ceea ce spun cei care sunt în jurul tău. Asta ne-a învăţat Mântuitorul Iisus Hristos astăzi.

Era o zi de sâmbătă, o zi în care, la poporul evreu, nu se lucra, era o zi de sărbătoare, de odihnă, Domnul era în sinagogă şi împreună cu El şi cu alţii, era şi un om care era bolnav. Cărturarii şi fariseii se uitau la Hristos Domnul, la Acest Iisus din Nazaret, Profetul Acesta care S-a ivit tam-nesam şi care într-un fel el strica lor socotelile, se uitau să vadă ce va face, îl va face sănătos pe acest bolnav sau nu?

Cunoscând gândurile lor, Domnul nu S-a uitat la ele pentru a le face pe plac, ci l-a chemat pe acel bolnav, pe acel om neputincios în mijlocul sinagogii şi a întrebat: Sâmbăta vom face oare binele sau vom face răul? În zi de sâmbătă bine este să fie mântuit, să fie salvat, să fie scăpat un om sau să fie ignorat? Şi l-a făcut sănătos pe acel om, chiar dacă ştia că-şi va atrage din partea cărturarilor, a fariseilor, priviri piezişe, cuvinte nebune şi uneltiri pe mai departe. Adică ce învăţăm? Că, atunci când avem de făcut un bine, nu trebuie să ne cenzurăm dorinţa aceasta oprindu-ne la ceea ce gândesc unii sau ce gândesc alţii, gândindu-ne la ce va spune X sau Y, gândindu-ne la cum va fi imaginea noastră după ce vom face acel lucru.

Domnul Hristos, dacă era corect politic, cum se zice astăzi, şi ar fi dorit să-i împace şi pe ei şi să-l facă sănătos şi pe acel bolnav, adică aşa cum spunem noi, să împace şi capra şi varza, ar fi putut să facă altceva: ar fi aşteptat până la sfârşitul ceremoniei din sinagogă, l-ar fi luat pe bolnav deoparte şi l-ar fi făcut sănătos în taină, în particular, nu în văzul celor care-L criticau pe El. Dar n-a făcut asta. De ce? Pentru că pentru Domnul Hristos nu era atât de important ce vor spune alţii despre ce face El, atâta vreme cât El ştia că ceea ce face, face bine, că El ascultă de Dumnezeu Tatăl, nu de ceea ce spun oamenii din jur.

Şi, mergând mai departe, în viaţa noastră suntem puşi câteodată în dificultate. Ştim care este voia lui Dumnezeu, cunoaştem legea Lui, ştim ce ar vrea Domnul să facem într-un moment sau altul, dar stăm la îndoială câteodată, şovăim câteodată, ne gândim de două ori înainte câteodată, pentru că nu ştim ce va spune cel din jurul nostru. Ce va spune, oare, vecinul? Ce va spune prietenul meu? Ce va spune cel cu care mă cunosc? Ce va spune societatea? Ce vor spune cei care sunt purtătorii de cuvând ai acestei societăţi într-un fel, mentorii acestei societăţi, ideologii de serviciu? Oare nu voi scădea în ochii lor? Oare nu imaginea mea va fi şifonată?

Sfinţii apostoli Petru şi Ioan, la un moment dat au fost opriţi să mai vestească pe Domnul Hristos, era la foarte scurt timp după ce Domnul înviase, Se înălţase la cer şi trimisese pe Duhul cel Sfânt. Şi au fost prinşi, închişi, iar li s-a dat drumul, din nou au început să vorbească, şi li s-a spus: Au oare nu v-am spus că trebuie să vă opriţi? Şi atunci cuvântul care a venit a fost acesta şi vă rog să-l ţineţi minte: Se cade să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni! O, dacă am avea acest cuvânt ca linie, ca far al vieţii noastre, ca lumina hotărârilor noastre. Se cuvine să ascultăm de Dumnezeu mai mult decât de oameni.

Îl pomenim astăzi pe Sfântul apostol Andrei, mai precis aducerea sfintelor sale moaşte în cetatea Iaşilor, acum mai bine de 20 de ani. Ei bine, şi el, şi Natanail, şi Petru şi toţi ceilalţi, n-au mai stat pe gânduri atunci când Domnul Hristos i-a chemat. Ar fi putut oamenii din jur, care nu cunoşteau pe Acest străin, pe Iisus din Nazaret, să-i arate cu degetul şi pe Andrei, şi pe Filip, şi pe Ioan, şi pe Bartolomeu: <Voi sunteţi în toate minţile?! Sunteţi pescari aici, aveţi o meserie! Lăsaţi totul de izbelişte şi vă duceţi după Acest necunoscut?!> N-au gândit aşa.

Uitaţi-vă la Sfânta, prea cuvioasa maica noastră Parascheva: era tânără, într-adevăr, dar a auzit un cuvânt în sfânta biserică ce a mişcat-o, a pus-o pe gânduri. Şi ieşind ea din biserică şi având o haină mai bună, a dat-o cuiva care era mai sărac decât ea. Şi, când s-a întors acasă, a primit mustrare din partea părinţilor. Deci n-a stat pe gânduri ce să facă! <O, mă duc acasă şi mă ceartă mama, mă ceartă tata…> Nu! Imboldul ei a fost să facă acest gest de milostenie.

O avem alături pe Sfânta mare muceniţă Ecaterina, de neam nobil, se mişca într-un cerc de oameni de vază. dar, când a venit momentul să opteze pentru pe cine vrea ea să urmeze: pe Hristos, în care a crezut, care i S-a arătat, sau filosofia păgână în care crezuse până atunci, L-a urmat pe Hristos, chiar dacă oamenii cu siguranţă au râs de ea. Ar fi spus astăzi: <Ce-i lipseşte?! Ce viitor ar fi putut avea! S-ar fi situat în top 3, să spunem, într-o universitate din zilele noastre; ar fi avut un parcurs academic cu totul deosebit. Şi ea lasă toate, dă cu piciorul la toate acestea numai

pentru o credinţă în Cineva care a şi murit pe o cruce, răstignit, spânzurat, atârnat…? Nu-i în toate minţile!>.

Dar ce au avut în minte şi Sfânta cuvioasă Parascheva şi Sfânta muceniţă Ecaterina? Se cade să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni, de gândurile lor, de ruşinea pe care putem să o avem. Să ne interesăm mai mult de ce vrea Dumnezeu decât de şifonarea mea. Asta înseamnă să fii credincios. Asta înseamnă să ai credinţă. Nu există credinţă pe jumătate sau pe un sfert. Eşti cu totul credincios, eşti cu totul dăruit, Hristos este totul pentru tine, nu mai stai la îndoială atunci când trebuie să-ţi mărturiseşti credinţa. Credinţa nu se cenzurează.

Şi de aceea mă plec în faţa dumneavoastră, a celor care sunteţi aici şi a celor care sunteţi în aşteptare pentru a ajunge la moaştele Sfintei Parascheva şi ale Sfintei Ecaterina. De ce? Pentru că dvs nu v-aţi uitat la cei care râd astăzi şi mâine de dvs, nu v-aţi uitat la cei care v-au făcut habotnici, din Evul Mediu, pupători de moaşte, de oase, nu v-aţi uitat la aceia care, pretinzându-se a fi superiori dvs, cu un grad de cultura superior dvs, v-au înjosit, v-au marginalizat. Nu v-aţi uitat la asta. Nu v-aţi temut că imaginea dvs ar putea apărea pe un post de televiziune în batjocură, în derâdere, ci aţi ascultat mai mult de Dumnezeu, care v-a grăit în cuget, în inimă, şi aţi ascultat mai mult de Sfânta Parascheva, care v-a chemat şi care de ani de zile sta aici şi ne primeşte pe toţi.

Mă rog lui Dumnezeu să vă binecuvânteze această jertfă şi această opţiune, această alegere de a căuta nu ce vor spune oamenii despre dvs, ci de a vă gândi la ce va 0 Dumnezeu despre dvs. Omul care astăzi vă înjură, care astăzi vă dispreţuieşte, va muri şi el precum vom muri şi noi, dar cu Dumnezeu ne vom întâlni după ce vom trece din viaţa aceasta şi în faţa Lui, nu în faţa oamenilor şi a televiziunilor şi a presei - nu toţi dintre ei, căci sunt şi oameni cuminţi care lucrează aici - dar nu în faţa acestora dăm socoteală, ci în faţa lui Dumnezeu. De ce? Pentru că se cade să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni. Să respectăm mai mult legea lui Dumnezeu şi nu pe cea a oamenilor, nu pe cea păcătoasă, bineînţeles, căci legile statului trebuie să le respectăm. Să fim atenţi la ceea ce vrea Dumnezeu.

Puneţi-vă mai des întrebarea, cât mai des, şi atunci când sunteţi puşi în faţa unui fapt important, decisiv din viaţa dvs, şi în aspectele mai mărunte ale vieţii, vă rog, puneţi-vă întrebarea: Ce vrea Dumnezeu de la mine? Dacă ar fi Dumnezeu aici, lângă mine, cum S-ar bucura El să procedez eu? Pentru că aşa şi este: Dumnezeu este aici şi ne vede dorinţa, voinţa, purtarea, gândul, cuvântul, pe toate le citeşte, pe toate le ştie! Gândiţi-vă mai des şi aşa luaţi hotărâri în viaţă, mai mari sau mai mici: Ce vrea Dumnezeu să fac în momentul acesta? Cu sinceritate întrebaţi-vă! Şi

veţi primi răspuns în inimile dvs. Nu vă gândiţi atât de mult ce va spune lumea când luaţi o hotărâre sau alta, nu vă gândiţi atât de mult ce va spune lumea pentru că postiţi miercuri şi vineri la serviciu, nu vă gândiţi că poate, pe viitor, cineva o să râdă de dvs când, trecând prin dreptul unei biserici, vă veţi face semnul Crucii. Nu vă gândiţi la ce va spune lumea, gândiţi-vă la ce spune Dumnezeu.

Pe Acest Dumnezeu Îl rog să trimită bincuvântarea Sa peste toţi cei care sunteţi în sfânta biserică şi în aşteptare. Să vă binecuvânteze, să vă primească jertfa şi osteneala orelor de stat în picioare şi a trudei, şi, plecând de aici, de la întâlnirea cu Sfânta cuvioasă Parascheva şi Sfânta muceniţă Ecaterina şi de la întâlnirea cu Sfântul apostol Andrei, a cărei prăznuire o facem astăzi să plecaţi acasă cu un spor de credinţă, cu un spor de dragoste, cu mai multă deschidere faţă de semeni, cu mai multă îngăduinţă, cu mai multă iertare şi cu hotărârea ca de acum înainte, cât mai mult, să mă întreb ce vrea Dumnezeu şi nu ce vrea lumea. Şi să ţin minte cuvântul acesta al Sfintei Scripturi, că se cade să ascultăm mai mult de Dumnezeu, cel vrednic de ascultat şi nemincios, decât să ascultăm de oameni.

Koinonia: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit…(I)

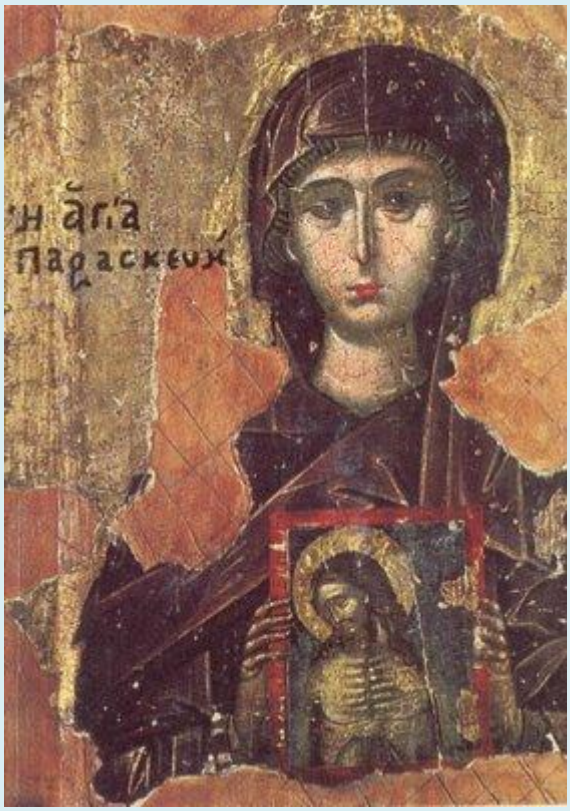

Citind în « Patericul românesc » despre viaţa cuvioasei maicii noastre Parascheva, gândul s-a oprit cu mirare şi cu bucurie asupra rândurilor de mai jos :

« În anul 1639, domnul Moldovei, Vasile Lupu, terminând de construit frumoasa biserică a Mănăstirii Sfinţii Trei Ierarhi, din Iaşi, căuta să-şi înzestreze ctitoria şi capitala ţării cu moaştele unor sfinţi făcători de minuni. Deci, rugându-se lui Dumnezeu, a auzit de moaştele renumite ale Sfintei Parascheva. Şi cum milostivul domn plătise turcilor o mare parte din datoriile Patriarhiei, în vara anului 1641, patriarhul Partenie i-a dăruit drept recunoştinţă cel mai de preţ odor pe care îl avea – moaştele cuvioasei Parascheva. Până la Galaţi au fost aduse cu corabia, iar de aici au fost însoţite până la Iaşi de numeroşi clerici, monahi şi credincioşi cu făclii aprinse în mâini. Aproape de Iaşi le-au întâmpinat Vasile Lupu şi mitropolitul Varlaam cu tot clerul şi divanul şi le-au aşezat cu mare cinste în biserica Mănăstirii Sfinţii Trei Ierarhi, la 13 iunie 1641, în sunetul clopotelor şi în armonia frumoaselor cântări duhovniceşti. » (Arh. Ioanichie Bălan, Patericul românesc, pagina 61)

Această însemnare a vrednicului de pomenire arhimandrit Ioanichie de la Sihăstria mi-a deşteptat o reflecţie nu tocmai senină asupra curgerii veacurilor, care aduce cu sine schimbări atât de dramatice în sânul unui popor dreptcredincios şi plin de evlavie sfântă faţă de Biserica vie, biruitoare asupra păcatului şi a morţii, a celor ce au purtat lupta cea bună şi, încheind alergarea, s-au dus la Domnul, de unde cu dragoste necuprinsă mijlocesc pentru noi.

V-aţi putea întreba, iubiţi cititori, ce au să-mi mai spună mie, cetăţean al anului 2009, vieţile şi petrecerea unor oameni de acum mai bine de trei veacuri şi jumătate ? Ce-ar putea să mă înveţe pe mine, cetăţean al Uniunii Europene şi ortodox prins în valul ecumenist, secularizant şi globalist al vremii mele, un domnitor , un patriarh şi un popor mărunt ca al Moldovei de la 1641 ?

Dar istoria are întotdeauna ceva să ne înveţe.

Să reflectăm mai întâi la purtarea domnitorului Vasile Lupu, personalitate istorică destul de cunoscută românilor de altădată, (care erau educaţi în cultul valorilor naţionale, oricât de strâmbe şi rele ar fi fost intenţiile celor ce ne educau), un domnitor care vrea să fie păstrat în memoria neamului său printr-o ctitorie religioasă, printr-un sfânt lăcaş închinat lui Dumnezeu. El ştie că important este să te afirmi în lume mai ales ca ortodox şi abia apoi ca reprezentant al puterii politice şi vârf al ierarhiei sociale.

Vasilie-Vodă se înfăţişează poporului său şi apoi lumii întregi ca drept credincios creştin, iubitor de Dumnezeu şi de aproapele, om care pune grija pentru mântuirea sufletească mai presus de orice bun pământesc. Şi nu numai cu vorba, ci şi cu faptele ! El închină Sfinţilor Trei Ierarhi, printre care şi Sfântului Vasile cel mare, ocrotitorul său, o biserică, mărturie a credinţei, nădejdii şi dragostei creştine, a preţuirii valorilor duhovniceşti nepieritoare. Vasile Lupu-Voievod are grijă, după porunca evanghelică a Mântuitorului, mai întâi de suflet, care este mult mai de preţ decât trupul. Moştenirea lăsată de acest luminat domnitor neamului său, ca rod al evlaviei sale faţă de Biserică, trup al lui Hristos, corabie a mântuirii, ajutor şi călăuzire spre limanul de pace al vieţii veşnice, a dăinuit spre a da mărturie la Judecată despre lucrarea pământească a robului lui Dumnezeu Vasile.

Pravoslavnicul voievod ne învaţă, iată, să ne îngrijim de suflet. Dar pilda lui cea bună nu se rezumă la atât. ***Priviţi cum faptele sale nu se săvârşesc decât cu rugăciune smerită şi stăruitoare către Dumnezeu, Care ascultă cererile spre mântuire ale credincioşilor, după modelul său binecuvântat. Aşadar, să nu uităm***

că nimic bun nu se face fără ajutorul lui Dumnezeu şi fără rugăciune şi să ne întemeiem viaţa pe acest adevăr.

Să medităm o clipă şi asupra darului pe care Vasile Lupu găseşte de cuvinţă să-l aducă ctitoriei sale: sfintele moaşte ale unei bineplăcute a lui Dumnezeu. Pentru omul modern şi ateu sau batjocoritor de cele sfinte, sfinţenia nu este credibilă. El zâmbeşte ironic dacă aude pomenindu-se de sfinţi, de viaţa, nevoinţele şi minunile acestora. ***Dar pentru creştini, ocrotirea unui sfânt nu are preţ, este o binecuivântare dumnezeiască, iar tot ceea ce în numele său se cere cu credinţă, se va da de la Domnul.***

Sfântul este cel mai statornic rugător pentru noi, pe pământ sau în cer, el nu conteneşte să ceară mila lui Dumnezeu pentru toţi.

Cuvioasa Parascheva, de 369 de ani de când ne-a binecuvântat cu venirea sa printre noi, dă mărturie despre acest adevăr. Prin rugăciunile ei, poarta minunilor şi a harului revărsat din belşug s-a deschis tuturor celor ce i se roagă cu credinţă şi care mult o cinstesc şi o iubesc.

Koinonia: …şi lucrând ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător, ci să poarte grijă de suflet….(II)

De la acelaşi domnitor moldovean învăţăm, dacă ne aplecăm cu atenţie asupra relatării, ***cât preţuieşte milostenia, cum răsplăteşte Dumnezeu celui ce dăruieşte fără a aştepta ceva în schimb, numai pentru dragostea lui Hristos şi spre slava numelui Său.*** Precum bunul samaritean, văzându-şi aproapele căzut între tâlhari, zăcând abia viu, îi sare în ajutor.

În vremuri de restrişte, dispreţuind cele trecătoare ale acestei lumi, ridicându-se deasupra viclenei iubiri de arginţi, domnitorul Vasile Lupu plăteşte datoriile Patriarhiei ecumenice, uşurându-i povara sub care se prăbuşise. Câştigă astfel recunoştinţa patriarhului Partenie, cum scrie în Pateric, şi vede înflorind această rară virtute în inima ierarhului din Constantinopol. Câţi dintre cei ajutaţi în ceasul greu al prăbuşirii îşi mai amintesc măcar de binele făcut şi câţi mulţumesc binefăcătorului lor când Domnul le însenineză din nou calea mântuirii ?

Generozitatea patriarhului Partenie nu este la îndemâna oricui, însă Dumnezeu nu caută doar la valoarea darului, ci se bucură şi de gândul cel bun. Recunoştinţa noastră se poate la fel de bine exprima prin rugăciunile înălţate pentru binefăcătorii noştri, cărora Domnul le întoarce însutit şi înmiit.

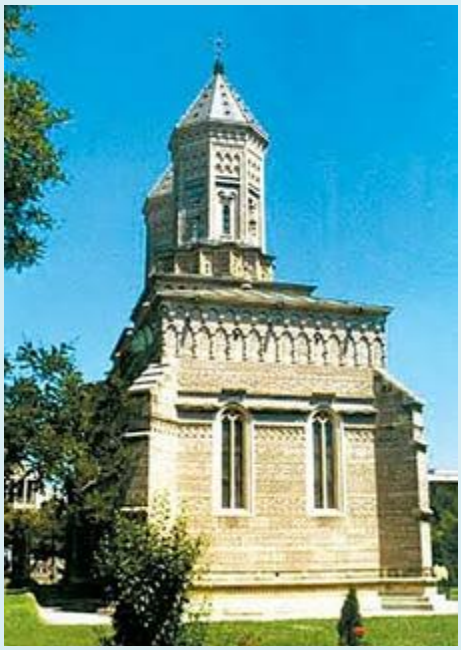

Dacă până aici m-am oprit asupra gesturilor exemplare ale unor oameni aleşi, luminaţi şi bogat dăruiţi de Dumnezeu, vă îndemn să zăbovim o clipă privind şi spre popor, spre cei ce au primit doar un talant sau doi, dar l-au sporit, urmând pilda vrednicilor conducători, dascăli şi ierarhi , care îi păstoreau. Clerici, monahi şi credincioşi se grăbesc să întâmpine la Galaţi corabia care aduce odorul de mult preţ, însoţindu-l în procesiune cu rugăciuni, cântări duhovniceşti şi făclii aprinse, pentru că ***lumină este orice sfânt pe care Domnul nu îngăduie să-l ascundem sub obroc, ci îl pune să lumineze toată casa Lui duhovnicească, Sfânta Biserică.***

Nădejdea în ocrotirea cuvioasei Parascheva trebuie să fi umplut toate sufletele creştineşti aflate în procesiune, de lumină duhovnicească şi de har. Sfânta Parascheva, cea mult-folositoare, iată că pune în mişcare întreaga suflare românească a locurilor, ajutând creştinilor să uite de grijile vieţii trecătoare şi să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Adevărată făclie nestinsă este cuvioasa maica noastră Parascheva, iar poporul, în simplitatea şi curăţia inimii lui, o urmează cu smerenie şi credinţă.

Domnitor, mitropolit, cler şi popor, deopotrivă se închină moaştelor Sfintei care avea să lumineze Moldova secole de-a rândul, din racla ei de la « Sfinţii Trei Ierarhi », dând mărturie tuturor cum cinsteşte Domnul pe cei ce Îi slujesc Lui.

Prin purtarea Sa de grijă, calea către Împărăţie este arătată până la sfârşit de făcliile pururi aprinse ale Sfinţilor, care răspund la puţină dragoste cu dragoste

jertfelnică, la rugăciune sărmană, cu rugăciune mijlocitoare, la prăznuire trecătoare, cu ocrotire necontenită.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi pe noi ! Amin !

Pr. Ioan Valentin Istrati - Sfânta cuvioasă Parascheva - oglinda sfântă a lui Dumnezeu pentru oameni

Troparele care alcătuiesc cele două canoane de cântări de la Utrenie închinate Sfintei cuvioase Parascheva analizează doxologic viaţa celei ale cărei moaşte se află în Catedrala mitropolitană din Iaşi, insistând asupra virtuţilor ei, dar şi stăruind în rugăciune către Cuvioasa pentru mângâierea credincioşilor. Aşa încât aceste tropare sunt deopotrivă tratate de teologie aghiologică şi rugăciuni de cerere, de mulţumire şi de cinstire a sfintei.

Iubirea ei pentru Ţara Sfântă, locul unde a trăit pe pământ Mântuitorul nostru Iisus Hristos, este înţeleasă ca o sălăşluire în inima ei a Raiului celui cuvântător al lui

Dumnezeu. ***Căutătorul de Dumnezeu devine el însuşi Ierusalim al slavei lui Dumnezeu, loc de odihnă a Stăpânului, Templu al prezenţei şi lucrării minunate a lui Dumnezeu: "Ca un râu te-ai pornit din Sion, mărită Parascheva, şi bine ai adăpat cu dumnezeieşti izvoare adunările credincioşilor, grăind: Să cântăm Domnului cântare nouă".***

Sfinţii restaurează prin har firea omului originar

Dorirea de a fi în apropierea lui Dumnezeu şi de a simţi prezenţa Lui de har şi de lumină este fundamentală fiinţei umane zidită după chipul lui Dumnezeu. Nevoia de Creator este sădită definitiv în firea creată, aşa încât Adam îl caută pe Dumnezeu în Rai, dorind să se unească tot mai mult cu El în iubire sfântă şi ascultare nebiruită. Păcatul, ca alienare definitivă de Izvorul fiinţei şi ca răzvrătire faţă de Tatăl ceresc, îl face pe primul om să fugă de Creator, să se ascundă de El, ruşinat de propria nefiinţă.

Sfinţii reiterează şi restaurează firea omului originar, Îl caută din nou pe Dumnezeu cu toată fiinţa lor şi toată vremea vieţii lor, pentru a-L primi o veşnicie. ***Ei simt prezenţa lui Hristos cel înviat în sufletul lor şi nu încetează să-L caute tot mai adânc în creaţie şi în inimile aproapelui.*** Căci aşa cum din Raiul cel dintâi porneau patru râuri care adăpau toată făptura cea de sub cer, ***aşa şi sfinţii, locuitorii Raiului, ca nişte râuri din Izvorul cel pururea curgător al Mântuitorului nostru, se pogoară pe pământ adăpând prin rugăciune toată faţa pământului.***

Troparele Canoanelor Cuvioasei Parascheva mai arată şi fiinţa Raiului, ca bucurie crescătoare în prezenţa lui Dumnezeu, ca nuntă a firii create cu Creatorul şi ca dor nesfârşit de unirea cea deplină şi veşnică cu Dumnezeu:

"Dănţuind, Maică, în ceruri şi stând pururea înaintea lui Hristos Mirelui tău, cu îngerii şi cu proorocii, cu apostolii şi cu cuvioasele femei; roagă-L pentru noi".

Acest imn adus Sfintei Parascheva arată cum sfinţii dănţuiesc în ceruri şi se alătură cetelor de îngeri lăudători. Iar ***cuvioasa Parascheva se bucură cu îngerii, căci a fost înger în trup prin nevoinţă şi înfrânare, cu proorocii, pentru că a văzut pe Dumnezeu în taina vieţii ei cuvioase, cu apostolii, pentru că răspândeşte Cuvântul lui Dumnezeu asupra întregii creştinătăţi, şi cu sfintele femei, pentru că viaţa ei a fost o zorire dis de dimineaţă la Mormântul lui Hristos, pentru a-I unge Trupul Sfânt, adică Biserica, cu lacrimile pocăinţei şi cu mirul cel preacurat al rugăciunii.***

"În norul vedeniilor plecându-te, te-ai unit cu Dumnezeu…"

Sfânta cuvioasă Parascheva - prin viaţa ei curată şi plină de Dumnezeu - a plinit în sine raţiunile cele tainice ale istoriei, aşa cum toţi sfinţii asumă în ei valorile vremii şi ale veacului, împlinind proorociile despre unirea lui Dumnezeu cu oamenii. La fel şi ea, prin nevoinţă, a urcat Muntele Sinai al umanităţii, adică s-a ridicat de la tina păcatului trupesc şi a ajuns la culmile cele pline de lumină ale Soarelui dreptăţii şi la vederea cea înaltă a pământului prin curăţie. ***Şi ca un alt Moise, a ajuns în norul harului dumnezeiesc, acolo unde Duhul Sfânt învaţă pe oameni Legea cea veşnică a iubirii, sfinţită de Sângele lui Hristos, vărsat pe Cruce pentru oameni:***

"La muntele dumnezeieştilor fapte bune ai alergat, Parascheva, şi în norul vedeniilor plecându-te, te-ai unit cu Dumnezeu, luând tablele cele înţelegătoare ale legii Darului".

Căci istoria Vechiului Testament şi lucrarea lui Moise de legiferare a poruncilor lui Dumnezeu nu sunt doar evenimente trecute, ***ci proorocii ale devenirii întru fiinţă a umanităţii şi icoane ale sfinţeniei, prin care omul urcă spre Dumnezeu, vede pe Creator în făpturile Sale, intră în norul vedeniilor cereşti şi primeşte Legea cea sfântă a iubirii pe tablele de carne ale inimii sale.***

Sfânta cuvioasă Parascheva a fugit de tumultul acestei lumi şi de zarva oamenilor pentru a afla tăcerea cea adâncă a Cuvântului lui Dumnezeu şi dulceaţa sălăşluirii cu El în pustia acestui pământ. Căci însingurarea ei era unirea cu toţi oamenii prin rugăciune şi cu Hristos, Mirele ei, pe care l-a dorit toată viaţa şi pe care L-a aflat spre veşnicie după trecerea la pământul cel roditor de adâncime:

"Fugind te-ai depărtat şi te-ai sălăşluit în pustie şi în munţi pururea şi în peşteri, spre plăcere făcând lui Dumnezeu".

Astfel, cuvintele Împăratului David: ***"Iată m-aş îndepărta fugind şi m-aş sălăşlui în pustie. Aşteptat-am pe Dumnezeu care mă mântuieşte de puţinătatea sufletului şi de vifor"*** (Psalmul 54, 7-8), sunt un tipar de sfinţenie şi de urcuş duhovnicesc pe cărările cele sfinte ale unirii cu Dumnezeu.

Canoanele Sfintei Parascheva mai arată şi modul în care omul poate urca spre ceruri în rugăciune şi postire. Prin foamea cea trupească, se deschide apetenţa de cele duhovniceşti, postul trupului fiind ospăţ ceresc de har. Slăbirea mădularelor pământeşti este bunăstarea sufletului, care începe să respire dulceaţa Raiului, ţinutul cel sfânt al postirii neîncetate. Şi precum mâncarea cea pământească ne

dăruieşte nouă putere limitată de a nu muri, mâncarea cea cerească a rugăciunii şi Euharistiei ne dă puterea de a deveni nemuritori. Căci omul căzut în păcat omoară animale pentru a nu muri el de foame, mâncând astfel moartea lor şi condamnându-se pe sine la moarte. ***Iar omul curăţit de harul lui Dumnezeu se bucură de jertfa de sine a plantelor şi omoară în sine păcatul prin postire, devenind luminos pentru că se hrăneşte din lumina Stăpânului:***

"Cu foamea omorând zburdarea cea rea a tinereţilor, fericită Parascheva, şi durerile pustniceşti suferind cu cuget curat, întru Domnul te veseleşti".

Sfânta cuvioasă Parascheva, prin rugăciune şi ascultare, a primit în inima ei pe Dumnezeu pentru totdeauna, aşa încât a devenit "oglindă" a Duhului Sfânt. Căci oglinda nu arată altceva decât pe cel ce se oglindeşte. ***Sfânta Parascheva este numită "oglindă neîntinată şi sfântă", care arată firea cea adevărată a oamenilor.***

"Cu gândul te-ai făcut strălucind pururea, ca un luminător în mijlocul pustnicilor, mărită"

Toţi cei care se roagă cu lacrimi în faţa moaştelor ei văd, prin Duhul Sfânt, adevărata lor vocaţie spre cer şi firea lor în mod neamăgit ca purtătoare de chipul lui Dumnezeu şi doritoare de cele cereşti, dar şi stadiul prezent de înstrăinare faţă de Dumnezeu. Căci avântul pătimaş al omului spre cele lumeşti nu este decât o mutilare a chipului lui Dumnezeu în el şi o aplecare infinită spre cele finite şi un dor nesfârşit spre cele ce putrezesc. ***Iar sfânta, prin viaţa şi rugăciunea ei, ne arată nouă care este Calea către împlinirea menirii noastre veşnice - aceea de a ne uni cu Dumnezeu:***

"Oglindă neîntinată şi sfântă cu gândul te-ai făcut strălucind pururea, ca un luminător în mijlocul pustnicilor, mărită".

Sfânta cuvioasă Parascheva este aşadar izvor de rugăciune, oglindă a celor necreate, model de postire adevărată, primitoare a Legii iubirii în norul Duhului Sfânt, doritoare de Ţara Sfântă a Raiului şi mironosiţă a lui Hristos, aşteptând învierea Lui în fiecare om credincios şi rugându-se pentru mântuirea tuturor.

(Lumina de duminică, 17 octombrie 2010)

Otilia Bălinişteanu - Istoria vieţii cuvioasei Parascheva

Născută în Epivat, pe ţărmul Mării Marmara, în apropiere de Constantinopol, fosta capitală a Imperiului Bizantin, Sfânta Parascheva şi-a însuşit încă din fragedă copilărie modelul vieţuirii întru Hristos, înţelegând sensurile profunde ale iubirii de semeni, ale milosteniei şi faptelor bune.

La vârsta de 10 ani, în timp ce se afla într-o biserică, a auzit la Sfânta Evanghelie cuvintele: „Vinde-ţi averea ta, dă-o la săraci şi urmează Mie“ (Matei 19, 21). A fost momentul care a decis definitiv traseul pe care cuvioasa Parascheva avea să-l urmeze: cel al credinţei în Hristos şi al jertfirii pentru cei nevoiaşi. Nu întâmplător, toată viaţa sa, aşa cum consemnează scrierile, şi-a împărţit hainele şi tot ce avea mai de preţ celor sărmani şi lipsiţi de ajutor.

După ce a împlinit 20 de ani, a părăsit casa părintească din Epivat, îndreptându-se spre locurile sfinte de la Ierusalim, pe care-şi dorea cu ardoare să le vadă. A început acest lung pelerinaj trecând mai întâi prin Constantinopol, unde s-a închinat la moaştele sfinţilor din cetate. Aici a cerut binecuvântarea părinţilor duhovniceşti şi şi-a continuat drumul, stând un timp la Calcedon (actualul Kadikoy, în Turcia), mergând apoi în Heracleea Pontului, într-o mănăstire închinată Maicii Domnului.

După cinci ani, cuvioasa Parascheva a ajuns la Ierusalim, hotărând să rămână pentru tot restul vieţii sale în locurile în care au trăit Mântuitorul şi Sfinţii Apostoli. Astfel, după ce s-a închinat la Locurile Sfinte, a mers în pustiul Iordanului, la o mănăstire de maici, acolo unde trăiseră Sfântul Ioan Botezătorul şi Cuvioasa Maria Egipteanca, ducând o viaţă aspră şi plină de nevoinţe.

Îngerul de lumină

La 25 de ani a părăsit mănăstirea din pustiul Iordanului, îndreptându-se din nou spre casă, după ce într-o noapte, în timp ce se ruga, un înger de lumină i-a spus: „Lasă pustiul şi întoarce-te în patria ta, unde vei da trupul tău, iar sufletul tău se va duce în cer alături de Mirele tău pe care L-ai iubit mai mult decât pe părinţi, pe rude şi toate bunurile din lume.“

Aşadar, tânăra Parascheva a plecat înapoi spre Constantinopol, unde, odată ajunsă, s-a închinat în marea biserică a Sfintei Sofia şi la icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului din Vlaherne, gândindu-se încotro să se îndrepte mai departe.

Unele scrieri despre viaţa Sfintei susţin că, după ce a părăsit Constantinopolul, Sfânta Parascheva s-a întors în localitatea natală, unde a înfiinţat o obşte care se ocupa cu îngrijirea bolnavilor şi a săracilor. Alte surse susţin că s-a oprit în Kallicrateia, o localitate vecină cu Epivat, unde a trăit fără să fie recunoscută de cineva până la sfârşitul vieţii.

La 27 de ani cuvioasa Parascheva şi-a încredinţat sufletul în mâinile lui Hristos, pe care-L iubise atât de mult, iar trupul ei a fost îngropat aproape de mare. Sfintele sale moaşte au fost descoperite mult mai târziu de un călugăr şi au fost aşezate la loc de cinste, după ce Cuvioasa s-a arătat în vis unui anume Gheorghe din Kallicrateia, om cu frica lui Dumnezeu şi unei femei pe nume Eftimia. Aşa se face că trupul neputrezit şi înmiresmat al Sfintei Parascheva a fost mutat în biserica Sfinţilor apostoli din Kallicrateia, unde se spune că au stat timp de 200 de ani. Mulţimi de oameni au venit să se închine sfintelor sale moaşte, după ce s-au dovedit făcătoare de minuni.

Lungul drum al Sfintei până la Iaşi

Din Kallicrateia, moaştele Sfintei Parascheva au fost mutate în 1235 la Târnovo (Bulgaria de astăzi), unde au stat vreme de 160 de ani. De aici au fost duse la Belgrad, unde au stat până în 1521, de unde s-au întors la Constantinopol pentru alţi 120 de ani.

În 1641, Cuvioasa a pornit spre Moldova, într-o lungă călătorie, după ce domnitorul Vasile Lupu a primit sfintele sale moaşte în dar de la Patriarhia Ecumenică de la Constantinopol.

Racla cu moaştele Sfintei a fost adusă cu o corabie pe Marea Neagră până la Galaţi, fiind însoţită, aşa cum consemnează documentele vremii, de trei mitropoliţi greci. De la Galaţi a fost adusă la Iaşi într-un car cu boi, înconjurată de mulţimi de clerici şi credincioşi. În capitala Moldovei Sfânta a fost întâmpinată cu mare cinste de Vasile Lupu, mitropolitul Varlaam şi de episcopii de Roman şi Huşi. Astfel, la 13 iunie 1641 cuvioasa a fost aşezată în Biserica „Sfinţii Trei Ierarhi“, unde moldovenii au cinstit-o până în 1889, când a fost mutată în Catedrala mitropolitană, acolo unde se odihneşte şi astăzi.

Ocrotitoarea Moldovei îşi revarsă bunătatea asupra tuturor românilor

De 370 de ani cuvioasa Parascheva ocroteşte Iaşul şi întreaga Moldovă, dar îşi revarsă binefacerile asupra întregii Românii. Cultul Sfintei este adânc înrădăcinat în tradiţia Bisericii ortodoxe Române, sute de biserici de pe întreg cuprinsul ţării având hramul cuvioasei Parascheva.

Una dintre cele mai vechi biserici cu hramul „Sfânta Parascheva“ este Catedrala episcopală din Roman. Deşi nu se ştie cu exactitate când a fost construită, se presupune că datează din timpul domniei tatălui lui Alexandru cel bun, Roman I (1391-1394), care a dat şi numele târgului.

Dar Sfânta Parascheva se bucură de aceeaşi cinstire şi din partea românilor stabiliţi în străinătate. Episcopia Ortodoxă a românilor din Ungaria are la Gyula o biserică cu hramul „Sfânta Parascheva“, construită în anul 1834. Acelaşi hram îl poartă şi bisericile românilor din Malovista (Macedonia), Torino (Italia), Paris (Franţa), Wakefield, Massachusetts (SUA).

Mihai-Alex Olteanu - Icoana hagiografică a Sfintei cuvioase Parascheva

Realizarea acestei icoane a fost plătită de o credincioasă din Vaslui care, la începutul anului 2011, a venit la Catedrala Mitropolitană din Iaşi şi a mărturisit că, prin rugăciunile Sfintei cuvioase Parascheva, a fost vindecată de o boală incurabilă.

***

Icoana hagiografică este formată dintr-o icoană centrală - mare a unui sfânt, înconjurată de un cadru de scene mici - marginale, care prezintă evenimente sau minuni din viața sfântului. Acest tip de reprezentare se mai numeşte „icoana vieții” şi a apărut în secolul al XIII-lea.

Icoana hagiografică a Sfintei cuvioase Parascheva a fost zugrăvită pe lemn în anul 2011 de Marius Ghinescu de la Centrul de Conservare şi Restaurare a

Patrimoniului de Artă Creştină „Resurrectio” din cadrul Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei. Icoana se află aşezată într-un iconostas sculptat la Mănăstirea Golia din Iaşi, lângă baldachinul unde sunt aşezate moaştele ocrotitoarei Moldovei din Catedrala Mitropolitană din Iaşi.

Iconostasul cu „icoana vieții” Sfitei Parascheva a fost aşezată lângă baldachinul Cuvioasei în luna octombrie a anului 2011, cu ocazia împlinirii a 370 de ani de când moaştele Sfintei cuvioase Parascheva se află la Iaşi.

Realizarea acestei icoane a fost plătită de o credincioasă din Vaslui care, la începutul anului 2011, a venit la Catedrala Mitropolitană din Iaşi şi a mărturisit că, prin rugăciunile Sfintei cuvioase Parascheva, a fost vindecată de o boală incurabilă. Drept mulţumire, a dorit să-i facă un dar cuvioasei, care să rămână ca o ctitorie pentru catedrală.

Sfânta cuvioasă Parascheva este zugrăvită (în icoana centrală) stând în picioare, ținând în mâini o icoană a Mântuitorului Iisus Hristos.

Scenele marginale zugrăvite în icoană încep cu naşterea cuvioasei Parascheva (colţul din stânga sus) şi se încheie cu Aducerea la Iaşi a moaştelor Sfintei Parascheva de către domnitorul Vasile Lupu (colţul din dreapta jos).

Sfânta cuvioasă Parascheva şi puterea evlaviei jertfelnice

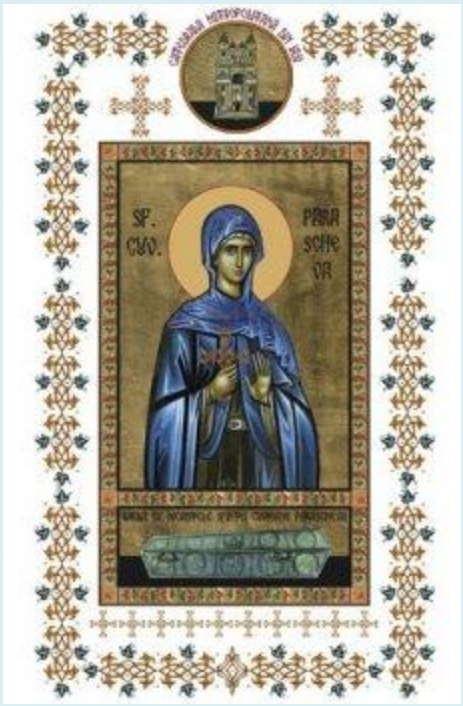

Mulţi creştini care se închină sfintelor moaşte ale cuvioasei Parascheva exclamă: Sărutându-le, am simţit o putere …, Sfânta mi-a dat putere … sau Am încredere în puterea Sfintei. Este adevărat faptul că de multe ori prezenţa unui sfânt îţi dă fiori, simţi că trupul său este purtător de putere, de Duh, că este mai presus de fire, de „normalul" cu care eşti obişnuit. Puterea Duhului lui Dumnezeu ce lucrează şi după moartea sfântului prin sfintele sale moaşte contrastează cu duhul de putere al acestei lumi.

***

Obişnuit astăzi mai mult cu sensurile hegemonice ale cuvântului „putere", omul contemporan, avid de autoritate, influenţă, stăpânire, dominaţie, regândeşte „utilitatea" „puterii" sfinţilor. În mintea omului secularizat, martor la afirmaţii precum cele menţionate mai sus, apare dilema pragmatismului unui astfel de act de cult; fapt evident cu atât mai mult atunci când te afli în faţa sfintelor moaşte ale unei tinere care a trăit cu un mileniu înaintea noastră.

Sfinţenia nu are vârstă, pentru că puterea sfinţeniei este puterea veşnică a Duhului lui Dumnezeu, izvor nesecat al sfinţeniei. Pe de o parte, puterea sfinţilor şi a cuvioasei în particular, este puterea iubirii smerite a lui Dumnezeu Care întăreşte prin sfinţi legătura de dragoste între oameni. Puterea săvârşirii de minuni a Sfintei

cuvioase Parascheva, pe de altă parte, se datorează răspunsului ei pozitiv la chemarea de a sluji lui Dumnezeu, răspuns concretizat în ascultarea şi împlinirea cuvântului revelat, în milostenie, post şi rugăciune.

Vocaţia sfinţeniei primeşte răspunsul unui copil

Parascheva s-a născut în satul Epivata, nu departe de Constantinopol, pe la începutul secolului al XI-lea. Despre părinţii cuvioasei Parascheva ştim doar că aceştia, oameni înstăriţi şi buni creştini, au mai avut un fiu, viitorul Sfânt Eftimie izvorâtorul de mir, episcopul Maditelor. În urma morţii timpurii a tatălui, responsabilitatea creşterii celor doi copii a revenit în întregime mamei, căreia Cuvioasa Parascheva îi datorează frica şi dragostea faţă de Dumnezeu, râvna sa pentru sfintele slujbe, ascultarea şi împlinirea poruncilor bisericeşti, întreaga vieţuire creştină.

Tradiţia Bisericii consemnează câteva întâmplări deosebite din copilăria cuvioasei, fiind menţionate milostenia sa şi dragostea pentru Evanghelia Domnului Iisus Hristos.

Mai târziu, tânăra Parascheva a plecat spre locurile sfinte, nevoindu-se într-o mănăstire de maici din pustiul Iordanului.

Fiind întotdeauna cu gândul la Mirele ei Hristos, desigur că „nunta” ce consfinţea mutarea în Împărăţia Sa, trecerea de la cele efemere la cele veşnice, nu putea să-i fie o surpriză.

Într-o noapte, pe când priveghea ca de obicei în rugăciune şi asceză, a văzut un înger sub formă de tânăr, care i-a zis: „Lasă pustiul şi întoarce-te în patria ta, unde vei da trupul tău pământului, iar sufletul tău se va duce în cer alături de Mirele tău pe care L-ai iubit mai mult decât pe părinţi, pe rude şi toate bunurile din lume”.

La vârsta de 25 de ani, cuvioasa Parascheva părăseşte pustia şi se îndreaptă spre casă.

Taina ce se cerea descoperită

La doar 27 de ani, tânăra Parascheva a primit de la Hristos cununa cuvioşiei, a râvnei duhovniceşti, a credinţei şi evlaviei sale. Trupul ei, înmormântat aproape de mare, a fost uitat de către localnici, dar nu şi de Dumnezeu, Care, după mulţi ani, a socotit ca acesta să fie învrednicit de cinstirea creştinilor de pretutindeni.

Descoperirea trupului îngropat al Sfintei cuvioase Parascheva s-a făcut într-un mod cu totul minunat.

Tradiţia consemnează că pe ţărmul Kallicratiei a ajuns trupul în putrefacţie al unui marinar. Mirosul respingător i-a determinat pe localnici să îngroape cadavrul, numai că Dumnezeu a rânduit ca aceştia să sape groapa, în spaţiul vast al plajei, tocmai acolo unde se afla trupul cuvioasei. Din cauza ignoranţei oamenilor, sfintele sale moaşte, ieşite la vedere celor prezenţi, au fost lăsate în continuare în pământ, alături de trupul marinarului.

Unui om evlavios din sat, pe nume Gheorghe, i s-a arătat în vis Sfânta Parascheva ca o împărătească, înconjurată de cete de ostaşi luminaţi, căruia i-a zis: „Luaţi repede moaştele mele şi le puneţi într-un loc de cinste, pentru că nu pot să suport mirosul acestui om”. Aceeaşi vedenie a avut-o, în aceeaşi seară, evlavioasa Eftimia, o femeie binecredincioasă din sat. Dimineaţa, au alergat cu toţii la mormânt şi găsind trupul înmiresmat şi făcător de minuni al cuvioasei, l-au mutat cu un sobor de preoţi în biserica Sfinţilor Apostoli din Kallicrateia. Sfintele ei moaşte au devenit un izvor de vindecări pentru cei ce le sărutau cu credinţă şi cu inimă curată.

Aducerea moaştelor Sfintei cuvioase Parascheva la Iaşi (13 iunie 1641)

După ce au fost prin mai multe ţări din Balcani, sfintele sale moaşte au fost aduse la Iaşi, prin râvna domnitorului Vasile Lupu (1634-1653), ajungând aici în 13 iunie 1641. Sfintele moaşte au fost aşezate în biserica Mănăstirii „Sfinţii Trei Ierarhi” din Iaşi de unde, după incendiul din 1888 au fost mutate în catedrala mitropolitană.

Multe dintre minunile pe care cuvioasa Parascheva le-a săvârşit la Iaşi au fost consemnate în Patericul românesc, dar încă foarte multe sunt păstrate cu smerenie în conştiinţele celor care venind cu nădejde la racla Sfintei nu au plecat nemiluiţi, indiferent de suferinţa cu care au venit.

Puterea minunilor Sfintei Parascheva

În fiecare zi, Catedrala mitropolitană din Iaşi, sanctuar al Sfintei cuvioase Parascheva, reuneşte în rugăciune credincioşi care se închină ei cu credinţă, aducând flori, daruri şi îmbrăcăminte pe care le ating de racla cuvioasei pentru a dobândi ajutor, sănătate şi binecuvântare. Marea evlavie a creştinilor faţă de Sfânta cuvioasă Parascheva se explică tocmai prin convingerea că ea dăruieşte ajutor, prin rugăciunile ei, tuturor: copiilor şi celor în vârstă, monahilor şi tinerilor căsătoriţi, bolnavilor şi celor singuri. Puterea minunilor ei izvorăşte din puterea rugăciunilor ei, ca mijlocitoare alături de toţi sfinţii către Hristos, din sfinţenia şi bunătatea ei, din iubirea ei faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni.

Viaţa şi acatistul Sfintei cuvioase Parascheva, ilustrate cu miniaturi

Cu binecuvântarea Înaltpreasfinţitului Teofan, Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei, a apărut la Editura Trinitas lucrarea Viaţa şi acatistul Sfintei cuvioase Parascheva.

Dincolo de caracterul informaţional al relatării vieţii cuvioasei şi de caracterul cultic al acatistului, cartea se remarcă prin miniaturile de excepţie realizate de Dionis Spătaru şi Gabriel Poenaru, câteva dintre ele regăsindu-se fiind folosite la ilustrarea acestei pagini de ziar, dedicate Sfintei cuvioase Parascheva. Imaginile impresionează prin complexitate, frumuseţea detaliilor, originalitate şi inventivitate - fără a neglija însă precizia adevărului istoric - prin mesajul moralizator pe care îl transmit.

Viaţa cuvioasei Parascheva a fost alcătuită de Părintele Consilier patriarhal dr. Nicolae Dascălu, cu multă acribie şi seriozitate, insistând pe valorile morale pe care cuvioasa Parascheva ni le-a transmis prin propriul exemplu. Viaţa şi acatistul Sfintei cuvioase Parascheva se adresează tuturor creştinilor dreptmăritori ai protectoarei Catedralei Mitropolitane şi oraşului Iaşi, acelor care deseori se roagă la racla sfintei pentru sănătate, ajutor şi binecuvântare în activităţile lor cotidiene. De asemenea, această carte poate constitui un important material didactic în cadrul orelor de religie, întrunind în paginile sale aspecte din istoria Bisericii, exemplul viu al sfinţilor, genul literar cult al acatistului şi modele de miniatură bizantină.

Racla Sfintei, reînnoită anul acesta

În urma incendiului din anul 1888 de la Mănăstirea Sfinţii Trei Ierarhi, racla ce adăpostea Moaştele Sfintei cuvioase Parascheva a fost cuprinsă de foc, doar capacul de deasupra şi sfintele moaşte rămânând intacte. În 1891, în timpul mitropolitului Iosif Naniescu, s-a confecţionat o alta raclă din argint, donaţie a familiei Botez din judeţul Suceava. Cu timpul, racla, având la interior lemn de chiparos, s-a deteriorat.

Cu binecuvântarea Înalt Preasfinţitului mitropolit Teofan, relicvariul a fost investigat de o comisie formată din profesori de la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Dumitru Stăniloae“ din Iaşi şi din specialişti de la Palatul Culturii, care a constatat degradările acestuia.

Racla sfintei a fost restaurată la un atelier specializat din Grecia, fiind reînnoit lemnul de chiparos, a fost reparată încuietoarea, s-a intervenit la argintul cu care era îmbrăcată racla şi s-au aurit chipurile Sfinţilor români sculptate pe ea. Restaurarea raclei Sfintei Cuvioase Parascheva a fost realizată prin contribuţia multor credincioşi, atât din ţară, cât şi din străinătate, care au donat bani, aur şi argint.

Pe toată perioada recondiţionării, moaştele Sfintei Parascheva au fost aşezate într-o raclă din lemn sculptat la un atelier din zona Neamţului.

Racla ce adăposteşte moaştele Sfintei cuvioase Parascheva, ocrotitoarea Moldovei, a fost resfinţită pe 16 iunie 2009, de Înaltpreasfinţitul Teofan, Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei, împreună cu Preasfinţitul Calinic Botoşăneanul, Episcop-Vicar al Arhiepiscopiei Iaşilor.

(diac. Cătălin Vatamanu - Lumina de Duminică, 10 octombrie 2010)

IPS Hierotheos Vlachos - Cuvântul de învăţătură către pelerinii Sfintei Parascheva

Catedrala Mitropolitană, Sfânta Liturghie la Sărbătoarea Sfintei Parascheva, Iaşi

Dată:14 octombrie 2011

01:55- Mulţumesc în mod deosebit Înaltpreasfinţitului Părinte mitropolit Teofan al Moldovei şi Bucovinei, pentru dragostea pe care a arătat-o invitându-mă aici, adresându-mi cu dragoste invitaţia de a mă afla în cuprinsul Mitropoliei Înaltpreasfinţiei Sale şi pe tărâm românesc. Astăzi este ziua în care sărbătorim pe Sfânta Preacuvioasă Parascheva, cea care uneşte Balcanii şi am reuşit să aducem aici moaştele Sfântului sfinţit mucenic Policarp, unul dintre Părinţii Apostolici ai Bisericii noastre, hirotonit de însuşi Sfântul apostol şi evanghelist Ioan. Sfântul Policarp a fost episcop al Smirnei şi a fost martirizat pentru slavă şi din dragoste faţă de Dumnezeu. Părinţii Apostolici, din care face parte şi Sfântul Policarp, reprezintă podul care face legătura dintre Tradiţia Sfinţilor apostoli şi generaţiile următoare.

03:40- Aş dori să spun că îl cunosc pe Înaltpreasfinţitul Teofan de pe când era mitropolitul Olteniei şi apreciez dragostea pe care o are faţă de Dumnezeu şi faţă de Biserică, dragostea faţă de monahism şi de tradiţia şi învăţătura ortodoxă şi îmi exprim acum dragostea şi respectul faţă de Înaltpreasfinţia Sa.

04:20- În centrul atenţiei noastre în aceste zile sunt cele două Sfinte Moaşte: ale Sfintei prea cuvioasei Parascheva, pe care o iubiţi atât de mult, precum şi mâna dreaptă a Sfântului Policarp. De câte ori mă închin la mâna dreaptă a Sfântului Policarp mă emoţionez foarte mult deoarece simt şi ştiu că această mână a făcut foarte multe hirotonii, a hirotonit mulţi episcopi şi preoţi. Această mână a binecuvântat mulţi ani poporul lui Dumnezeu, în acea Biserică primară foarte vie. De aceea, m-am gândit să vă spun câteva cuvinte în legătură cu valoarea Sfintelor moaşte.

„Ce face ca Sfintele moaşte să rămână intacte?”

05:39- De ce noi ortodocşii iubim foarte mult Sfintele moaşte? Există multe motive şi anume, aceste moaşte exprimă învăţătura cea mai adâncă a Bisericii noastre. Mai întâi de toate, Sfintele moaşte ne arată existenţa lui Dumnezeu. Există unii care refuză să creadă în existenţa lui Dumnezeu. A existat şi un filosof care, cândva, a spus: „Dumnezeu a murit". Noi creştinii folosim de multe ori argumente pentru a dovedi existenţa lui Dumnezeu. Avem argumente existenţiale, argumente filosofice, argumente umane şi lumeşti, însă cel mai mare argument al existenţei lui Dumnezeu sunt Sfintele moaşte. Aceste Sfinte moaşte arată că Dumnezeu există şi este Viu. Nu este dumnezeul filosofilor şi al ideologilor, ci este Dumnezeul Sfinţilor. Este Dumnezeul Sfintei Parascheva, Dumnezeul Sfântului Policarp. Există multe Sfinte moaşte care nu putrezesc, ci rămân intacte. Şi alte Sfinte moaşte care emană bună mireasmă şi fac minuni.

Zilele trecute la Bucureşti, la aeroport au venit aproximativ cinci sute de oameni să se închine, acolo în aeroport, la moaştele Sfântului Policarp şi am observat că moaştele atunci au emanat foarte multă bună mireasmă, o dovadă că acolo exista în ele harul Sfântului Duh.

08:41- Când moare omul şi sufletul părăseşte trupul, în mod normal trupul putrezeşte. Trupul, pielea sunt formate din celule şi acestea ar trebui să se desfiinţeze. Ce face ca Sfintele moaşte să rămână intacte, tot trupul Sfântului şi pielea să rămână la fel, fără să se desfiinţeze, fără să putrezească? Este harul lui Dumnezeu şi aceasta arată că Dumnezeul nostru este viu. Nu este doar o valoare, o idee, după cum spuneau filosofii antici. Nu este cineva care locuieşte în cer doar şi de acolo conduce lumea. Dumnezeu este printre noi şi acest lucru este dovedit de Sfintele Moaşte. Un al doilea mesaj teologic este faptul că Biserica este trupul lui Hristos, dar este şi comuniunea sfinţeniei, pentru că în Biserică noi ajungem la comuniunea cu Dumnezeu. Biserica nu este o societate filantropică, nu este o religie ca oricare altă religie din lume, nu este un organism emenesc, o societate

umană, ci este trupul lui Hristos şi Sfintele moaşte sunt mădulare autentice ale trupului lui Hristos. Pentru că, aşa cum arătam mai înainte, Hristos locuieşte în Sfinţii Săi. Acest lucru arată şi care este scopul Bisericii noastre.

11:22- Cel mai important scop al existenţei Bisericii noastre este acela de a-l face pe om sfânt. Biserica, prin Sfintele Taine, prin viaţa ascetică, de nevoinţă, îl conduce pe om la sfinţenie şi la unirea cu Dumnezeu. Biserica este laboratorul sfinţeniei. Biserica are scopul de a-l face pe om să ajungă la statutul de sfinte moaşte. Acesta este ţelul cel mai înalt al vieţii noastre: să devenim sfinţi precum Sfânta Parascheva şi Sfântul Policarp.

12:22- Un al treilea mesaj pe care ni-l oferă sfintele moaşte este faptul că în felul acesta moartea este desfiinţată. Înainte de Întruparea lui Hristos moartea era un duşman demn de temut. Nimeni nu putea învinge moartea. După Învierea Domnului, însă, toţi cei care se unesc cu Hristos înving moartea, după cum spune Sfântul Maxim Mărturisitorul: „Moartea este un somn mai lung". Am văzut în aceste zile moaştele Sfintei Parascheva: zici că doarme şi că aşteaptă vocea îngerului pentru a se ridica şi a întâmpina pe Domnul la cea de a doua venire a Sa. Iată că moartea nu mai este îngrozitoare şi nu ne mai înfricoşează. După cum am spus şi mai înainte, după Învierea Dumnului moartea a devenit un somn. Prin moarte şi după moarte noi trecem din viaţa aceasta în viaţa viitoare. Din această biserică făcută de mână, vom trece în Biserica cea nezidită. Moartea este o întâlnire cu Dumnezeu, cu Maica Domnului şi cu toţi Sfinţii.

Acestea sunt cele trei mari mesaje teologice, pe care le extragem din existenţa Sfintelor moaşte şi anume că Dumnezeu există, este un Dumnezeu Viu, că Biserica este laboratorul sfinţeniei şi că moartea a fost desfiinţată şi a devenit un somn.

15:08- De aceea cu multă dragoste şi cu mult respect ne închinăm la sfintele moaște. De aceea facem sfințirea bisericilor punând la piciorul Sfintei Mese părticele din moaștele martirilor. În aceste zile am simţit o mare bucurie văzând evlavia dumneavoastră, oameni care au aşteptat foarte mult timp, chiar şi treizeci de ore ca să se închine la moaştele Sfintei Parascheva. Am venit de multe ori în România, însă acum am simţit mai adânc sufletul românilor, al poporului român. Mă minunez de dragostea dumneavoastră faţă de Dumnezeu şi faţă de sfinţi. Mă emoţionează faptul de a vă vedea aici, aşteptând în frig şi rugându-vă cu toţii. Noi, creştinii ortodocşi, suntem foarte puternici pentru că îl avem pe Hristos.

16:50- Mă voi întoarce în Grecia şi voi vorbi permanent de evlavia pe care dumneavoastră o aveţi.

Înaltpreasfinţite Părinte şi frate întru Hristos, Vă fericesc şi slăvesc pe Dumnezeu pentru aleasa turmă duhovnicească pe care o aveţi, credincioşi care îl iubesc pe Dumnezeu, iubesc Biserica şi vă iubesc pe Înaltpreasfinţia Voastră şi urez ca Înaltpreasfinţia Voastră să călăuziţi pe credincioşi spre limanul mântuirii. Şi rog pe Înaltpreasfinţiţii şi Preasfinţiţii Părinţi care, iată, am bucuria să slujească împreună cu mine astăzi, îi rog, deci, să se roage Sfinţilor ca Dumnezeu să ne dea putere, să ne sfinţim, să crească credinţa noastră şi dragostea noastră faţă de Dumnezeu şi în inima noastră să se aprindă o mare flacără şi anume flacăra iubirii de Dumnezeu, pentru că în felul acesta şi noi vom afla sensul vieţii. Şi să dea Domnul să ajungem şi noi sfinţi. La mulţi ani şi binecuvântaţi.

(Transcriere şi prelucrare: Marian Pătraşcu)

Sfânta cuvioasă Parascheva, ocrotitoarea Moldovei

Procesiune cu moaştele Sfintei Cuvioase Parascheva

Racla ce adăposteşte moaştele Sfintei Cuvioase Parascheva

În fiecare an, la 14 octombrie, Biserica Ortodoxă de pretutindeni prăznuieşte pe cuvioasa Maică Parascheva. În chip deosebit, ea este cinstită în Moldova, întrucât de mai bine de 350 de ani moaştele ei se găsesc la Iaşi, fiind izvor de binecuvântare şi însănătoşire duhovnicească şi trupească pentru toţi cei care o cheamă în rugăciune să fie mijlocitoare către Preamilostivul Dumnezeu.

Dacă Sfânta muceniţă Parascheva, prăznuită la 26 iulie în Calendarul Ortodox, este cunoscută în popor cu numele "Sfânta Vineri", cuvioasa maică Parascheva a fost numită, mai cu seamă în Moldova, "Vinerea mare". Ca un simbol al unităţii Ortodoxiei de pretutindeni, viaţa de după moarte a Sfintei Parascheva arată că sfinţenia ridică din neamul său pe omul ce s-a asemănat cu Dumnezeu, făcându-l lumină de iubire şi apropiere între toţi cei care mărturisesc şi viază întru aceeaşi credinţă.

***

Sfânta cuvioasă Parascheva a trăit pe pământ în prima jumătate a veacului al XI-lea.

Prima învăţătură în limba română despre viaţa sfintei o găsim în "Cartea românească de învăţătură" a mitropolitului Varlaam al Moldovei, Iaşi, 1643.

S-a născut în Epivata (azi Boiados), pe ţărmul Mării Marmara, în apropiere de Constantinopol, pe atunci capitala Imperiului bizantin. Părinţii ei, oameni de neam bun şi credincioşi, au crescut-o în frica de Dumnezeu, îndemnând-o spre deprinderea faptelor bune, dar mai ales a postului, rugăciunii şi milosteniei. Un frate al ei, după ce a învăţat carte, s-a călugărit sub numele de Eftimie; a fost ales episcop în localitatea Madite pentru dragostea faţă de cele sfinte şi pentru cultura sa deosebită.

Sfânta Parascheva şi-a petrecut anii copilăriei în casa părinţilor. Se spune că pe când avea zece ani, "fiind într-o biserică a Precistei" a auzit citindu-se, la Sfânta Liturghie, cuvântul Evangheliei: "Oricine voieşte să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea sa şi să-Mi urmeze Mie" (Marcu 8, 34). Chemarea Mântuitorului a sădit în inima ei dorul de desăvârşire, încât şi-a împărţit toate hainele săracilor.

Moştenind o mare avere de la părinţi, împreună cu fratele ei, tânăra Parascheva a dăruit săracilor partea ce i se cuvenea de moştenire şi, "părăsind frumuseţea acestei lumi", s-a retras "în adâncul pustiei".

S-a oprit mai întâi la Constantinopol, unde a ascultat cuvinte de învăţătură de la călugări şi călugăriţe cu aleasă viaţă duhovnicească. Urmând sfaturile acestora, a părăsit capitala, îndreptându-se spre ţinutul Pontului. Vreme de cinci ani a rămas la Mănăstirea Maicii Domnului din Heracleea. De aici a plecat spre Ţara Sfântă, în dorinţa de a-şi petrece restul vieţii în locurile binecuvântate de viaţa pământească a Mântuitorului Iisus Hristos şi a Sfinţilor apostoli. După ce a văzut Ierusalimul, s-a aşezat într-o mănăstire de călugăriţe în pustiul Iordanului.

Într-o noapte, însă, pe când avea ca la 25 de ani, un înger i-a spus, în vis, să se reîntoarcă în locurile părinteşti: "Să laşi pustia şi la moşia ta să te întorci, că acolo ţi se cade să laşi trupul pământului şi să treci din această lume către Dumnezeu, pe Care L-ai iubit".

S-a îndreptat spre Epivata, localitatea în care văzuse lumina zilei, fără să spună cuiva cine este şi de unde vine. Împăcată cu sine, cu oamenii şi cu Dumnezeu, şi-a dat astfel sufletul întru odihna Mirelui ceresc.

A fost îngropată ca o străină, fără ca nimeni să ştie cine era. Se spune că un marinar a murit pe o corabie şi trupul i-a fost aruncat în mare. Valurile l-au adus la ţărm, iar un sihastru care trăia acolo a rugat pe nişte creştini să-l îngroape după rânduiala creştinească. Săpând deci o groapă, "aflară trupul prea cuvioasei Parascheva neputred şi plin de mireasmă". Cu toate acestea, au pus alături de ea şi trupul corăbierului, cel rău mirositor.

Dar, în noaptea următoare, unuia din creştinii care săpaseră groapa, cu numele Gheorghe, i s-a arătat în vis o împărătească, şezând pe un scaun luminat şi înconjurată de mulţime de îngeri. Unul dintre îngeri l-a luat de mână, l-a ridicat şi i-a zis: "Gheorghe, pentru ce n-aţi socotit trupul Sfintei Parascheva? Nu ştiţi că Dumnezeu a iubit frumuseţea ei şi a vrut să o proslăvească pe pământ?"

Iar împărăteasa pe care o văzuse în vis şi care nu era alta decât cuvioasa Parascheva i-a poruncit să ia degrabă trupul ei şi să-l aşeze undeva, într-un loc de cinste.

Aceeaşi vedenie a avut-o şi o femeie credincioasă, cu numele Eftimia, într-acelaşi chip şi în aceeaşi noapte, şi a doua zi amândoi au spus tuturor minunata întâmplare.

Credincioşii de acolo, auzind de visul celor doi, au înţeles că este un semn dumnezeiesc.

Prin urmare au luat trupul cuvioasei din mormânt şi l-au adus cu mare bucurie, "cu lumini şi cu tămâie", aşezându-l în Biserica Sfinţii apostoli din Epivata. Îndată au avut loc vindecări minunate în urma rugăciunilor care se făceau lângă cinstitele sale moaşte.

După ce au stat în Biserica Sfinţii apostoli din Epivata vreme de vreo două sute de ani, săvârşindu-se multe semne şi minuni în jurul lor, cinstitele moaşte ale Sfintei Parascheva au fost strămutate în mai multe locuri.

Datorită relaţiilor prieteneşti dintre împăratul Ioan Asan II din Târnovo (1218-1241) şi împăratul de atunci din Constantinopol, în anul 1235 moaştele cuvioasei Parascheva au fost strămutate de la Epivata la Târnovo, capitala imperiului româno-bulgar. La Târnovo au ieşit întru întâmpinarea lor împăratul Ioan Asan II, mama sa, Elena, şi soţia sa, Ana, precum şi patriarhul de aici. Au fost aşezate în Biserica Maicii Domnului. La Târnovo moaştele cuvioasei Parascheva au rămas timp de 160 de ani.

În 1393 turcii au cucerit partea răsăriteană a imperiului vlaho-bulgar, împreună cu capitala Târnovo astfel că moaştele cuvioasei Parascheva au fost mutate la Belgrad. Acolo au stat până în anul 1521, când turcii au cucerit şi acest oraş, iar Serbia a fost transformată în paşalâc.

Acum moaştele au fost solicitate de patriarhul ecumenic Ieremia I sultanului, care a acceptat să i le dea în schimbul unor daruri. Patriarhul a hotărât ca ele să fie aduse în Constantinopol, fosta capitală a Imperiului bizantin.

După 120 de ani ele au cunoscut ultima strămutare, de data aceasta spre pământul românesc. În anul 1641, după ce binecredinciosul domn Vasile Lupu al Moldovei a plătit toate datoriile Patriarhiei din Constantinopol, cârmuitorii ei de atunci, patriarhul Partenie I, zis cel bătrân (1639-1644), îm- preună cu membrii Sinodului său, au hotărât să-i ofere, drept recunoştinţă, moaştele cuvioasei Parascheva "pentru sfinţirea si binecuvântarea acelui loc al Bogdaniei (Ţara Moldovei)", după cum se spune în "scrisoarea sinodicească.

Racla cu cinstitele moaşte a fost transportată cu o corabie pe Marea Neagră, fiind însoţită de trei mitropoliţi greci. Ajungând la Galaţi, apoi la Iaşi, au fost întâm-

pinate de Vasile Vodă Lupu, de mitropolitul Varlaam şi de episcopii de Roman şi Huşi, de cler şi credincioşi.

În ziua de 13 iunie 1641, cinstitele moaşte au fost aşezate în minunata biserică a Mănăstirii Sfinţii trei Ierarhi, ctitoria domnitorului.

Cinstitele moaşte au rămas aici până în anul 1884, când au început lucrările de restaurare a sfântului lăcaş, din acest motiv fiind mutate în paraclisul mănăstirii. Dar în seara zilei de 26 decembrie 1888, după slujba Vecerniei, din neatenţie, a rămas aprinsă o lumânare din sfeşnicul de lângă racla din lemn în care erau aşezate cinstitele moaşte; peste noapte sfeşnicul a ars, iar focul s-a extins la catafalcul pe care era aşezată racla, arzând mocnit toată noaptea şi "prefăcându-l într-o grămadă de cărbuni".

A doua zi dimineaţa, autorităţile de stat şi bisericeşti, preoţii şi credincioşii au constatat că cinstitele moaşte au rămas neatinse; încă o minune săvârşită prin puterea lui Dumnezeu. Ridicate din mormanul de jar, moaştele Cuvioasei au fost adăpostite provizoriu în altarul paraclisului de la Mănăstirea Sfinţii trei Ierarhi şi în curând strămutate în noua Catedrală mitropolitană din Iaşi, care fusese sfinţită cu puţin timp mai înainte, la 23 aprilie 1887.

Aici se găsesc şi astăzi, fiind cinstite de obştea drept-credincioşilor moldoveni, care îi cer Sfintei Parascheva să mijlocească pentru ei înaintea Tronului ceresc, venerând-o cu multă evlavie, ca pe o adevărată ocrotitoare a Moldovei.

Cel mai mare nebun

Odinioară, la curtea regilor şi uneori a prinţilor, se întâlnea adesea un om gătit ca o paiaţă şi care trebuia să înveselească pe stăpânii lui. I se da numele de „nebunul".

Nebunul era o fire născocitoare; vesel, voios, gata cu răspunsul râzător şi în stare să facă şi pe alţii să râdă. Oricui îi era îngăduit să râdă de el, ba să-l şi pălmuiască sau să-l lovească cu piciorul. La rândul lui putea şi el să râdă de alţii şi adesea în glumă spunea mai marilor săi crude adevăruri.

Un nebun de la curtea unui prinţ primi într-o zi de la el un băţ cioplit din topor.
- Ţine acest băţ, zise stăpânul, şi nu-l lăsa din mână, decât atunci când vei întâlni un om mai nebun ca tine. Aceluia poţi să i-l dai.
Nebunul a încuviinţat. De atunci, fie că sta, fie că pornea la drum, totdeauna îl vedeai cu băţul în mână. Trecură câţiva ani de atunci şi prinţul căzu bolnav.

Nebunul veni să-l vadă şi rămase în picioare, lângă pat, rezemat în băţ.
- Cum se află stăpânul meu? întrebă el cu multă plecăciune.

- Rău de tot, răspunse prinţul. Văd bine că va trebui să plec curând de aici.

Nebunul începu să plângă.
- Şi când te vei întoarce, stăpâne? Peste o lună?

- Nu, suspină prinţul.

- Poate peste un an?

- Vai! Nu!

- Dar peste cât timp, stăpâne?

- Niciodată! Nu mă voi mai întoarce niciodată!

- Niciodată! repetă nebunul încremenit. Dar, stăpâne, te-ai pregătit de drum pentru o lipsă aşa de îndelungată?

- Pregătiri de plecare? Nici una. Nici nu am gândit măcar.

- Şi tu vei pleca în curând... Eşti gata să părăseşti casa ta, ca să mergi în tărâmuri de unde nu te vei mai întoarce niciodată, şi n-ai făcut nici o pregătire de plecare. Ţine băţul, stăpâne! Ia-l. Eu n-am întâlnit până acum un om aşa de nebun ca tine!

Cea mai veche icoană cunoscută a Sfintei Parascheva

Icoană a Sfintei Parascheva de la Biserica Mănăstirii Asinou din Cipru, secolul al XIV-lea (1332-1333) - Muzeul Arhiepiscopiei

Biserica Ortodoxă învaţă că, alături de cinstirea sfinţilor şi a Sfintelor moaşte, suntem datori să cinstim şi Sfintele icoane. Ele sunt reprezentări sensibile ale lui Dumnezeu în Treime, ale îngerilor sau ale sfinţilor. Cinstim icoana pentru că dintru

început Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său. Cinstind icoana, cinstirea noastră nu se îndreaptă spre materialul din care este confecţionată ea, ci spre cel care este zugăvit pe ea, spre prototip.

Icoana pictată, ca reprezentare spirituală, îl apropie pe credincios cu mintea de persoana zugrăvită pe ea. Tocmai de aceea, începând cu epoca apostolică şi până în zilele noastre, icoanele au fost cinstite de creştini. Mai mult, în decursul timpului, ele au fost pentru o bună perioadă „Biblia neştiutorilor de carte".

Deşi cultul icoanelor a constituit o temă teologică amplu discutată pe parcursul mai multor decenii, icoanele au fost adoptate şi cinstite de întreaga creştinătate. Sfinţii, după ce au fost recunoscuţi de Biserică ca având această calitate, au fost reprezentați în icoane. Fiind trecuţi în rândul sfinţilor de bisericile locale sau de patriarhiile din regiunile în care aceştia erau cinstiţi, sfinţii au putut fi mai uşor zugrăviţi pe icoane, cultul lor răspândindu-se astfel mai repede.

Aşa s-a întâmplat şi cu Sfânta Parascheva. Fiind o sfântă populară în toată zona Balcanilor, icoanele cuvioasei Parascheva au circulat, în decursul timpului, în toată această regiune, şi nu numai. Deşi nu avem, cel puţin deocamdată, o istorie a icoanelor închinate Sfintei cuvioase Parascheva şi nu cunoaştem nici timpul când au fost zugrăvite cele dintâi icoane în cinstea ei, în lumea ortodoxă s-au păstrat câteva icoane foarte vechi, ele fiind un reper în istoria icoanelor cuvioasei.

Cea mai veche icoană cunoscută a Sfintei Parascheva se păstrează în Cipru şi aparţine veacului al XIV-lea. Reprezentări iconografice ale sfintei se găsesc şi în alte zone ale Ortodoxiei: Grecia, Bulgaria, Polonia, Rusia şi România.

(Pr. Prof. Dr. Ion Vicovan, Pr. Cătălin Adumitroaie, Cuvioasa Parascheva, sfânta populară a Ortodoxiei în istoria şi evlavia poporului român, Editura Doxologia, 2011, pp. 107-108)

Coroana Sfintei cuvioase Parascheva

Prima coroană aşezată pe capul Sfintei Parascheva a fost realizată din argint şi era îmbogăţită cu câteva pietre preţioase. Deşi nu se cunoaşte cu exactitate momentul în care a fost realizată această coroană, cel mai probabil ea a fost executată în timpul mitropolitului Iosif Naniescu (1875-1902), fiind contem-porană cu racla realizată în 1891. Analizând atât argintăria, cât mai ales modul de confectionare al acesteia, nu este exclus ca această coroană să fi fost realizată tot de meşterul Gheorghe C. Ropală din Iaşi, fie la comanda doamnei Ana Botez, fie la cea a mitropolitului Moldovei. Această coroană se păstrează astăzi în patrimoniul Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei.

O altă coroană închinată Sfintei Parascheva a fost făcută de o creştină din oraşul Piatra Neamţ împreună cu familia sa, înainte de anul 2007. Aceasta era din aur masiv, dar foarte subţire. Deoarece, în decursul unui an, veşmintele Sfintei Parascheva sunt schimbate de mai multe ori, coroana nu a rezistat din cauza inflexibilităţii sale şi s-a fisurat în mai multe locuri. Şi această coroană se păstrează în patrimoniul Mitropoliei.

Actuala coroană a fost comandată în anul 2007 (10 iulie) de doamna Mariana Boda din Bucureşti, după ce, cu un an înainte, participase la hramul Sfintei Parascheva. Această doamnă, iubitoare de Hristos şi având mare dragoste faţă de Sfânta Parascheva, a vorbit cu părintele Dosoftei de la Catedrală exprimându-şi dorinţa de a face o coroană frumoasă sfintei. Părintele, cunos-cându-l pe domnul director Vasile de la Monetăria Statului, a intervenit pentru realizarea acestei coroane.

Cu acest scop a fost dusă la Bucureşti şi vechea coroană din argint, după aceasta realizându-se noua coroană, din aur. Coroana a fost confecţionată în atelierele Monetăriei Statului după modelul din argint, are 1700 gr. şi este realizată din aur masiv de 18k. Mai mult, şi această coroană a fost făcută de două ori, în primă fază ea fiind mai puţin flexibilă. Pentru că exista posibilitatea ca şi aceasta să se fisureze, a fost retopită şi refăcută după specificaţiile primite de la donatoare.

Coroana, deosebit de frumos realizată, este acoperită cu pietre preţioase. Doamna Mariana Boda, cea care a dorit realizarea acestei coroane, a fost ajutată în împlinirea dorinţei sale şi de familia sa, însă cea mai mare parte a costurilor realizării coroanei au căzut în grija sa.

(Pr. Prof Dr. Ion Vicovan, Pr. Cătălin Adumitroaie, cuvioasa Parascheva, sfânta populară a Ortodoxiei în istoria şi evlavia poporului român, Editura Doxologia, 2011, pp. 550-552)

Baldachinul Sfintei cuvioase Parascheva

Moaştele Sfintei cuvioase Parascheva de la Iaşi au fost cinstite cu multă dragoste şi evlavie de poporul român în toată perioada în care acestea s-au aflat în capitala Moldovei şi chiar mai înainte de aducerea lor în teritoriile locuite de strămoşii noştri. Dragostea şi cinstirea deosebită acordată acestei Sfinte cuvioase de creştinii ortodocşi din teritoriile româneşti, şi nu numai, este întărită de numeroasele biserici ridicate în cinstea sa sau de numeroşii copii botezaţi şi puşi sub paza Sfintei Parascheva. Însă, în timpurile mai recente, dragostea faţă de Sfânta Parascheva s-a manifestat prin realizarea unor opere de artă durabile puse în slujba cuvioasei: racle, veşminte, coroane şi baldachine inchinate Sfintei. Toate aceste obiecte au fost făcute fie ca mulţumire pentru ajutorul primit de unii creştini de la ocrotitoarea Moldovei, fie ca obiecte care să arate cât de mult este cinstită de noi, românii, cuvioasa Parascheva.

Când intrăm în Catedrala Mitropolitană din Iaşi cu dorinţa de a ne închina la moaştele Sfintei Parascheva, rămânem uimiţi de atmosfera întâlnită aici. O catedrală măreaţă ne primeşte cu căldură, descoperindu-ne câte ceva din tainele sale. Fie că este dimineaţă, fie că este seară, suntem acompaniaţi de cântările religioase înălţate Mântuitorului Hristos şi Sfintei Parascheva, de rugăciunile

necontenite rostite de părinţii de aici. Înaintăm tăcuţi, închinându-ne la fiecare din icoanele pe care le descoperim în biserică şi aşteptându-ne cu răbdare rândul pentru a ajunge şi noi la racla cu moaştele Sfintei Parascheva. O descoperim pe Sfântă aşezată într-o raclă deosebită, dar şi pe un baldachin foarte frumos care parcă păzeşte şi umbreşte trupul mult milostivei maici Parascheva.

Foarte puţină lume însă cunoaşte istoria acestui baldachin şi cu atât mai puţini oameni au auzit de existenţa altuia, închinat Sfintei. În anul 1916, sculptorul C.M. Babic a realizat un baldachin sculptat în lemn pentru a fi aşezată racla Sfintei Parascheva, nu de foarte mult timp realizată. Acest baldachin a fost donat de doamna Safta Şt. Urlăţeanu şi, astăzi, se păstrează, pentru restaurare, în unul din laboratoarele „Resurrectio". Acesta are o formă trapezoidală, asemă-nându-se foarte mult cu un postament înalt. El nu are nici stâlpi şi nici acoperiş, însă este foarte bine realizat. Primul baldachin de la Iaşi se doreşte a fi restaurat în cel mai scurt timp posibil, pentru a fi expus, aşa cum se cuvine, în Muzeul Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei care va fi amenajat în subsolul Catedralei.

Baldachinul pe care astăzi fiecare dintre creştinii care se închină la moaştele Sfintei Parascheva îl poate vedea a fost construit în anul 1960, în timpul păstoririi la Mitropolia Moldovei şi Sucevei a Mitropolitului Justin Moisescu.

Baldachinul acesta, spre deosebire de cel anterior, este prevăzut cu un foarte frumos capac susţinut de patru stâlpi sculptaţi. Acesta a fost confecţionat în localitatea Grumăzeşti, judeţul Neamţ, în anul amintit, şi s-a finalizat la 24 octombrie prin stăruinţa Arhimandritului Ioanichie Grădinaru. A fost peliculizat cu bronz, iar după anul 1990 a fost poleit cu schlagmetall (foiţă de staniu şi cupru) în repetate rânduri. Baldachinul actual este alcătuit din mai multe elemente: 12 coloane, 4 capiteluri, 4 ornamente florale, 4 ornamente geo-metrice, 4 frize cu ornamente florale, 4 cornişe, 1 cruce, 4 registre cu portrete. De menţionat că sub crucea de pe capac se găseşte o Evanghelie deschisă, aşezată ca suport.

Baldachinul pe care astăzi este aşezată racla cu moaştele Sfintei Parascheva a fost restaurat prin munca deosebită a restauratorilor de la „Resurrectio", Centrul de Conservare şi Restaurare a Patrimoniului de Artă Creştină. Dintre cei care au participat la restaurare, îi amintim pe: Liviu şi Gianina Haraga, Andrei şi Mihai Hrib, Vasilica Necula, Doiniţa Brânză, Ana Maria Budu. Toţi aceştia au fost ajutaţi de părintele inspector eparhial Cristian Muraru.

(Pr. Prof Dr. Ion Vicovan, Pr. Cătălin Adumitroaie, cuvioasa Parascheva, sfânta populară a Ortodoxiei în istoria şi evlavia poporului român, Editura Doxologia, 2011, pp. 263-267)

Pernuţele Sfintei cuvioase Parascheva

Pe lângă veşmântul şi coroana Sfintei Parascheva pe care le descoperim atunci când ne închinăm la moaşte, în raclă mai sunt aşezate şi pernuţe speciale (una sub capul şi alta la picioarele Sfintei). Aceste pernuţe brodate cu diferite teme (de obicei sunt brodaţi Sfinţi importanţi din cursul anului bisericesc sau chiar icoana Sfintei Parascheva) sunt schimbate şi ele de mai multe ori în decursul anului şi sunt primite, ca şi veşmintele, de la creştinii care s-au bucurat de ajutorul cuvioasei.

După mărturia părintelui Dosoftei de la Catedrala Mitropolitană, astăzi creştinii aduc aceste veşminte sau alte podoabe ca mulţumire pentru binefacerile primite fără a primi o recomandare sau cerere specială din partea părinţilor de la Mitropolie. Mulţi creştini care aduc astfel de veşminte povestesc că Sfânta Parascheva li s-a arătat în vis şi le-a spus: „Să-mi aduci un veşmânt!”. Fiecare din veşmintele acestea sunt păstrate la veşmântărie, iar la momentul potrivit sunt aşezate peste moaştele Sfintei Parascheva.

(Pr. Prof Dr. Ion Vicovan, Pr. Cătălin Adumitroaie, cuvioasa Parascheva, sfânta populară a Ortodoxiei în istoria şi evlavia poporului român, Editura Doxologia, 2011, pp. 245-246)

De ce și când se schimbă veșmintele Sfintei cuvioase Parascheva?

Orice creştin care se închină la moaştele Sfintei Parascheva aşezate în Catedrala Mitropolitană din Iaşi a remarcat, cu siguranţă, că Sfânta poartă mereu alte veşminte. Ele diferă de la o perioadă liturgică la alta, în funcţie de sărbătorile din cursul anului bisericesc. Fie că sunt de culoare deschisă ori de culoare închisă, ele acoperă Sfintele moaşte.

Ne-am întrebat şi noi, oare de ce are nevoie Sfânta Parascheva de o schimbare a veşmintelor sale de mai multe ori într-un an de zile? Şi răspunsul deosebit de mulţumitor sufletului nostru ni l-a dat Părintele Arhimandrit Constantin Chirilă. El amintea că aşa cum noi ne bucuram în copilărie de hainele pe care le primeam în dar de la părinţii noştri sau de la cei apropiaţi, tot aşa se bucură şi Sfânta Parascheva de prinosul nostru de mulţumire smerită pe care i-l aducem noi păcătoşii. „Nu că Sfânta ar avea nevoie de veşminte”, ci schimbarea lor vrea să arate dragostea noastră faţă de ocrotitoarea şi ajutătoarea noastră în nevoi.

Înveşmântarea moaştelor Sfintei Parascheva are loc în cinci perioade ale anului, după o ceremonie bine stabilită, la care participă doar câţiva din preoţii slujitori ai Catedralei Mitropolitane din Iaşi. Pe toată durata desfăşurării acestui ritual, biserica este închisă şi nimeni din exterior nu are acces la acest eveniment deo-

sebit. Ritualul are loc seara, după terminarea programului religios în Catedrală, în general după ora 22.00.

Ceremonialul inveşmântării Sfintei Parascheva începe prin cântarea Troparului Sfintei, după care toţi preoţii participanţi se închină şi sărută sfintele moaşte. Alături de racla Sfintei, slujitorii Catedralei aşază două mese special pregătite pentru această ocazie. Pe acestea sunt aşezate sfintele moaşte. Vechiul veşmânt este prins peste moaştele Sfintei Parascheva cu mai multe agrafe care sunt înlăturate acum, sfânta rămânând doar în vechiul acoperământ sigilat de domnul Vasile Lupu şi Mitropolitul Varlaam al Moldovei: „Se spune că acela este veşmântul în care s-au adus sfintele moaşte şi este ca un fel de sigiliu. De-a lungul timpului s-au format nişte găurele, dar nu putem să-l schimbăm pentru că acesta este ca un sigiliu al ctitorilor care au adus moaştele”.

La ceremonia schimbării veşmântului care acoperă moaştele Sfintei Parascheva participă câţiva preoţi şi diaconi de la Catedrala Mitropolitană din Iaşi, fără ca numărul să fie unul limitat. La această ceremonie au participat în anumite momente şi Înaltpreasfinţitul Părinte Teofan sau Preasfinţitul Părinte Calinic Botoşăneanul, precum şi alţi preoţi şi diaconi de la Mitropolie, dar pot participa şi măicuţele de la Centrul Eparhial. Pregătirea pentru această ceremonie religioasă presupune o trăire sufletească deosebită.

Părintele Arhimandril Constantin Chirilă, întrebat fiind cum se pregăteşte pentru acest moment, a răspuns că „aşa cum preotul se pregăteşte pentru Sfânta Liturghie şi Sfânta Împărtăşanie, tot la fel şi noi ne pregătim pentru întâlnirea cu Sfânta cuvioasă Parascheva”.

De menţionat că, începând cu anul 2013, există o condică specială păstrată în care se precizează când s-a schimbat veşmântul, cine a participat la acest ritual şi dacă s-au semnalat nereguli privitoare la veşminte, sfintele moaşte etc. De fiecare dată când este schimbat veşmântul Sfintei Parascheva, în această condică se semnalează dacă ultimul sigiliu este intact sau deteriorat, apoi este pus veşmântul cel nou, se curăţă şi racla sfintei, pentru că în timp se adună praf, bucăţele de busuioc, foi împăturite. După ce este aşezat veşmântul cel nou, veşmântul vechi este împăturit şi dus la Reşedinţa Mitropolitană. Aici secretarul mitropolitan are o listă, întocmită cu binecuvântarea Înaltpreasfinţitului Părinte Teofan, în care sunt trecute toate veşmintele şi parohia la care trebuie fiecare dintre acestea să ajungă. După ce este aşezat veşmântul cel nou pe sfintele moaşte şi după ce s-a terminat de rostit Acatistul Sfintei Parascheva, preoţii participanţi, cântând troparul sfintei, aşază cu multă evlavie şi grijă moaştele sfintei în raclă.

Astăzi, după mărturia părinţilor de la Catedrala Mitropolitană din Iaşi care participă la ritualul schimbării veşmintelor cuvioasei, moaştele Sfintei Parascheva sunt înfăşurare în trei rânduri de materiale speciale. Aceste materiale speciale sunt fiecare dintre ele sigilate. Aceste sigilii speciale sunt, în ordinea lor, puse în veacul al XVII-lea (după cum am amintit mai sus), în veacul al XIX-lea şi ultimul în zilele noastre (în anul 2010).

Dacă despre sigiliul aşezat pe acoperământul Sfintei Parascheva în timpul în care moaştele au fost aduse în Moldova avem câteva informaţii de care am amintit în această lucrare, despre cel de-al doilea rând de sigilii nu se cunosc foarte multe lucruri. După toate probabilităţile, acest al doilea sigiliu a fost aşezat peste primul acoperământ cu sigiliu de ceară imediat după momentul arderii raclei Sfintei Parascheva la Mănăstirea „Trei Ierarhi”. Şi acest sigiliu este aşezat peste un rând de acoperăminte pe care le sigilează fără posibilitatea de a se umbla sub el. Spunem că acest sigiliu ar aparţine secolului al XIX-lea pentru că menţiunile referitoare la arderea raclei Sfintei Parascheva amintesc de sigiliul de ceară roşie pus din vechime. Astăzi, acest sigiliu nu mai poate fi văzut din cauza celui de-al doilea sigiliu de ceară. Al treilea sigiliu a fost aşezat peste un acoperământ cusut, în zona picioarelor Sfintei Parascheva, în timpul păstoririi în Mitropolia Moldovei şi Bucovinei a Înaltpreasfinţitului Părinte Teofan. Spre deosebire de sigiliile anterioare, acesta este realizat din plumb şi are însemnele Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei.

După ce este îndepărtat veşmântul vechi, în jurul moaştelor sfintei este înfăşurat un veşmânt nou, care se prinde cu agrafe pe partea din spate în diferite locuri.

După mărturia părintelui Arhimandrit Dosoftei, mare eclesiarh al Catedralei Mitropolitane din laşi, „Coroana pe care o vedem în zona capului Sfintei vine, de fapt, peste gât şi peste faţă. Această coroană fixează veşmântul ca pe o broboadă. După aceea, se schimbă şi pernuţele care sunt în raclă - pernuţa de la capul sifntei şi pernuţa de la picioare”.

Prima coroană aşezată pe capul Sfintei Parascheva a fost realizată din argint şi era îmbogăţită cu câteva pietre preţioase. Deşi nu se cunoaşte cu exactitate momentul în care a fost realizată această coroană, cel mai probabil ea a fost executată în timpul Mitropolitului Iosif Naniescu (1875-1902), fiind contemporană cu racla realizată în 1891. Analizând atât argintăria, cât mai ales modul de confecţionare al acesteia, nu este exclus ca această coroană să fi fost realizată tot de meşterul Gheorghe C. Ropală din Iaşi, fie la comanda doamnei Ana Botez, fie la cea a

mitropolitului Moldovei. Această coroană se păstrează astăzi în patrimoniul Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei.

O altă coroană închinată Sfintei Parascheva a fost făcută de o creştină din oraşul Piatra Neamţ împreună cu familia sa, înainte de anul 2007. Aceasta era din aur masiv, dar foarte subţire. Deoarece, în decursul unui an, veşmintele Sfintei Parascheva sunt schimbate de mai multe ori, coroana nu a rezistat din cauza inflexibilităţii sale şi s-a fisurat în mai multe locuri. Şi această coroană se păstrează în patrimoniul Mitropoliei şi cel mai probabil va fi expusă în viitorul muzeu mitropolitan.

Actuala coroană a fost comandată în anul 2007 (10 iulie) de doamna Mariana Bodo din Bucureşti, după ce, cu un an înainte, participase la hramul Sfintei Parascheva. Această doamnă, iubitoare de Hristos şi având mare dragoste faţă de Sfânta Parascheva, a vorbit cu Părintele Dosoftei de la Catedrală exprimându-şi dorinţa de a face o coroană frumoasă sfintei. Părintele, cunoscându-l pe domnul director Vasile de la Monetăria Statului, a intervenit pentru realizarea acestei coroane. Cu acest scop a fost dusă la Bucureşti şi vechea coroană din argint, după aceasta realizându-se noua coroană, din aur. Coroana a fost confecţionată în atelierele Monetăriei Statului după modelul din argint, are 1700 gr. şi este realizată din aur masiv de 18k. Mai mult, şi această coroană a fost făcută de două ori, în primă fază ea fiind mai puţin flexibilă. Pentru că exista posibilitatea ca şi aceasta să se fisureze, a fost retopită şi refăcută după specificaţiile primite de la donatoare. Coroana, deosebit de frumos realizată, este acoperită cu pietre preţioase, iar costurile totale ale confecţionării sale s-au ridicat la 180.000 ron. Doamna Mariana Boda, cea care a dorit realizarea acestei coroane, a fost ajutată în împlinirea dorinţei sale şi de familia sa, însă cea mai mare parte a costurilor realizării coroanei au căzut în grija sa.

Un lucru important de ştiut este că veşmintele Sfintei cuvioasei Parascheva sunt schimbate de cinci ori pe an, după cum urmează: cu o seară înainte de pelerinajul - Calea Sfinţilor"; după ziua hramului din luna octombrie (acum veşmintele sunt schimbate în primul rând pentru că ele se murdăresc); de Crăciun, Sfânta primeşte un veşmânt nou; la începutul Postului mare (acum acesta are o culoare mai închisă tocmai pentru a sublinia perioada postului atât de important pentru creştini); în ajunul Învierii Mântuitorului Iisus Hristos veşmântul este schimbat iarăşi cu unul alb (el rămând până după Rusalii) şi, în sfârşit, după Perioada sărbătorilor închinate Învierii, Sfânta Parascheva primeşte un nou veşmânt, acesta fiind schimbat la următoarea sărbătoare a Sfintei din luna octombrie. După ce sfânta este îmbrăcată în noile veşminte, este aşezată în raclă spre închinarea credincioşilor.

În ceea ce priveşte veşmintele, ele sunt croite dintr-un material special sau din catifea brodată. Ele au forma unei cruci, lungă de 250 m şi lată de un metru, lungimea braţelor fiind de 1,50 m. În mijlocul crucii, în dreptul mâinilor Sfintei veşmântul are cusută o cruce sau monograma cu Iisus Hristos (XP). De cele mai multe ori, aceste veşminte sunt făcute la comandă şi sunt lucrate în ateliere bisericeşti specializate. Doar câteva mănăstiri din ţara noastă au privilegiul şi bucuria de a confecţiona veşminte speciale pentru Sfânta Parascheva: Mănăstirea Galata şi Mănăstirea - Sfântul Atanasie"- Copou din Iaşi, Mănăstirea Văratec din judeţul Neamţ, Mănăstirile Pasărea şi Ţigăneşti din Arhiepiscopia Bucureştilor.

Veşmintele cuvioasei Parasheva nu sunt ca nişte veşminte preoţeşti sau arhiereşti. Veşmântul propriu-zis e făcut ca să poată înveli moaştele sfintei care are statura unui om obişnuit. El are o formă specială şi se înfăşoară în jurul moaştelor.

Pentru că Sfânta Parascheva de la Iaşi este o sfântă cu moaştele păstrate aproape integral (ele nefiind împărţite de la venirea în Moldova în anul 1641), credincioşii ortodocşi de pretutindeni se pot bucura de binecuvântarea sfintei prin închinarea la veşmintele sale. Aceste veşminte, schimbate după cum am amintit, sunt oferite ca mângâiere creştinilor din parohiile diferitelor regiuni ale ţării, dar şi unor biserici din străinătate, pentru a păstra vie credinţa ortodoxă şi pentru ca poporul iubitor de Dumnezeu s-o aibă alături pe Sfânta, ocrotitoare a Moldovei. Ca binecuvântare şi mângâiere, ca dar sau ca întărire în credinţă, Mitropolia Moldovei şi Bucovinei a început după 1989 să ofere unor biserici aceste veşminte.

Dacă, la început, grija procurării veşmintelor ce trebuiau să acopere moaştele Sfintei Parascheva a căzut în grija Administraţiei Centrului Eparhial, astăzi tot mai mulţi creştini care vin şi se închină la Iaşi în zilele hramului doresc să le comande pentru a-i mulţumi Sfintei Parasheva, cea care i-a ajutat în diferitele lor necazuri. Multe veşminte sunt comandate imediat după hram de creştinii care s-au închinat la racla Sfintei Parascheva scoasă pe esplanada Mitropoliei. Având în vedere numărul important de astfel de veşminte primite ca mulţumire din partea creştinilor, autorităţile bisericeşti competente au adaptat această metodă, inedită la început, dar care sporeşte dragostea creştinilor pentru Sfânta Parascheva.

Pe lângă veşmântul şi coroana Sfintei Parascheva pe care le descoperim atunci când ne închinăm la moaşte, în raclă mai sunt aşezate şi pernuţe speciale (una sub capul şi alta la picioarele Sfintei). Aceste pernuţe brodate cu diferite teme (de obicei sunt brodaţi Sfinţi importanţi din cursul anului bisericesc sau chiar icoana Sfintei Parascheva) sunt schimbate şi ele de mai multe ori în decursul anului şi sunt primite, ca şi veşmintele, de la creştinii care s-au bucurat de ajutorul cuvioasei.

După mărturia părintelui Dosoftei de la Catedrala Mitropolitană, astăzi creştinii aduc aceste veşminte sau alte podoabe (ca, de exemplu, pernuţe) ca mulţumire pentru binefacerile primite fără a primi o recomandare sau cerere specială din partea părinţilor de la Mitropolie. Mulţi creştini care aduc astfel de veşminte povestesc că Sfânta Parascheva li s-a arătat în vis şi le-a spus: Să-mi aduci un veşmânt!". Fiecare din veşmintele acestea sunt păstrate la veşmântărie, iar la momentul potrivit sunt aşezate peste moaştele Sfintei Parascheva. Actualmente există la Catedrală între 20-30 veşminte aduse de creştinii iubitori de Hristos şi mulţumitori pentru binecuvântările primite de la cuvioasa Parascheva.

Aceste veşminte închinate Sfintei Parascheva şi lucrate în centrele mănăstireşti sunt realizate, în general, din materiale de veşminte preoţeşti sau din catifea. Fie că sunt brodate sau materialul are diferite modele, toate veşmintele închinate Sfintei Parascheva sunt aşezate atunci când le vine rândul peste moaştele Sfintei. De cele mai multe ori toate aceste veşminte au aşezată, pe mijloc, o cruce, iar peste capul Sfintei este brodată o coroană. Mai sunt şi unele veşminte care au aşezate în broderie şi câteva pietricele preţioase sau semipreţioase, însă acestea sunt puse doar la dorinţa donatorului. În ultima perioadă, la cererea credincioşilor donatori, maicile care confecţionează aceste veşminte, brodează pe ele şi chipul sau icoana Sfintei Parascheva.

O mărturisire care trebuie să rămână peste veacuri, făcută de părintele Dosoftei Şcheul, aminteşte de un veşmânt deosebit de preţios făcut pentru sfântă în anul 2009. Realizarea acestui veşmânt, ca şi a raclei, a coroanei etc., ne arată nouă tuturor cât de mare poate fi dragostea creştinilor pentru Sfânta Parascheva. După mărturisirea părintelui, un credincios din Constanţa, având multe necazuri, s-a rugat Sfintei Parascheva să-l ajute. Fiind ajutat de Sfânta, a venit la Iaşi, la Catedrala Mitropolitană, şi a vorbit aici cu părinţii, manifestându-şi dorinţa de a face ceva pentru cuvioasa Parascheva. Dorind să facă ceva deosebit pentru Sfântă, s-a gândit să comande o nouă raclă sau un nou baldachin. Pentru că racla istorică a Sfintei Parascheva se dorea a fi restaurată (între timp a fost realizată şi o altă raclă din lemn de stejar), iar realizarea unui baldachin presupunea un efort financiar considerabil, ajutat de Sfânta Parascheva, s-a gândit să comande un veşmânt special pe care să-l închine maicii Parascheva, ajutătoarea tuturor celor necăjiţi. Acest veşmânt special a fost făcut în Rusia şi este brodat cu fir de aur, nestemate şi perle, în valoare de aproximativ 10.000 euro.

Din păcate, nu există un inventar concret al veşmintelor dăruite de Mitropolia Moldovei bisericilor din ţară şi din străinătate în anii 1990-2007, aşa cum există după această perioadă. Cu toate acestea, descoperim în diferite articole şi publicaţii

că există biserici care s-au bucurat de acest mare privilegiu şi în această perioadă, fie ele biserici din ţară sau din străinătate (Grecia, Rusia, Statele Unite ale Americii).

Aşa s-a întâmplat cu Biserica - Sfânta Vineri" din Bucureşti, care a primit în anul 2000 din partea Preafericitului Părinte Daniel, pe atunci Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei, un veşmânt al Sfintei Parascheva. Tot în această perioadă, un veşmânt al Sfintei a fost dăruit Mănăstirii - Sfinţii Trei Ierarhi" din Iaşi, mănăstire care a adăpostit racla cu moaştele Sfintei Parascheva vreme de aproape 250 de ani. Biserica cu hramul - "Sfânta Parascheva", a Mănăstirii Sub Piatră din Sălciua, judeţul Alba, este înzestrată şi ea cu un veşmânt al Sfintei Parascheva.

În luna noiembrie a anului 2006, Mănăstirea Eghina din Grecia a primit, în semn de recunoştinţă pentru aducerea la Iaşi a moaştelor Sfântului ierarh Nectarie, un veşmânt al Sfintei cuvioase Parascheva. Şi biserica monument istoric din satul Şişeşti, Episcopia Maramureşului şi Sătmarului, a primit, înainte de anul 2000, acoperăminte de la racla Sfintei Parascheva de la Iaşi.

(Pr. Prof. Dr. Ion Vicovan, Pr. Cătălin Adumitroaie, cuvioasa Parascheva, sfânta populară a Ortodoxiei în istoria şi evlavia poporului român, Editura Doxologia, 2011, pp. 240-248)

Mărturii ale cinstirii de care s-a bucurat cuvioasa Parascheva de-a lungul istoriei

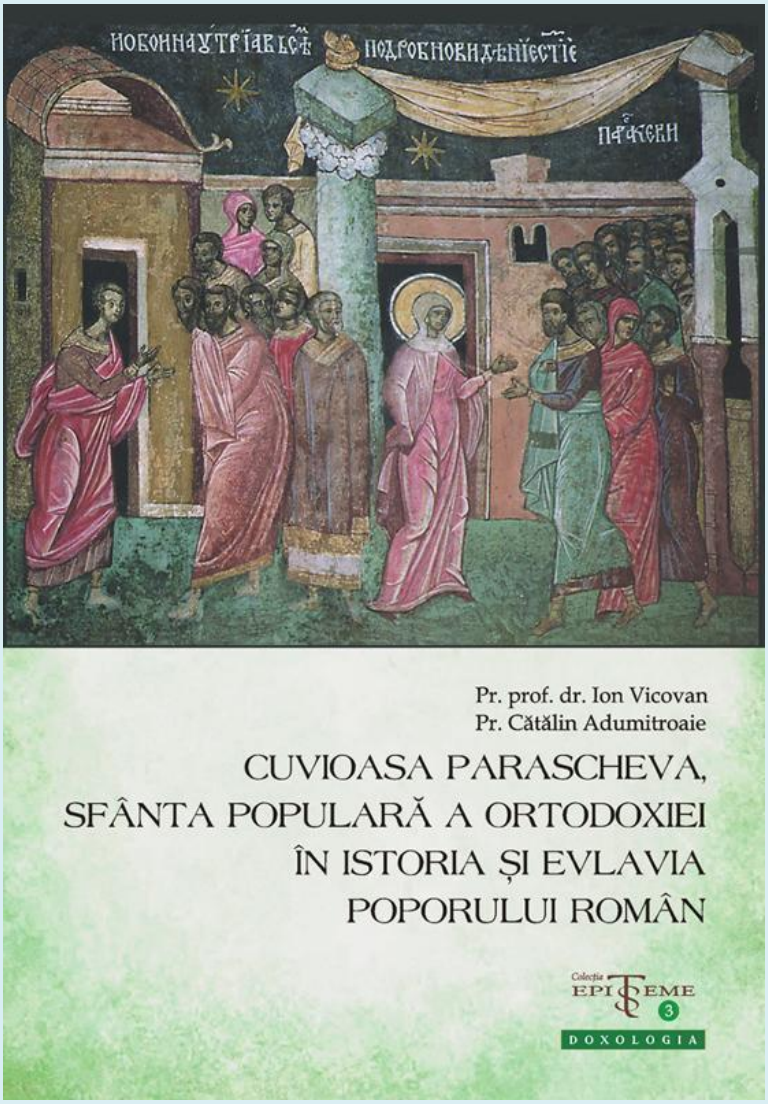

„Cuvioasa Parascheva, Sfânta populară a Ortodoxiei în istoria şi evlavia poporului român“, autori: Pr. prof. dr. Ion Vicovan, Pr. Cătălin Adumitroaie, Editura „Doxologia“, 2012.

Cuvioasa Parascheva de la Iaşi este una dintre cele mai populare sfinte ale Ortodoxiei, în general, şi ale Ortodoxiei româneşti, în special. Ea este cinstită atât în locurile şi ţările care au avut legătură cu viaţa ei sau cu sfintele sale moaşte, cât şi în afara lor. În mod aparte, ea este cinstită, cu sporită evlavie, în Moldova, unde se află trupul ei neputrezit şi pe care o ocroteşte de 370 de ani. Însă ea a fost

cunoscută şi cinstită ca sfântă şi în celelalte Ţări Româneşti, chiar cu câteva secole înainte de aducerea sfintelor ei moaşte în ţara noastră.

Cinstirea deosebită de care s-a bucurat Sfânta Parascheva în rândul creştinilor ortodocşi, mai ales a celor din zona balcanică, a făcut ca viaţa ei să fie consemnată de istoricii bisericeşti şi laici încă din veacul al XII-lea. Dar nu numai viaţa, ci şi minunile pe care le-a săvârşit sfânta în decursul timpului au făcut să curgă râuri de cerneală, consemnând multul folos pe care ea l-a oferit celor care i l-au cerut cu credinţă. Pelerinajul neîntrerupt la moaştele sale, încă din momentul descoperirii lor şi până astăzi, este mărturia concretă a credinţei, a evlaviei şi a recunoştinţei drept-măritorilor creştini în mijlocirea cuvioasei maicii Parascheva înaintea Mirelui Hristos şi înaintea Tronului Preasfintei Treimi.

Deşi cinstită ca sfântă de strămoşii noştri cu multă vreme înainte de aducerea moaştelor sale în Moldova (1641) şi consemnată ulterior şi în cărţile de cult ale Bisericii noastre, ea a fost trecută în calendarul creştin ortodox românesc abia în a doua jumătate a veacului al XX-lea. Este recunoscută şi a intrat în evlavia populară română cu apelativul „mult folositoare“, aceasta arătând că ea a fost şi a rămas o sfântă spre care s-au îndreptat cu multă dragoste şi nădejde tare o mulţime de credincioşi, oferindu-le tuturor ajutor, fiind „limanul de scăpare al celor înviforaţi“, aflaţi pe „marea acestei vieţi“.

Însă în pofida vechimii ei, cinstirii ca sfântă, evlaviei timpurii din partea înaintaşilor noştri, precum şi în pofida mulţimii minunilor săvârşite de sfântă în curgerea vremii, cultul ei a fost oficializat, cum aminteam, foarte târziu, printr-o hotărâre a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, abia în anul 1950, respectiv 1955.

În anul 1950, la iniţiativa patriarhului Justinian Marina, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat generalizarea cultului Sfintei Parascheva, iar pe 14 octombrie 1955 la Iaşi a avut loc proclamarea extinderii cultului ei în Patriarhia Română. De atunci, în ziua de 14 octombrie Biserica Ortodoxă Română face pomenirea Sfintei cuvioase Parascheva de la Iaşi. Sărbătoarea este încununată atât de pelerinajul creştinilor ortodocşi din ţară şi de peste hotare, cel mai mare pelerinaj din Ortodoxie, la racla cu sfintele sale moaşte, de Sfânta Liturghie arhierească săvârşită de un sobor de arhierei, la invitaţia mitropolitului Moldovei şi Bucovinei, cât şi de aducerea (începând cu anul 1996) a unor relicve sau sfinte moaşte ale altor sfinţi ai Ortodoxiei din diferite părţi ale Europei.

Întrucât anul trecut, anul mântuirii 2011, s-au împlinit 370 de ani de la aducerea sfintelor ei moaşte la Iaşi (13 iunie 1641), în semn de recunoştinţă pentru ajutorul oferit credincioşilor din Moldova în special, de-a lungul timpului, fiind, aşa cum o numeşte acatistul, „luminătoarea casnică a Moldovei“, dar şi ca semn al evlaviei şi al preţuirii faţă de toţi închinătorii, slujitorii şi pelerinii ei, am considerat necesar a elabora prezenta lucrare.

Aceasta cuprinde mai multe aspecte: viaţa Sfintei Parascheva şi cei care au scris despre viaţa acesteia; pelerinajul sfintelor ei moaşte şi aducerea lor la Iaşi; consemnarea ei de către cronicarii străini, dar şi de către autorii români; mutarea ei în noua Catedrală şi evacuarea raclei cu sfintele moaşte în timpul celui de-al doilea război mondial; generalizarea cultului ei şi proclamarea oficială; bisericile închinate ei, în spaţiul românesc, pe secole; racla, veşmintele şi coroanele ei etc.

Fiind o sfântă care a trăit în veacul al XI-lea şi ale cărei sfinte moaşte au binecuvântat mai multe locuri şi ţări, bucurându-se de o mare evlavie, era firesc să se fi scris despre viaţa ei şi despre minunile săvârşite, mult şi de demult. Dintre cei care s-au aplecat asupra vieţii ei amintim pe diaconul Vasilisc (sec. XII), patriarhul Teodosie al Bulgariei (sec. al XIV-lea), patriarhul Eftimie de Târnovo (sec. al XIV-lea), Moisi din Budiml (sec. al XVI-lea), mitropolitul Matei al Mirelor (sec. al XVI-lea), patriarhul Macarie al Antiohiei (sec. al XVII-lea), Nicodim Aghioritul (sec. al XIX-lea), mitropoliţii Moldovei Varlaam şi Dosoftei (sec. al XVII-lea), episcopul Melchisedec Ştefănescu (sec. al XIX-lea) şi alţii din timpurile mai noi (preotul Gh. Păvăloiu, D. Stănescu, arhimandritul Varahiil Jitaru, preotul Milan Şesan, preotul Scarlat Porcescu, preotul prof. Mircea Păcurariu etc.).

Lucrarea de faţă se doreşte a fi una de sinteză, referindu-se la aspectele legate de viaţa sfintei din diversele perspective apărute de-a lungul timpului, din vremuri mai îndepărtate şi până astăzi.

Scopul lucrării este de a face mai bine cunoscută istoria Sfintei Parascheva după aducerea la Iaşi a sfintelor ei moaşte. În acelaşi timp, este un act de euharistie adus Sfintei pentru tot ajutorul dat Moldovei şi nu numai, dar şi Celui care este „Unul Sfânt“, pentru darul revărsat asupra noastră prin Sfânta cuvioasa Parascheva.

Pentru tot ce a însemnat Sfânta Parascheva pentru Ortodoxia universală, suntem datori cu recunoştinţă!

Sfinţii, deşi diferiţi ca etnie, prin ortodoxia vieţii lor formează tezaurul comun al Bisericii. Tot ei sunt cei care apropie şi unesc Bisericile. Între aceştia, Sfânta Parascheva ocupă un loc aparte. După sfinţii din primul mileniu creştin, veneraţi de întreaga Biserică, cuvioasa Parascheva, „mult folositoare”, se bucură de cinstire deoebită în Grecia, Bulgaria, Serbia, România şi nu numai.

După cum în viaţă sfinţii au trăit în chip smerit, cunoscuţi doar de Dumnezeu, la fel şi după mutarea lor la veşnicele locaşuri, au dorit ca aspecte ale vieţii lor sau minuni săvârşite de ei să rămână ascunse. De aceea, pe lângă elementele biografice consemnate şi păstrate de tradiţia orală sau în scris, cu certitudine au fost şi altele care au rămas cu voia lui Dumnezeu şi a lor, necunoscute. Tot aşa, pe lângă multele minuni cunoscute, cu siguranţă sunt şi altele, poate chiar mai multe, necunoscute.

Pentru tot ce a însemnat Sfânta cuvioasă Parascheva pentru Ortodoxia uni-versală, dar în mod deosebit pentru cea românească şi, cu precădere, pentru cea din Moldova, suntem datori cu recunoştinţă.

(Pr. Prof Dr. Ion Vicovan, Pr. Cătălin Adumitroaie, cuvioasa Parascheva, sfânta populară a Ortodoxiei în istoria şi evlavia poporului român, Editura Doxologia, 2011, p. 271)

Pr. Constantin Sturzu - O întâmplare din care se vede cum s-a smerit Sfânta Parascheva înaintea Maicii Domnului

Sfânta cuvioasă Parascheva este atât de căutată de credincioşi în primul rând pentru că, prin mijlocirile ei, foarte mulţi primesc ajutor de la Dumnezeu. Şi eu mă număr printre cei care au apelat, în nenumărate rânduri, la ajutorul Sfintei ca la un bun prieten.

În preajma raclei în care odihneşte trupul ei mustind a sfinţenie, întotdeauna gust dintr-o pace adâncă, având sentimentul că nu mi se poate întâmpla nimic rău. Mă simt ocrotit. De aceea, în vara lui 2016, atunci când am înţeles că e voia lui Dumnezeu să merg pentru măcar un an în Spania, am simţit ca pe o mare pierdere faptul că urma să mă depărtez de cea - pe bună dreptate - numită „mult folositoare”. Dar am ales totuşi să plec, şi primind o anumită încredinţare: locul unde urma să fiu găzduit, Mănăstirea Vilaller, era un aşezământ monahal aflat încă de la înfiinţarea sa, în 2013, sub ocrotirea Sfintei Parascheva. Iar capela mănăstirii găzduia, tot de la înfiinţare, un odor de mare preţ: o pernuţă care a stat o vreme sub capul Sfintei.

Aşadar, eram la Vilaller. Se apropia cu paşi repezi hramul din 14 octombrie 2016. Eu eram din ce în ce mai necăjit întrucât, pentru prima dată în ultimii 25 de ani ai vieţii, nu mai eram la Iaşi de ziua Sfintei. Mai mult, urma să ratez punerea în scenă, în premieră absolută, a unui Oratoriu dedicat Sfintei Parascheva, compus de

maestrul Viorel Munteanu şi în realizarea căruia mă implicasem şi eu, inclusiv printr-o contribuţie la scrierea libretului.

Nu pot să pun în cuvinte cum a rânduit atunci Sfânta lucrurile şi cum mi-a mângâiat inima. Mai întâi, premiera Oratoriului a fost amânată, din binecu-vântate pricini, cu un an (dacă ajută Dumnezeu, voi fi prezent la reprezentaţia din 16 octombrie 2017, pe scena Teatrului Naţional din Iaşi). Apoi, chiar în zilele hramului am avut bucuria de a găzdui la Vilaller o echipă de la TVR, pe jurnaliştii Titi Dincă şi Elena Dinu. Oameni dragi, de care mă legau atâtea transmisii de la Iaşi ale Sfintei Liturghii din 14 octombrie. Şi multe alte lucruri s-au mai întâmplat, încât hramul de anul trecut l-am trăit tot în prezenţa Sfintei, ca şi cum aş fi fost la Iaşi, în apropiere de sfintele sale moaşte.

Despre lucrarea Sfintei Parascheva la Vilaller am să mai relatez un episod care m-a marcat în chip deosebit. La Vilaller, unde era şi un Centru misionar pe care îl coordonam, mă urmaseră câteva ucenice dornice să îmbrăţişeze monahismul. Neavând atunci o stareţă sau o monahie mai cu experienţă la care să se raporteze, obişnuiam să le încurajez spunându-le că, deocamdată, Sfânta Parascheva le este stareţă. Eram convins că aşa şi este.

Au trecut câteva luni şi, pe 8 martie anul acesta, ne-a vizitat la mănăstire Părintele Constantin Necula. La un moment dat l-am rugat să le pomenească pe surorile de mănăstire, ca să le trimită Dumnezeu o stareţă. La care dânsul mi-a dat imediat replica: „Dar au stareţă, e Maica Domnului„. „Dacă punem aşa problema, într-adevăr au o stareţă, dar e Sfânta Parascheva”, am încercat eu să o ţin pe a mea. Delicat, Părintele Constantin Necula m-a contrazis: „Sfânta Parascheva este, dar pe post de egumenă. Maica Domnului e stareţă”. Apoi discuţia noastră s-a dus, cu pace, pe alt făgaş.

La scurt timp după acest dialog, a venit ca din senin gândul de a aduce la Mănăstirea Vilaller icoana Maicii Domnului - Pantanassa („Împărăteasa tuturor”), o reproducere după icoana originală care se află la Mănăstirea Vatoped din Athos. Cu binecuvântarea Preasfinţitului Părinte episcop Timotei, am început demersurile, care păreau extrem de anevoioase. Inclusiv financiar era o problemă. Costurile totale pentru a aduce această icoană din Sfântul Munte se ridicau cam la 2.200 de euro, în condiţiile în care mănăstirea cu greu reuşea să-şi acopere, pe atunci, cheltuielile de întreţinere. Am făcut, totuşi, un apel public şi, într-un timp cu mult mai scurt decât anticipam, s-a adunat suma necesară, iar în ziua de 19 mai 2017 icoana ajungea din Athos în Pirineii catalani. Nu fără greutăţi, dar toate biruite foarte repede.

De exemplu, nu se putea pune un odor atât de scump în bagajul de cală. Fiind de dimensiuni considerabile - 60x80 cm - nici în cabină nu putea fi luată. De aceea, Părintele Teofan Ursachii, cel care a însoţit-o, a cumpărat bilet de avion şi pentru ea, iar reprezentanţii companiei aeriene, deşi surprinşi, au lăsat icoana să stea pe scaun, ca oricare alt pasager!

De atunci, evlavia pelerinilor care ajung la Vilaller se îndreaptă mai întâi spre icoana Maicii Domnului (Pantanassa), apoi spre pernuţa pe care s-a odihnit capul Sfintei Parascheva. Deşi am trăit venirea icoanei la mănăstire ca pe o minune, totuşi semnificaţia acestui lucru nu l-am înţeles multă vreme. După cum şi discuţia cu Părintele Constantin Necula o uitasem. Până când, într-o bună zi, soţia mea, Cristina, îmi atrage atenţia: „Ai văzut smerenia Sfintei Parascheva? Cum a mijlocit să vină icoana Pantanassa pentru ca Maica Domnului să fie, în fapt, întâia ocrotitoare a mănăstirii?”. Atunci am înţeles că nimic nu era întâmplător. Că, într-adevăr, precum Maica Domnului este adevărata stareţă a Sfântului Munte Athos, tot aşa şi la Vilaller.

Iar lucrurile se leagă şi din perspectivă istorică. Cu mult înainte de schisma de la 1054, spun documentele la care am avut acces, pe locul unde este acum mănăstirea era o străveche vatră monahală, aflată chiar sub ocrotirea Maicii Domnului.

Ar mai fi şi altele de povestit, însă mă rezum la cele ce pot fi verificate, fiind publice, de altfel. Pe cele mai intime le păstrez pentru mine, cel puţin deocamdată. Şi închei cu o concluzie pe care mi-am însuşit-o din această lecţie: smerenia desăvârşită, precum cea a Sfintei Parascheva, e întotdeauna însoţită de minuni, mai mult sau mai puţin vizibile, pentru că ea Îl coboară pe Dumnezeu pe pământ.

Teodor Danalache - Sfânta cuvioasă Parascheva şi Sfânta muceniţă Paraschevi

Sfânta Parascheva este o sfântă mult iubită de creştini. Sfânta cuvioasă Parascheva de la Iaşi, alături de Sfântul cuvios Dimitrie Basarabov din Bucureşti, este cea mai iubită sfântă din România, mari daruri şi minuni revărsând peste credincioşii pământului nostru şi peste graniţe. Însă această sfântă nu este singura cu acest nume. Calendarul Bisericii mai pomeneşte, alături de Sfânta cuvioasă Parascheva de la Iaşi, încă alte câteva sfinte omonime.

Adevărat este şi faptul că o rugăciune închinată "Sfintei Parascheva" se înalţă şi aduce mult rod, chiar dacă icoana în faţa căreia se aduce rugăciunea nu înfăţişează sfânta la care ne gândim. ***Domnul cunoaşte evlavia şi inima simţitoare a creştinului rugător, dăruind cele de folos după inima omului, iar nu după măsura cunoştinţelor minţii.***

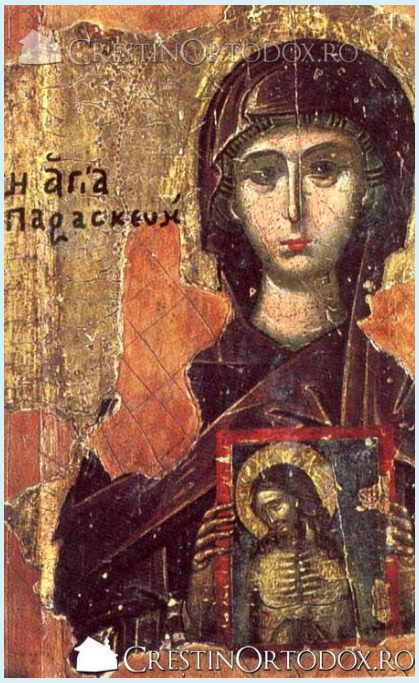

Spre exemplu, pun înainte o întâmplare relatată de Părintele Paisie Aghioritul, văzută de el însuşi.

"Când eram începător la Mănăstirea Esfigmenu, cuviosul bătrân Dorotei mi-a povestit că la bolniţă venea şi ajuta un bătrânel cu atâta simplitate încât credea că Înălţarea este o mare Sfântă, şi, când se ruga cu metaniile, zicea: "Sfântă înălţare, roagă-te pentru noi!"

Într-o zi a venit la bolniţă un frate bolnav şi deoarece nu există nici o mâncare mai întăritoare, bătrânelul a coborât repede-repede scările, a mers la subsol şi de la fereastra ce privea spre mare, întinzându-şi mâinile a spus: "Sfânta mea înălţare, dă-mi un peştişor pentru fratele!" Şi, o minune!, un peşte mare a sărit în mâinile lui. L-a luat foarte firesc şi bucuros l-a pregătit, ca să întărească pe fratele."

Cu toate acestea, se cade să cunoaştem bine sfinţii în care se odihneşte Dumnezeu, pe fiecare după nevoinţa lui, pe fiecare cu lucrările lui minunate, pe fiecare cu Moaştele şi cu rugăciunile lui.

Numele de "Parascheva", întâlnit sub mai multe variante asemănătoare sau derivate, este atribuit mai multor sfinte ale Bisericii lui Hristos. Drept aceea, pentru o mai bună diferenţiere a acestor sfinte "Parascheva", să le enumerăm, pe scurt, şi pe celelalte.

Sfânta Parascheva Piatnita

Astfel, avem următoarele sfinte:

- *Sfânta Parascheva, martirizată în timpul împăratului păgân Nero, la 26 februarie;*
- *Sfânta Parascheva - Piatnita, martirizată în timpul lui Diocleţian, la 28 octombrie 304,*
- *Sfânta Parascheva de la Polotc, numită, în Apus, Praxeda, fiica cneazului Vasile Rogvolod, care a trăit în secolul al XIII-lea şi a fost martirizată la Roma.*

Sfânta cuvioasă Parascheva de la Iaşi - Parascheva cea nouă

Sfânta cuvioasă Parascheva de la Iaşi, alături de Sfântul cuvios Dimitrie Basarabov din Bucureşti, este cea mai iubită sfântă din România, mari daruri şi minuni revărsând peste credincioşii pământului nostru şi peste graniţe.

Sfânta cuvioasă Parascheva cea nouă s-a născut în secolul al XI-lea, în satul Epivat din Tracia, pe ţărmul Mării Marmara, în apropiere de Constantinopol. Se spune că pe când avea 10 ani, cuvioasa Parascheva a auzit într-o biserică cuvintele Mântuitorului: "***Oricine voieşte să vină după Mine să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-mi urmeze Mie***" (Marcu 8, 34). Aceste cuvinte o face să-şi dăruiască hainele sale săracilor.

După o vreme se retrage în pustie. Urmând sfaturile unor vieţuitori aleşi, se îndreaptă spre ţinutul Pontului, oprindu-se la Mănăstirea Maicii Domnului din Heracleea, unde va rămâne cinci ani. De aici a plecat spre Ţara Sfântă, în dorinţa de a-şi petrece restul vieţii în locurile sfinte. După ce a văzut Ierusalimul, s-a aşezat într-o mănăstire de călugăriţe în pustiul Iordanului.

Sfânta cuvioasa Parascheva de la Iaşi

Din puţinele ştiri privitoare la viaţa ei, aflăm că într-o noapte, pe când avea 25 de ani, un înger i-a spus, în vis, să se reîntoarcă în locurile părinteşti. Sfântul Varlaam scrie în Cazania sa: "***Să laşi pustia şi la moşia ta să te întorci, că acolo ţi se cade să laşi trupul pământului şi să treci din această lume către Dumnezeu, pe Care L-ai iubit.***" Din Constantinopol s-a îndreptat spre Epivat, fără să spună cuiva cine este şi de unde vine. Aici, împăcată cu sine, cu oamenii şi cu Dumnezeu, şi-a dat sufletul.

A fost îngropată ca o străină. Potrivit tradiţiei se spune că un marinar a murit pe o corabie, iar trupul i-a fost aruncat în mare. Valurile l-au aruncat la ţărm, iar un sihastru care trăia acolo, a rugat pe nişte creştini să-l îngroape după rânduiala

creştinească. Săpând deci o groapă, au aflat trupul prea cuvioasei Parascheva neputrezit şi plin de mireasmă. Cu toate acestea, au pus alături de ea şi trupul corăbierului. Dar în noaptea următoare, unuia din creştinii care săpaseră groapa, cu numele Gheorghe, i s-a arătat în vis o împărătească, şezând pe un scaun luminat şi înconjurată de îngeri, iar unul dintre aceştia îl mustra pentru că n-a scos din groapă trupul cuvioasei Parascheva. Iar împărăteasa pe care o văzuse în vis " ***şi care nu era alta decât cuvioasa Parascheva*** " i-a poruncit să ia degrabă trupul ei şi să-l aşeze undeva la loc de cinste.

Credincioşii au înţeles că este un semn dumnezeiesc, fapt pentru care au luat trupul cuvioasei din mormânt şi l-au aşezat în Biserica Sfinţii Apostoli din Epivat. Îndată au avut loc vindecări minunate în urma rugăciunilor care se făceau lângă cinstitele sale moaşte.

Moaştele Sfintei Parascheva de la Iaşi

Sfânta cuvioasă Parascheva de la Iaşi este cel mai des confundată cu Sfânta Parascheva cea veche, martirizată în timpul împăratului Antonin Piul. Cunoscută şi drept "Sfânta muceniţă Paraschevi", ea este pomenită în calendar la 26 iulie. Bisericile ce pretind că deţin moaşte ale Sfintei Parascheva, deţin, de fapt, părticele din moaştele acestei cuvioase muceniţe, foarte cinstită de către greci.

Spunem cele de mai sus în virtutea faptului că, după cum se ştie, Moaştele Sfintei cuvioase Parascheva de la Iaşi, pomenită la 14 octombrie, se află întregi, în Catedrala Mitropolitană din Iaşi, în pânza pecetluită de Sfântul Mitropolit Varlaam şi domnitorul Vasile Lupu, în 1641, pecetluire făcută cu blestem spre a nu se atinge nimeni spre a le împărţi.

Sfânta muceniţă Paraschevi - Parascheva cea veche

Sfânta muceniţă Paraschevi - Paraskevi a trăit pe vremea împăratului Antonin, fiind originară din Italia. Tânără, născută într-o zi de vineri (paraskevi) a manifestat interes pentru tainele credinţei creştine, citind cărţi şi participând la rugăciuni, în biserică. După moartea părinţilor, ea şi-a împărţit averea săracilor, s-a călugărit şi a început să propovăduiască, reuşind să întoarcă mulţi eleni la credinţa în Dumnezeu. Minunându-se de frumuseţea şi priceperea ei, împăratul a încercat s-o determine să se lepede de credinţa creştină. Sfânta Paraskevi a refuzat şi de aici au început chinurile şi suferinţele ulterioare, ce aveau s-o transforme în muceniţă.

Sfânta muceniţă Paraschevi

Astfel, se spune că i s-a pus un coif de fier ars pe cap, dar nu a suferit; că a fost aruncată într-o căldare cu untdelemn fierbinte, dar ea se răcorea; mai mult, că l-a stropit pe împărat cu ulei încins, din care cauză acesta a şi orbit. Lovit în lumina ochilor, împăratul a strigat: "Miluieşte-mă pe mine, roaba adevăratului Dumnezeu, şi dă-mi mie lumina ochilor mei; că atunci voi crede în Dumnezeul pe Care Îl propovăduieşti tu." Sfânta a spus o rugăciune şi îndată împăratul Antonin a văzut şi împreună cu toţi din casa lui au crezut în adevăratul Dumnezeu, botezându-se în numele Preasfintei Treimi.

Plecând de acolo, sfânta s-a dus prin cetăţi şi sate, a propovăduit numele Domnului, i-a însemnat pe oameni cu semnul Sfintei Cruci şi a mărturisit că este creştină. Pentru credinţa ei nestrămutată, s-au mai încercat şi alte căi de a o ucide, precum aruncarea ei la un balaur, vătămarea cu foc încins etc. Nu a putut fi clintită în nici un fel de la dreapta credinţă. Până la urmă, la 26 iulie, i s-a tăiat capul cu sabia.

Sfânta Paraschevi - Paraskevi, sărbătorită în Grecia pe 26 iulie, nu trebuie confundată cu Sfânta cuvioasă Parascheva, cea mai populară dintre sfinţii ale căror Moaşte se află pe teritoriul României, cu hramul pe 14 octombrie. Sfânta muceniţă Paraschevi este ocrotitoarea bisericii romanilor din Constantinopol - Biserica Sfânta muceniţă Paraschevi.

Sfânta cuvioasa Parascheva - icoană de la Mănăstirea Sveta Petka (oraşul Niş Serbia)

Adrian Cocoşilă - Când e îmbrăcată Sfânta Parascheva?

Sfânta Parascheva este cea mai cunoscută dintre toţi sfinţii ale căror moaşte se află în ţara noastră. Generalizarea cultului cuvioasei Parascheva a fost hotărâtă de către membrii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în anul 1955. Tot atunci a fost stabilită şi data de prăznuire a Sfintei Parascheva, pe 14 octombrie.

Moaştele Sfintei Parascheva prezente la sârbi

Cuvioasa Parascheva s-a născut în localitatea Epivat, Tracia, în prima jumătate a secolului al XI-lea. A părăsit de tânără casa părintească, intrând în monahism la o mănăstire din apropierea Constantinopolului. De aici a ajuns la Ierusalim, apoi în pustiul Iordanului, într-o mănăstire de maici. Aici a rămas până la vârsta de 25 de ani. Revine în satul său natal, Epivat, unde va mai trăi încă doi ani. Adormită intru Domnul la numai 27 de ani, cuvioasa Parascheva a fost înmormântată în părţile ei natale. După o vreme, în urma unei minunate vedenii, moaştele i-au fost aduse în Biserica Sfinţii Apostoli din Kallicrateia. În anul 1238, la cererea lui Ioan Asan II, moaştele au fost aduse la Târnovo, unde Imperiul romano-bulgar al Asaneştilor îşi avea capitala şi reşedinţa patriarhală. Când sultanul Baiazid a cucerit cetatea Târnovei, în anul 1393, moaştele au fost duse la Vidin, unde au stat 5 ani.

Prezenţa ipotetică a moaştelor Sfintei Parascheva la români

În anul 1398 au fost strămutate în Serbia, la Belgrad, unde s-a ridicat o biserică în cinstea sfintei. Amănunte în legătură cu strămutarea moaştelor prea cuvioasei de la Târnovo la Belgrad avem într-un panegiric atribuit lui Grigorie Tamblac, care a constituit în ultima vreme tema unor vii discuţii.

În acest panegiric, se spune că moaştele au fost mutate după cucerirea Târnovei în Moldovlahia (Ţara Românească). Strămutarea moaştelor de la Târnovo în Ţara Românească la anul 1393 este ipotetică. Dacă admitem că în anul 1393 au fost dăruite lui Mircea cel bătrân, trebuie să afirmăm că în 1396, după înfrângerea de la Nicopole, moaştele au fost strămutate în Serbia şi aşezate într-o biserică din Belgrad, unde au stat până în anul 1521, când oraşul a fost cucerit de turci, adică vreo 125 de ani.

Moaştele Sfintei Parascheva prezente la greci

Belgradul este cucerit de către sultanul Suleiman Magnificul, în anul 1521, iar moaştele cuvioasei Parascheva ajung la Constantinopol. Se spune că sultanul a cerut patriarhului să le cumpere, spunându-i că dacă nu le va cumpăra le va arunca în mare. Astfel, moaştele vor fi vândute pe 12000 de ducaţi. Patriarhul le-a aşezat în biserica "Sfânta Maria Panmacaristos", atunci Catedrala patriarhală. Aici au stat până în anul 1586, când această biserică a fost transformată în geamie. Cinstitele moaşte ajung în biserica "Vlah Sera", la 1588, apoi în biserica "Sfântul Dumitru" de la Kiliportu, la 1597, şi de acolo la biserica "Sfântul Gheorghe" din Fanar, la 1601. La Constantinopol, moaştele au stat 120 ani.

Moaştele Sfintei Parascheva prezente la români

Moaştele cuvioasei Parascheva au ajuns în Moldova în dată de 13 iunie 1641, datorită domnitorului Vasile Lupu. Ele au fost aşezate cu mare fast în Biserica Sfinţii Trei Ierarhi din Iaşi. Aici cinstitele moaşte au rămas până în anul 1884, când au fost mutate în paraclisul mănăstiresc din clădirea egumeniei şi aşezate pe un catafalc din lemn, pentru că în acel an au început lucrările de restaurare ale sfântului locaş ctitorit de Vasile Lupu.

În seara de 26 decembrie 1888, după slujba vecerniei, din neatenţie, a rămas nestinsă o lumânare din sfeşnicul de lângă racla cu moaştele prea cuvioasei. Peste noapte, sfeşnicul a ars, apoi focul s-a întins la catafalcul pe care se afla racla. Din cauza incendiului, s-a topit o parte din ferecăturile de argint ale raclei, dar moaştele, prin minune dumnezeiască, au rămas neatinse.

Lupu Botez, un binecredincios din Fălticeni, ajutat de alţi credincioşi, a construit o raclă nouă din lemn de chiparos, îmbrăcată cu ferecături de argint. Aşezate în noua raclă, moaştele prea cuvioasei au fost strămutate în Catedrala mitropolitană.

Menţionăm că moaştele cuvioasei Parascheva au părăsit Iaşii în anul 1944 (când au fost duse sub escortă militară la Bucureşti şi au stat o vreme în Catedrala Patriarhală) şi în 1947, când au fost scoase în lunga procesiune religioasă care s-a desfăşurat mai întâi pe aria judeţului Iaşi, în mai şi iunie, apoi de la un capăt la altul al Moldovei, în iulie şi august, cu nădejdea că sfânta va pune capăt celei mai cumplite secete abătute peste ţară.

Când e îmbrăcată Sfânta Parascheva?

Se poate observa că în zilele de sărbătoare Sfânta cuvioasă Parascheva poarta veşminte de culoare deschisă, iar în posturi, de culori închise. ***Veşmintele cuvioasei Parascheva se schimbă de Crăciun, la începutul Postului Sfintelor Paşti (când primeşte un veşmânt închis la culoare), cu o zi înainte de Paşti (se pune un veşmânt alb, păstrat până după sărbătoarea Cincizecimii), cu o seară înainte de a fi scoasă din Catedrală şi după hram.***

În cursul anului, veşmintele cuvioasei Parascheva se schimbă cu o seară înainte de pelerinajul pe "Calea Sfinţilor“, de Crăciun, la începutul Postului mare, de Paşti - veşmânt care rămâne până după Sărbătoarea Pogorârii Duhului Sfânt, iar după aceste sărbători, Sfânta Parascheva primeşte un veşmânt nou, care va fi schimbat la hramul următor.

În momentul în care are loc înveşmântarea moaştelor Sfintei Parascheva, Catedrala se închide. Preoţii desfac agrafele care prind veşmântul la spate, moaştele rămânând învelite într-un al doilea veşmânt care nu se schimbă niciodată. Se spune că acela este veşmântul în care s-au adus sfintele moaşte şi este ca un fel de sigiliu. Acest giulgiu este dintr-o pânză de in, ros de trecerea anilor, şi care are înscris pe el, ca un sigiliu, blestemul lui Vasile Lupu şi al Mitropolitului Varlaam: "Blestemat să fie cel care va împrăştia vreodată Moaştele Sfintei Cuvioase Parascheva".

Noul veşmânt care se înfăşoară în jurul trupului cuvioasei Parascheva este prins cu agrafe la spate în anumite locuri. Coroana din zona capului sfintei, fixează veşmântul ca pe o broboadă. După ce sunt schimbate şi pernuţele care sunt în raclă - pernuţa de la capul sfintei şi pernuţa de la picioare, Cuvioasa Parascheva este aşezată în raclă.

Rugăciune către Sfânta Parascheva

Doamne Dumnezeul nostru, Tu, Cel ce ai zis şi s-a făcut toată făptura, nu întoarce faţa Ta de la noi păcătoşii ca să nu vină asupră-ne mânia cea groaznică şi înfricoşătoare a durerilor, care este rodul păcatelor noastre, ce în toată ziua, nenumărate, cu nesocotinţă le săvârşim. Noi suntem păcătoşi, netrebnici şi plini de răutate; iar Tu eşti izvorul vieţii şi al milostivirii. Nu ne lăsa, Doamne! Nu trece rugăciunea noastră a păcătoşilor, nici ne răsplăti nouă după nelegiuirile noastre, ci pentru că nu suntem vrednici a câştiga milostivirea prin sârguinţa cea de toate zilele, dăruieşte-ne-o Tu ca un îndurat mult-Milostiv.

Doamne, pentru rugăciunile Cuvioasei Maicii noastre Parascheva, dăruieşte-ne nouă sănătate şi viaţă ferită de toată răutatea şi ne întăreşte cu Duhul Tău cel stăpânitor, ca din adâncul inimilor, cu bucurie să slăvim preasfânt numele Tău în veci.

Amin.

Adrian Cocoşilă - Sfânta Parascheva adună Sfinţi din întreaga lume

În fiecare toamnă, sărbătoarea Sfintei Parascheva aduce la Iaşi, spre închinare, moaşte ale sfinţilor din întreaga lume. ***Începând cu anul 1996, pelerinii s-au putut închina moaştelor Sfântului Andrei, aduse din insula Patmos - Grecia.*** Trebuie să amintim că prima relicvă sfântă a fost adusă la Iaşi în anul 1992, dar nu de hramul Cuvioasei. ***În anul 2000, credincioşii au putut săruta moaştele Sfântului mare mucenic Gheorghe. În 2001 au fost aduse de la Volos - Grecia, Brâul Maicii Domnului, iar în 2002, moaştele Sfântului Ioan Casian, de la Marsilia - Franţa. În anul 2003, credincioşii s-au putut bucura de cinstirea moaştelor Sfântului Mare Mucenic Dimitrie - Izvorâtorul de mir, de la Tesalonic.***

În anul 2004, cu ocazia anului omagial "Sfântul Voievod Ştefan cel mare - 500 ani de nemurire", a fost adus un fragment din Sfânta Cruce, de la Mănăstirea "Panaghia Soumela" din Veria - Grecia. Tot din Veria, însă, de la Catedrala "Sf. Ap. Petru şi Pavel", au fost aduse în anul 2005, moaştele Sfântului Apostol Pavel.

În anul 2006, au fost oferite spre închinare, din Eghina - Grecia, moaştele Sfântului Ierarh Nectarie Taumaturgul.

În anul 2007, pelerinii s-au putut ruga, alături de Sfânta Parascheva, Sfântului Ioan Gură de Aur, ale cărui sfinte moaşte au fost dăruite de Mănăstirea Varlaam, din Complexul Meteora, Grecia. Menţionăm că în anul 2008, s-au

împlinit 1600 de ani de la trecerea la cele veşnice a Sfântului Ioan Gură de Aur (347-407).

Întrucât în anul 2008 s-au împlinit 500 de ani de la trecerea la cele veşnice a Sfântului ierarh Nifon, patriarhul Constantinopolului, la Iaşi, la hramul Sfintei Cuvioase Parascheva, au fost prezente spre închinare moaştele acestuia.

Anul 2009 a devenit prin hotărârea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, Anul comemorativ-omagial al Sfântului Vasile cel mare şi al Sfinţilor Capadocieni. Astfel, ***au fost aduse spre închinare, alături de moaştele Sfintei Parascheva şi moaştele Sfântului Vasile cel mare, de la Mănăstirea "Sfinţii Trei Ierarhi" din Iaşi.*** Moaştele Sfântului Vasile au fost readuse de la Bucureşti la Iaşi, în ianuarie 2001, de la Muzeul de Artă din Bucureşti. Amintim că au fost luate abuziv de regimul comunist, în anul 1975. Ele erau prezente la Mănăstirea "Sfinţii Trei Ierarhi" din Iaşi, din anul 1650, când au fost dăruite domnitorului Vasile Lupu de patriarhul Macarie al Antiohiei.

În 2010, cu ocazia sărbătorii Sfintei Parascheva, a fost adusă de la Mănăstirea "Sfântul Pavel" din Muntele Athos (Grecia), racla ce adăposteşte mâna dreaptă a Sfântului Maxim mărturisitorul. A fost pentru prima dată când în ţara noastră au fost prezente moaştele Sfântului Maxim mărturisitorul.

Anul acesta, pelerinii care vor veni să se închine la moaştele Sfintei Parascheva se vor putea închina şi la moaştele Sfântului Policarp, episcopul Smirnei, care vor fi aduse de la Mănăstirea Ambelakiotissa din Grecia de către Inaltpreasfinţitul Hierotheos Vlachos, Mitropolit de Nafpaktos şi Aghios Vlasios.

Stud. Ungureanu Cezar - Sfânta cuvioasă Parascheva - continuatoare a modelului ascetic capadocian

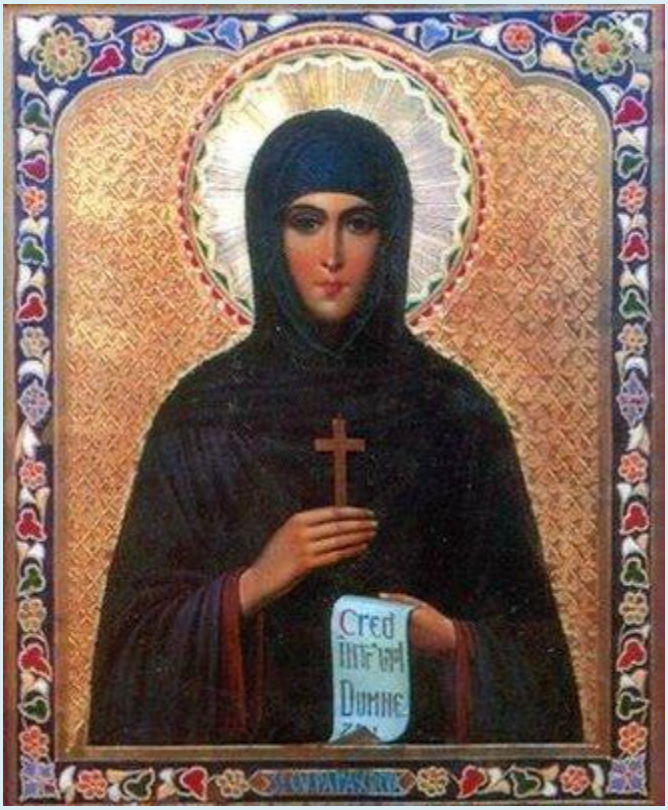

Găsindu-ne în apropierea prăznuirii Sfintei cuvioase Parascheva, ocrotitoarea Moldovei, este cu neputinţă a ne înfrâna cugetele să reflecteze la condiţia desăvârşirii spirituale de care s-a învrednicit aici, pe pământ, această mare cuvioasă. De asemenea nu trebuie uitaţi sau marginalizaţi nici sfinţii capadocieni, îndeosebi Sfântul Vasile cel mare, căruia îi este închinat anul curent şi care se bucură de mare cinste în rândul creştinilor ortodocşi. Pornind de la aceste două repere semnificative, îmi voi îndrepta abordarea tematică în direcţia găsirii numitorului comun propriu celor doi sfinţi amintiţi.

Întrucât asupra datelor biografice ale Sfântului Vasile cel mare şi ale Sfintei Parascheva s-a discutat în nenumărate rânduri, nu consider necesar să insist asupra acestor aspecte. În linii mari viaţa şi activitatea celor doi poate fii cunoscută din acatistele închinate lor, pe care cu toţii le avem la îndemână. Un singur lucru aş remarca din viaţa cuvioasei, anume momentul în care se produce schimbarea decisivă în viaţa ei, renunţând la lume în schimbul unirii cu Hristos. Acest eveniment se realizează odată cu „auzirea” glasului scripturistic care spunea: „***Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi***

să-mi urmeze Mie"(Mc. 8;34). Părăsind frumuseţile trecătoare al acestei lumi, urmează un drum al nevoinţei, greu, anevoios, care a învrednicit-o să primească în cele din urmă cununa vieţii, cea intru Iisus Hristos.

Făcând o incursiune şi în corpusul epistolar al Sfântului Vasile cel mare , se remarcă scrisoarea a doua expediată prietenului său, Sfântului Grigorie de Nazianz, ca o posibilă punte de legătură între autorul epistolei şi vieţuirea monahală a Maicii Parascheva. În epistola respectivă, Sfântul Vasile expune o serie de trepte duhovniceşti, necesare întrupării versetului scripturistic anterior menţionat , trepte ce se regăsesc în viaţa cuvioasei Parascheva ca repere ascetice de vieţuire fundamentale.

Pentru a evita ambiguitatea, voi încerca să clarific foarte succint noţiunea de asceză. În acest sens, ***Sfântul Ioan Gură de Aur*** ***consemnează: "Bine este şi ceea ce faceţi acum, adică bune sunt şi postul, şi culcarea jos pe pământ, şi cenuşă pe cap, însă când celelalte (virtuţile sufleteşti – n.n.) nu sunt de faţă, nici un folos nu aveţi din acestea".*** În altă ordine de idei, asceza însumează totalitatea nevoinţelor trupeşti săvârşite în numele Domnului, dublate de o condiţie spirituală care tinde către comuniunea mistică cu Hristos. Foarte important de menţionat faptul că, procesul ascetic este un mijloc pentru a dobândi scopul suprem vieţii noastre, Împărăţia Cerurilor, el neformând un scop în sine . Revenind la corpusul epistolar al ilustrului părinte capadocian, voi încerca o sistematizare în linii mari a scrisorii a doua, propusă spre studiu. Împărţită în şase capitole, temele esenţiale tratate sunt următorele:

- *liniştea cugetului (cap. II),*
- *cercetarea Sfintei Scripturi (cap. III) ,*
- *rugăciunea (cap.IV) şi*
- *evlavia (cap. V) .*

De asemenea, nu trebuie omise desele exemplificări pe care le utilizează autorul în acord cu tema tratată. Prezentarea căilor de obţinere a virtuţilor amintite, în contrast cu aspectele negative care se răsfrâng asupra ascetului în cazul unei eventuale respingeri ale acestor îndatorări spirituale, constituie un alt punct asupra căruia autorul insistă. Nu în ultimul rând menţionăm caracteristicile de ordin moral ce trebuie să guverneze comportamentul oricărui anahoreţ, aşternute pe spaţiul ultimelor două capitole, idei ce constau în explicarea modului de conduită al ascetului atât în societate, cât şi în alegerea îmbrăcămintei, în felul de a se comporta atât la masă cât şi la odihnă (cap. VI). Scopul acestei scrisori poate fi încadrat într-un cadru ascetico-practic, întâlnind de asemenea şi o dimensiune

filocalică. Subliniez ceea ce am specificat mai sus, anume că ***aceşti paşi duhovniceşti expuşi de Sfântul Vasile, sunt absolut necesari oricărui nevoitor în virtutea dobândirii stării duhovniceşti pretinse de Mântuitorul Iisus Hristos.***

În urma unei analize a surselor bibliografice principale care prezintă viaţa şi activitatea Maicii Parascheva, putem afirma cu uşurinţă încadrarea acesteia în exigenţele Sfântului Vasile cel mare adineauri enunţate . Având în vedere că ambele personalităţi au vieţuit în Asia Mică, posibil ca Maica Parascheva să fi întâlnit o puternică tradiţie în practicarea ascezei de către monahi, asupra căreia Sfântul Vasile cel Mare a avut o contribuţie majoră. Mărturie în confirmarea acestei ipoteze avem atât modelul său de vieţuire, cât şi scrierile sale de factură ascetică. Prin aceasta aş dori să accentuez aspectul de continuitate al exemplului de nevoinţă capadocian cuprins în viaţa Sfintei Maici, ocrotitoarea Moldovei. Mai concis, Sfânta Parascheva întâlneşte un sistem monahal organizat, cu reguli ascetice bine definite ce îşi au rădăcina în persoana Sfântului Vasile cel mare, pe care le preia desăvârşindu-se pe sine. Din aceasta reiese o trăsătură care merită să fie amintită, anume cea a reactualizării modelului preluat. De remarcat în acest context o latură fundamentală specifică spiritualităţii răsăriteane, anume strânsa legătură dintre Logosul scripturistic şi întruparea normelor corecte de vieţuire creştineşti (ortopraxie).

O ultimă parte tematică pe care o am în vedere şi despre care doresc să-mi exprim opinia, constă în răspunsul la următoarea întrebare: În ce măsură este actual exemplul Sfintei cuvioase Parascheva pentru noi? Cred că o parte din răspuns îl putem extrage din ceea ce am prezentat până acum, deoarece sfinţenia de care a dat dovadă această fericită mireasă a lui Hristos este garanţia că secole de-a rândul nu s-au pierdut exemplele de desăvârşire ale marilor Părinţi bisericeşti, care au şi fixat în scris pentru urmaşii lor „sfintele nevoinţe ale desăvârşirii”, după cum afirmă părintele Stăniloae. Astfel, Maica Parascheva este actuală şi actualizează în acelaşi timp. Actuală prin însuşi exemplul ei de vieţuire creştinesc, actualizând ceea ce a preluat de la antedecesorii săi. ***Într-un context asemănător, părintele Stăniloae afirmă:”Prin aceasta se arată că viaţa duhovnicească ce urmează pilda lui Hristos este aceeaşi în toate timpurile, fiind susţinută de acelaşi Duh Sfânt al lui Hristos” .***

Dezvoltând ideea actualităţii cuvioasei Parascheva prin însuşi exemplul său, am mai putea expune câteva argumente în dovedirea acestui fapt. Dobândirea asemănării cu Dumnezeu i-a deschis Sfintei perspectiva transpunerii în planul veşniciei, încă din timpul petrecut pe pământ. Din acest lucru avem de învăţat un element esenţial: intersecţia noastră cu veşnicia se realizează în câmpul asemănării

noastre cu Creatorul, după al cărui chip suntem creaţi (Facere 1;16). De aceea trebuie să căutăm cu orice preţ dobândirea harului Sfântului Duh, deoarece el este singurul care ne poate transpune în spaţiul veşniciei, iar atunci vom vedea că ceea ce a făcut Sfânta noastră maică Parascheva este posibil şi pentru noi.

Deşi poate pare prea îndrăzneţ ceea ce afirm acum, eu cred că Dumnezeu a rânduit ca moaştele acestei Sfinte să ajungă în ţara noastră, să le acordăm cinstea cuvenită, să-i cunoaştem exemplul de vieţuire, puterea de mijlocire, şi nu în ultimul rând, să devină ocrotitoarea noastră, tocmai pentru a ne arăta şi nouă că este cu putinţă. Faptul că o avem aproape de noi, atât la propriu cât şi la figurat, pe Sfânta noastră ocrotitoare, este argumentul pentru care noi trebuie să-i urmăm pe calea împlinirii spirituale. Aceasta este chemarea noastră, a creştinilor, după cum Mântuitorul ne spune: „Fiţi desăvârşiţi precum Tatăl vostru Cel din ceruri desăvârşit este”(Mt. 5;48).

Aşadar, această lucrare nu se doreşte a fi decât o posibilă formă de abordare sau o părere personală referitoare la armonia duhovnicească remarcată cu precădere în persoana Sfântului Vasile cel mare şi a maicii Parascheva, în al cărei praznic ne aflăm.

Să punem cu toţii încă o cărămidă pe zidul nostru lăuntric duhovnicesc. Să nu mai aşteptăm începutul vindecării acestei lumi prin persoana de lângă noi, ci soluţia să vină prin noi înşine. Iată, alţii au reuşit, noi de ce nu am putea ? ***Să o rugăm în toată vremea pe Sfânta cuvioasa maică Parascheva să mijlocească în faţa tronului dumnezeiesc pentru a nu revenii la viaţa cea fără de Hristos.***

(Stud. Ungureanu Cezar, articol apărut şi în revista "Buletin Parohial" Vatra Dornei, sept 2009)

Sfânta cuvioasă Parascheva în cultul popular

Introducere

În cultura populară contemporană se pot delimita mai multe probleme, între care: dezvoltarea folclorului religios, cu categorii tot mai bine delimitate, coexistenta unor forme de cultură populară arhaică, precreştină, cu altele creştine, o evoluţie rapidă de la ritual la spectacol a obiceiurilor, rapide (şi uneori pasagere) transformări în text şi ritual, evoluţia către simplificare şi stilizare a formelor, legătura dintre cultura populară şi factorii social, istoric, religios, politic; reflectarea schimbărilor din societatea românească, pe oricare plan ar fi ele, în cultura populară actuală. Toate aceste fenomene sunt asociate cu ideea păstrării tradiţiei, a specificului zonal şi local, în măsura în care aceasta se mai poate realiza în lumea de astăzi.

Tema pe care urmează să o abordăm, atât în domeniul folclorului şi antropologiei, cât şi în cel al teologiei, se referă la sesizarea dimensiunii "creştinismului popular" în societatea românească actuală, a problematicii pe care o presupune vieţuirea creştină într-un mediu "tradiţional" şi a celei pe care o implică destinul tradiţiei populare sub influenţa creştinismului.

În perioada de după Revoluţia din 1989, cea mai importantă, mai amplă şi mai frapantă schimbare în domeniul culturii populare a fost cea care ţine de legătura dintre aceasta şi factorul religios. Fenomenul s-a datorat, pe de-o parte, libertăţii

religioase de după 1989, iar, pe de altă parte, implicării Bisericii în performarea şi chiar "corectarea" tradiţiilor populare româneşti. Ceea ce a permis apropierea atât de mare dintre folclor şi religie a fost însăşi ambivalenţa obiceiurilor româneşti, al căror ritual folcloric este prilejuit, de multe ori, de o sărbătoare sau ceremonie religioasă.

Schimbarea pe care a produs-o factorul religios în folclorul contemporan este atât de însemnată şi de profundă datorită prestigiului Bisericii Ortodoxe în societatea contemporană, rolului ei de legiuitor în privinţa vieţii şi comportamentului membrilor comunităţilor româneşti şi importanţei pe care românii o acordă legăturii lor cu Dumnezeu, împletind-o pe aceasta cu importanţa acordată tradiţiei populare. Cele două tradiţii, cea laică şi cea creştină, devin, astfel, polii principali a ceea ce se poate defini drept viaţă privată şi viaţă comunitară, trecând de la aspectul exterior al existenţei omeneşti la cele mai profunde implicaţii mentalitare şi sufleteşti.

Amploarea şi complexitatea relaţiilor care există între latura laică şi cea creştină în folclorul românesc contemporan ne-au determinat să alegem titlul proiectului "Religie şi cultură" (din care face parte şi studiul de faţă), cu referire specială la cultura populară, spaţiu în care îmbinarea dintre cele două laturi este mai intimă, mai strânsă şi se manifestă în toate domeniile existenţei umane (tradiţii, obiceiuri, mentalităţi, forme ale culturii materiale, etc.).

Dincolo de faptul că spiritualitatea românească a ţinut întotdeauna, pe de-o parte, de creştinism, iar, pe de alta, de tradiţie, am ales acest subiect datorită specificului pe care îl înregistrează legătura dintre cultura populară şi cea creştină, după deceniile de ateism în care, practic, nu s-a vorbit despre aceste relaţii, cercetările în domeniu fiind, în ultimii 50 de ani de dinaintea revoluţiei, sporadice şi chiar proscrise ori interzise. De aceea, considerăm că noutatea pe care o va aduce proiectul va fi şi de natură a ordona lucrurile în acest domeniu extrem de vast, de sensibil şi de prezent în societatea contemporană românească.

Pentru începutul pe care l-a pus Revoluţia din 1989, societatea românească înregistrează o râvnă mai fierbinte pentru slujirea lui Dumnezeu, în contextul în care orice formă de exprimare a credinţei a fost mult limitată şi îngrădită de-a lungul mai multor decenii. Taina dumnezeirii, dar şi posibilităţile fiinţei umane de a se desăvârşi au constituit tentaţii irezistibile pentru societatea anilor '90. În acest fel se explică avântul pe care l-a luat credinţa, mai ales cea ortodoxă, în spaţiul românesc. În anii imediat următori Revoluţiei se poate vorbi despre un mare salt cantitativ în acest domeniu: mulţi oameni s-au întors la credinţă, devenind, din atei

sau credincioşi pasivi, practicanţi, s-au construit multe lăcaşe de cult, s-au şcolarizat mulţi tineri în domeniul teologic, s-au înfiinţat noi departamente în cadrul Bisericii şi al facultăţilor de profil, cum ar fi cele de artă religioasă, de asistenţă socială sau de bioetică, prin care Biserica năzuieşte să se implice şi să răspundă problemelor lumii contemporane, să se integreze mai bine în societatea românească. De asemenea, s-au publicat cărţi teologice şi duhovniceşti de valoare, casete, reviste de profil, s-au înfiinţat posturi de radio creştine etc. O admirabilă lucrare a oamenilor în colaborare cu Duhul Sfânt, într-o lume care L-a redescoperit pe Dumnezeu, care s-a întors la credinţă, alături de popoarele foste socialiste din jurul spaţiului românesc.

Etapa cea mai recentă a existenţei societăţii româneşti se caracterizează prin afirmarea deplină a valorilor ortodoxiei, pe plan dogmatic, duhovnicesc, artistic şi social, dar cunoaşte şi problematizarea, uneori intens mediatizată, a unor fapte pozitive sau negative legate de credinţă. Lumea românească actuală (educată în spirit ateu în şcolile comuniste) cunoaşte aproape o saturare de religie, care se predă în şcoli, se mediatizează, se practică aproape cu orice prilej. Păstrătorii creştinismului "din datini" nu cunosc însă suficient de bine semnificaţia actelor rituale creştine şi rostul acestora, care s-ar putea rezuma la sfinţirea momentelor principale din viaţa omului şi a lucrărilor sale. ***Sfântul apostol Pavel sfătuieşte chiar, pentru mântuire, la rugăciune neîncetată, care curăţă mintea de gândurile viclene, diminuează încrederea în sine şi îl statorniceşte pe Dumnezeu în viaţă, în mintea, în inima şi în sufletul omului.*** Pe de altă parte, lumea românească de astăzi cunoaşte, prin mijloacele mai sus-menţionate, credinţa, biserica şi rugăciunea, practicând mai intens forme ale cultului divin public sau particular.

Această acumulare cantitativă produsă în procesul de recreştinare a lumii româneşti are şi neajunsurile sale. În ultima vreme se simte tot mai mult nevoia disocierii de Biserică şi de creştinism a colaboraţioniştilor cu regimul trecut, a celor care încalcă regulile moralei creştine, a celor ce nu respectă rânduielile bisericeşti, a membrilor unor organizaţii ale căror statute sunt incompatibile cu cel de creştin. În viaţa ortodocşilor din România se simte o nevoie calitativă, care priveşte îmbunătăţirea vieţii creştine, bisericeşti, monahale, a bunei rânduieli în cultul divin public şi privat.

Este, aşadar, o etapă a reevaluărilor achiziţiilor vremurilor recente, a disocierii valorilor de nonvalori, a impunerii cu tot mai multă forţă a valorii supreme către care tinde credinţa creştină şi oricare om, sfinţenia. Şi mai recent, acestei nevoi fireşti pe care o resimte societatea românească i se adăugă un început de prigoană, care, deocamdată, limitează propovăduirea publică a ideilor creştine, prigoneşte

oamenii duhovniceşti şi valorile profunde ale creştinismului, ţintind, se pare, la alungarea creştinismului din sfera publică în cea strict privată, familială. Se adaugă propaganda ecumenistă, prin care se urmăreşte uniformizarea valorilor religioase, dispariţia graniţei dintre religii (şi a religiei, până la urmă). Sigur că aceste condiţii vor face să strălucească adevăratele valori creştine şi să se disocieze de Biserica orice îi este străin, orice (şi oricine) nu este în duhul Sfinţilor Părinţi, care poate via datorită puterii Duhului Sfânt, izvorul harului.

Pe piaţă au apărut multe cărţi cu vieţi ale sfinţilor români şi străini din ultimele veacuri creştine. Au fost canonizaţi noi sfinţi şi se vorbeşte despre alte canonizări ale sfinţilor martiri din închisorile comuniste, ale altor cuvioşi şi ierarhi care au sfinţit pământul românesc.

Pentru societatea de astăzi este foarte importantă problema existenţei şi a vieţii sfinţilor. Lipsa unei educaţii creştine, a culturii teologice a oamenilor cu vârsta peste 30 de ani, pe de-o parte şi lipsa modelelor creştine vii, pe de altă parte, duce la o oarecare criză de repere în urmarea unei vieţi creştine; până la urmă, o criză în cunoaşterea adevărului, după care însetează orice suflet doritor de Dumnezeu.

Sunt foarte frecvente întrebările tinerilor referitoare la calea pe care să o aleagă (căsătorie sau monahism), la adevărata viaţa creştină (frecventarea slujbelor Bisericii sau practicarea virtuţilor în afara Bisericii, rara sau deasa împărtăşanie etc.). Această situaţie, să-i spunem bisericească, este dublată de una socială, referitoare la concurenţa mai multor tipuri de valori, care tind să acapareze timpul acestei vieţi a omului contemporan (locul de muncă cu concurenţa şi provocările sale, oferta foarte diversificată şi atractivă în domeniul distracţiilor, tehnologiile moderne, dintre care televizorul şi computerul se află pe primele locuri, sunt numai câteva dintre faptele care fac concurenţă vieţii creştine, rugăciunii, liniştii). Acestea sunt principalele probleme care vizează latura practică, trăirea unei vieţi creştine în lumea de astăzi.

Lipsa de repere, globalizarea valorilor, lipsa discernământului şi a distincţiei dintre bine şi rău, prezente într-o parte a mass-mediei şi chiar în politică şi legislaţia actuală, fac tot mai necesară căutarea unui model de viaţă, a unor repere; până la urmă, chiar căutarea propriei identităţi creştine, a unui model personalizat, în marea de valori, oameni şi modele care abundă în societatea românească de astăzi.

Deşi valori precum binele, răul, adevărul, frumosul sunt socotite drept clasice, perimate, în lumea noastră, ele sunt totuşi căutate cu referire la propria viaţă, la propriul destin, care presupune alegerea liberă din mulţimea de oferte ale lumii, cu

scopul zidirii unei personalităţi, a unui ideal, a unei culturi şi a unui drum propriu către Dumnezeu. Este încă lipsa de educaţie creştină, de aprofundarea şi înţelegerea justă a învăţăturii şi valorilor creştine, de voinţă şi tărie, de discernământ, de aşa-zisele caractere tari, care să poată depăşi ispitele lumii în sens duhovnicesc şi să poată să-şi sfinţească viaţa.

Dacă privim mai atent în societatea românească actuală observăm că totuşi nu este aşa. Destui oameni lucrează spre folosul lor şi al altora, destui îşi jertfesc viaţa pentru Hristos. Pe de-o parte, suntem tentaţi să spunem că eu, un om singur, nu-mi găsesc locul printre aceştia, că nu mai e nevoie şi de mine, iar, pe de altă parte, mulţi oameni simt impulsul (dacă nu chemarea) către Dumnezeu, fiind atraşi de frumuseţea bisericilor sau a vieţii monahale, de învăţătura creştină, de virtuţi sau de roadele acestora, pe care le cunoaşte orice om mai ales din vieţile sfinţilor.

De aceea, aceste vieţi oferă soluţii practice de gândire şi comportament omului modern, lipsit de modele şi idealuri, plictisit de multiplele oferte ale vieţii, din care gustă (prea) de timpuriu, blazat şi prea comod pentru a căuta împlinirea, fericirea şi pentru suflet. Soluţii pentru viaţă sunt totuşi căutate în societatea românească actuală şi foarte mulţi oameni speră să le afle de la biserică. ***Îndemnul Bisericii este însă: sfinţiţi-vă viaţa şi totul în jurul vostru se va schimba în bine.*** ***Roadele sfinţeniei se văd cel mai bine în sfinţi şi de aceea Biserica pune şi în faţa lumii de astăzi modelele sfinţilor, din care fiecare om poate să-şi găsească modul personal de a-i urma lui Hristos.***

Imediat după Revoluţia din 1989, creştinismul a fost trăit de români ca o revelaţie, ca o minune, izbucnind din bezna în care l-a ţinut comunismul. În beznă, a fost ca o lumină care i-a trezit pe unii, i-a orbit pe alţii, i-a atras pe alţii. Dar, odată sufletul luminat, trebuia să păşească cu stăruinţă pe căile luminii, pentru a nu pierde strălucirea de care s-a învrednicit atunci. Poate că unii au uitat aceasta, alţii nu, dar în faţa tuturor strălucesc sfinţii lui Dumnezeu, care sunt mărturii neadormite de sfinţenie şi de har.

Consemnarea minunilor sfinţilor şi a vieţii lor se întâlneşte încă din primul veac creştin, când se consemna viaţa sfântului (mai ales martir), pătimirea, însoţită de minunile care s-au petrecut la martiriu şi uneori chiar de întrebările şi răspunsurile de la judecata sfântului respectiv, care se desfăşura înainte de a fi martirizat, de către călăii-împăraţi. Aceste însemnări au început să circule încă de foarte timpuriu, sub forma sinaxarelor constantinopolitane (care au cunoscut o largă circulaţie în întreg imperiul roman şi bizantin) sau a altor sinaxare locale, păstrate până în zilele noastre în Minee, Proloage, Vieţile sfinţilor, din care se

citeşte zilnic la slujbe. ***Aceste însemnări aveau un rol deosebit în impulsionarea râvnei creştinilor, în lămurirea problemelor de credinţă, în întărirea comunităţilor creştine şi unirea lor în duhul sfântului respectiv. Erau o mângâiere pentru cei care urmau şi ei să fie supuşi la chinuri, o nădejde pentru ei şi pentru ceilalţi că Hristos este aproape şi nu-i lăsa în nici o împrejurare a vieţii.***

Biserica însă s-a înnoit în toată vremea cu sfinţi şi martiri, fie cei care au purtat jugul călugăriei sau al căsătoriei, fie cei care şi-au dat viaţa pentru Hristos în diferite contexte istorice. Aşa se face că s-au împlinit proorocirile părinţilor din vechime, conform cărora vremurile din urmă vor fi pline de martiri asemenea celor de la începutul creştinismului, prin miile de martiri din închisorile comuniste. ***Tot vremurile noastre au odrăslit cuvioşi care au ţinut dreaptă făclia credinţei în lume sau în pustie, înfrumuseţând Biserica cu viaţa şi cu virtuţile lor.***

Remarcabile pentru literatura teologică şi duhovnicească a ultimilor ani sunt vieţile de sfinţi ai secolului al XX-lea, publicate în întreaga lume ortodoxă şi traduse şi la noi (Sfântul Arsenie Capadocianul, Sfântul Nectarie al Eghinei, Sfântul Siluan Athonitul, Părintele Porfirie, martirii pentru credinţă ai Rusiei etc.), care actualizează noţiunea de sfinţenie şi o "adaptează" timpurilor noastre. Alături de acestea, întâlnim consemnate minuni contemporane ale unor sfinţi care au trăit cu sute de ani în urmă şi care sunt cinstiţi de Biserică sau care au binevoit să se descopere abia acum, cum sunt sfinţii de la Careea Thermei, din Grecia, martirizaţi înainte de secolul al XVI-lea.

În România, literatura de specialitate vine cu foarte puţine contribuţii noi, exceptând traducerile realizate în ultima vreme. Nu s-au publicat decât sporadic vieţile martirilor cunoscuţi din închisori, iar dintre minunile sfinţilor s-a preferat numai publicarea celor deja cunoscute, devenite clasice, din sinaxare. Acest lucru are o parte bună, în sensul că s-a ales spre publicare numai ceea ce este recunoscut deja de Biserică, confirmat de Tradiţie şi nu poate fi pus la îndoială. S-a născut, în schimb, problema valorii actuale a creştinismului, îndoiala unora dacă credinţa mai este de actualitate, dacă mai răspunde nevoilor lumii contemporane. Iar această problemă dă libertate mai multor teorii, între care cea a învechirii creştinismului, a perimării valorilor sale, a depărtării lui Dumnezeu de lume, chiar a părăsirii lumii de către Creatorul ei. Materialismul, nihilismul, raţionalismul, ajutate de iubirea de plăceri, mândrie şi toate patimile acestei lumi, vor confirma, în grabă, aceste teorii, impulsionate de prea marea modestie sau de nerecunoştinţa noastră, a creştinilor, pentru minunile pe care sfinţii le săvârşesc în lumea în care trăim.

Ca specie scrisă, minunile şi vieţile sfinţilor se cunosc încă de timpuriu în literatura română, prin aşa-numitele jiţii sau vieţi de svanti care au circulat şi la noi, alături de cărţile populare sau apocrife care fac pomenire şi de minuni. În literatura duhovnicească contemporană acestea au un rol important, reprezentând modele duhovniceşti şi prezentând, adeseori, răspunsuri la problemele vieţii oamenilor.

Sfânta Parascheva se număra printre sfinţii cu tradiţie în comunitatea românească, prezenţa sfintelor sale moaşte la noi având o vechime apreciabilă, ceea ce a făcut ca viaţa şi minunile sfintei să fie destul de cunoscute românilor. Ziua ei de prăznuire este considerată de români drept sărbătoare şi se cinsteşte prin prezenţa la Sfânta Biserică şi odihnă.

În comunitatea noastră sfânta şi-a dobândit renumele de mult-milostivă ascultătoare a cererilor şi durerilor oamenilor. Ea este cunoscută în popor şi ca o mare postitoare, ceea ce a făcut să fie supranumită Sfânta Vineri. Este, de asemenea, cunoscută prin viaţa ei simplă, prin care se apropie de viaţa multor oameni simpli, care au astfel mai multă îndrăzneală în rugăciunea către ea. În comunităţile creştine româneşti, mai ales în cele din Moldova, sfânta a dobândit un frumos renume de grabnic-ajutătoare şi mult-folositoare, mulţi oameni aflaţi în necazuri şi suferinţe cercetând-o şi primind ajutor; un ajutor tainic, despre care, de multe ori, chiar preoţii care o străjuiesc se sfiesc să vorbească, din smerenie.

A primit sfânta un har atât de copleşitor, încât a reuşit să-i facă să tacă nu numai pe atei şi pe înţelepţii-nebuni ai acestei lumi, ci chiar şi pe cei pe care i-a ajutat. Aceasta poate şi pentru că smerita minte omenească nu poate să ajungă la chipul în care se produc minunile sau, din uimire pentru minune, rămâne fără răspuns în faţa sfintei, ori din prea puţină credinţă pune minunea sub semnul întâmplării sau al altor împrejurări şi cauze. ***Sfântul Ignatie Briancianinov vorbea, ca şi alţi părinţi sfinţi, despre o copleşitoare simplitate a lui Dumnezeu şi a sfinţilor, la care mintea noastră atât de complicată nu poate să ajungă.*** De aceea, scrierea minunilor contemporane ale ei are astăzi şi caracter de mărturisire a credinţei adevărate a celei care a aflat Calea, Adevărul şi Viaţa încă din această lume.

Minunea nu este, aşadar, ceva nefiresc; nu distruge ordinea lucrurilor, ci, dimpotrivă, o reaşază. ***Omul credincios îşi însuşeşte minunea ca pe ceva firesc, o urmare a legăturii sale cu Dumnezeu, care poate să creeze şi să schimbe ordinea lucrurilor, aşa cum numai Creatorul lor poate.*** Minunea a devenit ceva nefiresc, "minunat", numai de când omul s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, iar simţurile şi dorinţele sale nu mai intră în armonie cu Creatorul şi cu întreaga creaţie; de când

până şi trupul i s-a îngroşat, cum spun sfinţii, primind îmbrăcăminte de piele, spre a-şi ascunde ruşinea care i-a venit prin călcarea poruncii. De când, prin călcarea poruncii lui Dumnezeu, a intrat în sufletul lui moartea, omul priveşte Viaţa ca pe ceva nefiresc; se minunează înaintea ei. ***Tocmai arvuna acestei vieţi veşnice o aduce minunea, prin care omului i se dăruieşte nu numai o schimbare fizică a situaţiei sale, ci şi pregustarea împărăţiei cerurilor, un crâmpei din viaţa de dincolo, resimţită ca o roadă a Duhului Sfânt în sufletul său: bucurie, pace, smerenie, iubire de Dumnezeu şi de oameni; o înviere a sufletului, prin puterea dătătoare de viaţă a Duhului Sfânt.***

În comunitatea românească de astăzi se remarcă două tendinţe contrare, dar deopotrivă de puternice. Pe de-o parte, oamenii sunt doritori de minuni. Cer semne şi minuni, pentru a-şi confirma faptul că Dumnezeu este cu ei, că nu i-a părăsit; uneori, din necredinţă, cer minuni pentru a demonstra însăşi existenţa lui Dumnezeu. Pe de altă parte, resping minunile, socotindu-le semne ale unei minţi bolnave, înşelări, iluzii, a căror existenţă este măcar dubioasă, dacă nu chiar imposibilă în prezent. Acestea sunt manifestările firii noastre căzute, care a pierdut darul de a-L vedea pe Dumnezeu faţă către faţă, că Adam în rai, rămânându-i doar să-L cunoască în "oglindă şi ghicitură", cum spunea Apostolul Pavel. De aici, o nesiguranţă care însoţeşte cunoaşterea lui Dumnezeu, dar şi valorizarea propriilor fapte, până la sfârşitul vieţii. Dar tot de aici, nevoia de luminare dumnezeiască, de autentică viaţă creştină, care străbate comunitatea contemporană, care are tot mai multă nevoie de certitudine, mai ales în domeniul credinţei, al vieţii duhovniceşti.

A spune că numai minunea este semn al prezenţei şi al existenţei lui Dumnezeu este greşit. Dar şi a respinge existenţa minunilor înseamnă a nega lucrarea Duhului Sfânt în Biserică, a nega prezenţa reală a lui Hristos în Sfânta Taină a euharistiei, a nega posibilitatea omului contemporan de a se sfinţi şi mântui. De aceea credem că trebuie să-i acordăm minunii locul pe care îl merită în viaţa duhovnicească creştină din zilele noastre. ***Dacă noi credem sau nu în Dumnezeu este, până la urmă, o problemă personală. Dumnezeu nu are nevoie de credinţa noastră. El există dinaintea veacurilor şi are grijă de creaţia Sa, este Duh şi lucrează în lume prin energiile Sale necreate, fiinţa divină fiind cu totul altfel decât tot ce există în lumea creată şi cu totul de neatins pentru om. Minunile se produc prin har, prin lucrarea energiei divine necreate, care lucrează mijlocit şi prin sfinţii care s-au împărtăşit de el veşnic, în împărăţia lui Dumnezeu şi datorită credinţei oamenilor, care le devine lor folositoare astfel.***

O dovadă a acestei lucrări este şi faptul că Dumnezeu vine şi lucrează acolo unde nu este aşteptat, uneori chiar unde nu este chemat. Aşteptarea lui, nevoinţa care are

ca scop primirea harului şi nu se face din iubirea lui Dumnezeu, constituie prilejuri de amară înşelare şi fac loc lucrării celui rău, datorită mândriei care îi deschide porţile.

"Piaţa" românească a religiilor şi-a diversificat foarte mult oferta după 1989. Odată cu cunoştinţele şi practicarea religiei creştine, ortodoxe, şi-au intensificat activitatea şi o mulţime de culte neoprotestante şi orientale, a căror propagandă are la bază mai ales minunea. Afişele care cheamă la "evanghelizări" pe stadioane cheamă adesea şi la vindecări minunate. Cursurile de yoga sau de meditaţie transcendentală au adesea ca etichetă minunea. La fel, "făcăturile" vrăjitoarelor, descântătoarelor, ale ghicitoarelor de tot felul. Mulţi practicanţi sau participanţi la aceste ritualuri însă, dezamăgiţi de practicile şi rezultatele pe care le obţin în urma performării lor, se revoltă împotriva minunii, socotind-o înşelare.

Se impune, aşadar, o serie de precizări, cu scopul delimitării minunilor adevărate de cele false, de înşelări. Şi unele şi altele au o existenţă certă şi veche, de la înşelarea protopărinţilor din rai, până în zilele noastre. Numai formele diferă puţin, esenţa fiind aceeaşi. ***Spun sfinţii că omului, chiar şi după cădere, i-a rămas dorinţa spre bine.*** De aceea, diavolul se sileşte să-şi îmbrace înşelarea într-o formă frumoasă sau "bună", pentru a-l face pe om să fie atras de ea, să o dorească, să o creadă, pentru a-l atrage să facă păcatul care stă ascuns în acea formă frumoasă şi a-l duce, în final, la pieire.

Minunea falsă are strălucire aparentă, dar Sfinţii Părinţi atrag atenţia tocmai asupra acestei aparenţe, care este schimbătoare şi nu are putere asupra celor credincioşi, care îi văd adevărata faţă, nu se simt atraşi de ea, ci dezgustaţi, sau se întristează pentru îndrăzneala pe care o are diavolul la sărmana fiinţă omenească.

Pomul bun se cunoaşte după roade, spun sfinţii; cum nu există să răsară smochine din mărăcini, astfel nu există nici minune drăcească să aducă roadele cele după Dumnezeu. Minunile drăceşti aduc mândrie, tulburare, dezbinare, nesocotirea Bisericii şi a lucrărilor ei sfinţitoare, ură şi izolare, îndoiala dacă lucrarea a fost de la Dumnezeu sau nu, întunecarea sufletului, secarea rugăciunii şi slăbănogirea puterilor sufleteşti, nelucrare duhovnicească, frică, teamă de moarte, deznădejde.

Dimpotrivă, ***minunile lui Dumnezeu şi ale sfinţilor Săi aduc smerenie sufletului, care învaţă să-L cunoască pe Dumnezeu ca stăpân al său şi să-şi vadă propria nevrednicie, pace, dragoste, bucurie lină, unire cu Biserica, lacrimi de mulţumire şi de pocăinţă. De multe ori, ele schimbă cu totul viaţa omului,***

întorcând de la fărădelege şi de la rătăcire la credinţă, lăsând sufletului o mai mare dispoziţie spre căutarea lui Dumnezeu şi a împărăţiei Sale. Îi dau omului o fărâmă de cunoaştere duhovnicească, ce îi sporeşte setea de a-L dori mai mult şi de a căuta unirea mai deplină cu Dumnezeu.

Toate aceste calităţi le-am remarcat şi la persoanele care ne-au relatat despre minunile Sfintei Parascheva. Am reţinut mai ales evlavia pe care ele o aveau faţă de sfântă, recunoştinţa smerită, dar şi emoţia cu care ne-au povestit, amintindu-şi de vremea când le era mai greu, de povara păcatelor şi a neputinţelor lor. Aceste minuni sunt un argument pentru faptul că sfânta are milă şi de lumea de astăzi, că darul pe care l-a primit de la Dumnezeu picură şi peste cei drepţi şi peste păcătoşi, că îi ajută şi îi ocroteşte şi pe cei care nu merită, dovedind o îngerească milostivire şi înţelegere a lucrurilor şi rosturilor acestei lumi.

Toţi cei care merg la racla cu sfintele ei moaşte sunt martori ai unei minuni: de 1000 de ani, trupul sfintei se află neputrezit şi se arată astfel, răspândind bună mireasmă, tuturor celor care o cercetează. Există, aşadar, fapte obiective care vorbesc despre minunile sfintei, care nu pot să înşele asupra sfinţeniei ei şi a faptului că a primit de la Dumnezeu darul de a face minuni. Acestea stau în faţa oricărui privitor, oricât de raţionalist sau de ateu ar fi el. Pentru unii sunt un îndemn la credinţă; pentru alţii, necredincioşi, sunt (să nu fie!) fapte evidente care îi acuză pentru orbirea lor duhovnicească.

Există însă şi minuni pe care sfânta le-a făcut cu anumiţi oameni, după ştiinţa lui Dumnezeu, pentru nevoile personale ale acestora. Ajutorul pe care aceştia l-au primit nu a constat numai în rezolvarea unei probleme, ci a fost şi unul duhovnicesc, întărindu-le credinţa şi nădejdea în Dumnezeu, refăcând şi legătura cu Biserica. Este vorba de ceea ce în teologie se defineşte drept cunoaşterea lui Dumnezeu din împrejurările concrete ale vieţii, poate cel mai elocvent mod de cunoaştere a lui Dumnezeu, de experiere a minunii şi a puterii Sale.

Deşi minuni recente ale sfinţilor din România s-au publicat puţine, izolat, totuşi în rândul credincioşilor ortodocşi aceste povestiri despre puterea, viaţa şi minunile sfinţilor cunosc o foarte largă circulaţie. Ele tind să se organizeze tot mai mult ca o categorie bine delimitată a folclorului religios contemporan, incluzând atât minuni ale sfinţilor români sau cu sfinte moaşte aflate în România, cât şi ale altor sfinţi din spaţiul ortodox, mai noi sau mai vechi.

De multe ori, povestirile despre minunile sfinţilor cuprind şi crâmpeie din viaţa lor, care, alături de credinţa celui pentru care s-a făcut minunea şi de faptele lui bune, constituie argumente pentru alegerea pe care a făcut-o sfântul ca să facă minune cu acel om. Ele cuprind uneori o morală sau un îndemn la credinţă sau pot sintetiza o anumită învăţătură a Bisericii. În folclorul contemporan nu poate fi vorba de un tipar al povestirilor despre minunile sfinţilor, deşi se poate delimita o serie de lucruri comune. Calitatea povestirii depinde de cultura şi de înzestrarea oratorică a povestitorului, acesta urmărind, succint, să nareze un fapt care a avut loc şi mai puţin să dea povestirii sale valoare estetică. Avem de-a face, aşadar, cu povestiri scurte, concise, mici naraţiuni personale, care fac parte din misionarismul laicatului, cu valoare de mărturisire a credinţei şi de popularizare a minunilor şi lucrărilor lui Dumnezeu în lumea actuală. Este vorba, credem, de o manifestare a laturii dinamice a Sfintei Tradiţii, care nu numai că adaptează învăţătura creştină unui timp sau loc geografic, ci prezintă într-un mod foarte concret roadele pe care credinţa le aduce în viaţa omului.

Povestitorii aparţin tuturor mediilor sociale şi culturale. Credibilitatea lor nu depinde numai de darul oratoric, ci şi de proporţia în care au fost implicaţi în cele povestite. O credibilitate mai mare o au faptele trăite personal sau cele povestite de cineva care l-a cunoscut în mod direct pe cel care a trăit o minune.

Efectele acestor povestiri sunt sesizabile şi benefice în societatea românească tradiţională. Ele întorc oamenii la credinţă, îi învaţă rânduielile bisericeşti, cinstirea sfinţilor şi a lui Dumnezeu, îndeamnă la respectarea preceptelor morale, sporesc credinţa şi râvna creştină, îi adună pe oameni în jurul Bisericii. Acestea însă nu constituie niciodată motivaţiile povestirii, ale circulaţiei lor în mediul folcloric. Motivaţia este slăvirea lui Dumnezeu şi a sfinţilor Săi. Unele dintre ele au caracter de pură confesiune, povestitorii nepunându-şi problema unei motivaţii pragmatice. Circulaţia acestor naraţiuni nu este un mod de misionarism impus de Biserică, ci unul dorit de oameni, spre slava sfinţilor lui Dumnezeu, o dovadă a dragostei pe care românii i-o poartă lui Dumnezeu şi sfinţilor Săi.

Ca o comunitate de tip folcloric se comportă în astfel de cazuri şi mass-media românească, relatând uneori minuni şi/sau false minuni, fără a le distinge în nici un fel. Datorită autorităţii cuvântului scris se răspândesc astfel şi în comunităţile de tip folcloric tot felul de valori şi nonvalori în acest domeniu. Acesta este şi pericolul pe care îl prezintă aceste povestiri. Dacă ele au puterea de a întări dreapta credinţă, au şi puterea de a o corupe. De aceea, în comunitatea românească actuală se simte nevoia trierii valorilor şi a pregătirii profesionale (şi teologice) a acelora care pun în circulaţie astfel de fapte, asumându-şi şi o responsabilitate duhovnicească,

datorită mirajului pe care îl constituie încă minunile pentru comunitatea românească actuală.

Problema mai largă pe care o vizează studiul minunilor Sfintei Cuvioase Parascheva este cea a relaţiei dintre cultura populară şi credinţa religioasă, în formele contemporane de manifestare a folclorului românesc. Deşi literatura teologică acordă un loc aparte vieţilor şi minunilor sfinţilor, îndrăznim să prezentăm minuni contemporane ale Sfintei Cuvioase Parascheva ca pe nişte fapte de folclor religios, nu pentru că ne-am îndoi în vreun fel de cele relatate de informatorii noştri (lucruri verificate, în parte, şi de noi), ci datorită mediului în care ele circulă cu preponderenţă. În unele cazuri nu poate fi vorba nici măcar de folclor religios, ci de fapte povestite intru slava sfintei, interlocutorii dând garanţia faptului că nu exagerează cu nimic, că sunt oameni raţionali şi realişti, dar că au constatat prezenţa minunii sfintei în viaţa lor, ca o binecuvântare care le-a curmat suferinţa şi le-a schimbat cursul vieţii.

Aceste minuni sunt o dovadă a faptului că Sfânta Parascheva se îngrijeşte şi de lumea în care trăim, demonstrând că este vie şi prezenţa în mijlocul problemelor contemporane, pe care le ameliorează cu harul dat ei de Dumnezeu. Prezenţa ei la Mitropolia din Iaşi este o binecuvântare pentru lumea de astăzi, care caută soluţii ale problemelor, sănătate, pace şi mântuire, încercând să-şi găsească propriul drum către Dumnezeu.

Publicarea acestor minuni speram să fie spre slava sfintei, care binecuvântează comunitatea românească cu slăvita ei prezenţa şi ne împărtăşeşte din darurile sale şi pe noi, care nu suntem vrednici.

Hramul Sfintei cuvioase Parascheva

În folclorul religios actual, o mare amploare au luat, în contextul sărbătorilor calendaristice vii, cele legate de hramurile bisericilor şi manăstirilor, dintre care cele mai ample sunt ale sfintelor locaşuri cu tradiţie sau ale celor care adăpostesc sfinte moaşte.

Obiceiul, ca şi cel al sărbătoririi sfinţilor, are rădăcini foarte vechi pe meleagurile româneşti. Se spune că, încă din primele secole creştine, credincioşii mergeau în procesiune la locul martiriului unui mucenic martirizat în Marea Neagră. Şi, spun documentele, în ziua martiriului, în fiecare an, apele se dădeau la o parte, pentru a îngădui creştinilor să meargă chiar până la locul unde sfântul fusese omorât.

Încă din cele mai vechi timpuri, bisericile creştine se zideau pe osemintele (mormintele) martirilor, care erau sărbătoriţi în fiecare an în ziua martiriului, ziua naşterii lor întru împărăţia lui Dumnezeu. Obiceiul a rămas până în zilele noastre, când fragmente din sfinte moaşte se pun în piciorul sfintei mese, unde preotul săvârşeşte sfânta jertfă euharistică şi în sfântul antimis, care se aşază pe sfânta masă şi pe care se slujeşte.

În ce o priveşte pe Sfânta cuvioasa maică Parascheva de la Iaşi, se poate spune că pe sfintele ei moaşte s-a zidit nu numai o biserică de piatră, ci şi una spirituală. În vremuri de război, de ateism, de democraţie, de linişte şi libertate, ***Cuvioasa a vegheat ca să nu se piardă sfânta credinţă ortodoxă, ca să se mântuiască sufletele omeneşti, ca locurile pe care le ocroteşte să nu fie bântuite de boli şi calamităţi, ca oamenii să simtă ajutorul lui Dumnezeu în viaţa lor.*** Când i-am întrebat pe oameni despre minunile sfintei din zilele noastre, mi-au spus că e suficient să mă uit împrejur ca să văd aceste minuni. În examene, boli, necazuri, oamenii primesc ajutor ceresc şi, mai ales, nădejde, în vreme ce alţii se zbat, fără a găsi un sens acestei vieţi. Nu sunt minuni? Ce alte minuni ne mai trebuie?

Acestea toate şi minunile pe care sfânta le face personal cu unii credincioşi care sunt în necazuri şi i se roagă cu credinţă, au făcut ca ea să fie iubită de locuitorii Moldovei şi de toţi românii. Multa ei milostivire a făcut ca să fie cinstită de foarte mulţi oameni, care trăiesc o adevărată înviere duhovnicească, atunci când îi stau prin preajmă.

Nechemaţi de nimeni, decât de o putere dumnezeiască, sute de mii (se vorbeşte chiar de milioane, în ultima vreme) de oameni se adună de ziua ei pentru a o cinsti. ***De 14 octombrie, spun oamenii, sfânta îşi revarsă mai cu îmbelşugare harul, astfel încât acesta poate fi simţit de mai mulţi, cu mai multă putere.*** Sunt uimite mijloacele mass-media de faptul că oamenii stau la rând vreme de 24-48 de ore numai pentru a săruta o secundă sfintele ei moaşte. Aceasta l-a făcut şi pe PF Hristodoulos, primatul bisericii Greciei, care a asistat la unul dintre hramurile de la Iaşi să spună: "***În aceste zile deosebite, sfinţii se fac ei înşişi pelerini pentru a-i întâlni pe oameni, dăruindu-le binecuvântarea şi harul de la Dumnezeu. Ce poate fi mai frumos pe pământ decât o mulţime de oameni adunaţi în rugăciune, dincolo de condiţia lor trecătoare, aşteptând cu răbdare să se închine la sfintele moaşte?***".

Mai mare decât o adunare politică sau culturală, adunarea celor care o cinstesc pe Sfânta Parascheva poartă pecetea harului lui Dumnezeu. Acesta este, de fapt,

singura forţă care a putut să facă ca sfântă, care a trăit şi a murit în anonimat, într-o desăvârşită smerenie, să fie aşa de cunoscută şi cinstită de oameni.

- ✓ *Acelaşi har îi chema pe oameni în pustie la Sfântul Ioan Botezătorul, spre pocăinţă şi botez.*
- ✓ *Acelaşi har a făcut ca un pustnic, retras în adâncul pustiei, fugind de lume, Sfântul Antonie cel mare, să fie atât de cunoscut şi de căutat încă din timpul vieţii lui, încât se spune că a transformat pustia în oraş.*
- ✓ *Acelaşi har îi cheamă pe oameni în jurul Sfintei Parascheva astăzi, pentru a se îndulci de mireasma sfinţeniei şi a rugăciunii.*
- ✓ *Acelaşi har nu-i mai cheamă pe oameni din pustie, ci vine din împărăţia lui Dumnezeu, de-a dreptul în cetate, pentru a sfinţi şi mângâia.*

Este motivul pentru care oamenii socotesc că prezenţa Sfintei Parascheva la Iaşi nu poate fi preţuită nici cu toate bogăţiile acestei lumi. ***Ea îi învaţă pe cei care o cercetează calea cea strâmtă către împărăţia lui Dumnezeu, milostenia şi virtutea, într-un mod tainic, sădind valorile sfinţeniei în inimile lor.***

Toate acestea, dar încă şi multe alte lucruri, au făcut ca hramul de la Iaşi să fie cel mai mare din ţară. De obicei, hramurile româneşti au în ceremonialul lor o parte creştină şi o parte populară. În ajunul fiecărui hram se oficiază slujba de priveghere, seara, la care este prezent, în funcţie de importanţa locaşului de cult, arhiereul locului şi alţi invitaţi, clerici din alte parohii şi eparhii, uneori chiar mai mulţi ierarhi şi o mulţime de credincioşi mai mare decât la slujbele obişnuite.

În unele locuri privegherea durează toată noaptea, fiind însoţită de litie, acatistul sfântului sărbătorit, ocrotitor al sfântului locaş, citirea Molitfelor Sfinţilor Vasilie cel mare şi Ioan Gură de Aur, Miezonoptica, alte citiri şi cântări. Alteori, cu prilejul hramului se oficiază şi slujba Sfântului Maslu, pentru vindecarea de boli a credincioşilor prezenţi. În ziua hramului se slujeşte Sfânta Liturghie arhierească, urmată de o agapă frăţească, după un obicei vechi de când creştinismul, care, în zorile acestuia, se ţinea după fiecare Sfânta Liturghie.

Paralel cu această rânduială a slujbelor se desfăşoară mai multe ceremonii folclorice. Dintre ele, cea mai răspândită în spaţiul românesc este târgul, la care se vând felurite mărfuri, de la obiecte de cult şi veşminte liturgice până la alimente, îmbrăcăminte, obiecte din lemn, piele, de artizanat şi alte bunuri. În funcţie de locul unde se desfăşoară, târgurile au o mai mică sau mai mare amploare, fiind de tradiţie recunoscută sau mai recente. Uneori, la aceste târguri îşi dau întâlnire meşteri din zonele apropiate de locaşul de cult, reprezentând meşteşuguri

tradiţionale ca olăritul, lemnăritul, pictarea de icoane, cojocăritul etc. Prin aceasta, ele constituie adevărate schimburi de experienţă între meşteri. Dar nu numai atât. Târgurile şi hramurile sunt locurile de întâlnire a mai multor oameni, fiind deja tradiţionale şi recunoscute pentru un anumit profil, în funcţie de specificul locului (de exemplu, târgul de la Mănăstirea Hurezi din Vâlcea este vestit pentru ceramică). Unele dintre aceste târguri sunt căutate pentru aprovizionarea oamenilor locului, iar pe vremuri constituiau adevărate pieţe ale schimburilor în natură.

Alte obiceiuri populare care însoţesc hramurile variază în funcţie de zona unde acestea au loc. În Banat se vorbeşte despre nedei, sărbători câmpeneşti organizate cu prilejul hramurilor. Specificul Ardealului este organizarea unor procesiuni populare, la care oamenii vin pe jos, îmbrăcaţi în costume de sărbătoare, cu prapuri, cruci, icoane, intonând cântări populare religioase, numite în partea locului pricesne.

În Muntenia ceremonialurile folclorice care însoţesc hramurile sunt de mai mică amploare, fiind simple târguri de obiecte de cult sau mici târguri de alimente pentru pelerini. Bisericile de mir şi mănăstirile noi sau mai puţin însemnate au, cu prilejul hramului, numai slujbele religioase, însoţite de o agapă la care sunt invitaţi şi pelerinii. Agapa caracterizează şi hramurile mari, transformându-se uneori într-o adevărată sărbătoare câmpenească, mai ales atunci când vremea permite acest lucru.

Hramul Cuvioasei Parascheva de la Iaşi respectă tipicul hramurilor ortodoxe româneşti. În ultima vreme însă, sărbătoarea a luat o asemenea amploare, încât despre toate acestea se poate vorbi la o scară deosebit de mare, mai ales în anii de după 1990, de când ierarh al locului este IPS Daniel. Hramul se sărbătoreşte împreună cu Sărbătorile Iaşiului, cuprinzând manifestări complexe - religioase, culturale, comerciale, turistice. Amploarea şi multele semnificaţii pe care le cunoaşte hramul astăzi, dar şi buna organizare şi coordonare ne fac să vorbim despre un hram modern, în cel mai deplin sens al cuvântului. El se caracterizează prin împletirea spiritualităţii cu cultura, în dorinţa de a reliefa una dintre caracteristicile spiritului universal românesc: cea a credinţei care naşte cultura şi a culturii care promovează credinţa în lume.

În calitate de membru în Comitetul Executiv al Conferinţei Bisericilor Europene, Înalt Prea Sfinţitul Părinte Daniel a propus şi obţinut acordul pentru includerea Iaşiului între zonele sfinte ale Europei, ca cel mai reprezentativ loc de pelerinaj pentru centrul Europei. Acest fapt evidenţiază rolul foarte important pe care îl are pelerinajul în tradiţia ortodoxă în general şi pelerinajul la hramul Sfintei Cuvioase

Parascheva, ocrotitoarea Moldovei, ale cărei Sfinte moaşte se află în Catedrala Mitropolitană din Iaşi, în special.

Este de remarcat faptul că un astfel de eveniment nu este, în primul rând, unul turistic, ci el contribuie la cunoaşterea şi bunul nume al României şi al tradiţiilor noastre, la trăirea unei experienţe comune a oamenilor din locuri diferite, într-o atmosferă de rugăciune şi, cum inspirat spunea părintele Stăniloae, "revelaţie interpersonală".

Sau, cum IPS Daniel caracteriza hramul, într-un cuvânt pentru pelerini din octombrie 2001: "***Pelerinajul poate fi un moment de înnoire şi de îmbogăţire sufletească pentru toţi. Într-un loc de pelerinaj găsim nu numai ceea ce oferă locul: sfânta biserică, sfintele moaşte şi sfintele slujbe, ci şi ceea ce aduc cu ei pelerinii, fiecare în parte şi toţi laolaltă: evlavia lor, râvna lor, răbdarea lor, cuminţenia lor, felul lor de a fi şi de a se întâlni cu Dumnezeu şi cu oameni diferiţi, adesea necunoscuţi până atunci. Hramul şi pelerinajul de hram pot fi un eveniment de întărire a credinţei, de împrospătare a rugăciunii, de cunoaştere a altor persoane decât cele pe care le întâlnim zilnic în parohie, în mănăstire sau în localitatea de unde venim fiecare dintre noi.***

Pelerinajul este călătorie fizică şi spirituală. Cea fizică este o deplasare, uneori obositoare şi costisitoare dintr-un loc într-altul; cea spirituală este mutare interioară de la o stare spirituală la o altă stare spirituală. Dacă această mutare sau călătorie spirituală este un urcuş sau o elevaţie duhovnicească, atunci pelerinajul se transformă din oboseală în sărbătoare, dintr-o cheltuială materială se transformă într-un câştig spiritual."

În cadrul hramului Sfintei cuvioase Parascheva se delimitează sărbătorile laice de cele creştine. În cadrul acestora din urmă, se delimitează ceremoniile care ţin de Catedrala Mitropolitană şi de hramul propriu-zis de cele care ţin de alte evenimente cultural-religioase organizate de Mitropolie.

Se cuvine să acordăm locul central evenimentelor legate de hram. Pe data de 12 octombrie, în zori, când încă nu s-a luminat de ziuă, IPS Daniel, mitropolitul Moldovei şi Bucovinei, alături de un sobor de preoţi şi maici, săvârşeşte slujba de citire a Acatistului Sfintei cuvioase Parascheva. Apoi, şase preoţi ridică sfânta raclă pe umeri şi merg în procesiune în jurul catedralei, pe bulevardul Ştefan cel mare şi sfânt, străzile Horia şi Crişan, apoi intră pe poarta Sfântului Andrei, pentru a aşeza în final sfintele moaşte pe catafalcul din faţa catedralei. De-a lungul acestui drum,

mulţimea de pelerini păşeşte în urma preoţilor care cântă troparul Sfintei Parascheva şi rostesc ectenii (rugăciuni şi cereri către Împărăţia Cerească).

Pelerinii se adună în jurul Catedralei Mitropolitane încă din zilele de 11-12 octombrie, trecerea lor pe la sfântă sfârşindu-se pe data de 15 octombrie. După tradiţie, se adună la hram pelerinii din Moldova. Dar, în ultima vreme, când posibilitatea de a călători a devenit un lucru la îndemâna oricui, vin pelerini din toate ţinuturile româneşti, ba chiar şi mulţi străini, din locurile unde au stat moaştele sfintei sau din alte locuri. Pelerinii aduc cu ei flori şi busuioc, primind, la rândul lor, flori atinse de sfintele moaşte.

La hramul cuvioasei de la Iaşi sunt prezente în fiecare an, ca invitaţi sau ca închinători, o mulţime de personalităţi. Printre ele, enumerăm ierarhi din ţară şi străinătate, din lumea ortodoxă şi cea catolică, slujind în sobor de aproximativ 20 de ierarhi, în ziua de 14 octombrie. Călugării din cuprinsul eparhiei sunt de asemenea invitaţi, pentru a ajuta la organizarea hramului şi a fi la dispoziţia pelerinilor. Participă la hram şi înalte personalităţi politice, culturale şi ale vieţii publice din România. Şi, bineînţeles, pelerini, al căror număr ajunge în ziua de astăzi la circa un milion de oameni. Pe vremea trecerii pelerinilor, zi şi noapte, racla sfintei este străjuită de călugări şi preoţi din eparhie, care îi binecuvântează pe închinători.

Între invitaţii speciali se disting nu numai cei din această lume, ci şi oaspeţi cereşti, sfinţii lui Dumnezeu, care poposesc la Iaşi în pelerinaj, din colţurile lumii care le adăpostesc sfintele lor moaşte, spre întâlnire cu Cuvioasa şi cu pelerinii prezenţi, spre bucurie duhovnicească şi binecuvântare.

În anul 2001, bucuria hramului Sfintei cuvioase Parascheva a fost amplificată de aducerea la Iaşi a Cinstitului Brâu al Maicii Domnului de la Volos - Grecia, însoţit de către Înalt Prea Sfinţitul Vassilios de Elassonos, ca delegat al Prea Fericitului Părinte Hristodoulos, Arhiepiscopul Atenei şi a toată Elada. Conform tradiţiei, cinstitul Brâu a fost ţesut de însăşi Maica Domnului. După Adormirea sa, aceasta l-a dăruit Sfântului apostol Toma, în timp ce era adus prin văzduh la locul unde ea fusese îngropată.

Bucuria credincioşilor la aducerea acestei sfinte relicve a fost deosebită pentru că ***Brâul Maicii Domnului este "semn duhovnicesc al curăţiei sufleteşti şi trupeşti, al luptei şi biruinţei duhovniceşti asupra păcatelor, al slujirii cu smerenie în iubire faţă de Dumnezeu şi faţă de semenii noştri. De asemenea, el înseamnă adunarea noastră interioară în rugăciunea minţii şi a inimii...".*** Binecuvântarea

a fost şi mai mare întrucât, în perioada 15-22 octombrie, pelerinajul cinstitului Brâu a continuat în oraşele Suceava, Botoşani, Roman, Bacău, Vaslui, Galaţi, Brăila şi Constanţa, fiind cinstit de mii de credincioşi.

Alt vizitator ceresc a fost Sfântul Ioan Casian, ale cărui sfinte moaşte au poposit în 2002 alături de cele ale Sfintei cuvioase Parascheva. Fiu al poporului român, născut pe la anul 365 în Dobrogea şi trecut la Domnul pe la anul 435 la Marsilia, Sfântul Ioan Casian revine în ţara natală pentru prima dată după mai bine de 1600 de ani de la naştere. Aducerea sfintelor sale moaşte la Iaşi s-a realizat la solicitarea Înalt Prea Sfinţitului Daniel, Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei, şi cu bunăvoinţa Excelenţei Sale Bernard Panafieu, arhiepiscopul Marsiliei. Cei care au adus sfintele moaşte de la Marsilia sunt Excelenţa Sa Bernard Panafieu, Arhiepiscopul Marsiliei, şi abatele Pierre Brunet de la Catedrala " Sfântul Victor" din Marsilia, însoţiţi de la Bucureşti de Prea Sfinţitul Casian. După cum spunea înaltul prelat francez care a însoţit sfintele moaşte, "***Sfântul Ioan Casian a trăit în perioada în care Biserica era una şi nedespărţită şi a adus la noi, în Franţa, geniul şi forţa spirituală a poporului român. El este primul care a întemeiat mănăstiri la Marsilia, în sudul Franţei, şi dacă noi suntem astăzi creştini, aceasta se datorează şi Sfântului Ioan Casian***".

Acest sfânt, care a trăit în secolul al V-lea, este cel mai mare Sfânt Părinte născut pe teritoriul României, fiu al Bisericii nedespărţite, mare teolog şi apărător al credinţei, având o intensitate a vieţii spirituale asemănătoare celei a Sfintei cuvioase Parascheva (sec. XI). Înalt Prea Sfinţitul Daniel a evidenţiat faptul că "***sfinţii apropie popoarele între ele, prin scrierile lor (Sfântul Ioan Casian) sau prin minuni şi rugăciuni (Sfânta Cuvioasa Parascheva), adunând pe oameni în Dumnezeu prin lumina credinţei şi a iubirii***". Astfel, s-a mărturisit continuitatea dintre credinţa şi spiritualitatea actuală românească şi credinţa sfinţilor din primele secole ale creştinismului.

De la Livadia (Grecia), au fost aduse în anul 2000 moaştele Sfântului Gheorghe, purtătorul de biruinţă, considerat ocrotitorul armatei romane. Ele au fost însoţite de mitropolitul Ieronimos de Theba şi Livadia şi au poposit în Catedrala mitropolitană 10 zile. Sfântul Gheorghe mai este considerat şi ocrotitorul Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei, icoana sa aflându-se pe sigiliul Mitropoliei şi pe frontispiciul Catedralei mitropolitane.

Au sosit, de asemenea, în pelerinaj, în 2003, sfintele moaşte ale Sfântului mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir, de la Tesalonic*, însoţite de P.F. Hristodoulos al Atenei şi a toată Elada şi,* ***în 2004, o parte din lemnul Sfintei Cruci pe***

care a fost răstignit Mântuitorul nostru Iisus Hristos, de la Veria, din Grecia, *însoţită de I.P.S. Panteleimon, Mitropolit de Veria, Nausa şi Kampania.*

Şi tot de la Veria, de la Catedrala "Sfinţii Apostoli Petru şi Pavel", în 2005, au sosit la Iaşi spre închinare şi cinstire, moaştele "Apostolului neamurilor", Sfânta Pavel. Aceşti oaspeţi cereşti o însoţesc pe Sfânta Parascheva până la terminarea sărbătorii. Apoi, sfintele moaşte ale Sfintei Parascheva, urmând acelaşi drum ca la scoaterea lor din Catedrală, sunt readuse în biserică, în ziua de 15 octombrie, când şirul de pelerini s-a sfârşit.

Între evenimentele cultural-religioase organizate de Mitropolie enumerăm: concerte de muzică psaltică, lansări de carte, expoziţii cu tematică religioasă, acte filantropice şi nu în ultimul rând mediatizarea hramului prin intermediul postului de radio TRINITAS, al Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei. Navigatorii din toată lumea pe reţeaua Internet pot viziona "live", în ziua de 14 octombrie, între orele 10.00-12.00, slujba de la Catedrala ieşeană, pe site-ul www.iasi.camarades.com. Astfel, în 2004, s-au conectat în direct la hramul Mitropoliei 856 de cyber-pelerini, 324 dintre aceştia rămânând la slujbă pe toată durata transmisiunii.

Între alte evenimente de cinste enumerăm slujba specială susţinută în memoria Părintelui Stăniloae, al cărui nume îl poartă biblioteca Facultăţii de Teologie din Iaşi şi canonizarea de către Biserica Ortodoxă Română, la Iaşi, a Sfântului Ierarh Petru Movilă, mitropolit al Kievului şi al întregii Ucraine, care a trăit în secolul al XVII-lea, autor al Mărturisirii ortodoxe de credinţă, discutată şi aprobată la Sinodul de la Iaşi din 1642.

Acestea sunt dovezi ale unei tradiţii creştine deosebite pe aceste meleaguri, întrucât Mitropolia Moldovei şi Bucovinei numără peste 600 de ani de la recunoaşterea oficială de către Patriarhia Ecumenică (26 iulie 1401) şi peste 360 de ani de la aducerea la Iaşi a moaştelor Sfintei cuvioase Parascheva (13 iunie 1641).

Întrucât la organizarea hramului şi a Sărbătorilor Iaşului conlucrează autorităţile adminisrative ale oraşului şi Mitropolia Moldovei şi Bucovinei, grandoarea sărbătorii este completată de evenimente laice, care accentuează caracterul folcloric şi cultural al hramului. Dintre acestea nu lipsesc activităţile filantropice (se oferă milostenii şi medicamente celor bolnavi şi nevoiaşi, hrană şi ceai pelerinilor), spectacolele şi manifestările culturale sau sportive, dintre care amintim târgurile de bunuri de larg consum şi ale meşterilor populari, Sărbătoarea Vinului din Piaţa Independenţei, demonstraţia de paraşutism (pe esplanada Teatrului Naţional Vasile Alecsandri"), colocviile, concertele de muzică de fanfară, jazz,

spectacolele de dans sportiv şi mult-aşteptatul foc de artificii. Demn de remarcat este şi faptul că 14 octombrie este zi liberă pentru toţi elevii. Pentru a preîntâmpina evenimente neplăcute, în fiecare an se desfăşoară un efectiv mare de forţe de ordine, numărul poliţiştilor, gardienilor şi al jandarmilor depăşind 1200 de persoane.

Şi, că în toate locurile unde sunt prezenţi, la hramul cuvioasei, rromii dau o pată de culoare sărbătorii, exprimându-şi evlavia, dar şi sărbătorind evenimentul într-un mod caracteristic, criticat uneori de presă. Mai întâi merg câţi sunt, chiar peste o mie, să se închine şi apoi împart bucate celor sărmani, veniţi de la mare depărtare. Apoi, în zori, se strâng la ştrand şi petrec, conduşi de consilierul imperial pentru judeţele Moldovei. Organizează o petrecere în stil propriu, cu viţei şi porci la proţap, vin cu maşinile, pun mese de acasă, prăjesc curcani, aduc butoaie cu vin, ascultă manele şi dansează ţigăneşte până în zori. "Am adus zece batali pe care-i sacrificăm la proţap şi sute de kilograme de carne. Împărţim friptura caldă, vin şi pâine tuturor săracilor din Iaşi şi de pretutindeni. Să ştie lumea că şi ţiganii au suflet şi, dacă putem, dăm", a declarat Ferdinand Stănescu presei.

Cu toate aceste laturi ale sale, care, până la urmă, formează specificul locului, pelerinajul la Sfânta cuvioasa Parascheva rămâne minunea credinţei evlaviosului popor român ortodox care vine, precum valurile, cu miile, la sărbătoare, neluând în seamă oboseala călătoriei, pentru a se închina la moaştele Sfintei. În timpul regimului totalitar comunist, cuvioasa a menţinut nestinsă flacăra credinţei, a Ortodoxiei, conştiinţa de neam născut creştin şi i-a ajutat pe credincioşi să se hrănească din marile idealuri pe care le are Ortodoxia şi poporul român. "În ciuda tuturor opresiunilor, dorinţa oamenilor de a o atinge pe Sfântă nu putea fi stăvilită. Şi pe timpul lui Gheorghiu Dej, şi pe timpul lui Ceauşescu, pelerini nu doar din Moldova, ci şi din oraşe îndepărtate, precum Bucureşti ori Timişoara, veneau la Iaşi, la mijlocul lui octombrie, pentru a se ruga la Mitropolie. Mulţi stăteau la rude sau la hotel, însă erau destui care dormeau pe iarbă, lângă Teatrul Naţional sau în curtea Mitropoliei", a declarat dl Ion Serbina, secretarul general al CJ Iaşi ziarului "Evenimentul" din 14 octombrie 2002.

Cei care lucrau şi, evident, nu se puteau învoi de la serviciu, veneau în duminica de după sărbătoare sau pe 14 octombrie, spre seară, pentru a se închina măcar câteva minute. "Pe atunci era cu adevărat un pelerinaj «de inimă», iar credincioşii treceau peste toate opreliştile", a adăugat dl Serbina.

Pentru că erau atent monitorizaţi, toţi cei cu funcţii de răspundere evitau să fie văzuţi nu la Sfântă, ci chiar şi în preajma Mitropoliei. "Erau mulţi miliţieni în

respectiva zona, aşa că ar fi fost uşor de zărit şi nu se ştia dacă nu porneşte «telefonul fără fir». Aşa că se fereau cu toţii", a mai spus dl Serbina pentru acelaşi ziar. Poate că miliţienii aveau şi rolul de a-i identifica pe membrii P.C.R. marcanţi care ar fi îndrăznit să încalce regulile de partid, însă ei erau puşi mai ales să păzească ordinea pentru ca nu cumva marea adunare de oameni să fie scânteia unei răzmeriţe. "Mulţi dintre pelerinii de atunci erau vârstnici, pentru că tinerii erau la şcoală, iar adulţii la serviciu. Însă bătrânii veniţi se rugau şi pentru rudele lor, în linişte, şi nici măcar miliţienii nu îndrăzneau să-i tulbure", a încheiat dl Serbina ("Evenimentul", 14 octombrie 2002).

Religiozitatea unora dintre pelerini are, poate, şi unele trăsături superstiţioase, ceea ce dovedeşte rădăcinile vechi ale spiritualităţii noastre. Trebuie subliniat însă că Bisericile Ortodoxe au încurajat doar astfel de pelerinaje, nefăcând din ele o componentă esenţială, aşa cum se întâmplă în Islam (unde pelerinajul la Mekka este obligatoriu) sau în Biserica Catolică, care a promovat, încă din Evul Mediu, pelerinajele în masă către Roma, Ierusalim sau Santiago de Compostella, care au dus, printre altele, la construcţia - chiar în oraşele mici - a unor uriaşe catedrale romanice şi gotice, destinate să primească mulţimile în deplasare.

Mărturiile credincioşilor întregesc bucuria hramului, ca o oglindă a sufletelor care vin la Sfântă:

***

"*Am venit din dragoste pentru Sfânta Parascheva. Nu ne gândim la foame, la frig sau la somn. Credinţa ne întăreşte. Vom veghea întreaga noapte la Mitropolie, iar după slujba de mâine vom pleca la Hadâmbu*", a declarat Margareta Hristea, în vârstă de 63 de ani, care a venit la Iaşi, de la Bucureşti, împreună cu sora ei, Elena, ziarului "Ziua" din 4 octombrie 2002.

***

Ion Hrib, din comuna Milisauti, judeţul Suceava, a spus că a venit în fiecare an la Iaşi, de Sfânta Parascheva. "*Sunt un om credincios, cu frica lui Dumnezeu şi nu lipsesc niciodată de la această mare sărbătoare. Am un nepot student aici, la Iaşi, care mă găzduieşte peste noapte. De mâncare mă descurc, pentru că mi-am adus de acasă*", a mărturisit Ion Hrib aceluiaşi ziar.

***

"*Chiar dacă a fost frig şi înghesuială, am răzbit. Am văzut-o pe Sfânta şi pentru sufletul meu împăcat a fost bine*", a declarat Anica Baciu din Domneşti, Adjud, ziarului "Evenimentul zilei" din 15 octombrie 2004.

***

"*Sunt fericită că am reuşit să ajung la Iaşi, să văd şi să ating racla Sfintei. Toată viaţa mi-am dorit acest lucru*", a spus, cu lacrimi în ochi, o bătrână venită tocmai din Maramureş ziarului "Ziua" din 14 octombrie 2000.

***

"*Sunt fericită că m-a ajutat bunul Dumnezeu să ajung să ating rămăşiţele acestor sfinţi. Am stat numai în picioare 21 de ore şi m-am opus puhoiului care mă strivea. Am spus în gând toate rugăciunile pe care le ştiam. Cele câteva secunde cât am reuşit să stau cu Cuvioasa m-au bucurat foarte mult şi acolo am simţit că era raiul pe pământ. Mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a ajutat să ajung şi în acest an aici, pentru că am simţit puterea Sfintei*", a istorisit plângând Georgeta Folea ziarului "Evenimentul zilei" din 16 octombrie 2000.

Sfânta este cinstită nu numai de mărturiile simple ale oamenilor. Numeroase biserici de pe cuprinsul ţării noastre îi poartă numele, având-o drept patroană (numai în Transilvania sunt peste 82 de biserici închinate ei). Multe creştine îi poartă cu evlavie numele, iar Biserica o cinsteşte ca pe un "***turn al credinţei***" şi ca pe "***Sfânta folositoare celor ce sunt întru nevoi***". Pentru noi toţi, cuvioasa trebuie să fie un exemplu de sfinţenie şi de trăire a credinţei, în duhul curat al Sfintei Evanghelii, un imbold de a-L urma pe Hristos şi o nădejde a biruinţei vieţii asupra morţii, a puterii lui Dumnezeu asupra neputinţei omeneşti.

Cei care au asistat la hramul Sfintei Parascheva au remarcat măreţia acestuia, credinţa şi mulţimea oamenilor care vin să o cerceteze pe cuvioasa, atmosfera caldă, pacea care domneşte şi harul pe care îl revarsă Sfânta. La ziua ei se adună români din toate ţinuturile, creştini din toate locurile, bolnavi şi necăjiţi. Credem că hramul, cu toate ale sale, este una dintre minunile contemporane ale Sfintei, chiar şi pentru cei care nu au înţeles încă ce putere tainică i-a chemat acolo şi le-a dat forţa şi răbdarea să reziste frigului, ploii, aglomeraţiei, pentru a fi o clipă alături de Sfântă şi, prin ea, în comuniune cu Biserica Biruitoare din ceruri.

De pe margine, credincioşii aruncă spre raclă cu eşarfe şi flori, cerând ajutorul şi binecuvântarea Sfintei Parascheva. "Ajută-ne să trecem peste necazuri, căci numai tu ne poţi mântui", se aude adeseori, din mulţime. Aşa descriu ziarele primirea pe care credincioşii i-o fac sfintei. Cei de departe o primesc, în felul lor, în inimi, cu aceeaşi bucurie. Iar Sfânta îi cercetează, tainic, pe toţi. La sfârşitul pelerinajului şi al hramului, celor prezenţi le rămâne, parcă, un gol: cine ştie, la anul, dacă ne vom mai învrednici să o vedem pe Sfântă!...

Însă, de la porţile Moldovei, ierarhul locului ne însoţeşte cu un alt cuvânt de folos: "***Faptul că trecem printr-o perioadă de sărăcie nu trebuie să ne închidă sufletul în egoism şi izolare. Nu contează atât de mult performanţa materială, ci contează, în primul rând, bogăţia inimii, bunătatea şi căldura sufletească. Dacă oferim aceste daruri sufleteşti, vom primi îndoit, înzecit, însutit. Pelerinul primeşte bucuria Duhului Sfânt din bucuria celor care, cu bucurie, primesc pelerini***", spunea I.P.S. Daniel pentru ziarul "Evenimentul" din 13 octombrie 2001, "***ca Iaşul să devină o catedrală enormă, în care oamenii ajung să creadă în minunile făptuite de moaştele Sfintei Parascheva, în bunătatea semenilor şi să înţeleagă că, devenind mai buni, au parte de mai multe bucurii şi de mai multă înţelepciune***".

Aşa să ne ajute Sfânta Parascheva!

Minuni ale Sfintei cuvioase Parascheva

Ne propunem, în continuare, să mergem, împreună cu Sfânta Parascheva, într-o călătorie prin această viaţă. O călătorie la fel de reală, ca şi cum am vorbi despre unul dintre noi, cei vii. Căci, odată ce s-au adăpat la izvorul nemuririi, sfinţii lui Dumnezeu trec de la viaţa această puţină şi plină de necazuri şi de înşelăciunea demonilor la viaţa cea veşnică, nestricăcioasă, în împărăţia lui Dumnezeu, biruitoare a păcatului şi a morţii, desfătându-se de frumuseţea lui Dumnezeu, de cântările îngereşti, de harul care îi umple, făcându-i să strălucească pe fiecare după slava pe care a primit-o de la Dumnezeu.

Sfintei Parascheva i-a dăruit Dumnezeu această viaţă de după cea de aici cu scopul de a înmulţi milostenia pe care o făcea cu râvnă cât a trăit pe pământ. A înmulţit Dumnezeu numărul zilelor ei ca stelele cerului, pentru a continua ceea ce a făcut aici, cu tot sufletul, dăruindu-i puterea de a săvârşi minuni şi multă milostivire.

Ca oameni, ca oameni de ştiinţă, înţelegem doar o parte infimă din ceea ce lucrează acum Sfânta Parascheva. Cunoaştem lucrurile numai în măsura în care harul lui Dumnezeu a binevoit să ni le descopere. **Ortodoxia este credinţa tainei, iar una dintre aceste taine este şi lucrarea sfinţilor pe pământ.** ***În această taină se încadrează şi lucrarea Sfintei Parascheva care, zi şi noapte, este rugătoare către Dumnezeu pentru lume.*** ***Atât s-a lărgit inima acestei sfinte prin virtuţi şi prin prezenţa harului, încât a putut cuprinde lumea întreagă în dragoste, milostivire şi rugăciune. Dar nu numai lumea din vremea sa, ci şi pe cea din timpurile noastre şi pe parcursul a o mie de ani, de când Sfânta a venit pe acest pământ.***

În minunile Sfintei Parascheva ni se revelează pronia lui Dumnezeu, care se odihneşte în Sfântă, făcând trupul ei fără stricăciune şi duhul ei lucrător şi după moarte, mijlocind la Dumnezeu împlinirea cererilor oamenilor. Un ocean de smerenie i-a învăluit viaţa aici pe pământ; un ocean de slavă îi învăluie viaţa din împărăţia cerească. ***Astfel, mult-milostiva Parascheva străluceşte cu slavă nepământească în împărăţia lui Dumnezeu.*** Această slavă este pentru ea hrană, îmbrăcăminte, iubire, rugăciune, comuniune, este totul. ***Dar Dumnezeu a vrut să o slăvească pe sfânta Sa şi pe pământ, pentru ca să arate slava cerească de care se bucură ea la Dumnezeu şi pentru ca Însuşi El să se proslăvească prin minunile pe care le face prin ea. De aceea, a binevoit Dumnezeu ca după moarte Sfânta să fie cunoscută şi cinstită şi de oameni, care în timpul vieţii nu i-au înţeles sfinţenia şi, poate, nu au apreciat-o aşa cum s-ar fi cuvenit.***

Minunile Sfintei Parascheva ne fac astăzi să înţelegem mai bine împărăţia lui Dumnezeu. ***Prin ea, Împărăţia Cerească coboară pe pământ şi devine accesibilă simţurilor noastre, fiecăruia după credinţa şi curăţia sa.*** I-a dat Dumnezeu sfintei să înţeleagă sensul pe care l-a pus El în lume de la întemeierea acesteia şi ştiinţa de a o îndrepta spre scopul cu care a creat-o - desăvârşirea, fericirea, slava lui Dumnezeu.

Minunile Sfintei Parascheva nu sunt simple lucrări mecanice. Harul lui Dumnezeu nu lucrează asupra lumii în chip mecanic, iraţional. Ele au ca scop desăvârşirea cea atotcuprinzătoare, care cuprinde vindecarea de boli şi patimi, întărirea credinţei şi a Bisericii, izbăvirea de necazuri şi de demoni, ajutor în lucrurile acestei lumi şi multe altele, pe care numai Dumnezeu le cunoaşte, pentru ca întreaga făptură să-i aducă doxologie lui Dumnezeu. ***Prin minunile sale, Sfânta Parascheva restaurează chipul omului creat de Dumnezeu, bun foarte, dându-i încă o şansă spre a urca iarăşi către El. Prin aceleaşi minuni ea îi face pe oameni să preguste împărăţia lui Dumnezeu, încă din această viaţă. Şi odată răniţi de săgeata***

Duhului Sfânt, să înseteze după împărăţia Lui şi să socotească drept gunoaie lucrurile acestei lumi, ajutându-i să păşească spre nepătimire.

De multe ori, minunile sfintei au fost cercetate şi confirmate de ştiinţă. De exemplu, un bolnav care prezenta toate simptomele de cancer, dintr-o dată s-a făcut sănătos. Este o minune. În ce chip însă se produc ele, rămâne taina lui Dumnezeu. Socotim că Dumnezeu, care a creat lumea din nimic, cunoaşte raţiunile făpturii sale şi poate remedia în chip minunat tot ceea ce face ca această făptură să sufere şi să fie depărtată de El.

Sfânta Parascheva vorbeşte ştiinţelor de astăzi în felul său, aşa cum numai sfinţii pot să vorbească, din lumea lui Dumnezeu, lumii noastre atinse de stricăciune şi fărădelege. ***Sfânta învaţă fizica şi chimia că materia organică atinsă de prezenţa Duhului Sfânt nu se supune putreziciunii, învaţă biolgia că rostul omului nu se rezumă numai la ceea ce este el aici pe pământ, că, dincolo de organic, omul are scânteia suflării divine, sufletul şi că însuşi organicul vădeşte ordine şi armonie, fiind creat de raţiunea divină; învaţă psihologia că sufletul este viu şi după moartea trupului, îi învaţă pe materialişti, pe nihilişti şi pe atei că există Dumnezeu, îi învaţă pe filosofi că sensul vieţii omului este, cum minunat spunea Sfântul Serafim de Sarov, "dobândirea Duhului Sfânt", că Dumnezeu este Persoană vie şi lucrătoare. Învaţă toate ştiinţele că sensul vieţii trebuie pus în legătură cu veşnicia, cu Dumnezeu, că, dacă nu au ajuns la Dumnezeu, ştiinţele sunt meschine şi fără sens; că, fără Dumnezeu, ele se mişcă în cercul strâmt al raţiunii omeneşti, fiind prizonierele propriilor neputinţe şi contradicţii.***

Dumnezeu s-a folosit de Sfânta Parascheva pentru a ne stârni şi nouă râvna, văzând sfinţenia la care poate ajunge smerita făptură omenească. Mai ales omul contemporan are nevoie de modele, de exemple de viaţă creştină. Iar dacă exemplele vii s-au împuţinat prea mult, sau dacă ochii noştri sunt prea învăluiţi de ceata patimilor şi nu le mai văd, ne-a dat-o Dumnezeu pe Sfânta Sa, ca să vedem roadele unei vieţi pline de nevoinţe şi de virtute. **Pentru cei credincioşi, Sfânta Parascheva este mângâierea şi nădejdea că moartea nu spune ultimul cuvânt şi nu pecetluieşte definitiv destinul omenesc, că necazurile din viaţa de aici vor fi prefăcute în slavă la Dumnezeu.** Pentru cei necredincioşi Sfânta este fulgerul care brăzdează întunericul necredinţei şi al patimilor, pentru ca astfel, zărind măcar lumina lui Dumnezeu, sufletul împietrit să pornească pe căile Luminii, părăsind întunericul ce l-a stăpânit vreme de cine ştie câţi ani.

Dacă sfinţii care trăiesc pe pământ (câţi va mai fi lăsat Dumnezeu în viaţă) ne arată nevoinţele care fac ca viaţa omului să se sfinţească, Sfânta Parascheva ne arată

slava omului îndumnezeit. ***Toţi cei ce-i stau prin preajmă simt că ea ne ridică poverile şi ne înalţă duhovniceşte, mângâindu-ne cu mângâierea cu care ea însăşi a fost mângâiată de Dumnezeu. Privindu-i trupul nestricat, meditând la viaţa ei, la nevoinţele peste fire din pustie, ne vedem ca într-o oglindă viaţa noastră păcătoasă, dar dobândim şi râvna de a ne schimba.***

Minunile Sfintei sunt o dovadă şi pentru cei necredincioşi că Duhul Sfânt lucrează şi astăzi în lume, că Biserica lui Hristos nu este numai o amintire a ceea ce a făcut Dumnezeu acum 2000 de ani, ci un locaş viu, în care sufletele oamenilor se mai mântuiesc încă. Cea mai evidentă mărturie este aceea că Sfânta adună mulţime nenumărată de credincioşi de ziua ei şi zilnic, la biserică, chemându-i pe unii, creştini sau necreştini, de la mari depărtări. Pe alţii îi cheamă din depărtata ţară a păcatului, arătându-le adevărata cale de urmat în viaţa aceasta. Aceasta este o lucrare foarte importantă pe care o săvârşeşte sfânta pentru biserică în zilele noastre, poate pregătind vremurile când credinţa ne va fi pusă la încercare şi când nu vom mai putea nădăjdui decât în ajutorul ceresc.

Ne învaţă sfânta că nici haina, nici slava nu-l fac pe om om, ci nădejdea cea nezdruncinată în Dumnezeu, care rămâne şi după moarte; că prin această nădejde îşi dobândeşte omul demnitatea pierdută în urma căderii în păcat şi superioritatea smerită asupra tuturor fapturilor create de Dumnezeu. ***Poate mai mult decât orice ne întăreşte sfânta credinţă în Înviere. Trupul ei nestricat, ca şi minunile pe care le săvârşeşte sunt mărturie a faptului că viaţa aceasta nu-şi are capătul în moarte, că iubirea este mai tare decât moartea, iar unde există această legătură a dragostei este o simplă trecere de la o viaţă mai de nimic la una plină de slavă. Trupul ei nestricat şi minunile pe care le săvârşeşte sunt rodul acestei iubiri de Dumnezeu, de care nu au putut-o despărţi nici oamenii, nici rangurile pământeşti, nici moartea.***

În lumea raţionalistă, nihilistă, chiar atee, în care trăim, de multe ori nu reuşim să depăşim logica ingust-omenească, ce ar dori să întroneze (chiar prin legi de stat) păcatul drept normalitate. În această lume e firesc ca totul să sfârşească în moarte, în stricăciune, aceasta fiind însăşi plata păcatului. Chiar o parte dintre ştiinţele moderne ale sufletului omenesc (psihologia) văd în acesta o activitate legată strict de viaţa trupului, negând dogma creştină a învierii. Şi de multe ori sufletul omului păcătos presimte încă din această viaţă chinurile ce-l aşteaptă dincolo, simţind o mare frică de moarte; o angoasă care, uneori, atinge pragul deznădejdii.

Sfânta însă ne învaţă chipul de vieţuire asemenea făpturilor netrupeşti, care aduce rodul nestricăciunii şi al vieţii veşnice. Pentru sfinţi viaţa sau moartea era unul şi

acelaşi lucru, numai să fie alături de Hristos. Ei vedeau moartea ca pe o eliberare de trup şi de lumea aceasta stricăcioasă. Dincolo de ştiinţă, în modul cel mai firesc, sfinţii demonstrează în felul lor existenţa vieţii veşnice. Încă de la descoperirea sfintelor sale moaşte, Sfânta Parascheva s-a arătat împotriva stricăciunii şi a păcatului, pe de-o parte negându-le, prin cererea de a fi strămutat trupul ei de lângă trupul stricat şi urât mirositor al marinarului înmormântat din neştiinţă alături de ea, iar, pe de altă parte, afirmând viaţa, nestricăciunea, puterea lui Dumnezeu, prin trupul ei care a rămas nestricat, vreme de o mie de ani, până astăzi. Dar nu numai nestricăciune, ci viaţa, cu adevărat, a dobândit Sfânta, după cum atestă mărturiile celor care au trăit şi cunoscut minunile ei. Ea este vie printre noi, lucrând cu harul lui Dumnezeu şi cu puterea facerii de minuni cu care a înzestrat-o, din belşug, pronia divină.

Sfânta cuvioasa Parascheva ne ajută, de asemenea, să nu ne punem nădejdea în viaţa de aici. Nădăjduind în viaţa veşnică, Sfânta a şi primit-o. Iar noi vedem slava ei de după moarte şi minunile pe care le lucrează în chip mai mult sau mai puţin arătat.

Văzând sfintele sale moaşte nestricate şi faptul că lucrează minuni după moarte, că-i ajută pe oameni, aşa cum poate nu a reuşit să facă atât cât ar fi vrut în această viaţă, ne facem şi noi părtaşi vederii încă din această lume a împărăţiei veşnice. Învăţăm să vedem că planurile lui Dumnezeu cu persoanele omeneşti trec dincolo de limita, uneori foarte îngustă, a vieţii de aici, în veşnicie. De aceea, Sfânta ne îndeamnă să ne tocmim viaţa astfel încât să ne mântuim, ştiind din exemplul ei că faptele săvârşite aici, pe pământ, au consecinţe în veşnicie.

Viaţa sfintei a fost cu totul lipsită de slavă şi nebăgată în seamă de oameni. După cum a decurs această viaţă, putem presupune că, de multe ori, sfintei i-a lipsit ajutorul de la oameni. Chiar părinţii ei o mustrau pentru alegerea unei vieţi de sărăcie şi a căii monahale. ***Ne mai învaţă Sfânta să nu ne punem nădejdea în ajutorul omenesc ce cade, ci în atotputernicul Dumnezeu.*** Fiind lipsită în viaţă de ajutorul oamenilor, sfânta a dobândit veşnic ajutorul lui Dumnezeu, care lucrează prin ea ca printr-un vas ales al Său; astfel, puterea credinţei celor care vin la ea stârneşte Duhul lui Dumnezeu, care lucrează în Sfântă, săvârşind minuni. ***Şi în acest mod Sfânta ne împărtăşeşte de bunătăţile împărăţiei cereşti, "unde nu este durere, nici întristare, nici suspin", alinând durerile noastre încă de aici, de pe pământ.***

În secolul nostru simţim mai mult ca în trecut că timpul acestei vieţi nu ne ajunge pentru a ne înfăptui planurile. Sufletul este mai râvnitor, mai înflăcărat, iar trupul

mai neputincios şi viaţa plină de griji. Sfânta Parascheva ne arată însă că, dacă sufletul este cu adevărat osârduitor, dacă planurile lui sunt binecuvântate, Dumnezeu îngăduie ca acestea să fie înfăptuite nu numai în timpul unei prea-scurte vieţi, ci în veşnicie. Năzuinţei spre bine a sufletului omenesc îi acordă Dumnezeu din timpul său, veşnicia, un etern prezent, în care e loc şi vreme pentru tot binele. ***Ne învaţă, aşadar, Sfânta Parascheva să preţuim timpul acestei vieţi şi să-l folosim astfel încât, chivernisindu-l aşa cum se cuvine, să câştigăm şi noi împărăţia lui Dumnezeu. Ne mai învaţă Sfânta că, pentru a ajunge la desăvârşire, omului nu-i trebuie mult timp, ci o râvnă fierbinte pentru săvârşirea faptei bune şi a căutării lui Dumnezeu.*** Într-o viaţă pământească atât de scurtă, ea a dobândit o sfinţenie de netăgăduit, astfel încât nici dacă ar mai fi trăit mulţi ani, prin orice fel de încercări ar fi trecut, virtutea ei ar fi rămas nezdruncinată.

Ne învaţă apoi Sfânta Parascheva că deşi numele unor oameni şi faptele lor nu sunt cunoscute oamenilor, ele se află scrise în Cartea Vieţii. Ne învaţă, de asemenea, să ne înveluim virtutea în smerenie, pentru a nu cădea în mâinile vrăjmaşilor lui Dumnezeu. Iar atunci când mărturia oamenilor va fi necesară, Dumnezeu va mărturisi despre sfinţenia aleşilor săi şi prin oameni, aşa cum a făcut şi pentru Sfânta Parascheva. Ea însăşi este o mărturisitoare a credinţei, chiar şi după moarte, în vremuri de război, de prigoane, dar şi de pace, mărturisind acum credinţa şi pentru noi, prea slabi şi prea învăluiţi de nimicnicia acestei lumi şi de păcatele noastre.

Pentru unii oameni, minunile sfintei vin ca un fulger, care într-o clipă le schimbă viaţa. Pentru alţii, topesc durerea sufletească, ce însoţeşte trăirea în această lume. Unora le depărtează suferinţa, altora le ajută să-şi poarte crucea cu demnitate. Unora le dă să guste din pacea lui Hristos, altora să simtă adierea Duhului Sfânt, după credinţa lor. Pe unii îi înveredniceşte de a sa vedere, ajutându-i să o cunoască în acest fel ca pe ocrotitoarea lor. Dar ca pe ocrotitoarea lor o simt şi o socotesc mult mai mulţi oameni, care nu au văzut-o; dovada - sutele de mii de pelerini veniţi să se închine sfintelor sale moaşte de ziua ei şi cinstirea de care se bucură în întreg spaţiul balcanic, dar mai ales acolo unde au stat sfintele sale moaşte. Şi încă ceva: în chip tainic, sfânta are mult mai mulţi apropiaţi. Unii o cheamă în rugăciune din depărtare, alţii o străjuiesc zilnic, la catedrala din Iaşi. Căci, ieşind din această viaţă, ***Sfânta Parascheva, ca şi toţi sfinţii lui Dumnezeu, nu mai cunoaşte osteneala, nici neputinţa, nici depărtarea în timp şi spaţiu. Ea a dobândit aripi îngereşti, date de "Cel ce face pe slugile Sale pară de foc", cum minunat spunea psalmistul David, putând sluji cu credinţă tuturor celor ce o cheamă în ajutor, oriunde şi oricând.***

Frumuseţea şi fecioria ei au ridicat-o acum la asemănare cu cea a îngerilor, a slujitorilor lui Dumnezeu celor fără de trup. Sărăcia ei din această viaţă a fost umplută de Duhul Sfânt cu daruri mai bogate decât toate comorile pământului, pentru ea şi pentru întreg neamul omenesc. Anonimatul în care a trăit şi a murit s-a transformat în slavă, astfel încât, de sute de ani, toţi creştinii o cunosc şi o slăvesc. Desăvârşita smerenie care i-a acoperit toată viaţa o atât de mare sfinţenie, străluceşte acum, îmbrăcată în haina slavei dumnezeieşti şi omeneşti.

Nu ne ajung cuvintele să vorbim despre Sfânta cuvioasa Parascheva, cea asemenea cu îngerii, căci sărăcăcioase sunt vorbele acestei lumi pentru a putea cuprinde din împărăţia cerurilor ceea ce numai viaţa sfântă a Cuvioasei a putut să cuprindă. Pentru ea, Dumnezeu a coborât şi la noi împărăţia cerurilor şi de aceea, auzind minunile ei şi trăindu-i puţin prin preajmă mi-au venit în minte cuvintele proorocului Ioan: "***Pocăiţi-vă! Împărăţia cerurilor s-a apropiat de voi!***" Şi, vorba aceluiaşi sfânt, se micşorează Sfânta Parascheva, venind la noi, pentru ca noi să ne facem slugi ale lui Dumnezeu.

Şi nu văd cum altfel ar putea lumea de azi să-i păşească prin preajmă decât în pocăinţă; pentru că, în acest ocean de sfinţenie şi de smerenie, dacă ne oglindim chipul, ne apare numai imaginea depărtării noastre de Dumnezeu, a păcatului şi nemerniciei noastre. ***Teologia ortodoxă recomandă trăirea în preajma unui sfânt drept una dintre căile de cunoaştere a lui Dumnezeu. Iar lumina Duhului Sfânt, care sălăşluieşte în sfinţi, ne luminează întunericul cel dinăuntru, descoperind în noi păcatele şi neorânduiala acestei vieţi, apoi ne ajută să înaintăm în virtute, să ardem de credinţă asemenea sfinţilor şi să suim către întunericul de nepătruns al dumnezeirii, definit drept teologie apofatică, începând călătoria infinită către asemănarea cu Dumnezeu, către îndumnezeire.***

Minunile Sfintei Parascheva, asemenea luminii de la Învierea Domnului de la Sfântul Mormânt, vin şi astăzi să aprindă candela unor suflete, al căror necaz şi credinţă le ştie numai Dumnezeu. Ele sunt un îndemn la nădejde şi rugăciune, dar şi o atenţionare de a păşi cu smerenie pe pământul acesta, pe care păşesc sfinţii lui Dumnezeu. ***Sfânta Parascheva este o făclie care arde în rugăciunea pentru lume, aşteptând doar să întindem mâinile pentru a ne oferi din darurile bogate cu care a înzestrat-o Dumnezeu şi să ne aprindem sufletul de credinţă şi iubire, din lumina ei, care s-a făcut izvor de lumină pentru întreaga lume, dar mai ales pentru cei care o caută şi i se roagă.***

Din minunile contemporane ale Sfintei Parascheva

Prin comanda aceea, numai Sfânta ştie cât m-a ajutat

Pentru prima dată am venit acum trei ani. Este al treilea an de când vin la Cuvioasa Parascheva. În primul an când am venit, toată puterea Sfintei m-a ajutat foarte mult. Eram foarte necăjită şi supărată. Când am ajuns acasă, m-am culcat. Am auzit la poartă o voce de bărbat. Mi-a adus o comandă cum nici n-am visat. M-a ajutat mult, enorm, în primul an. Dar, păcătoasă de mine, nu i-am făcut o colivă de mulţumire. Şi cred că este supărată pe mine. O rog din tot sufletul să-i treacă supărarea, pentru că m-a ajutat foarte mult. Aveam probleme mari financiare. Aveam nişte datorii groaznice, groaznice. Am o firmă şi prin comanda aceea, numai Sfânta ştie cât m-a ajutat. Şi-i mulţumesc din tot sufletul meu. Şi toată viaţa am s-o chem în rugăciunile mele. (Puia Carstoiu, 50 ani, Balş, jud. Olt)

O boală psihică nevindecată de medici

În 1996 soţul meu a fost împreună cu copilul, Dacian Gheorghe. Era în clasa a XII-a şi având o boală psihică nevindecată de medici, am fost sfătuită să cercetăm sfintele mănăstiri, să ne rugăm mai mult, pentru că pentru păcatele noastre a ajuns copilul în situaţia asta. Şi deci, cu toate că începuse anul şcolar, el nu putea să frecventeze cursurile, pentru că era sub medicamente şi avea insomnii. Şi a venit cu soţul la moaştele Sfintei cuvioase Parascheva. Atunci a fost anul cel fericit, când, alături de moaştele Sfintei cuvioase maici Parascheva a fost şi capul Sfântului Andrei. Eu eram la şcoală, deci nu puteam să fiu prezentă alături de

copil. Sunt profesoară. Dar peste vară-l însoţeam la mănăstiri, la Sihăstria, peste tot, la Dervent. Peste tot am persistat ani îndelungaţi, pentru că ştiam că Dumnezeu pentru păcatele noastre ne pune la încercare. Şi în acel an vă spun că a avut darul ceresc de a se închina atât moaştelor cuvioasei Parascheva, cât şi moaştelor Sfântului Apostol Andrei, cel ce ne-a creştinat pe noi. Noi, de fapt, cu copilul am fost şi la Dervent şi la Peştera Sfântului Andrei. Şi din acel moment copilul nostru nu a mai avut probleme. Şi-a terminat cu bine bacalaureatul, a urmat facultatea, este profesor acum.

Eu sunt nevrednică să-i mulţumesc cuvioasei maici şi Maicii Domnului, cărora ne rugăm permanent, pentru darurile cu care ne-a binecuvântat, pentru că copilul nostru este sănătos. Deci, n-a mai avut probleme niciodată şi sperăm, ne rugăm încontinuu, ca cel rău să se depărteze de noi. Pentru că sunt convinsă că mulţi copii care suferă de boli psihice numai prin rugăciune, la Sfintele Masluri, prin multă, multă răbdare, ani întregi (deci, nu a fost aşa uşor, că am mers azi la o mănăstire şi gata, s-a vindecat) mi s-a vindecat. Ani în şir. Din clasa a VII-a, până când a terminat liceul, vă daţi seama, sunt ani îndelungaţi şi nu ne-am pierdut credinţa, speranţa şi aceasta ne-a mântuit.

Un sfat pe care vreau să-l dau mamelor îndurerate, care au asemenea probleme... Chiar dacă, dintr-o greşeală, şi eu m-am dus la un preot cu clarviziune şi am crezut că mântuiesc copilul şi am aflat de unde vine răul... Să nu căutăm să răspundem răului cu rău. Niciodată nu m-am rugat ca răul să se răsfrângă asupra celor care ne-au făcut nouă rău, ci m-am rugat pentru sănătatea noastră, pentru ca să ne izbăvim de păcatele noastre, mila lui Dumnezeu să coboare asupra noastră şi să ne mântuiască.

Şi aşa am ajuns să zicem că suntem o familie care am pus început de pocăinţă. Nu putem să spunem... încă suntem ispitiţi, încă avem multe păcate, dar încercăm să punem început bun. Dar avem încă multe păcate, suntem uscaţi sufleteşte. Ne străduim, aşa, ne străduim... (Elena Feier, Ineu, jud. Arad)

Cuvioasă, tu eşti vie!

(Sfânta Parascheva) mi-a spus când a fost la despărţire (de soţ)... Era înaltă, înaltă, că stăteam la etajul VI şi s-a făcut atât de înaltă, până la etajul VI, blondă, era cu codiţe împletite, aşa. Şi era ca o stafie, aşa.
A venit aievea şi a zis:
- Aleargă! Aleargă după bărbatul tău! Nu-l lăsa! Nu-l lăsa! Nu-l lăsa să plece!

Tot îmi spunea să nu-l las să plece pentru că eu nu-nţelegeam, nu-L cunoşteam bine pe Dumnezeu, nu ştiam ce se petrece cu mine, vedeam minuni într-una, care se întâmplau cu mine, dar încă nu-L cunoşteam pe Dumnezeu. Numai că atunci când mă culcam, nu mă culcam până când nu-mi făceam semnul sfintei cruci.

[...] La fix, la ora 12, sună cineva. Întreb cine e. A zis: Marian. Cum te cheamă? Nu numele mic. Spune-l pe ăl mare, ca să ştiu.

Băiatul s-a trezit şi a zis:

- De ce îi întrebi pe prietenii mei cum îi cheamă?

Şi i-am dat receptorul de la interfon. Ăla n-a mai răspuns. A plecat. Iar el a venit după mine. Simţeam că mă omoară. A vrut să pună mâna pe icoana Maicii Domnului mare şi n-a putut s-o ia. S-a repezit şi... pe burtă, cu pumnii în stomac, a sărit cu picioarele pe mine, m-a bătut, m-a chinuit... Că al mic fugea de-acasă, ăla nu l-a mai prins... Şi-am zis:

- Rămâi lângă mama!

- Nu pot, mamă, că simt că mă omoară.

Şi dormea la un prieten. După ce m-a chinuit atât de tare zice:

- E, până nu spăl cuţitu-n tine nu mă las!

Şi ajung la bucătărie. Că m-a bătut aşa de tare... Nasul nu mai există. Aici nu mai era nas.

La Sfântul Antonie de la Iezeru, am pus nasu' pe sfintele moaşte. Şi în clipa când am pus şi am zis: "Sfinte, vindecă-mă, că eu nu pot să citesc rugăciuni!". Că puneam vată multă şi... Şi în clipa aia mi s-a lipit nasu'. Mi s-a lipit, gata...

Sunt încercată, încercată peste firea omenească... Poate nici nu trebuia să spun, da' eu din dragoste v-am spus dumneavoastră. Ca astea... Îl lăsăm pe Dumnezeu să ne slăvească, nu pe noi. Toate chinurile pe care eu le-am spus pe pământ, eu nu mai sunt dincolo luată-n seamă. Zice că zice: Rabdă, rabdă, rabdă, până la sfârşitul vieţii. Aşa cum eu mi-am dus crucea, du-ţi-o şi tu, nu?

[...] Iarăşi s-a întâmplat o minune cu cuvioasa Parascheva. Era multă lume, acum vreo doi ani. Şi am zis: "Cuvioasă, tare aş vrea să mai intru la tine o dată. Dar nu mai pot, decât cu un demonizat". Şi mă opreşte stareţul de aici de la mănăstire să măturăm prin catedrală. Mătur prin catedrală şi ne duce sus, la balcon.

Şi acolo eu, când o văd pe cuvioasa, plec genunchii (unde este bătută în mozaic, în icoană) şi-i mulţumesc că m-a ajutat să ajung la Sfânta. Şi deodată, după mine, un tânăr. Şi zice: Să-i mulţumesc şi eu şi să mă ierte că nu pot să mă duc astăzi. Dar eu întorc capul şi zic:

- Da' de ce nu poţi tu să mergi astăzi la Cuvioasa?

- Eu sunt bolnav.

- Ce boală ai?

- A... sunt demonizat.

- Hai cu sora, hai cu sora Maria!

L-am luat de braţ, da' era mai înalt decât mine. Îl cheamă Modest. L-am luat de braţ şi am plecat cu el. (...)

L-am dus la cuvioasa târâş, pe jos. Când am ajuns la cuvioasa am zis: "Maica Domnului, numai Tu mă poţi ajuta! Ridică-l!". Când am zis "Ridică-l!", ştiţi cum?! Uite-aşa-ntr-o clipă era ca plopu', sus. Şi am pus mâna pe spatele lui şi s-a dus peste cuvioasa Paraschiva, aşa şi am zis: "Mulţumeşte!". Şi a făcut crucea dreaptă şi a mulţumit.

Şi eu ce doream?! Vă spun sincer, dorinţa mea era că eu ziceam: "Cuvioasa Parascheva, tare-mi doresc să-ţi pup diadema, coroana". Şi ce credeţi?! Eram mititică şi nu ajungeam pe asta... Şi am pus mâinile şi am sărit sus, pe masă. Mereu spun la toată lumea: Ce curaj! Cum de acel arhiereu care o păzea nu mi-a zis nimic? M-am ridicat, mi-am făcut sfânta cruce şi am zis: "Cuvioasă, îţi mulţumesc, că doream din suflet să-ţi pup diademă." I-am pupat-o, era nouă şi... aşa... şi... am pus mâna prima dată când am venit. Era moale, moale, moale. "Cuvioasă, tu eşti vie!" îi spuneam. Zic: "Tu m-ai scos din toate încurcăturile."

Şi multe, şi multe... Atâtea bucurii duhovniceşti mi-a dat Dumnezeu, că nu le merit. Nu le merit... Nu merit nici să calc pământu', nici să ridic ochii sus, la cer, câte minuni se întâmplă cu noi pe pământ, să ştiţi... (Maria, Bucureşti)

Altă vindecare minunată

Cam în '94 fetiţa a fost în comă şi era tot aşa, în ajun de cuvioasa. Şi când am ajuns la Spitalul Sfânta Maria am ajuns noaptea (m-a ajutat cineva şi am ajuns cu maşina) şi aici făcea convulsii, că era intoxicată. Luase nişte pastile, nu ştiu ce-a-nghiţit ea din greşeală (avea cinci ani). Eu eram la cules de struguri.

Şi când am venit noi, tot timpu' ne rugăm (noi suntem credincioşi). Şi era ajunu' Cuvioasei, deci a doua zi era ziua Ei. Şi toată noaptea... când am ajuns, deja făcea convulsii, făcea spasmele alea, cum fac ei, spume la gură şi-mi era frică. Şi-atuncia i-a pus o perfuzie. Deja o legase, că putea să moară. Şi-mi era frică. Şi-am zis: "Doamne, de ce face aşa?". Şi-a zis: "Doamnă, poate să se-ntâmple orice". Şi-atuncia s-a mai liniştit. Tot mă rugam la Cuvioasa. Şi am zis: "Cuvioasa, scap-o Tu, că îţi făgăduiesc că o voi da s-ajungă maică, dac-o vrea".

Să ştiţi că toată noaptea am stat în genunchi, că trebuia s-o păzesc, c-avea perfuzia la cap şi-am păzit-o toată noaptea. Şi şi-a revenit. Deci, a doua zi pe la 4-5 trăgeau clopotele şi plângeam şi-am zis: "Sfânta cât e de aproape şi totuşi atât de departe", că nu puteam s-ajung.

Şi fetiţa când şi-a revenit se uită în tavan, de parcă ar fi văzut ceva; avea o privire fixă. Şi de-atunci, de câte ori vin în Iaşi, orice treabă aş avea, întâi merg la Cuvioasa, mă-nchin şi-mi merge foarte bine. (Mirela Slatina, com. Popeşti, jud. Iaşi)

Să se-aducă o staţie de amplificare

Am fost la mănăstire la cuvioasa Parascheva un grup de nouă persoane... Şoferul, după ce ne-am închinat, a zis să mergem la mai multe mănăstiri. Eram foarte interesată, că vin din Austria.

Şi ne ducem la mănăstirea Secu şi vine un călugăr foarte în vârstă şi mă întreabă:

- Doamnă, de unde eşti?

- De unde!? Din România!

- Nu, nu, că este ceva...

Şi se ţine după mine, ştiţi cum?! Vă spun, m-am spovedit. Am simţit o spovedanie şi o împărtăşanie ce nu mi s-a-ntâmplat. Şi îmi spune:"Ce rugăminte avem?! Am construit o mănăstire şi am dori pentru această mănăstire să se-aducă o staţie de amplificare. E o mănăstire foarte mare şi nu se-aude... Vine lume multă. Ajutaţi-mă!". Am zis: "Părinte, eu vin din Austria, da' e scump să cumpăr o staţie de amplificare". Ştiţi ce-mi zice? "Doamnă, eu vă dau binecuvântare. Când ajungeţi în Austria, scrieţi-mi!". Zic: "Bine. Eu vă scriu şi mă interesez". Dar eu ştiam că nu am posibilitate, că e foarte scumpă.

Ce credeţi dumneavoastră? Ajung în Austria, vorbesc cu băiatul, nu se rezolvă. Primesc vinerea, că ţin post, o scrisoare de la părintele. Îmi zice: "Sunt atât de fericit că mi-aţi rezolvat cu staţia!". Dar eu nu i-am scris că rezolv, eu i-am scris că încerc să văd ce pot să fac.

O nelinişte, o supărare... Zic: "Acest călugăr a înţeles că eu îi trimit şi el aşteaptă. Ce mă fac?". Era vineri şi eu eram disperată. Dau telefon la toţi.

Mă rugam într-o biserică catolică, termin rugăciunea şi îi povestesc preotului tot. Zice: "Doamna Maria, staţi liniştită, că la catedrala cealaltă s-a montat o staţie nouă, modernă şi toată staţia e luată jos". Extraordinar! Cine era mai bucuros ca mine?

Mergem cu băiatu', luăm staţia. Zic: "Vreau s-o trimit de Crăciun". După ce-mi trimite părintele scrisoarea zice: "Suntem atât de bucuroşi! Şi hramul mănăstirii e cuvioasa Parascheva". (Maria, Pleşa Făgăraş, jud. Braşov, acum în Austria)

Singură, se ducea la Sfântu' Gheorghe înapoi...

Este un domn, îl cheamă Corneliu, fecior de preot, a învăţat la Liceul Sadoveanu. Şi în timpul ăla, la Mitropolie se făceau reparaţii, că s-a dărâmat. Şi provizoriu au dus-o pe Sfânta la Sfantu' Gheorghe, aici, în curte. Şi după ce s-au terminat reparaţiile, Corneliu, de care vă spun, şi cu Cotescu, băieţi de preoţi, credincioşi, au luat-o pe Sfânta de la Sfântu' Gheorghe, pe umăr şi o aduceau aicia (în catedrala - n.n.). A doua zi dimineaţă, singură, se ducea la Sfântu' Gheorghe înapoi. Trei zile la rând.

Până n-au venit nişte călugări credincioşi, n-a vrut să stea. Aţi înţeles că ea nu acceptă pe oricine.

Tot el mi-a spus că atunci când era secetă mare o luau pe umeri şi n-ajungeau în Piaţa Unirii (în centrul Iaşiului - n.n.) şi... ploi torenţiale... El mi-a spus.

Cu copiii mei a făcut minune că i-a atras la credinţă. O doamnă disperată a apelat la medici, fără nici un rezultat şi Sfânta Parascheva a vindecat-o de cancer.

Cea pe care o avem noi aici, Sfântă, nu valorează echivalentul ei cu aur sau cu briliante. (Elena Georgică, 78 ani, economista, Iaşi)

Am văzut demonizaţi vindecaţi

Când am fost la raclă, am văzut demonizaţi vindecaţi la Sfânta. Asta e ceea ce am văzut eu cu ochii mei. Şi cum diavolii mărturiseau pe Hristos prin demonizaţi. (Părintele Isidor, Mănăstirea Sfânta Treime, Balş, jud. Olt)

Mi-am dat seama că a fost o minune a Sfintei

Dădeam admiterea la facultate şi era un timp foarte scurt, vreo două săptămâni, până la examen. Şi, practic, nu aveam timp să învăţ toată anatomia sistemului nervos, care era foarte complicată. Şi m-am dus la Sfânta şi m-am rugat cu lacrimi în ochi: "Nu-mi trebuie nimic. Desculţ să fiu, dar să intru la facultate".

Şi într-adevăr, am rugat-o pe Sfânta, dacă-mi dă ceva din sistemul nervos, să-mi dea măduva spinării. Şi unul din subiecte, când am intrat la examen, a fost măduva spinării. Atunci mi-am dat seama că a fost o minune a Sfintei Parascheva. (anonimă, Iaşi)

Ce păcate l-or fi apăsând...

Părintele Onufrie, fiind aici la Mitropolie, s-a dus în faţă. Şi tocmai o băgau în biserica pe Cuvioasa, când un preot a zis: "Părinte, ia-o că o scap. Şi părintele când a luat-o era uşoară ca un fulg. Se gândea dânsul ce păcate l-or fi apăsând pe celălalt de se făcuse atât de grea. (Melania Todirica, Bacău)

A avut un cancer şi a vindecat-o

Ştiu o doamnă care vine în fiecare an la Sfânta pentru că a avut un cancer şi a vindecat-o. Cu credinţa...

Pe 4 august 1950, când m-am născut eu, în curtea bisericii erau foarte mulţi trandafiri. Şi au rămas intacţi. Încolo, tot a bătut gheaţă şi-aici n-a bătut. Ştiu asta de la părinţii mei. (Georgeta Buzdugan, Doroscani, com. Popeşti, jud. Iaşi)

Era... răcnetul de pe lume

Am avut un băiat care, într-o fracţiune de secundă, şi-a scos un ochi. Jucând fotbal, a venit cu ochiul într-un nod de sârmă şi i-a smuls globul ocular. A mers la medic, l-a operat. Era... răcnetul de pe lume... Când am ieşit de la spital răcnea în gura mare. Am zis că altă speranţă şi altă şansă n-am. Hai s-ajungem până la Sfânta.

Şi am ajuns acolo, plângând, lângă racla ei şi rugându-mă, ca orice părinte, pentru copil. Şi i-am spus şi lui: "Pune căpuşorul acolo şi roagă-te ca să dea Dumnezeu să-ţi treacă, să facă minune Sfânta".

Şi... ne-am închinat, am ieşit din sfânta biserică. Şi când am ieşit, pe scări, băiatul dintr-o dată s-a luminat şi zice: "Mamă, nu mă mai doare". Şi nu l-a mai durut nici în ziua de astăzi.

Şi fata mi-a fost bolnavă de stomac şi a vindecat-o. Eu sunt văduvă de 18 ani, dar... minuni mari sunt astea, când ai atâtea necazuri şi treci peste ele. Le vezi. Le simţi. Şi o simţi că este aproape de tine. Este aproape. (Floarea Asavoaie, Cotnari, jud. Iaşi)

Nu m-am mai operat

Aveam un fibrom şi trebuia să mă operez a doua zi. Şi seara am venit la Sfânta pentru prima dată şi a doua zi nu m-am mai operat. Şi am scăpat de operaţie. Dar eu, păcătoasă n-am fost recunoscătoare. Şi Sfânta m-a vindecat. N-am mai avut nimic până-n ziua de astăzi. (Adela, Botoşani)

Locul meu nu mai este aici la tine

Am avut o icoană acasă. Acu' şase ani de zile am luat-o, cu cuvioasa Parascheva, da' mare, aşa... Şi-am visat sâmbătă noaptea spre duminică cum parcă lăcrama. Şi-am zis: "Da' de ce, cuvioasa, plângi?". Zice: "Că locul meu nu mai este aici la tine. Du-mă unde s-a făcut biserica asta nouă, aici, la Porcova".

Şi eu acuma, ce să fac? Zic să vorbesc cu părintele nostru, din parohia noastră. Zice să mă duc la protopop. Şi i-am spus: "Părinte, uite, aşa şi-aşa...". Zice: "Mergi

s-o duci!". Zic: 'Părinte, eu nu pot să merg s-o duc. V-o donez dumneavoastră s-o duceţi". I-am dat şi un pachet de tămâie.

Zic: "Dacă ea s-o cerut acolo...". Acolo era hramul bisericii şi ei n-aveau icoană. C-acu' se sfinţeşte. Era hramul Sfânta cuvioasa Parascheva.

Da' părintele o zis aşa: "Mata' ai visat pe cuvioasa, da' eu am visat pe Mântuitorul Iisus Hristos. Zice, Vezi că va veni cineva să-ţi doneze o icoană. Tot în aceeaşi noapte".

Şi eu am avut multe necazuri, dar Cuvioasa m-a ajutat. Am 40 de ani de când vin la cuvioasa. (Paulina Ţicău, com. Fălciu, jud. Vaslui)

Nu, că eu de-aicia nu plec!

Anul trecut am venit în autocar de la Galaţi, cu o doamnă, Maria, care s-a operat la mijloc, undeva. A stat şase luni de zile în spital. Verişorul ei a operat-o, fiind medic.

Şi când s-a externat, a zis: "Eu nu vreau să mă duceţi acasă, decât dacă ajung la cuvioasa Parascheva". Şi şoferul care trebuia s-o ia cu maşina a zis: "Ei, asta-i bună! După ce că-i târziu, unde ne mai întindem?". "Nu, că eu de-aicia nu plec!"

Şi-atunci când s-a dat jos din maşină în faţa Mitropoliei, s-a simţit mai bine şi-a-nceput să meargă. Şi pentru că era mitropolitul Daniel la slujbă, când a ajuns în faţa sfintelor moaşte, fiind înconjurată de un grup, a zis că nu a stropit-o şi pe dânsa cu aghiazmă. Şi-atunci a strigat şi a zis: "Prea sfinţia voastră, vă rog să mă stropiţi şi pe mine cu sfânta aghiazmă!". Şi când a plecat, a urcat singură-n maşină (acolo unde e operată are o proteză de plastic) şi spunea că atunci când a venit la control, după trei luni de zile, nu a recunoscut-o verişorul ei care a operat-o şi tot o ocolea.

I-a zis: "Eu am crezut c-ai murit, că n-ai mai dat nici un semn de viaţă. Dar ai murit şi-ai înviat". (Tincuta Mandea, Galaţi)

(Dr. Iuliana Băncescu, articol din volumul Creştinismul popular, între teologie şi etnologie, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2007)

Sfânta Parascheva m-a readus la viaţă!

„Eu sunt un om rău, n-am postit, nu sunt un creştin rugător... Ce-am făcut eu bun către Sfânta Parascheva, ca să mijlocească pentru întoarcerea mea la viaţă?"

***

Aveam 25 de ani, eram muncitor în Cipru. Am avut un teribil accident de maşină şi am fost operat pe creier. Am ajuns în comă profundă. După ce medicii au semnat certificatul de deces, părinţii mei, Neculai şi Maria, s-au închinat la racla Sfintei Parascheva, în timpul unei Sfinte slujbe. Imediat după terminarea slujbei, ei au primit telefon din Cipru că m-am trezit din comă.

În semn de mulţumire, am revenit în ţară pentru a mă închina la Sfânta Parascheva. Mă întreb: „Eu sunt un om rău, n-am postit, nu sunt un creştin rugător... Ce-am făcut eu bun către Sfânta Parascheva, ca să mijlocească pentru întoarcerea mea la viaţă? Trebuia să mă fi lăsat să mor pentru păcatele mele!”.

Afirm că, după ce m-am făcut sănătos, în fiecare zi merg în Cipru la Biserica „Sfânta Parascheva”, pentru a aprinde o lumânare şi pentru a-i mulţumi.

(Binefacerile Sfintei cuvioase Parascheva. Mărturii ale închinătorilor, Editura Doxologia, Iaşi, 2011, p. 36)

Cuvioasa Parascheva, model al umanităţii celei noi

Abundenţa binefacerilor Sfintei Parascheva îi atrage pe oameni la ea, transformându-i din oameni trupeşti în oameni duhovniceşti, izbăvindu-i, astfel, de neştiinţă duhovnicească, uitare şi nepăsare.

***

Prin intermediul minunilor mijlocite de Sfinţi, Dumnezeu cheamă pe oameni la starea de sfinţenie, în virtutea creării lor după chipul Său (Facerea 1, 26-27). Este o invitaţie spre asemănarea cu Dumnezeu, spre actualizarea realităţii ontologice a omului, exprimată tainic în Psalmul 81, 6: „Eu am zis: «Dumnezei sunteţi şi toţi fii ai Celui Preaînalt»". Acest progres spiritual înseamnă înnoirea omului, chemarea de a vieţui veşnic cu Mântuitorul, sfânt şi desăvârşit în El.

Astfel, abundenţa binefacerilor Sfintei Parascheva îi atrage pe oameni la ea, transformându-i din oameni trupeşti în oameni duhovniceşti, izbăvindu-i, astfel, de neştiinţă duhovnicească, uitare şi nepăsare.

Sfânta, ca model al umanităţii celei noi, ne învaţă că numai cel ce trăieşte în Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul, este om adevărat, iar acest lucru este o necesitate pentru a deveni precum „Hristos-Cuvântul lui Dumnezeu, prin har”.

(Binefacerile Sfintei cuvioase Parascheva. Mărturii ale închinătorilor, Editura Doxologia, Iaşi, 2011, p. 9)

Cuvioasa Parascheva aude rugăciunea tuturor

A auzit cuvioasa Parascheva rugăciunea tuturor, dăruind, după taina rânduielilor divine, flori ale bucuriilor imediate sau mai îndepărtate, ca nişte cununi ale răbdării.

Aici s-au adăpat cu putere şi speranţă orfani, văduve, studenţi, soţii înlăcrimate, purtând jugul căsniciei împletit cu durere, suferinzi în haina disperării sau a resemnării, nedreptăţiţi osândiţi de semenii lor, tineri căsătoriţi dorindu-şi copii, nevinovaţi copleşiţi de mrejele vrăjmaşului şi acoperiţi de stropii prea fierbinţi ai stresului zilnic.

Toţi cei care au alergat la „buna sfătuitoare", „mâna vindecării", „liman lin şi neînviforat", „turnul biruinţei", în fiecare an, pe 14 octombrie, ascultă chemarea inimii, revărsându-se în râul de pelerini. (Prof. Maria Olaru)

(Binefacerile Sfintei cuvioase Parascheva, Mărturii ale închinătorilor, Editura Doxologia, Iaşi, 2011, pp. 14-15)

Sfânta Parascheva luptă pentru naşterea de prunci sănătoşi

Am născut o fetiţă sănătoasă, de 4.400 kg, 54 de cm. A primit nota 7 la naştere, dar a fost un copil sănătos, deşi foarte puţini dintre copiii născuţi cu aplicaţie de forceps se nasc fără complicaţii. În fiecare an mergem la Iaşi, la Sfânta Cuvioasă Parascheva, să-i mulţumim pentru tot ceea ce a făcut şi face pentru noi.

***

Eu şi soţul eram doi tineri căsătoriţi, la început de drum. Am rămas însărcinată foarte repede, iar când mi-am calculat data probabilă a naşterii pruncului meu, m-am uitat pe calendar şi... acea zi era chiar 14 octombrie, ziua de prăznuire a Sfintei Cuvioase Parascheva.

Sarcina a început să se dezvolte, însă curând au apărut şi complicaţiile. La un interval de trei săptămâni, eram internată pentru oprirea contracţiilor.

Apoi, am fost supusă unei intervenţii de cerclaj – efectuată pentru a ajuta la închiderea colului uterin, pentru menţinerea sarcinii. După alte câteva luni de internări şi tratamente, doctorii au hotărât să îmi scoată firul de cerclaj, care ar fi trebuit să ducă la naşterea prematură, din cauza contracţiilor. Cu toate acestea, au trecut două luni şi jumătate, iar naşterea nu se mai producea. Una dintre surorile

mele mi-a zis: „Stai liniştită, că pe fata ta o apără Sfânta Cuvioasă Parascheva”. Se apropia ziua Sfintei şi eu tot nu năşteam.

Într-o zi de joi, la control, doctoriţa mi-a spus că totul este în regulă şi că, dacă nu se va produce naşterea până luni, voi intra în operaţie pentru cezariană. Zilele au trecut, era deja duminică şi nu intervenise nici o schimbare. Mi-am pregătit cele de trebuinţă pentru spital, iar noaptea, la ora 1.10, m-am trezit cu contracţii foarte puternice, la interval de cinci minute. Am sunat medicul care îmi supraveghease sarcina, însă pentru că era noapte şi dorea să doarmă, m-a trimis la spital.

Am stat în travaliu 12 ore de chin şi suferinţă. Afară începuse o ploaie torenţială, iar ploaia bătea spre fereastra salonului unde eram internată. Apa se prelingea pe sub geamurile termopan, încât şi medicii care veneau să mă consulte se mirau cum de intră apa în camera respectivă.

Doctoriţa refuza să-mi mai facă cezariană, pe motiv că nu are rost, pentru că totul era în regulă. Primul meu gând s-a îndreptat către Sfânta Parascheva, simţeam că şi ea se lupta pentru copilul meu şi pentru mine.

După îndelungate dureri şi insulte suferite din partea personalului medical, câteva cadre medicale s-au urcat pe abdomenul meu, pentru că fătul nu putea să se nască. Doctoriţa s-a hotărât să folosească un forceps pentru a extrage bebeluşul. Am simţit o durere foarte mare, doctoriţa a aruncat ustensile pe jos, apoi am văzut-o cu bebeluşul în braţe, dar copilul nu plângea. Am întrebat imediat de ce nu plânge fetiţa, însă nimeni nu mi-a răspuns nimic. Copilul înghiţise lichid amniotic. Doctoriţa deja era într-o stare disperată, văzând că nu pot să nasc normal şi nici nu mai era timp pentru cezariană.

După câteva minute de tăcere, am auzit glasul copilului meu, Ana-Maria Parascheva! Atunci, am înţeles că Sfânta Parascheva ne iubeşte şi s-a luptat pentru noi, pentru mine şi pentru fetiţa mea.

Am născut o fetiţă sănătoasă, de 4.400 kg, 54 de cm. A primit nota 7 la naştere, dar a fost un copil sănătos, deşi foarte puţini dintre copiii născuţi cu aplicaţie de forceps se nasc fără complicaţii.

Fetiţa mea are acum 11 ani şi şase luni, iar între timp ne-a mai dăruit Dumnezeu şi un băieţel de şapte ani. În fiecare an mergem la Iaşi, la Sfânta Cuvioasă Parascheva, să-i mulţumim pentru tot ceea ce a făcut şi face pentru noi.

Multe minuni ale Sfintei cuvioase Parascheva ni s-au arătat până în prezent, iar noi ştim că ea este mereu în preajma noastră.

Sfânta cuvioasă Parascheva, ocrotitoarea noastră, îţi mulţumim şi te iubim!

(Iuliana)

Zorica Laţcu - Sfânta Parascheva

Am aflat de lacrimile tale, Sfântă,
Ce au curs din dragoste prea multă,
Când la rugăciune te plecai
Şi-n biserică îngenuncheai...

Una din aceste lacrimi sfinte
Rugăciune a rodit, fierbinte,
Şi în inima mea sărăcită,
Care vrea să fie miluită.

Sfântă Parascheva de la Iaşi,
Singur la necaz să nu mă laşi,
Ci roagă pe bunul Dumnezeu
Ca să rabd, cu pace, orice greu!

Să am şi eu milă de săraci,
Aşa cum tu ai putut să faci,
Când ţi-ai dat hăinuţa cea aleasă
Pentru alta, veche, zdrenţăroasă...

Sfântă Parascheva de la Iaşi,

Singur, la necaz, să nu mă laşi!

Maica Teodosia (Zorica Laţcu) – Rugăciune (Sfintei cuvioase Parascheva)

Parascheva, cuvioasă
Care-ai plâns şi-ai privegheat,
Şi cu inima mâloasă,
Pe cei ce goi ai îmbrăcat,
Dă-ne mila Ta şi nouă
Inimile să ne moi-
Şi cu-a lacrimilor rouă
Să ne-mpodobeşti pe noi.

Cădem Cuvioasă,
La moaştele Tale,
Tu ne izbăveşte
De cumplita jale.

Tu, care-ai fost zmerită,
Mai mult decât sfinţii toţi,
Iar acuma eşti slăvită,
De mireni şi de preoţi,
Dă-ne nouă umilinţă,
Scară către înălţimi,
Întăreşte-ne credinţa,

Apără-ne că pierim!

Cădem Cuvioasă,
La moaştele Tale,
Tu ne izbăveşte
De cumplita jale.

Tu, fecioară cuvioasă
Care ţara ne-ai iubit,
Şi ca steaua luminoasă
Peste Iaşi ai răsărit,
Apără pământul ţării,
De lăcuste şi gândaci
Şi cu Domnul îndurării,
Neamul nostru să-l împaci.

Cădem Cuvioasă,
La moaştele Tale,
Tu ne izbăveşte
De cumplita jale.

Catedrala Mitropolitană din Iaşi

Ideea construirii unei biserici monumentale aparţine Mitropolitului Veniamin Costachi, hrisovul domnesc al lui Ioan Sandu Sturdza (8 august 1826) privind lucrările de proiectare şi construcţie fiind actul de naştere al Catedralei Metropolitane. Însă, piatra de temelie şi construcţia propriu-zisă se datorează râvnei şi ostenelilor mitropolitului Veniamin Costachi.

Pisania I poartă însemnarea: ***"În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită, noi Carol I cu mila Lui Dumnezeu şi voinţa naţională rege al României, aflatam în părăsire această sfântă şi Dumnezeiască biserică Catedrala Mitropoliei Moldovei din Iaşi a căreia prima piatră fundamentală s-a pus în ziua de 3 iulie anul 1833, cu multă râvnă Dumnezeiască şi cu mare ceremonie religioasă de către Prea Sfinţitul Arhiepiscop şi Mitropolit al Moldovei şi Sucevei Veniamin Costachi în numele Sfântului marelui mucenicu Gheorghe pe locul vechii biserici ce a fost clădită de fericitul în pomenire Ştefan Voievod Cel Mare închinată Naşterei Sfântului Ioan Botezătorul şi în urmă reinoită de Anastasia Doamna Soţia lui Ducă Voievod care i-a pus hramul întâmpinarea Dommnului destinând-o tot atunci să fie catedrală Mitropolitană. Continuatu-s-a lucrarea clădirii acesteia începută din nou în anul 1833 până la anul 1839, când s-a aşezat şi acoperământul ei; dar din cauza căderei Bolţilor dinăuntru şi a retragerii din Arhipăstorirea Moldovei în anul 1842 a Fericitului în pomenire Fondator al Mitropolitului Veniamin la Mănăstirea Slatina unde a şi încetat din viaţă în 18 dec. anul 1846, precum şi a***

grelelor împrejurări ale timpurilor ce a urmat încetând atunci lucrarea, această biserică a rămas în părăsire şi neterminată la anul 1880."

Pe locul unde se afla Biserica Albă din secolul al XVI-lea, apoi Stretenia, o altă biserică, din secolul al XVII-lea, s-a început zidirea noului locaş.

Lucrările au început în anul 1833. Arhitecţii vienezi Johann şi Gustav Freiwald au adoptat pentru noua biserică stilul neoclasic. S-a lucrat intens până în anul 1841, în ultimii ani sub conducerea arhitectului rus Sungurov.

În 1842 mitropolitul Veniamin este silit să se retragă din scaun. Lucrările vor fi întrerupte. Totodată apar probleme serioase în legătură cu rezistenţa bolţii centrale, de mari dimensiuni. Se încearcă diferite soluţii, anii trec şi, datorită vitregiei vremurilor, biserica rămâne neterminată timp de aproape 40 de ani.

Căzând bolta centrală, biserica rămâne în ruină până în 1880.

La 15 aprilie 1880 se pune cea de-a doua piatră fundamentală. Refacerea planurilor bisericii este încredinţată arhitectului Alexandru Orăscu, rectorul Universităţii din Bucureşti. El adaugă cele două rânduri de pilaştri masivi în interior, realizând o clădire de plan basilical, cu o navă centrală şi două nave laterale mai mici. Păstrează cele patru turnuri laterale decroşate, dar renunţă la cupola centrală de mari dimensiuni, înlocuind-o cu un sistem de patru bolţi, despărţite prin arce transversale. Lucrările se vor termina în 1887.

Pisania II poartă însemnarea: ***"În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită, Noi Carol I cu mila Lui Dumnezeu şi voinţa naţională rege al României, văzând Patria întărită şi înălţată în urma marelui război pentru independenţă Naţională din anul 1877, am decis în anul 1889 după votul dat de Camerele Legiuitoare a săvârşi clădirea acestui locaş Dumnezeiesc, începând lucrările de restaurare în 15 aprilie 1881, când s-a pus astă piatră fundamentală la pilaştri interiori adaoşi acum din nou pentru susţinerea Bolţilor. Terminatu-s-a întreaga lucrare în anul mântuirii 1886, al domniei noastre al douădecilea şi unulea, al regatului meu al şaselea împodobindu-se şi inzestrându-se cu vase sfinte, candele de argint, policandre, odoare şi veşminte preţioase, precum şi cu cele zece ferestre cu măiestrie împodobite şi închinate de noi ca un prinos al râvnei noastre pentru înălţarea sfintei biserici ortodoxe întru pomenirea mea, a iubitei mele soţii Elisabeta regina şi a urmaşilor noştri, prin stăruinţa a Sfântului Arhiepiscop şi mitropolit al Moldovei şi Sucevei Iosif Naniescu, preşedinte al comisiunei de priveghere şi de conducere a lucrărilor de restaurare şi prin concursul guvernului meu sub preşedinţia d-lui Ion Brătianu şi a miniştrilor mei de culte reposatul Vasile Boerescu la începutul lucrărilor şi Dimitrie A. Sturză în urmă până la terminare, fiind membri comisiunei de restaurare Daniil Scarlat Pastia, fost vice preşedinte al Camerei Deputaţilor şi fost primaru de Iaşi, Nicolae Drossujost senator, înlocuit după încetarea din viaţă în 1884 de Lt. Colonel Constantin Lingă, iar arhitect dirigent Al. Orescu - vicepreşedinte al senatului şi pictor profesorul Gheorghe M. Tăttărăscu, ambii din Bucureşti şi s-a sfinţit acest sfânt locaş de Mitropolitul Iosif Naniescu, joia 23 Aprilie, anul 1887."***

Experimentatul pictor bucureştean, maestrul Gheorghe Tăttărescu, aflat la vârsta deplinei maturităţi artistice, împodobeşte catedrala cu icoane şi elemente decorative care impresionează prin diversitate şi sensibilitate de influenţa renascentistă.

Respectând canoanele Erminiei ortodoxe, Tăttărescu se arată însă deschis influenţelor picturii occidentale, pe linia noutăţilor căutate de pictura bisericească românească în sec. al XIX-lea. Atât în realizarea celor 4 scene biblice de pe bolţile navei centrale cât şi în zugrăvirea chipurilor de sfinţi şi în alcătuirea compoziţiilor decorative se resimte rigoarea neoclasicismului de factură italiană, pe care artistul îl cunoscuse în anii de studii la Academia di San Luca din Roma. Se realizează, astfel, un inspirat echilibru între pictură şi stilul arhitectonic.

Sfinţirea Catedralei, la 23 aprilie 1887, a fost o sărbătoare pentru întreaga naţiune. Familia primului rege al României, Carol I, şi-a legat numele de acest locaş prin donaţii de mare preţ, ca semn al recunoştinţei neamului pentru jertfele şi evlavia fostei capitale a Ţării Moldovei, "a doua mea capitală", cum o numea suveranul.

Catedrala ieşeană în stil renascentist este o clădire monumentală de plan dreptunghiular, marcată la colţuri de patru turle decroşate. Stilul arhitectural este inspirat din forme târzii ale renaşterii italiene, asemănător cu al vestitei biserici "Trinita del Monte" din Roma. Elementele decorative, atât în interior cât şi în exterior, sunt dominate de baroc. Pictura s-a făcut astfel încât să creeze o constantă în stilul arhitectural, iar pictorul Gheorghe Tăttărescu a realizat aici una din culmile creaţiei sale. în patrimoniul catedralei este şi o frumoasă icoană cu "învierea Domnului" de Irineu Protcenco.

Din anul 1889 a fost adusă, de la biserica Trei Ierarhi, racla cu cinstitele moaşte ale cuvioasei Parascheva, aşa că de acum înainte Catedrala Mitropolitană are trei sărbători patronale în cursul anului: ***Întâmpinarea Domnului la 2 februarie, Sfântul mare mucenic Gheorghe la 23 aprilie şi cuvioasa Parascheva la 14 octombrie.***

Racla cu moaştele sfintei cuvioase este aşezată în partea dreaptă a pronaosului, tot acolo fiind depusă şi masiva raclă argintată, cu osemintele marelui Mitropolit al Moldovei şi Sucevei, Veniamin Costachi.

Vitraliile au fost lucrate iniţial la Munchen. După al II-lea război mondial au fost refăcute în vremea mitropolitului Justinian, din 1948 Patriarh al României.

Catedrala Mitropolitana Iasi

Catedrala Mitropolitana Iasi

SE CUV PARASCHEVA

Catedrala Mitropolitana Iasi

Sf. Cuv. Parascheva

Sf. Cuv. Parascheva

Sf. Cuv. Parascheva

Sfânta
Cuvioasa
Parascheva

Sfânta Cuvioasa Parascheva

Moaştele Sfintei cuvioase Parascheva – imagini

OrthodoxPhotos.com

OrthodoxPhotos.com

OrthodoxPhotos.com

OrthodoxPhotos.com

OrthodoxPhotos.com

Ce sfinte moaște veghează alături de Sfânta Parascheva?

5 iulie 2016

Credincioșii au bucuria de a se închina, pe tot parcursul anului, la sfintele moaște care se află, alături de racla Sfintei Parascheva, la Catedrala Mitropolitană din Iași.

La Catedrala Mitropolitană din Iași, alături de moaștele Sfintei cuvioase Parascheva, se află și o raclă cu părticele din moaștele mai multor sfinți și din Brâul Maicii Domnului. Credincioșii au bucuria de a se închina, pe tot parcursul anului, la:

- Brâul Maicii Domnului;
- Sfânta mare mucenită Varvara;
- Sfânta mucenită Paraschevi;
- Sfânta mucenită Chiriachi;
- Sfântul cuvios Ioan Casian;
- Sfinții cuvioși uciși în Mănăstirea „Sfântul Sava”;
- Sfinții mucenici uciși în Creta;
- Sfinții 40 de mucenici de la Sevastia;

- Sfântul sfinţit mucenic Haralambie;
- Sfântul mare mucenic Gheorghe;
- Sfântul mare mucenic Pantelimon;
- Sfântul mare mucenic Mina;
- Sfântul mare mucenic Artemie;
- Sfântul mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava;
- Sfântul mare mucenic Teodor Tiron;
- Sfântul mare mucenic Teodor Stratilat;
- Sfântul mucenic Antipa, episcopul Pergamului;
- Sfântul cuvios Atanasie;
- Sfântul cuvios Gherman;
- Sfântul Ştefan;
- Sfântul ierarh Epifanie;
- Sfântul ierarh Modest;
- Sfântul sfinţit mucenic Dionisie Areopagitul;
- Sfântul ierarh Grigorie Teologul;
- Sfântul ierarh Ioan milostivul;
- Sfântul evanghelist Marcu;
- Sfântul apostol Bartolomeu;
- Sfântul apostol Filip;
- Sfântul apostol Varnava;
- Sfântul sfinţit mucenic Elefterie;
- Sfântul mare mucenic Trifon;
- Sfântul mucenic Ermoghen;
- Sfântul mucenic Armin;

Sursa:
https://catedralamitropolitanaiasi.mmb.ro/ce-sfinte-moaste-vegheaza-alaturi-de-sfanta-parascheva

Pr. Silviu Cluci - Biserica „Sfinţii apostoli Petru şi Pavel” - Veliko Târnovo, Bulgaria

Biserica Sfinţii apostoli Petru şi Pavel este aşezată la baza dealului Țareveț din Veliko Târnovo, Bulgaria. Aici s-au păstrat moaştele Sfintei cuvioase Parascheva între anii 1238-1393.

Biserica „Sfinţii apostoli Petru şi Pavel” din Veliko Târnovo, Bulgaria (Foto: pr. Silviu Cluci)

Orașul Târnovo era situat pe dealurile Țareveț și Trapezița și de-a lungul râului Yantra, la poalele dealului Momina Krepost (Prima Cetate) și pe muntele Sveta Gora (Muntele Sfânt). Pentru mai mult de 200 de ani (1185-1393) orașul Târnovo a fost centrul politic, administrativ și cultural al celui de-al doilea Imperiu Bulgar.

Istoric

Potrivit unor documente păstrate de la patriarhului Eftimie, din secolul al XIV-lea, biserica şi împrejurimile Mănăstirii Sfinţilor apostoli din Târnovo au fost con-

struite la ordinului ţarului Ioan Asan al II-lea şi al soţiei sale, Anna, în timpul domniei sale, între anii 1218-1241.

În anul 1238 Ioan Asan al II-lea a strămutat moaștele Sfintei Parascheva din biserica Sfinţii apostoli din Kallicrateia la Târnovo, capitala sa și reședința noului patriarh al bulgarilor. Moaștele au fost așezate în biserica Sfinţii apostoli Petru şi Pavel de pe dealul Țareveț. În scurt timp, Sfânta Parascheva a devenit foarte iubită și cinstită de bulgari.

La 17 iulie 1393, marea cetate împărătească avea să fie zdrobită de către sultanul Baiazid. În același an, moaștele Sfintei Parascheva sunt mutate la Vidin, pentru 5 ani, iar de la acolo la Belgrad, unde au fost aşezate în biserica Sfânta Parascheva Kalemegdan.

După căderea localităţii Târnovo, în favoarea otomanilor, în anul 1393, biserica Mănăstirii Sfinţii apostoli Petru şi Pavel se pare că a devenit reşedinţa patriarhatului bulgar, însă pentru o perioadă scurtă. Biserica a continuat să fie reşedinţa mitropolitană în timpul stăpânirii otomane.

Arhitectura şi picture

Biserica închinată Sfinţilor apostoli Petru şi Pavel este zidită din cărămidă, planul bisericii fiind în formă de cruce, cu o boltă centrală şi cu o singură absidă, anume cea a altarului. Naosul bisericii este împărţit în trei nave, despărţite de două rânduri de coloane. Coloanele sunt împodobite cu sculptură în piatră. Între secolele XVI-XVIII, biserica a fost lărgită, acesteia adăugându-i-se un fel de pridvor.

Cele trei straturi de fresce din interiorul bisericii au fost păstrate până în zilele noastre.

Cel mai vechi strat prezintă trei imagini ale martirilor din Edessa şi datează de la jumătatea secolului al XIII-lea. Al doilea strat de frescă este reprezentat de imaginile din pronaos; acestea sunt influenţate stilistic de şcoală italiano-cretană din timpul consiliului din Florenţa, în anii 1430. Episcopul local Ignatie a luat parte la consiliu şi se pare că a propagat ideea de ecumenism. Inscripţiile din al doilea strat de frescă sunt atât în bulgară, cât şi în greacă. Ultimul strat de frescă datează din secolul al XVI-lea.

(Foto) Biserica „Sfinţii apostoli Petru şi Pavel” din Veliko Târnovo (Bulgaria) - gazdă a moaștelor Sfintei Parascheva timp de 155 de ani

foto: Pr. Silviu Cluci

Mănăstirea Sfinții apostoli Petru și Pavel este situată în frumosul oraș medieval Veliko Tarnovo din Bulgaria. Mănăstirea a păstrat pentru un timp moaștele Sfintei cuvioase Parascheva înainte ca acestea să fie aduse la Iași de către domnitorul Vasile Lupu la 1641.

© doxologia.ro

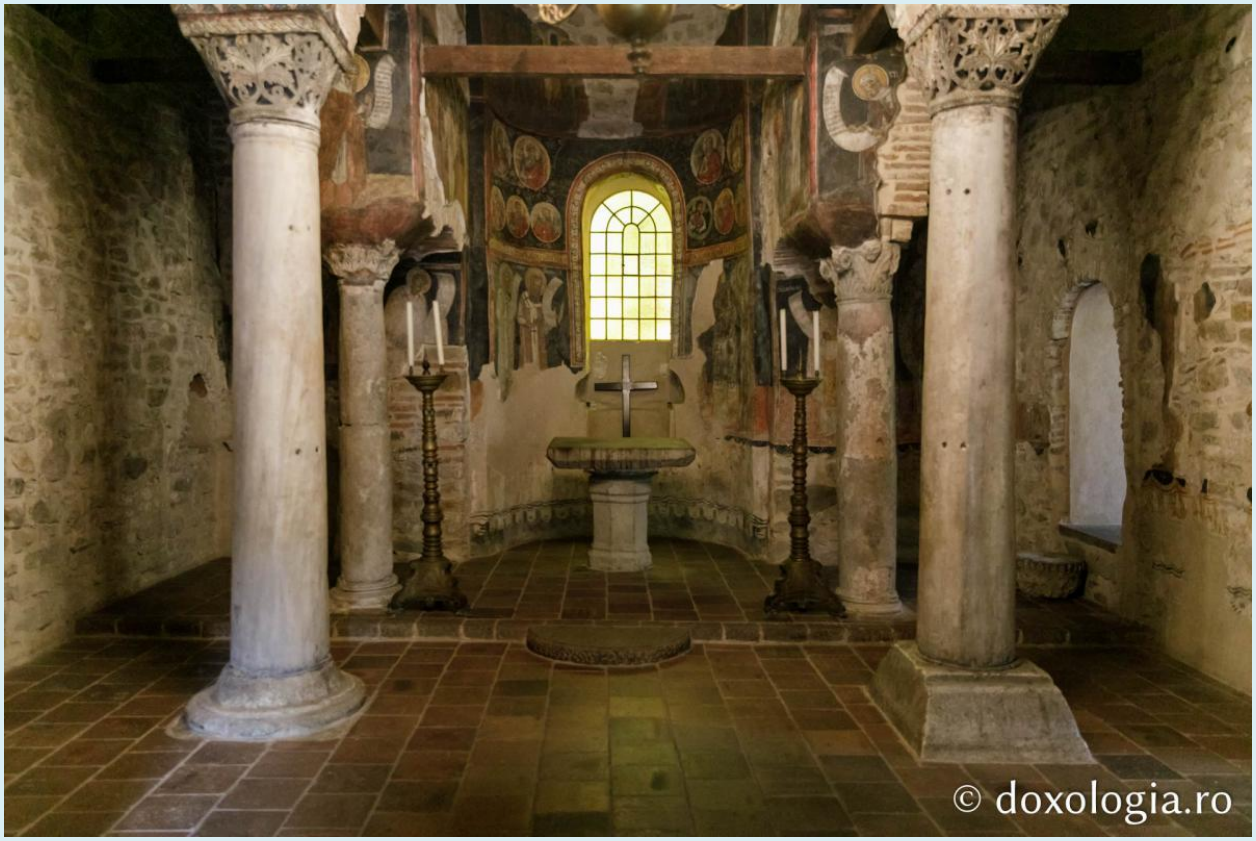
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

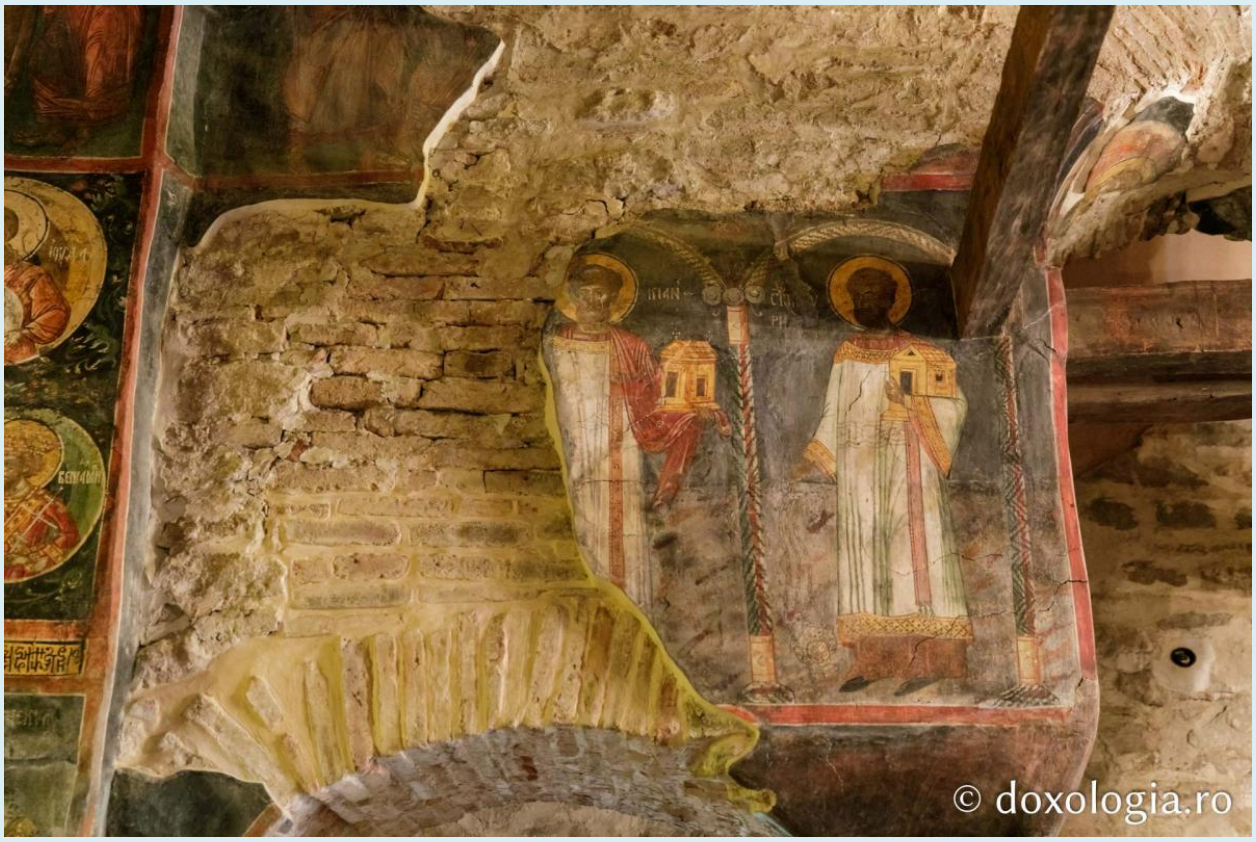
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

СТИ ПЕТРЪ
СТИ
© doxologia.ro

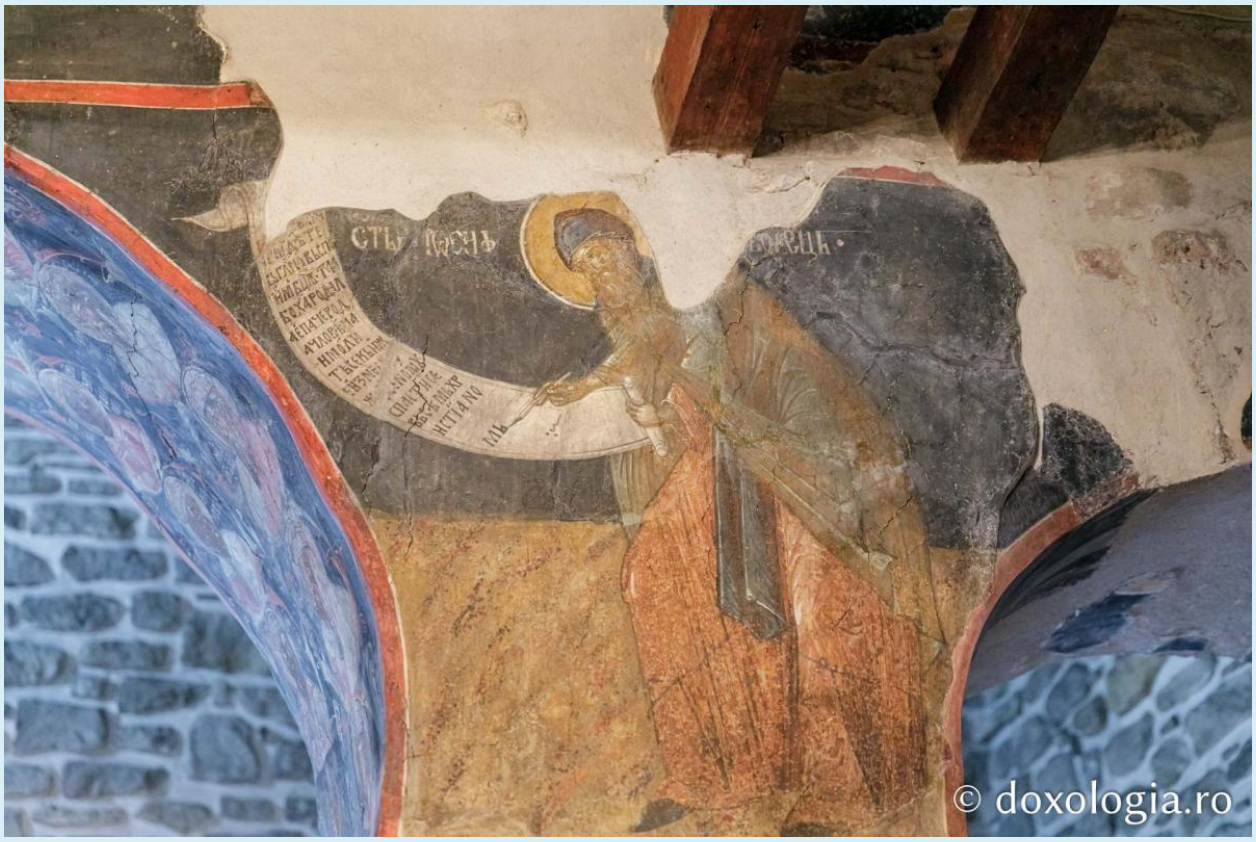
© doxologia.ro

© doxologia.ro

СТЫ·ІѠАНЪ·
РИЛЬСКІЙ:
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Pr. Silviu Cluci - Biserica „Sfânta Parascheva” Kalemegdan - Belgrad, Serbia

Pentru 104 ani moaştele Sfintei Parascheva au poposit în capitala Serbiei - Belgrad, timp în care cinstitele moaşte au fost aşezate în această biserică din cetatea Kelemegdan.

Biserica „Sfânta Parascheva” Kalemegdan (Foto: Victor Larie)

După lupta de la Nicopole din 1396, Bulgaria a devenit parte din Imperiul Otoman şi, doi ani mai târziu, moaştele Sfintei Parascheva au ajuns din Vidin la Belgrad, prin intervenţia ţarinei Milița (1335-1405), care le-a cerut de la Sultanul Baiazid. Aceasta a aşezat cinstitele moaşte în biserica ridicată de ea în cinstea Sfintei Parascheva în cetatea Kalemegdan. În acest loc au rămas moaştele Sfintei Parascheva pentru mai bine de un veac.

În 1521 sultanul Suleiman Magnificul a cucerit Belgradul şi Biserica Sfintei Parascheva din cetatea Kalemegdan a fost transformată în geamie, iar odoarele furate. Moaştele Sfintei Parascheva împreună cu moaştele ţarinei Teofana au fost duse la Constantinopol și aşezate în palatul sultanului.

Vechea biserică a Sfintei Parascheva a fost distrusă de către turci și pe vechile temelii, în anul 1937, a fost zidită actuala biserică a Sfintei Parascheva de către patriarhul sârb Varnava.

Adeseori, patriarhul Pavle urca, pe jos, chiar şi la adânci bătrâneţi, de la Patriarhia Belgradului, pe Kalemegdan, până la Biserica Sfânta Parascheva. Le vorbea tuturor, ca un simplu ghid, despre moaştele Sfintei Petka - cum o numesc slavii pe Sfânta Parascheva.

În apropierea bisericii se găseşte şi Izvorul tămăduitor al Sfintei Parascheva, către care credincioşii belgrădeni s-au îndreptat, cu nădejde sfântă, veacuri de-a rândul. Şi astăzi mulţime de pelerini vin în acest loc.

(Foto) Biserica Sfintei Parascheva din Kalemegdan, Serbia - locul unde moaștele Sfintei au stat peste 100 de ani

foto: Oana Nechifor, Florentina Mardari, Victor Larie

După lupta de la Nicopole din 1396, Bulgaria a devenit parte din Imperiul Otoman şi, doi ani mai târziu, moaștele Sfintei Parascheva au ajuns din Vidin la Belgrad, prin intervenţia țarinei Milița, care le-a cerut de la Sultanul Baiazid. Aceasta a așezat cinstitele moaște în biserica ridicată de ea în cinstea Sfintei Parascheva în cetatea Kalemegdan. În acest loc au rămas moaștele Sfintei Parascheva pentru mai bine de un veac.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ПРЕПОДОБНА
МАТИ
ПАРАСКЕВА
© doxologia.ro

ПРЕПОДОБНА
МАТИ
ПАРАСКЕВА
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

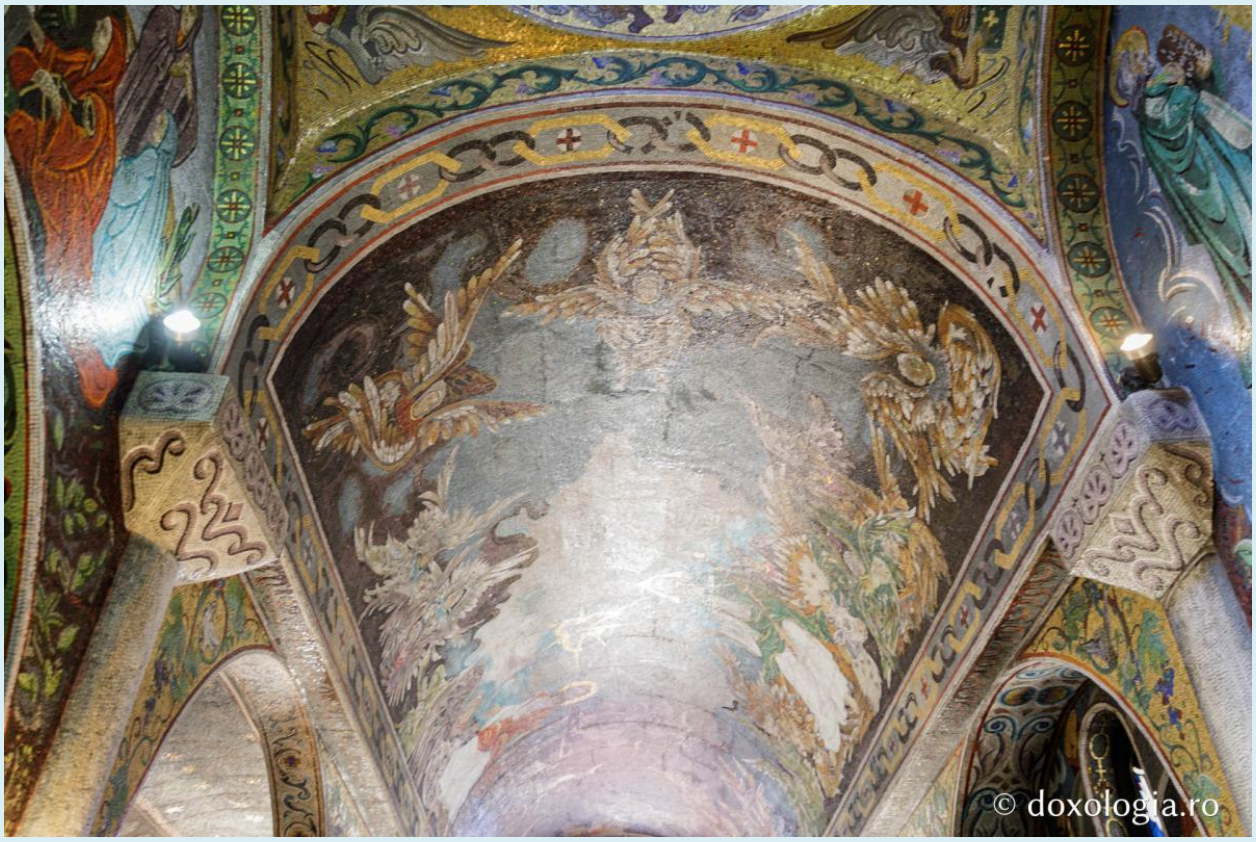
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ПРЕПОДОБНА
МАТИ
ПАРАСКЕВА
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ΟΩΝ
ΙΗС
ΧС
NI
КА
© doxologia.ro

© doxologia.ro

СВЕТА
ПЕТКА
© doxologia.ro

СВЕТА
ПЕТКА
ГОСПОДЕ
ИСУСЕ ХРИСТЕ
БЛАГОСЛОВИ
И СПАСИ СВЕ
КОИ СЕ ЋУДУ
МОЛЕШИ НА ОВОМ
СВЕТОМ МЕСТУ
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

СВЕТА
ПЕТКА
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ПРѢПА
МЯТИ
ПАРАСКЕВА
© doxologia.ro

УБРУС МОШ
СВЕТЕ ПЕТКЕ
СВ. CUV. PARASCHEVA
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Icoane

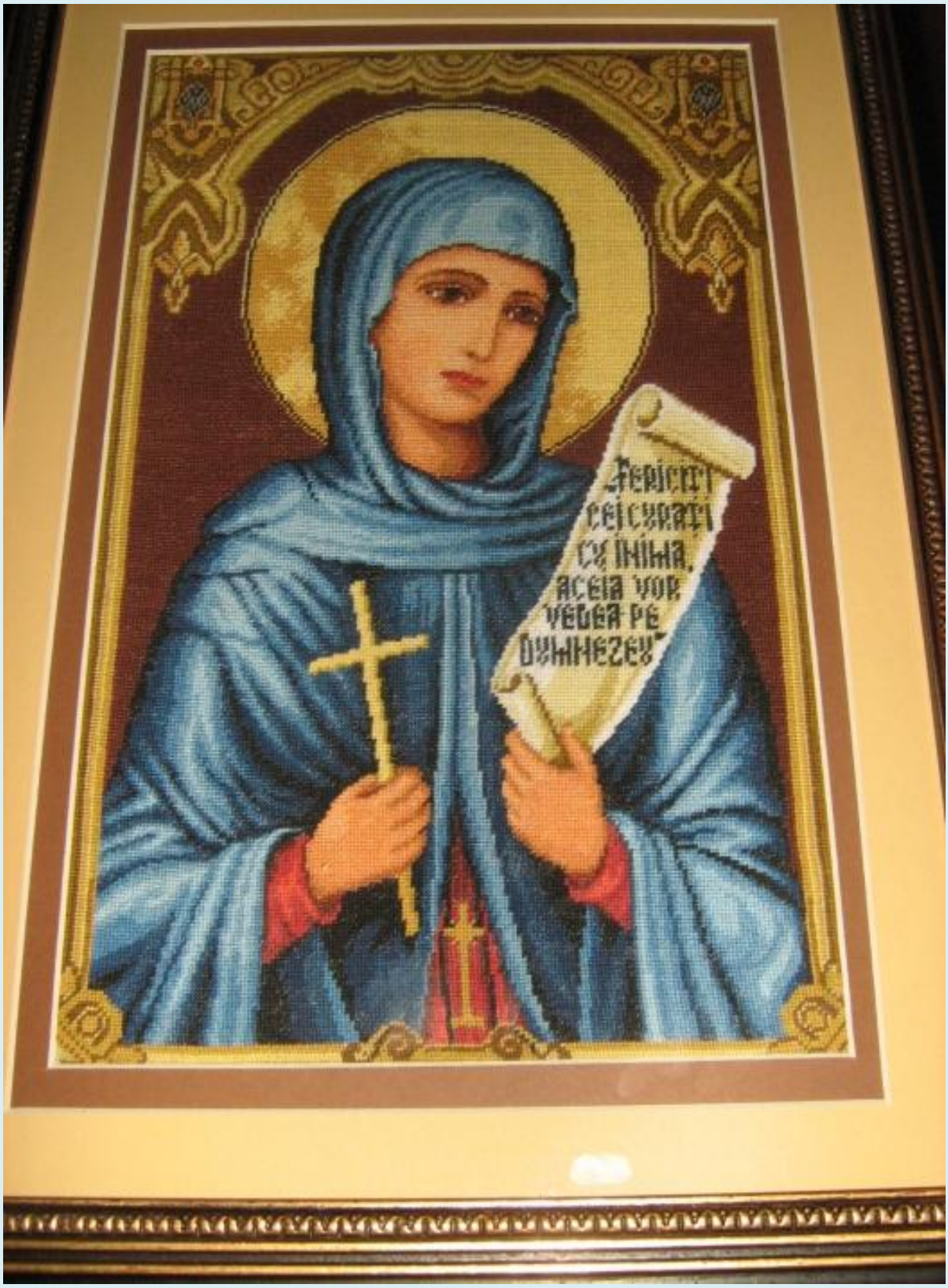

ΜΡ ΘΥ
ΙC ΧC
Sf. cuv.
PARASCHEVA
DE LA IAȘI
...Fericiți
cei curați
cu inima,
aceia vor
vedea pe
Dumnezeu"

ÎNTRU TINE, MAICĂ, CU OSÂRDIE S-A ÎNARMAT CEL DUPĂ CHIP, CĂ LUÂND CRUCEA ÎN URMA LUI HRISTOS ȘI LUCRÂND ȘI ÎNVĂȚÂND SĂ NU SE UITE LA TRUP, CĂCI E STE TRECĂTOR, CI SĂ PORTE GRIJĂ DE SUFLET, DE LUCRU CEL NE
CĂLĂTOR. PENTRU ACEASTA CU RÂVNĂ SE BUCURĂ CUVIOASĂ MAICĂ PARASCHEVA, IUBITUL TĂU.
Sf. cuvioasa
de la Iași
Parascheva
„Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu”

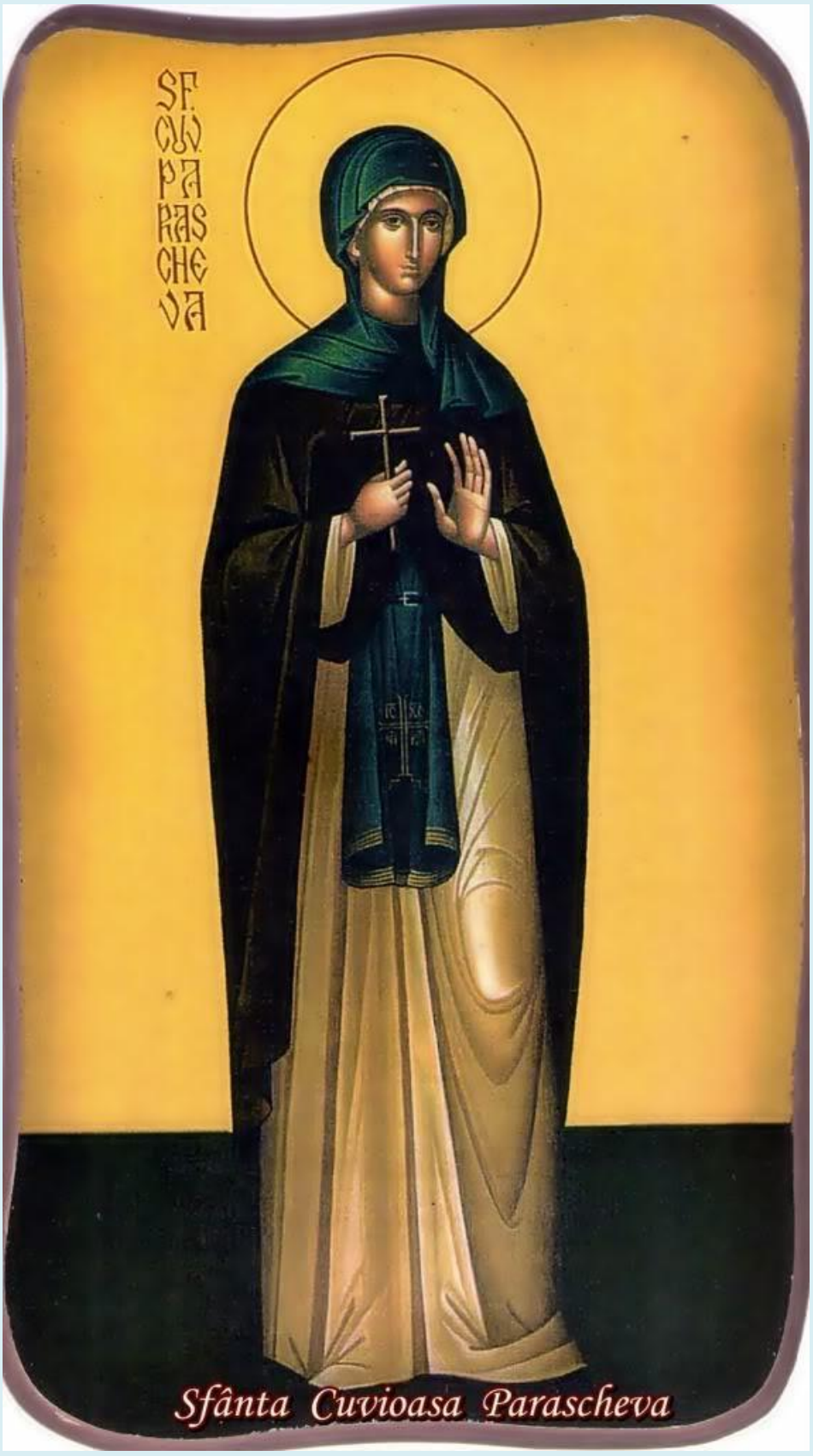
SF. CUV. PARASCHEVA
Sfânta Cuvioasa Parascheva

SF. CUV PARASCHEVA
Sfânta Cuvioasa Parascheva

Sfânta
Cuvioasa
Parascheva

IC
XC

SFANTA PREACUVIOASA PARASCHEVA DE LA IASI

ΜΡ ΘΥ
ΙC ΧC
Sf. cuv.
PARASCHEVA
de la Iași
„Fericiți
cei curați
cu inima,
aceia vor
vedea pe
Dumnezeu"

SF. CUVIOASA
PARASCHIVA

SE
CVV
PA
RAS
CHE
VA

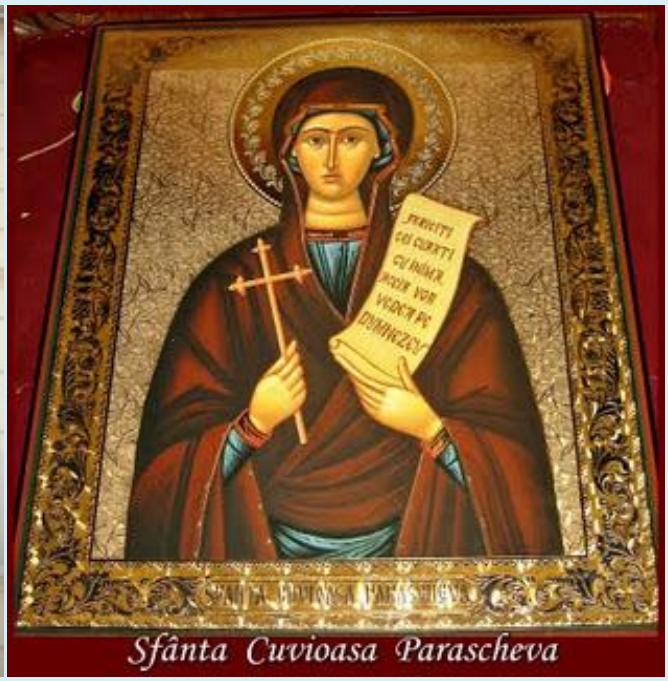
Sfânta Cuvioasa Parascheva

SF. CUV. PARASCHEVA
DE LA IAȘI

SF. CUV.
PARASCHEVA
DE LA IAȘI
„Fericiți
cei curați
cu inima,
aceia vor
vedea pe
Dumnezeu”

SE CUV.
PARASCHEVA

SFÎ. CUVIOASĂ
PARASCHEVA
„Fericiți cei curați cu inima, aceia vor vedea pe Dumnezeu"

SF. CUV. PARASCHEVA

СВЕТА ПЕТКА

Aducerea moaştelor Sfintei Parascheva la Iaşi

SF. CUVIOASA
PARASCHEVA
© doxologia.ro

SFÂNTA
CUVIO
ASĂ
PARAS
CHE
VA
Ω
N
O
ΙC̃
X̃C̃

SF. CUV.
PARASCHEVA
DE LA IAȘI
„FERI-
CIȚI CEI
CURAȚI CU
INIMA,
ACEIA VOR
VEDEA PE
DUM-
NEZEU"

SF. CUV.
PARASCHEVA
„Fericiți
cei curați
cu inima
aceia
vor vedea
pe
Dumnezeu

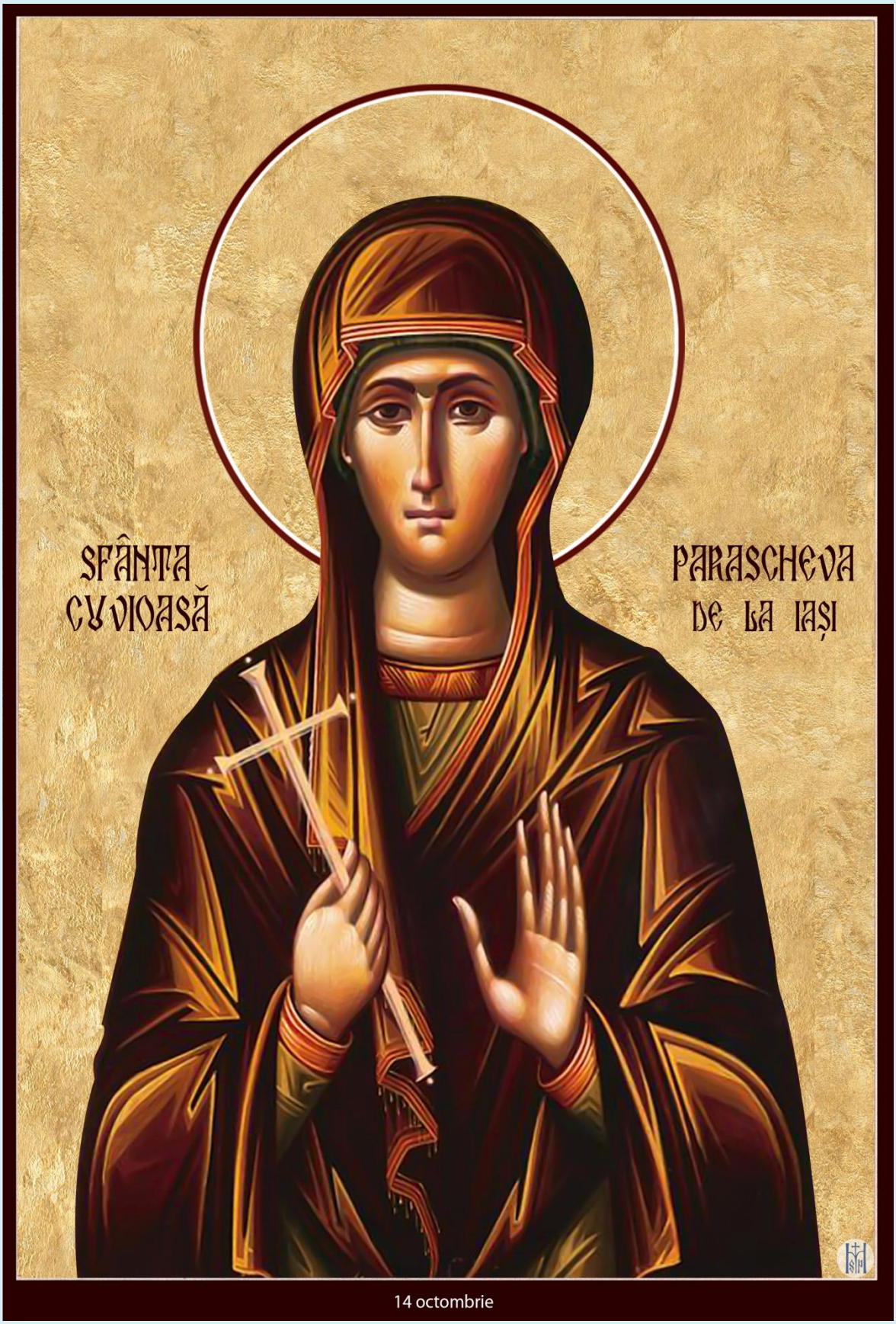

14 octombrie

Sfânta Parascheva

Sfântă Parascheva

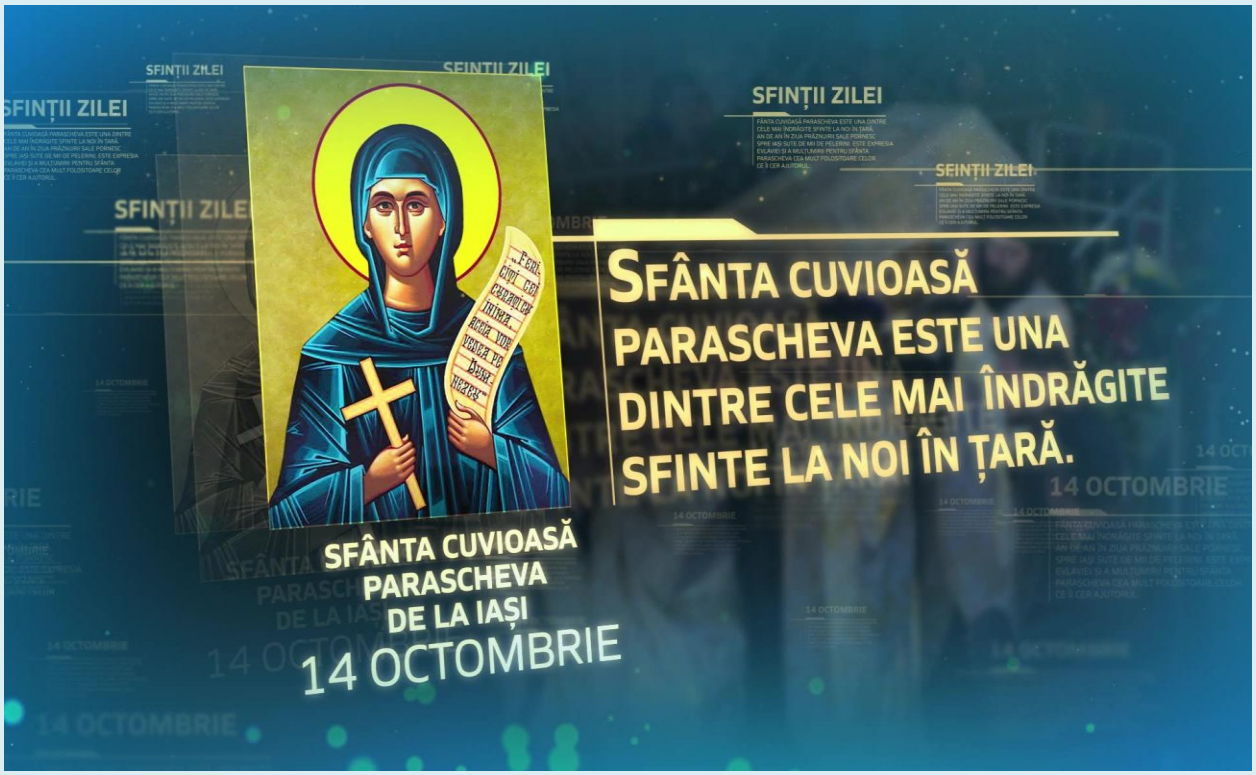
SFINȚII ZILEI
SFÂNTA CUVIOASĂ PARASCHEVA ESTE UNA DINTRE CELE MAI ÎNDRĂGITE SFINTE LA NOI ÎN ȚARĂ.
SFÂNTA CUVIOASĂ PARASCHEVA DE LA IAȘI
14 OCTOMBRIE

Sf. Cuv.
Parascheva

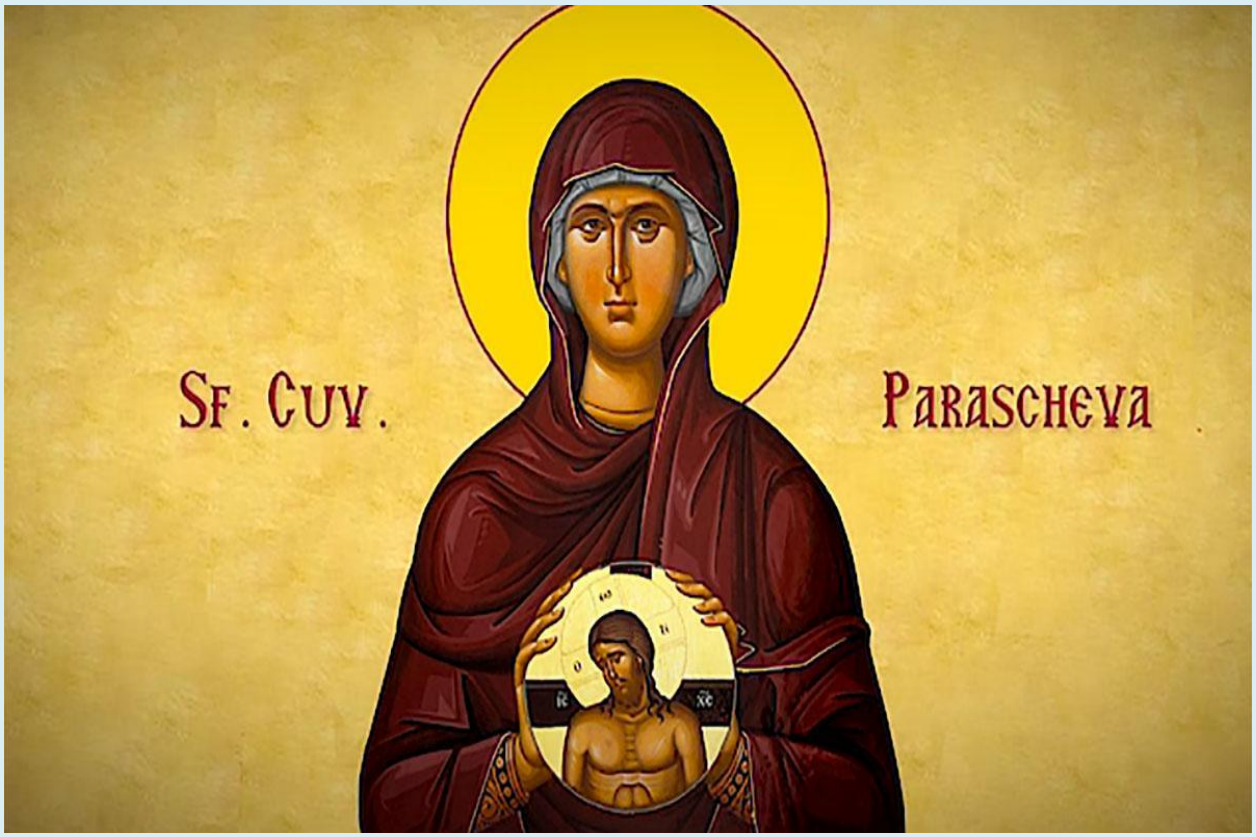
Sf. Cuv.
Parascheva

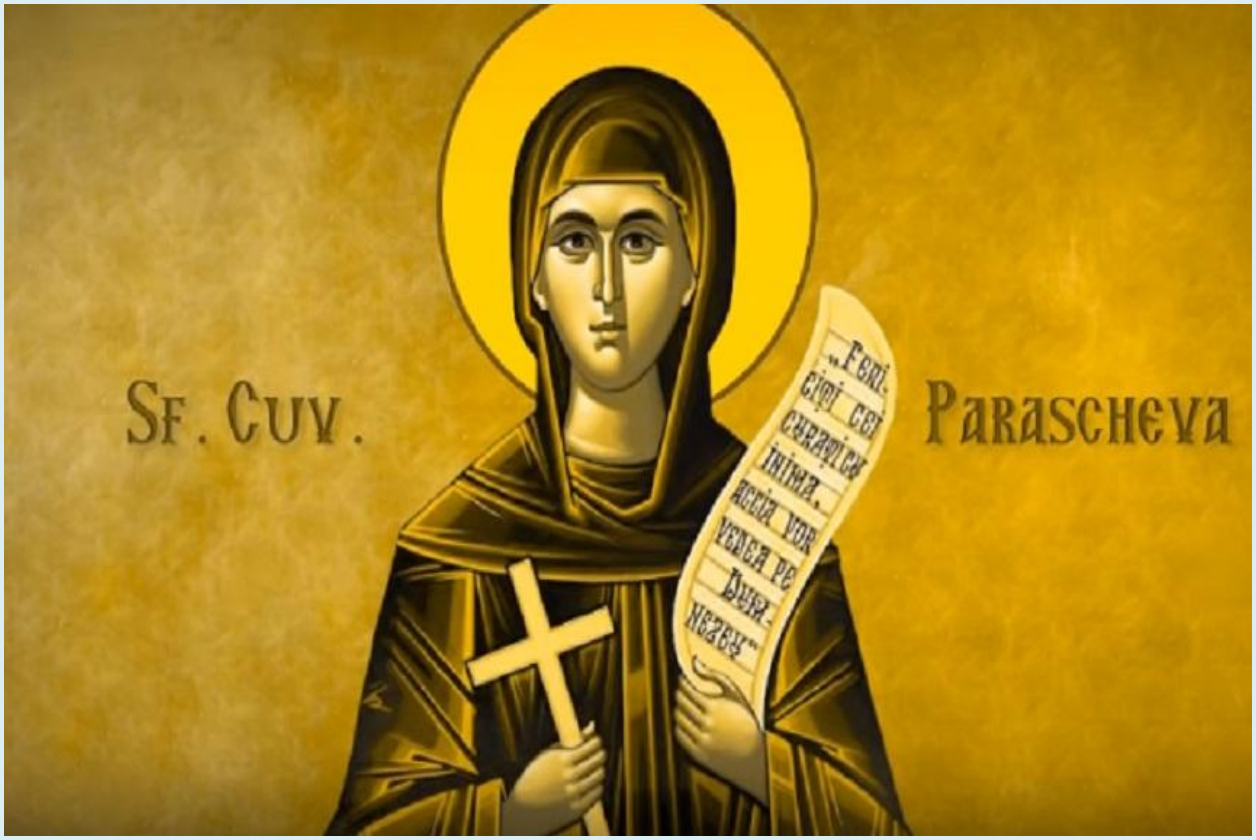
Sf. Cuv.
Parascheva

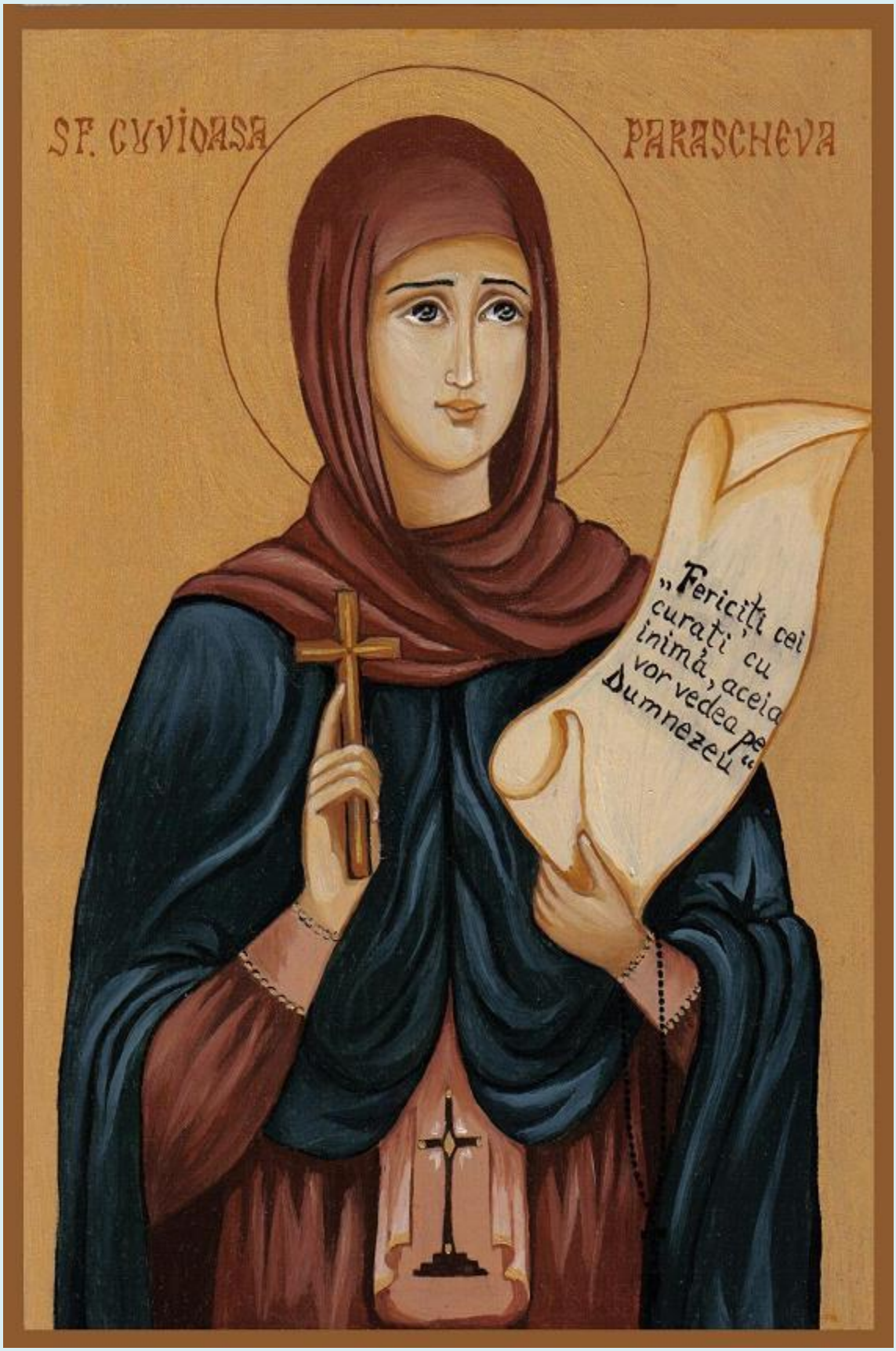
SF. CUVIOASA PARASCHEVA
„Fericiți cei curați cu inimă, aceia vor vedea pe Dumnezeu"

Sfânta cuvioasă Parascheva de la Iaşi - Sfinte moaşte

Mănăstirea Vilaller - racla cu pernuţa Sfintei Parascheva

6 detalii din viața Sfintei Parascheva

- S-a născut în Epivata, azi Boiados, lângă Constantinopol
- Moștenind o mare avere, a împărțit-o săracilor
- A viețuit într-o mănăstire din pustiul Iordanului
- A murit la vârsta de 27 de ani și a fost îngropată ca o străină
- Moaștele Sfintei au fost aduse în țara noastră în anul 1641
- Moaștele ei au rămas intacte chiar și în urma unui incendiu

BASILICA.RO

O zi
binecuvântată
cu pace, lumină
și iubire!
Fie ca Sfânta Cuvioasă Parascheva să vă
aducă, sănătate, pace, iubire, bucurie și
fericire în familie!

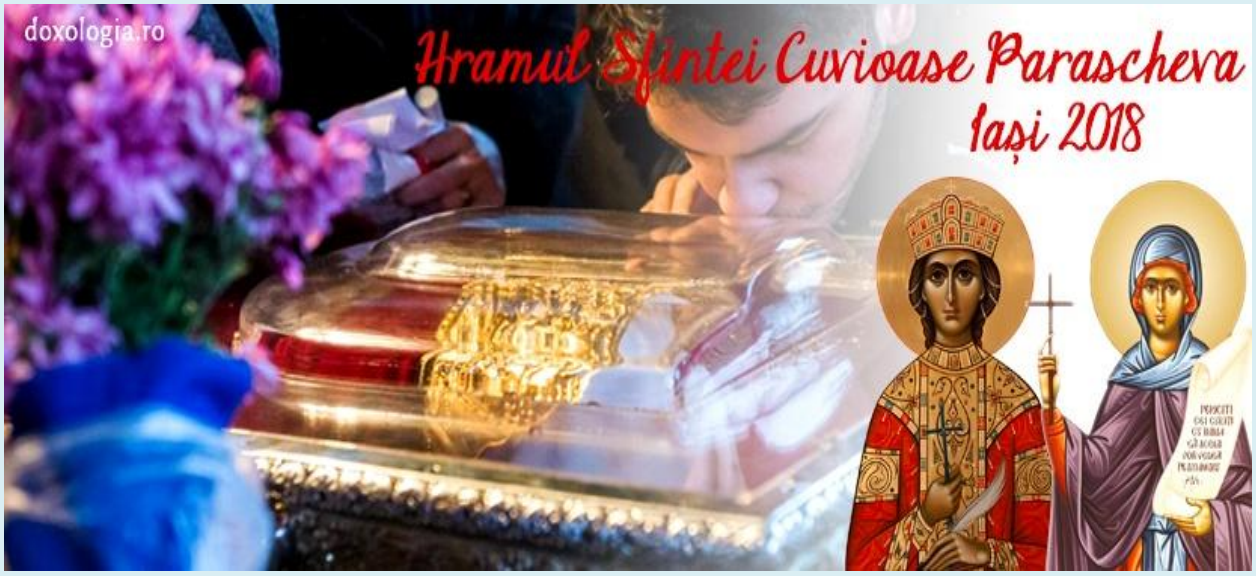
doxologia.ro
Hramul Sfintei Cuvioase Parascheva
Iași 2018

Sfânta Cuvioasă Parascheva să vă apere de toate relele ştiute şi neştiute şi să vă aducă în viaţă, pace şi linişte, iubire şi sănătate, lumină şi bucurii, credinţă şi speranţă, înţelegere şi armonie!

Să fiţi binecuvântaţi!

Prea cuvioasă maică, Sfântă Parascheva, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi !

Doamne, pentru rugăciunile cuvioasei maicii noastre Parascheva, dăruieşte-ne nouă sănătate şi viaţă ferită de toată răutatea şi ne întăreşte cu Duhul Tău cel stăpânitor, ca din adâncul inimilor, cu bucurie, să slăvim prea sfânt numele Tău în veci. Amin.